SUSAN DENNARD
NEMIRA
YOUNG ADULT
VRĂJITORUL VÂNTULUI
a doua carte din seria TĂRÂMUL VRĂJITORILOR

SUSAN DENNARD s-a născut pe 25 februarie 1984 în Georgia, SUA. A studiat statistica, apoi a urmat cursuri aprofundate de biologie marină la Great Lakes Institute for Environmental Research din Windsor, Ontario. Din anul 2009, când a început documentarea pentru a realiza o teză de doctorat şi a călătorit cu soţul ei în Europa, a început să scrie beletristică. A debutat în 2012 cu romanul *Something Strange and Deadly,* primul volum dintr-o trilogie. *Vrăjitoarea Adevărului,* prima parte din seria *Tărâmul Vrăjitorilor,* a apărut în ianuarie 2016 şi a devenit imediat bestseller *New York Times.* A urmat *Vrăjitorul Vântului* în ianuarie 2017, autoarea plănuind apariţia unui al treilea volum în 2018.

SUSAN DENNARD

SERIA TĂRÂMUL VRĂJITORILOR

2. VRĂJITORUL VÂNTULUI

Titlul original: *WINDWITCH* (2017)

Traducere din limba engleză:
ANDREEA FLORESCU

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA, 2017

Pentru Jennifer şi David

Eter
Aer
Apă
TĂRÂMUL VRĂJITORILOR
în al nouăsprezecelea an
al Armistițiului
Lusque
Svoden
Ținuturile Adormite
Marea Nordului
Balma
Fosta Republică
Marea Karadin
Cioburile
Fântâna Originii din Arithuania
Poznin
Praga
Fântâna Originii din Cartorra
Domeniul Nasatrei
Arithuania
Imperiul
Cartorra
Azmir
Fântâna Originii din Marstok
Portolla
Apozarea Midenei
Orașul Vatiaza
Imperiul Marstok
Krit
Imperiul Dalmotti
Ontigua
Mănăstirea Carasson
Fântâna Originii din Carasson
Mănăstirea Surorilor Vrăjitoare ale Văzului
Lovats
Fântâna Originii din Nubrevna
Nubrevna
Marea de nisip Baedved
Marea Jadansi
Leina
Marea de Mijloc
Cele O Sută de Insule
Golful Saldonica
Republica Piraților din Saldonica
Illrya
Pământ
Viu

ÎNAINTE

Sânge pe podea.

Se prelinge în lături, adunându-se într-o rază de lună, înainte ca unduirea uşoară a corabiei să-l facă să se scurgă în partea opusă.

Prinţul dă drumul tecii şi se împleticeşte doi paşi, cu inima bătându-i nebuneşte în piept. N-a mai luat viaţa nimănui până acum. Se întreabă dacă asta îl va schimba.

Lama aşteaptă deasupra, prinsă în lemn, pe când tânărul de sub ea încearcă să se ridice în picioare. La fiecare mişcare a asasinului, gaura din abdomenul lui se măreşte din ce în ce mai mult. Măruntaiele îi lucesc ca arginţii în lumina difuză.

— Cine eşti? se aude glasul spart al prinţului, primul sunet pe care îl scoate de când s-a trezit în faţa umbrei din propria cabină.

Slavă lui Noden că sabia tatălui său atârna deasupra patului, gata să intre în acţiune dacă ar fi fost atacat.

— Ea… te aşteaptă, răspunde cel care e pe cale să devină asasin.

Încearcă încă o dată să se ridice, de data asta întinzând mâna stângă însângerată după mânerul sabiei.

Îi lipseşte degetul mic, *observă prinţul absent, răsucind în gând pe toate părţile cuvântul* ea. *Nu există decât o singură* ea *care ar putea face asta. Doar o singură* ea *îl vrea pe prinţ mort – i-a şi spus-o de nenumărate ori.*

Prinţul se răsuceşte şi deschide gura să strige, însă îl aude pe bărbat râzând în spatele lui. Un sunet scrâşnit, cu prea multe dimensiuni. Prea multă greutate.

Se întoarce. Bărbatul dă drumul sabiei. Se împleticeşte înapoi, până la peretele de lemn, cu şi mai mult sânge şi hohote de râs. Cu mâna dreaptă scoate ceva din buzunarul hainei. O ulcică de lut loveşte podeaua. Se rostogoleşte. Prin sânge. Ajunge în capătul opus, lăsând o dâră lungă şi strălucitoare de-a lungul cabinei.

Tânărul asasin scoate un ultim chicotit nenorocit, înainte

să şoptească:

— Aprinde!

Prinţul ajunge pe stânca stearpă şi vede cum corabia îi este înghiţită de flăcări.

Căldura vuieşte în jurul lui, văpăile negre din marea de foc înălţându-se aproape pe nevăzute deasupra valurilor. Numai albeaţa alchimică a miezului lor se vede strălucind.

Zgomotul mistuie totul. Trosnetul şi pocnetul lemnului cătrănit, care a înfruntat mai multe furtuni şi bătălii decât a trăit prinţul.

Ar fi trebuit să fie mort. Pielea îi este înnegrită, părul pârlit în întregime, plămânii făcuţi scrum.

Nu ştie cum a supravieţuit. Cum a ţinut piept mării de foc astfel încât toţi bărbaţii şi toate femeile de la bord să poată abandona nava. Poate că nu va rămâne în viaţă. Abia dacă se mai ţine pe picioare.

Echipajul lui urmăreşte scena de pe coastă. Unii suspină. Alţii urlă. Unii chiar cercetează ţărmul, valurile. Cei mai mulţi însă privesc în tăcere, la fel ca prinţul.

Ei nu ştiu că au fost vizitaţi de un asasin. Nu ştiu că ea *aşteaptă veşti despre moartea lui.*

Prinţesa Nubrevnei. Vivia Nihar.

Dacă află că asasinul a dat greş, o să încerce din nou să-l omoare pe prinţ. Atunci oamenii, echipajul lui, vor fi încă o dată în primejdie. De aceea, pe când se scufundă până la pământ, hotărăşte ca marinarii să nu afle niciodată că este încă în viaţă. Trebuie să-l creadă mort, la fel şi Vivia.

Unul pentru binele celor mulţi.

Începe să i se întunece privirea. Într-un sfârşit, închide ochii şi îşi aduce aminte ce îi spusese cândva mătuşa lui: „Neprihăniţii cad întotdeauna cel mai de sus”.

Într-adevăr, *îşi spune în sinea lui,* iar eu sunt dovada vie.

Apoi Merik Nihar, prinţul Nubrevnei, alunecă într-un somn greu şi fără vise.

1

Dacă mori, există şi unele avantaje!

Merik Nihar, prinţul Nubrevnei şi fost amiral al marinei nubrevnane, şi-ar fi dorit să se fi dat mort mai devreme. De când era un cadavru, reuşise să le dea de capăt mult mai multor lucruri.

Ca acum, de exemplu. Venise în Piaţa Judecăţii din inima oraşului Lovats cu un motiv întemeiat, iar motivul era ascuns într-o cabană joasă, o prelungire a închisorii din spate, unde erau ţinute dosarele. Merik voia să citească dosarul unui prizonier anume. Un prizonier căruia îi lipsea degetul mic şi care acum se afla dincolo de ultimul recif de corali, pe fundul Iadului apos al lui Noden.

Merik îşi afundă faţa în gluga mantiei cafenii. Adevărat, chipul abia dacă îi putea fi recunoscut din pricina arsurilor, iar părul doar ce începuse să-i crească; însă, acoperit, ar fi fost protejat de toată nebunia din Piaţa Judecăţii.

Sau Piaţa Stejarului, cum mai era numită, datorită stejarului uriaş din centru.

Trunchiul şters, gros cât un far şi cam tot pe atât de înalt, era crestat până sus, iar crengile nu mai înverziseră de zeci de ani. *Copacul acela*, se gândi Merik, privind creanga cea mai lungă, *arată de parcă m-ar însoţi curând spre moarte.*

Încă de dimineaţă, mulţimi de oameni se revărsară în piaţă valuri-valuri, mânaţi de curiozitate. Cine avea să fie umilit în public? Cine avea să fie înlănţuit de pietre, ţinut fără mâncare şi graţiat? Cine va simţi arsura frânghiei rupându-se – urmată de sărutul rece al mixinelor lui Noden?

Disperarea îi strângea pe oameni în cârduri. Familiile veneau să-i implore pe soldaţii nubrevnani să-i cruţe pe cei dragi, iar vagabonzii să cerşească mâncare, adăpost ori vreo îndurare de orice fel.

În ultima vreme, însă, nimeni nu se mai arăta îndurător

ori milos. Nici măcar Merik Nihar.

Deja făcuse tot ce-i stătuse în putinţă; renunţase la tot în schimbul unui acord comercial cu familia Hasstrel din Cartorra. Aproape că încheiase unul şi cu marstokezii, însă moartea venise prea devreme.

Drumul lui Merik era acum blocat de o familie. O femeie cu doi băieţi strigau la cei care treceau pe lângă ei.

— Nu e o crimă să-ţi fie foame! ţipau într-un glas. Daţi-ne drumul, daţi-ne mâncare! Daţi-ne drumul, daţi-ne mâncare!

Băiatul cel mare, grozav de înalt şi slab ca o ofiuridă, se repezi la Merik.

— Nu e o crimă să-ţi fie foame! Se apropie şi mai mult: Daţi-ne drumul, daţi-ne mâncare…

Merik păşi în lături ca să-l evite pe băiat, îl ocoli prin stânga pe fratele lui şi trecu în goană pe lângă mamă. Ea era cea mai gălăgioasă dintre cei trei, cu părul decolorat de soare şi cu faţa brăzdată de furie.

Merik cunoştea prea bine acel sentiment, căci şi pe el tot furia îl motiva să meargă înainte. Chiar şi atunci când durerea îi săgeta trupul, iar rănile de pe piept i se deschideau când le atingea ţesătura aspră.

Oamenii dimprejur începură să scandeze: *Daţi-ne drumul, daţi-ne mâncare! Nu e o crimă să-ţi fie foame!* Merik descoperi că pasul i se iuţise, sincronizându-se cu ritmul strigătelor. Atât de puţini oameni din Tărâmul Vrăjitorilor aveau o putere şi cu atât mai puţini o putere care să fie de folos. Supravieţuiau după capriciul naturii – sau după cel al vrăjitoarelor – şi în funcţie de propriul efort neobosit.

Merik ajunse la spânzurătoarea de la trunchiul gros al stejarului. Şase frânghii atârnau de creanga din mijloc, nişte laţuri vlăguite de căldura amiezii. Totuşi, pe când Merik încerca să dea ocol eşafodului gol, zări un trup înalt, cu păr spălăcit şi o constituţie mătăhăloasă.

Kullen. Numele îi sfâşie inima lui Merik, absorbindu-i aerul din plămâni înainte ca mintea să vină din urmă şi să spună: *Nu, nu e Kullen. Niciodată nu va mai fi Kullen.*

Kullen fusese spintecat în Lejna cu două săptămâni în urmă. Murise în Lejna cu două săptămâni în urmă. Nu avea să se mai întoarcă nicicând.

Fără să mai stea pe gânduri, Merik îşi ridică pumnii. Lovi eşafodul, iar durerea îi arse degetele şi-l dezmetici. Îl trezi la realitate.

Lovi din nou. Mai tare de data asta, întrebându-se de ce i se zvârcolesc măruntaiele. Îşi plătise datoria faţă de spiritul lui Kullen. Cumpărase templul de pe deal, cu ajutorul ultimului buton de aur de la haina sa de amiral, şi se rugase la mixine să-i ofere lui Kullen o trecere rapidă dincolo de ultimul recif.

După toate astea, se presupunea că durerea ar fi trebuit să dispară. *Asta* trebuia să nu mai doară.

În cele din urmă, silueta înaltă dispăru, iar pumnul însângerat al lui Merik îl săgetă mai puternic decât trecutul. Merik se sili să meargă înainte, cu coatele ieşite în afară şi cu gluga trasă bine pe cap. Dacă Safiya fon Hasstrel reuşise să ajungă la debarcaderul din Lejna, în ciuda marstokezilor şi a Spintecaţilor care erau pe urmele ei – dacă făcuse asta pentru o naţiune care nici măcar nu era a ei, pentru un acord comercial cu propria familie –, atunci Merik sigur avea să ducă la bun sfârşit misiunea pentru care venise aici.

Blestemat fie gândul care fugise la ea! Merik evitase să-şi aducă aminte de Safi de când cu explozia. De când vechea lume se sfârşise şi începuse cea nouă. Nu pentru că nu *voia* să se gândească la ea. Noden să-l aibă în pază!, ci pentru că nu voia să-şi amintească ultima lor clipă împreună.

Nu, nu – Merik nu voia s-o retrăiască. N-avea niciun rost să se gândească la gustul buzelor lui Safi lipite de ale sale; nu acum, când le avea sparte. Nu acum, când tot corpul îi era distrus şi de neprivit.

Şi, în plus, se presupunea că morţilor nu le pasă.

Merse înainte prin mizeria şi duhoarea cadavrelor. Un val care-l împingea înapoi. O furtună fără ochi. La fiecare izbitură primită în umeri sau în braţe, durerea îl săgeta din

cap până în picioare.

Ajunse în locul unde cincizeci de prizonieri, cu pielea uscată de soare, aşteptau prinşi în lanţuri de pietre. De jur împrejurul lor era un gard, impasibil la oamenii care se împingeau în el.

Implorau gărzile să le dea apă copiilor. Umbră soţiilor. Eliberarea taţilor. Totuşi, cei doi soldaţi care străjuiau poarta – pe dinăuntru, ca să nu fie călcaţi în picioare – nu se arătau mai interesaţi de muritorii de foame din Lovats decât faţă de prizonierii pe care trebuiau să-i păzească.

De fapt, cei doi soldaţi erau într-atât de plictisiţi, încât jucau tarot ca să mai treacă timpul. Unul dintre ei avea o banderolă albastru-iris pe braţ, un simbol al doliului, purtat în semn de respect pentru prinţul mort. Celălalt ţinea banderola împăturită pe genunchi.

La vederea banderolei – care stătea acolo pur şi simplu, nefolosită – un vânt nou şi furios se aprinse în pieptul lui Merik. Îi oferise atât de mult Nubrevnei, şi iată ce primea în schimb: o suferinţă fără noimă. Teatru de faţadă, precum coroanele şi steagurile răspândite prin tot oraşul, care nu puteau să mascheze cu adevărat indiferenţa oamenilor faţă de moartea prinţului lor.

Avusese Vivia grijă de asta.

Merik îi mulţumea lui Noden că ajunse repede la cabană, căci nu mai putea să-şi ţină mult în frâu magia şi temperamentul, iar fitilul arsese aproape de tot.

Mulţimea strigă la el de după nişte ziduri portocalii murdare de găinaţ, iar Merik o tăie spre uşa din partea sudică. Era mereu încuiată, dar nu impenetrabilă.

— Deschide! urlă Merik şi mai bătu încă o dată – o greşeală. Pielea proaspăt zdrelită de pe mână începu să i se jupoaie. Ştiu că eşti acolo!

Niciun răspuns. Cel puţin, nu unul pe care să-l poată auzi. Dar era în regulă. Lăsă căldura din corp să crească. Să se înteţească. *Să răbufnească.*

Apoi bătu din nou, simţind cum îl învăluie vântul.

— Grăbeşte-te! E o nebunie aici!

Se auzi zăvorul. Uşa se deschise cu un scârţâit… şi

Merik dădu buzna înăuntru. Cu pumnii, cu forţa, cu vântul.

Soldatul nu avu nicio şansă. Se prăbuşi pe spate, toată cabana zgâlţâindu-se din pricina căzăturii lui puternice. Înainte să se poată ridica, Merik închisese deja uşa în urma sa. Se apropie de bărbat, cu vântul gonindu-i în spate. Învârteji hârtiile într-un ciclon care se simţea al naibii de bine.

Trecuse prea mult timp de când Merik nu-şi mai dezlănţuise vântul, iar magia irupea în toate părţile. În stomac i se adunase foc, o furie care vibra, gata să izbucnească. Până acum îi ţinuse de foame în locul mâncării. Aerul vuia în jur, urcând şi coborând în ritmul respiraţiei lui.

Soldatul – de vârstă mijlocie, cu pielea pământie – rămăsese la pământ, protejându-şi faţa cu mâinile. Evident, hotărâse să se dea bătut, fiind cea mai sigură opţiune.

Păcat! Lui Merik i-ar fi plăcut nespus o răfuială. În schimb, se chinui să-şi plimbe privirea prin încăpere. Îşi folosi vântul, asmuţindu-l înainte şi lăsând vibraţiile din aer să-i spună unde era posibil să se ascundă ceilalţi. De unde s-ar fi putut încolăci respiraţiile lor. Totuşi, nu era nimeni în ungherele întunecoase, iar uşa dinspre închisoare rămăsese închisă.

În cele din urmă, cu mare grijă, Merik îşi îndreptă atenţia asupra soldatului. Magia lui se îmblânzi, lăsând hârtiile să cadă înainte să-şi dea jos gluga şi luptându-se cu durerea care-i străbătu scalpul.

Apoi Merik aşteptă să vadă dacă soldatul îl recunoaşte.

Însă nimic. De fapt, de cum îşi lăsase mâinile jos, bărbatul se chirci:

— Ce eşti?

— Furios. Merik înaintă un singur pas. Caut pe cineva de curând eliberat din lanţuri a doua oară.

Bărbatul aruncă o privire speriată prin încăpere.

— Am nevoie de mai multe informaţii, domnule. Vârsta, fapta comisă sau data eliberării…

— Nu am aşa ceva.

Merik făcu încă un pas înainte, dar de data asta soldatul se ridică numaidecât în picioare. Se îndepărtă de Merik şi se repezi spre hârtiile care îi erau mai la îndemână.

— L-am întâlnit pe prizonier – l-am *omorât* – acum unsprezece zile. Merik se opri, gândindu-se la raza de lună. Avea pielea închisă la culoare, păr lung şi negru şi două dungi tatuate sub ochiul stâng.

Două dungi. De două ori încătuşat în Piaţa Judecăţii.

— Şi… Merik îşi ridică mâna stângă. Pielea, roşie cu maro, începuse să dea semne de vindecare, în afară de încheieturile degetelor, unde îi dăduse din nou sângele… prizonierului îi lipsea degetul mic.

— Garren Leeri! strigă soldatul, încuviinţând din cap. Mi-aduc aminte de el. Era unul dintre Cei Nouă înainte să spargem gaşca Craniilor. Deşi a doua oară l-am arestat pentru o tâlhărie de doi bani.

— Într-adevăr. Şi ce s-a întâmplat cu Garren după ce şi-a ispăşit pedeapsa?

— A fost vândut, domnule.

Nările lui Merik fremătară. Un prizonier nu putea să fie *vândut,* iar gândul acesta îi trezi o căldură neplăcută în plămâni. Merik nu-şi înfrână senzaţia, ci doar o lăsă să stârnească hârtiile de la picioarele lui.

Una dintre foi se ridică, lipindu-se de piciorul soldatului. Într-o clipită, bărbatul începu din nou să tremure ca varga.

— Nu se întâmplă des, domnule. Să vindem prizonieri, vreau să spun. Doar când nu mai avem loc în închisoare – şi nu îi vindem decât pe cei acuzaţi de fărădelegi mărunte. Aşa îşi achită restul pedepsei.

— Şi unde – Merik îşi lăsă capul într-o parte – a fost vândut acest Garren?

— La Donjonul lui Pin, domnule. Ei obişnuiesc să cumpere prizonieri pe care îi pun să muncească la aşezământ. Ca să le mai dea o şansă.

— Aha.

Merik abia îşi stăpânea zâmbetul. Donjonul lui Pin era un adăpost pentru săracii din Lovats. Fusese proiectul mamei sale, care la moartea reginei sfârşise în grija Viviei.

Ce simplu! Uite cum găsise Merik legătura dintre Garren şi Vivia. Nu-i lipsea decât o dovadă palpabilă – ceva fizic, ceva de netăgăduit, care să demonstreze Înaltului Consiliu că sora lui era o ucigaşă. Că nu era aptă să conducă regatul.

Acum avea o pistă. Şi încă una bună.

Înainte să-i piară zâmbetul, în încăpere vuia un sunet asemănător celui scos de un metal care zgârie lemnul.

Merik se întoarse, tocmai când uşa se deschidea larg, şi întâlni privirea unei gărzi tinere şi speriate.

Ei bine, ăsta da, păcat!

Pentru gardă.

Vântul lui Merik se năpusti asupra lui, înşfăcându-l de parcă ar fi fost o simplă paiaţă. Îl ridică şi-l azvârli fix înspre Merik.

Al cărui pumn îi ieşi în întâmpinare.

Mâna sa zdrelită se înfipse în maxilarul gărzii. Cu toată viteza. Un uragan împotriva unui munte. Garda fu anihilată în secunda doi, iar pe când se chircea pe podea, Merik aruncă o privire spre primul soldat.

Era în dreptul uşii spre închisoare, încercând să desfacă lacătul şi bombănind:

— Sunt prea bătrân pentru asta, sunt prea bătrân pentru asta!

Pe apele iadului! Lui Merik i se puse în piept un nod de vinovăţie. Obţinuse ce-şi dorise, aşa că orice secundă în plus însemna că o căuta cu lumânarea. Aşadar, întoarse spatele soldatului care încerca să scape şi se îndreptă spre uşa deschisă a cabanei.

Se opri însă la mijlocul drumului, pentru că o femeie dădu buzna înăuntru, strigând:

— Nu e o crimă să-ţi fie foame! Daţi-ne drumul! Daţi-ne mâncare!

Era femeia de mai devreme; cei doi băieţi veneau agale în urma ei. Spânzura-l-ar Noden! Dar nu avusese Merik parte de suficiente întreruperi pe ziua de azi?

Răspunsul era nu, evident.

Când dădu cu ochii de gardianul inconştient şi de chipul

descoperit al lui Merik, femeia amuţi. Amuţi complet. În ochii ei injectaţi se întrezărea ceva, ceva plin de speranţă.

— Tu, şopti ea, apoi se împletici înainte, cu braţele deschise. Te rugăm, Furie, nu am făcut nimic rău!

Merik îşi trase gluga pe cap, durerea fiind, preţ de o clipă, mai răsunătoare decât orice zgomot. Şi mai strălucitoare chiar, pe când femeia şi fiii ei se apropiară.

Îi luă mâna lui Merik între ale ei.

— Te rugăm, Furie! repetă ea, iar Merik tresări pe dinăuntru la auzul acelui apelativ. Arăta oare atât de monstruos? Te rugăm! Am fost cuminţi şi ţi-am adus ofrande la templu! Nu meritărm mânia ta, nu vrem decât să ne hrănim familia!

Merik se eliberă din strânsoare. Pielea i se sfâşie sub unghiile ei. Din clipă în clipă, soldaţii ar fi dat navală din arhivă şi, deşi Merik ar fi putut să ţină piept mamei şi fiilor ei, nu ar fi făcut decât să atragă atenţia inutil.

— Să vă dau drumul şi ceva de mâncare, ai spus? Merik scoase un inel plin de chei de la centura gărzii inconştiente. Ia de-aici!

Blestemata de femeie se îndepărtă de mâna lui întinsă.

Iar acum nu mai avea timp. Sunetul binecunoscut al tobei de vânt răsuna afară. *Soldaţii să se prezinte în Piaţa Judecăţii*, spuneau bătăile.

Aşa că Merik azvârli cheile spre băiatul care era cel mai aproape, iar el le prinse cu stângăcie.

— Eliberaţi-i pe prizonieri, dacă asta vreţi, dar grăbiţi-vă! Pentru că ar cam fi timpul să o luăm din loc!

Merik se amestecă apoi în mulţime, ţinând capul plecat şi înaintând cu repeziciune. Deşi femeii şi celor doi copii le lipseau raţiunea de a fugi, Merik nu era la fel.

La urma urmelor, până şi morţii aveau o viaţă pe care nu voiau să o piardă.

2

Ăsta nu era Azmir.

O fi fost Safiya fon Hasstrel un învăţăcel slab la geografie, dar până şi *ea* ştia că ţărmul în formă de semilună nu era capitala Marstokului. Deşi, uşura-s-ar nevăstuicile pe ea, cât şi-ar mai fi dorit să fie!

Orice ar fi fost mai interesant decât să se holbeze la aceleaşi valuri turcoaz la care se holbase în ultima săptămână, atât de diferite de jungla deasă şi întunecată de la orizont. Căci aici, pe malul estic al Ţinuturilor Disputate – o peninsulă lungă şi nelocuită, care nu aparţinea niciuneia dintre facţiunile de piraţi din Saldonica şi nici măcar împărătesei –, nu era absolut nimic interesant de făcut.

Hârtiile foşneau în spatele lui Safi, aproape în ritmul freamătului mării, iar pe deasupra lor se auzea vocea de un calm desăvârşit a împărătesei Marstokului. Cât era ziua de lungă, lucra printre misive şi mesaje la o măsuţă joasă din mijlocul cabinei sale, oprindu-se numai să-i dea lui Safi ultimele veşti despre complicata alianţă politică ori despre schimbările care apăreau în teritoriile sudice ale imperiului.

Era dureros de plictisitor şi adevărul gol-goluţ, cel puţin după părerea lui Safi, era că oamenii frumoşi nu ar trebui lăsaţi să ţină prelegeri. Nimic nu spulberă frumuseţea mai repede decât plictiseala.

— Mă asculţi, domna?

— Bineînţeles, Maiestate!

Safi se răsuci spre ea, cu rochia albă în bătaia vântului. Îşi flutură genele ca să pară inocentă.

Vaness nu înghiţi găluşca. Chipul ei în formă de inimă se înăspri, iar Safi nu *credea* că doar îşi imaginase cum centura de fier a împărătesei zornăise şi se unduise ca doi şerpi ce lunecau unul pe lângă celălalt.

Vaness era, potrivit învăţaţilor, cea mai tânără şi mai puternică împărătească din toată istoria Tărâmului

Vrăjitorilor. Potrivit legendei, era şi cea mai puternică şi mai rea Vrăjitoare a Fierului din toate timpurile, nimicind un munte pe când avea doar şapte ani. Şi, firește, potrivit lui Safi, Vaness era cea mai frumoasă şi mai elegantă femeie care onorase lumea cu prezenţa sa.

Dar nimic din toate astea nu conta, căci, pe toţi zeii din adâncuri, Vaness era plictisitoare nevoie mare!

Nu tu partide de cărţi, nu tu glume, nu tu poveşti captivante la flăcările Vrăjitorilor Focului – nimic care să facă aşteptarea mai uşor de îndurat. Aruncaseră ancora aici în urmă cu o săptămână ca să se ascundă de un cuter cartorran. Apoi de o armată cartorrană. Toată lumea era pregătită pentru o luptă pe mare…

Care nu mai venea. Şi, deşi Safi ştia că ăsta era un lucru bun – războiul *era* lipsit de sens, după cum obişnuia să spună Habim –, învăţase pe pielea ei *că să aştepte cât era ziua de lungă* era iadul pe pământ pentru ea.

Mai ales că toată viaţa îi fusese dată peste cap acum două săptămâni şi jumătate. Logodna-surpriză cu împăratul Cartorrei o azvârlise într-un ciclon de conspiraţii şi evadări. Descoperise că unchiul ei, bărbatul pe care îl urâse toată viaţa, era în spatele unui plan uriaş de a readuce pacea pe Tărâmul Vrăjitorilor.

Apoi, de parcă viaţa ei n-ar fi fost şi aşa destul de complicată, aflase că ea şi Sora ei de Fir, Iseult, alcătuiau probabil legendara pereche Cahr Awen, a cărei datorie era să vindece magia de pe Tărâmul Vrăjitorilor.

Împărăteasa îşi drese glasul ca să o facă să revină cu picioarele pe pământ.

— Tratatul meu cu piraţii Ochi-Răi este extrem de important pentru mine. Vaness îşi ridică sprâncenele, având o expresie dură. Mi-au trebuit ani întregi ca să ajung la o înţelegere cu ei, iar asta o să salveze mii de vieţi – nici acum nu mă asculţi, domna!

Nu era *întru totul* neadevărat, şi totuşi pe Safi o jigni tonul împărătesei. La urma urmelor, îşi luase aerul de sunt-învăţăcelul-desăvârşit, ceea ce Vaness ar fi trebuit să aprecieze. Nu că s-ar fi obosit vreodată să-şi controleze

expresia feţei, ca să le facă pe plac mentorilor ei, Mathew şi Habim. Şi nici măcar lui Iseult.

Lui Safi i se puse un nod în gât. Instinctiv, îşi duse mâna la Piatra de Fir care i se odihnea pe piept. La un interval de câteva minute, scotea rubinul neşlefuit şi-i privea intens adâncimile pâlpâitoare.

Se presupunea că, dacă Iseult era în pericol, s-ar fi aprins. Dar nicio străfulgerare până acum. Nicio licărire. La început, asta o liniştise pe Safi – era singura speranţă de care se putea agăţa. Singura legătură cu Sora ei de Fir. Jumătatea ei mai bună. Jumătatea raţională, cea care o-scoate-pe-Safi-din-belele. Persoana care nu i-ar fi permis niciodată lui Safi să i se alăture împărătesei.

Privind în urmă, Safi îşi dăduse seama ce târg nechibzuit făcuse; îi oferise adevraja împărătesei, ca să poată înlătura din rădăcini corupţia de la curtea marstokeză. Safi se crezuse, vai, atât de nobilă şi, vai, atât de altruistă, că i se alăturase lui Vaness; vai, Safi ajuta muribunda naţiune a Nubrevnei cu un acord comercial.

Dar adevărul era că se simţea blocată. Pe o corabie. În mijlocul pustietăţii. Cu împărăteasa Insipidă drept singura tovarăşă.

— Aşază-te lângă mine! îi porunci Vaness, împrăştiind nefericirea autoimpusă a lui Safi. De vreme ce e limpede că nu-ţi pasă de politica Ochilor-Răi, poate că mesajul ăsta o să-ţi trezească interesul.

Safi deveni atentă. Un *mesaj.* Ziua de azi devenise deja mai palpitantă decât cea de ieri.

Cu mâinile pe centura de fier, traversă cabina care se legăna până la banca goală din faţa împărătesei. Vaness scotoci printr-un teanc de hârtii desperecheate, uşor încruntată.

Când era aşa încruntată, îşi amintea de un alt chip. De un alt conducător care, la fel ca împărăteasa Marstokului, îi punea pe oameni mai presus de el însuşi.

Merik.

Plămânii i se umflară. Obrajii, trădătorii, i se înfierbântară. Serios, acum, se sărutaseră doar *o dată*, aşa

că n-ar fi cazul să se îmbujoreze.

Ca un răspuns la gândurile ei, Safi zări un singur nume în partea de sus a paginii pe care o scotea acum Vaness: Prinţul Nubrevnei. Pulsul i se înteţi. Poate că asta era – poate că, în sfârşit, avea să afle veşti despre lumea şi oamenii pe care îi lăsase în urmă.

Dar, înainte să afle ceva sau să citească măcar un cuvânt, se deschise uşa de la cabina împărătesei. Un om năvăli înăuntru, îmbrăcat în uniforma verde a marinarilor marstokezi. Dădu cu ochii de Safi şi Vaness, iar preţ de două clipe nu făcu altceva decât să se holbeze.

Fals. Cuvântul străbătu şira spinării lui Safi, adevraja ei dându-i fiori. Un avertisment cum că ce vedea era o minciună. Ipocrizia se zgâia la ea, în timp ce el ridică o mână.

— Atenţie!

Safi încercă să o prindă pe împărătească şi să se arunce amândouă la podea. Dar se mişcă prea încet. Marinarul trăsese deja cu pistolul.

Se auzi un pocnet!

Însă glonţul nu ajunse la destinaţie. Se opri în aer; o bilă mică şi rotundă de fier, la doar câţiva centimetri de chipul împărătesei.

Sabia îl despică din spate. Trupul căzu pe podea. Conducătorul gărzilor personale ale lui Vaness se ivi, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, sângele picurându-i de pe sabie.

Stăpânul Viperelor.

— Asasin! rostise cu un calm desăvârşit. Ştiţi ce aveţi de făcut, Maiestate.

Şi, fără să mai spună nimic, se făcu nevăzut.

Glonţul suspendat în aer căzu în sfârşit la pământ. Se izbi de podea cu un zăngănit, rostogolindu-se. Zgomotul se pierdu în larma de voci care se iscase deodată afară.

— Vino! fu tot ce-i spuse Vaness.

Apoi, ca şi cum s-ar fi temut că Safi nu avea s-o asculte, îi strânse centura în jurul taliei şi *o împinse* către uşă cu ajutorul magiei sale.

Safi nu putu decât să se ţină după ea, deşi i se pusese un nod în gât de spaimă. Deşi avea o groază de întrebări.

Ajunseră în dreptul asasinului. Vaness încetini pasul cât să-i arunce o privire. Pufni dispreţuitoare, ridicându-şi fustele negre, şi păşi peste cadavru. Tălpile ei lăsară apoi urme de sânge.

Safi, pe de altă parte, se asigură că-l ocoleşte.

Se asigură şi că nu se uită în ochii mortului. Erau albaştri şi se holbau la tavanul făcut din calafat.

Afară, haosul se instaurase deja, însă Vaness întâmpină totul fără nicio emoţie. O mişcare a mâinii, şi lanţurile de fier de la încheietura ei se prefăcură în patru pereţi subţiri care le înconjurară. Un *scut.* Împărăteasa o luă spre stânga, de-a lungul punţii. Vocile strigau în marstokeză, acum înăbuşite şi abia auzite.

Şi totuşi, se desluşeau perfect. Se presupunea că la bord mai era un asasin, iar Viperele şi echipajul trebuiau să-i dea de urmă.

— Mai repede! îi porunci Vaness lui Safi, iar centura de pe talie se strânse şi mai puternic.

— Unde mergem? strigă Safi la rândul ei.

Nu vedea nimic înăuntrul scutului, doar cerul limpede şi senin de deasupra.

Curând, primi răspunsul. Ajunseră în dreptul gigului de salvare al unei nave de război, îndreptat spre pupa şi suspendat în aer, gata de lansare în valurile mării. Vaness topi partea din faţă a scutului într-o serie de trepte, pe care începu să le urce numaidecât.

Se treziră apoi în barca suspendată, fierul împrăştiindu-se de-a lungul marginilor gigului. Pereţi care să le protejeze. Dar nu şi acoperiş, nicio protecţie împotriva vocilor care acum strigau: *E sub punte!*

Vaness întâlni privirea lui Safi.

— Ţine-te bine! o avertiză ea, apoi ridică mâinile, lanţurile zăngăniră, iar gigul se zgâlţâi.

Se lăsară pe creasta valurilor. Safi fu cât pe ce să cadă, stropii de apă împroşcând-o – urmaţi de briza lipicioasă şi sărată, pe când încerca să se îndrepte. Totul era atât de

paşnic, atât de liniştit aici, jos. Genunchii îi tremurau – cum putea să fie atât de calmă, când la o aruncătură de băţ domnea vacarmul?

Însă acalmia era o minciună. O clipă mai târziu, o izbucnire de lumină orbitoare se dezlănţui pe deasupra scuturilor, lucind puternic, ca o sticlă. Barca zbură înapoi, aplecându-se periculos.

Apoi veni şi tunetul. Violent. Fierbinte. *Viu.*

Corabia sărise în aer.

Flăcările se năpustiră asupra scutului, însă împărăteasa reuşi să le ţină la distanţă. Subţiri ca hârtia, pereţii scutului continuară să se întindă, acoperind gigul în întregime. Le proteja pe Vaness şi pe Safi de căldura furioasă şi amuţea răcnetul scos de flăcările iadului.

Din nasul împărătesei picura sânge, iar muşchii îi tremurau. Semn că nu mai putea menţine multă vreme scutul care ţinea departe toată nebunia.

Aşa că Safi smulse vâslele din pântecele bărcii. Nu se gândi nici măcar o clipă dacă asta trebuia să facă – la fel cum nu ar fi stat pe gânduri nici dacă să înoate sau nu, odată prinsă sub valuri. Vedea vâslele şi un ţărm spre care să se îndrepte, aşa că acţionă.

Vaness observă intenţia lui Safi şi formă două găuri în scut pentru vâsle. Fumul şi căldura dădură buzna înăuntru.

Safi le ignoră, chiar dacă degetele îi ardeau, iar plămânii i se umpleau de fum sărat.

Lovitură după lovitură o purtau pe Vaness şi pe ea însăşi departe de moarte, până când gigul *se lovi* de pietrişul întunecat. Abia atunci împărăteasa coborî scutul de fier, care se strânse înapoi în lanţurile ce-i împodobeau încheieturile, oferindu-i lui Safi o privelişte clară a flăcărilor negre şi arzătoare dinaintea lor.

Foc-de-mare.

Setea lui întunecată nu putea fi oprită. Vântul nu putea să-l stingă. Apa nu făcea decât să-i aţâţe şi mai mult vâlvătăile răşinoase.

Safi îşi petrecu braţele pe după împărăteasa sleită de puteri şi înfruntară amândouă valurile blânde. Nu se

simţea deloc uşurată că supravieţuise atacului. Nicio satisfacţie că reuşise să ajungă la ţărm. Nu simţea decât un gol care creştea şi creştea. Un întuneric care se înteţea. *Aşa* avea să fie viaţa ei de acum. Nu plictiseală şi lecturi, ci flăcările iadului şi asasini. Masacre şi o goană nesfârşită.

Nimeni nu putea să o salveze, în afară de ea însăşi.

Aş putea fugi chiar în momentul ăsta, se gândi, ochind ţărmul lung – pădurile de mangrove şi palmierii din depărtare. *Împărăteasa nici nu ar observa. Probabil că i-ar fi indiferent.*

Dacă ar fi luat-o spre sud, ar fi ajuns în cele din urmă în Republica Piraţilor din Saldonica. Singura civilizaţie – dacă putea fi numită astfel – şi singurul loc în care ar fi găsit o corabie cu care să scape de aici. Însă era aproape sigură că nu ar fi putut supravieţui de una singură în mizeria de acolo.

Îşi duse mâna la Piatra de Fir, căci acum viaţa îi atârna de un fir de păr, iar rubinul în sfârşit reacţiona.

Dacă Iseult ar fi fost aici, atunci Safi ar fi şters-o în junglă fără să mai stea pe gânduri. Alături de Iseult, era curajoasă. Era puternică. Era neînfricată. Dar habar nu avea unde era Sora ei de Fir şi nici când avea s-o revadă sau *dacă* avea s-o mai vadă vreodată.

Prin urmare, deocamdată Safi avea mai multe şanse dacă rămânea cu împărăteasa Marstokului.

După ce corabia arsese şi se transformase într-un schelet în flăcări, iar vâlvătaia atacului se retrase, Safi o privi pe Vaness. Împărăteasa stătea nemişcată la pământ, ţeapănă ca fierul pe care îl controla.

Pielea era înnegrită de cenuşă. Sub nas avea două firişoare de sânge uscat.

— Trebuie să ne ascundem, spuse Safi cu glas răguşit.

Pe toţi zeii din adâncuri, avea nevoie de apă! Apă rece, mângâietoare şi nesărată.

— Focul o să atragă armata cartorrană direct la noi.

Chinuitor de încet, împărăteasa îşi dezlipi privirea de la linia orizontului, îndreptând-o spre Safi.

— Ar putea fi supravieţuitori, spuse ea aspru.

Safi strânse din buze, însă nu o contrazise. Neavând contraargument, umerii lui Vaness se lăsară şi mai jos.

— Mergem la Saldonica, doar atât adăugă împărăteasa Marstokului.

Apoi, cu Safi pe urmele ei, porni pe plaja stâncoasă spre întunericul din ce în ce mai mare.

3

Stază, îşi spuse Iseult det Midenzi pentru a mia oară după ce răsărise soarele. *Stază în degetele de la mâini şi picioare.*

Nu că şi-ar mai fi simţit degetele de la mâini sau de la picioare. Părea o eternitate cât alergase în josul dealului, pe pârâul îngheţat de munte. De două ori căzuse şi de două ori se udase din cap până-n picioare.

Dar nu se putea opri. Trebuia să fugă în continuare. Deşi se tot întreba *încotro.* Dacă se uitase cum trebuie pe hartă – cu mult timp în urmă, înainte ca Spintecaţii să-i găsească mirosul şi să pornească în urmărirea ei –, atunci trebuia să fie prin apropierea capului de nord din Ţinuturile Disputate.

Asta însemna că nu avea unde să se adăpostească. Înseamnă că nu exista nimeni care s-o salveze de urmăritori.

De o săptămână întreagă, Iseult era pe drum spre Marstok. Ţinuturile joase, fără viaţă dimprejurul Lejnei se preschimbaseră în cele din urmă în povârnişuri. În dealuri. Iseult nu mai fusese într-un ţinut unde pământul să nu fie suficient de plat cât să vezi cerul. Vai, ea nu văzuse decât în poze piscuri acoperite de zăpadă şi văi abrupte. Sau o auzise pe Safi descriindu-i-le, însă nu şi-ar fi închipuit niciodată cât de *mică* o făceau să se simtă. Cât de izolată şi de captivă, când dealurile îi ascundeau orizontul.

Situaţia era şi mai rea pentru că Firele lipseau cu desăvârşire. Ca Vrăjitoare a Firului, Iseult vedea Firele care construiesc, Firele care leagă şi Firele care rup. O mie de culori care să sclipească deasupra ei în fiecare clipă din zi. Doar că, fără picior de om prin preajmă, nu existau nici Fire, iar, fără Fire, nu exista culoare care să-i umple ochii, mintea.

Iseult era de una singură de zile întregi. Traversase covoare de ace de pin şi numai sutele de copaci trosnind în bătaia vântului îi ţinuseră companie. Totuşi, indiferent de

teren, înaintase cu prudenţă. Nu lăsase nicio urmă, nu se abătuse deloc de la potecă şi o ţinuse numai şi numai spre est.

Până în dimineaţa asta.

O urmăreau patru Spintecaţi. Habar n-avea de unde veneau şi nici cum o găsiseră. Mantia din fibră de salamandră pe care Vrăjitorul Sângelui, Aeduan, i-o dăduse cu două săptămâni în urmă se presupunea că blochează mirosul în preajma Spintecaţilor. Şi totuşi, până acum, dăduse greş. Iseult încă se simţea bântuită de putreziciunea neagră a Firelor Spintecate.

Cu fiecare minut care trecea, se apropiau din ce în ce mai mult.

Ar trebui să învelesc Piatra de Fir, îi veni un gând ca un zumzet îndepărtat al unui dialog interior care se întreţesea cu ecoul paşilor ei. *S-o învelesc într-o cârpă ca să nu mă mai zgârie când alerg.*

Îşi spusese asta de cel puţin o sută de ori, căci nu era prima oară când fusese nevoită să alerge pe terenul aspru din pădure. Dar, de fiecare dată când reuşea să facă o pauză şi să se ascundă pe după un buştean, era atât de concentrată să-şi recapete suflul ori să-şi folosească magia ca să dea de Firele care o urmăreau, încât uita să învelească Piatra de Fir. Cel puţin, până când începea s-o zgârie din nou.

Alteori se afunda atât de adânc în visările ei şi, preţ de o clipă, uita cu totul unde se află. Îşi imagina ce s-ar întâmpla, dacă ar fi într-adevăr o Cahr Awen.

Iseult şi Safi fuseseră la Fântâna Originii din Nubrevna. Îi atinseseră izvorul, iar un cutremur zgâlţâise atunci pământul. *Am găsit perechea Cahr Awen,* le spusese atunci călugăriţa Evrane, *iar voi două aţi trezit la viaţă Fântâna Apei.*

Lui Safi, rolul acela i se potrivea cât se poate de bine. Ea semnifica lumina soarelui şi simplitatea. Fireşte că ar fi fost jumătatea Aducătoare-de-Lumină din perechea Cahr Awen. Dar Iseult nu era opusul lui Safi. Ea nu era strălucirea stelelor şi nici complexitatea. Nu era nimic.

Dar poate sunt. Poate totuşi aş putea fi.

Iseult obişnuia să adoarmă încălzită de acest gând.

Astăzi, însă, era prima oară când Piatra de Fir se aprinsese – semn că era în mare primejdie. Spera doar ca Safi, oriunde s-ar afla acum, să nu intre în panică la vederea propriei pietre strălucind.

Mai spera că piatra avea să pâlpâie doar pentru ea, căci, dacă s-ar fi aprins din cauză că şi Safi e în primejdie, atunci…

Nu, nu putea să se îngrijoreze acum. Tot ce putea să facă pentru moment era să fugă.

Dacă se gândea, nu trecuseră decât două săptămâni de când izbucnise în Lejna focul iadului. De când Iseult o pierduse pe Safi în favoarea marstokezilor, de când îl salvase pe Merik de sub ruinele clădirii şi de când hotărâse să se ducă după Sora ei de Fir, orice s-ar fi întâmplat.

Cutreierase apoi oraşul Lejna, acum pustiit, până când dăduse peste cafeneaua abandonată a lui Mathew. Găsise mâncare în bucătărie şi apă curată. Ba chiar şi un sac cu arginţi în pivniţă.

Cum nu-şi făcu nimeni apariţia vreme de opt zile, Iseult se gândise că nici nu avea să mai vină cineva. Dom Eron, cel mai probabil, auzise că Safi fusese răpită de împărăteasa Marstokului; Habim, Mathew şi Eron poate că porniseră deja pe urmele ei.

Ceea ce nu-i lăsa lui Iseult decât o singură opţiune: să o ia la pas spre nord-est, dormind ziua şi călătorind noaptea. Nu erau decât două feluri de oameni în pădurile de pe Tărâmul Vrăjitorilor: cei care *încercau* să te omoare şi cei care te *omorau.* Ambele tabere trebuiau evitate.

Totuşi, în bezna prin care înainta Iseult, mai erau şi alte lucruri care stăteau la pândă. Umbre, adieri şi amintiri pe care nu le putea alunga. Gândul îi fugea la Safi. La mama ei. La Corlant şi la săgeata lui blestemată, care aproape că o răpusese. La Spintecaţii din Lejna şi la cicatricea în formă de lacrimă pe care o lăsaseră.

Apoi se gândea la Păpuşar, care încerca necontenit să-i invadeze visele. Era o Vrăjitoare Ţesătoare, după cum ea

însăşi îşi spunea, şi insista că Iseult îi seamănă. Însă Păpuşarul spinteca oameni şi le controla Firele. Iseult nu putea – nu *voia* – să facă asta.

Dar cel mai mult se gândea la moarte. La propria moarte. La urma urmelor, nu avea decât un pumnal la ea, îndreptându-se spre un viitor care era posibil să nu existe.

Un viitor care putea fi retezat curând, în cazul în care Spintecaţii ar fi ajuns-o din urmă. *Când* aveau s-o ajungă din urmă, căci Iseult nu era prea pricepută la aşa ceva.

De asta se baza atât de mult pe Safi – cea care putea să intuiască şi cu picioarele legate, care putea să scape dintr-o situaţie numai cu ajutorul instinctului. Iseult era propriul ei duşman în situaţii-limită, lăsând teama să-i învingă logica de Vrăjitoare a Firului.

Asta, până când dădu cu ochii de zorele. Un covor de zorele, care se întindea de-a lungul pârâului. Păreau sălbatice. Păreau inofensive.

Dar nu erau sălbatice. Nici inofensive.

Ieşi într-o clipă din pârâu. Picioarele amorţite i se împleticeau, pe când se căznea să urce malul. Căzu; se sprijini în mâini, scrântindu-şi încheieturile.

Nici nu băga de seamă, nici nu-i păsa, căci erau zorele oriunde şi-ar fi aruncat privirea. Aproape nevăzute în umbra pestriţă, dar imposibil de ratat dacă ştiai unde să te uiţi. Imposibil de ratat dacă erai o nomatsi.

Deşi arăta ca o potecă nevinovată care străbătea pădurea de pini, recunoştea o cărare nomatsi atunci când o vedea. Menite să protejeze triburile de străini, cărările presărate cu capcane erau moarte sigură pentru orice musafiri nepoftiţi de caravană.

Iseult era, fără îndoială, un musafir nepoftit, însă nici nu putea fi considerată – nomatsi fiind – o *străină.*

Se îndepărtă de pârâu într-un ritm prudent. Gata cu alergatul, căci şi un singur pas greşit ar fi putut declanşa ceaţa Vrăjitorilor Otrăvurilor, ascunsă de zorele.

Acolo. Jos, pe pământ, zări o creangă în formă de iadeş, cu un capăt îndreptat spre nord, iar celălalt spre sud.

Într-o parte, ieşeai de pe poteca nomatsi. În cealaltă, te

afundai şi mai mult.

Iseult încetini şi mai mult pasul, strecurându-se printre pini, unul câte unul. Se ghemui în dreptul unei pietre acoperite de muşchi. Mergea pe vârfuri, tiptil, abia dacă respira.

Spintecaţii erau atât de aproape acum. Firele lor negre se încovoiau şi îşi croiau drum prin conştiinţa ei, flămânde şi ticăloase. În doar câteva minute aveau s-o ajungă din urmă.

Dar nu asta era problema, căci, mai în faţă, următoarea creangă era înfiptă în pământ, împletită în ţesătura pădurii. *Capcane de urşi*, avertiza creanga.

Însă Spintecaţilor nu avea să le spună nimic. Nu până când picioarele lor nu erau prinse în dinţii de fier, mult prea încleştaţi ca să-i poată depărta vreun om.

O mânca în talpă s-o ia la goană. Să ţâşnească pe lângă capcanele de urşi ascunse pe sub încrengătura de ferigi dinaintea ei. Luă în mână Piatra de Fir, o strânse bine şi merse domol. *Stază, stază, stază.* Numără şase capcane, până când ajunse pe partea cealaltă.

Odată trecută de ele, putea s-o ia la fugă. La ţanc; în spatele ei, cărarea nomatsi se trezea la viaţă. Ceţurile Vrăjitoarelor Otrăvurilor se declanşară, eliberând în depărtare o încărcătură fierbinte. Din cauza lor, aerul începuse să vibreze, dându-i fiori pe şira spinării.

Spintecaţii o declanşaseră, şi totuşi ceaţa nu-şi făcuse efectul. Urmăritorii continuau să vină după ea.

Iseult iuţi pasul. Acum gâfâia. Dacă ar fi ajuns doar puţin mai departe, poate că ar fi scăpat de ei.

Capcanele se treziră la viaţă, răsunând ca dangătele de la miezul nopţii. Se auzi un urlet smuls din gâtlejele pervertiţilor. Patru seturi de Fire se zvârcoleau şi luptau împotriva fierului care le încleştase picioarele.

Iseult nu încetini. Trebuia să înainteze, căci nu ştia cât de lung era noul drum. Ferigile şi acele de pin se frângeau sub tălpile ei. Habar n-avea încotro o purtau picioarele. Nu vedea decât pini şi iar pini de jur împrejur. Puieţi, trunchiuri, rădăcini – le ocolea pe toate. Îşi răsucea

gleznele şi îşi îndoia genunchii.

Era o greşeală să se grăbească. Potecile nomatsi nu erau făcute să fie traversate în grabă. Cereau timp. Cereau respect.

Aşa că n-ar fi trebuit să fie o surpriză când ajunse în dreptul unui luminiş şi pământul solid deodată cedă. Şi nici când o plasă apăru de nicăieri, ridicând-o printre crengile copacilor.

Scoase un ţipăt. Apoi ţâşni în sus, doar ca să se oprească brusc, bălăngănindu-se şi legănându-se.

I se tăia respiraţia. I se tăie de-a dreptul. *Bine că măcar mai am pumnalul*, se gândi ea. Deşi nu prea îi era de folos, fiind atârnată la o înălţime de şase metri.

Sau când un Spintecat năvăli în mijlocul luminişului, lăsând urme de sânge negru în pământ. Mergea aplecat. Îi lipsea jumătate dintr-un picior, iar pielea i se înnegrise din cauza magiei care erupsese pe dinăuntru ca să-l spintece. Totuşi, se mişca neobişnuit de precaut. Nu avea nimic din violenţa impulsivă şi frenetică, tipică unui Spintecat.

Iseult îşi dădu seama *de ce.* Fire retezate pluteau leneşe deasupra lui, înălţându-se în văzduh. Aproape nevăzute.

Păpuşarul. La fel cum procedase în Lejna cu Viperele marstokeze şi cu marinarii, Păpuşarul probabil îi spintecase pe toţi oamenii ăştia de la distanţă. Iar acum, mai mult ca sigur, îi şi controla.

Dându-şi seama de asta, Firele începeau să se chircească. Piereau unul câte unul, Spintecatul fiind încă prins în capcanele de fier. Era ca şi cum Păpuşarul hotărâse că le venise vremea şi le rupea de tot Firele Retezate.

Însă omul de dedesubt încă trăia. Continua să dea târcoale, lăsându-i lui Iseult o singură opţiune: trebuia să se dea jos din copac şi să-l omoare pe Spintecat înainte s-o omoare el pe ea.

Dar nu mai apucă, fiindcă vânătorul intră într-o a doua capcană. O plasă se ridică de la pământ, spânzurându-l în aer. Funiile scârţâiră. El se luptă, se zvârcoli şi urlă la doar câţiva metri de ea, înainte să amuţească brusc. Firele

dispăruseră cu un şuierat, în timp ce negrul lor se uscase.

Păpuşarul îl omorâse, lăsând-o singură pe cărarea aceea nomatsi.

Iseult nu se putu abţine: izbucni în râs. Obţinuse, în sfârşit, răgazul de care avea atâta nevoie. Scăpase de urmăritorii ei şi iată unde ajunsese.

Râsul îi pieri numaidecât. Dispăru ca o adiere rece.

Dacă Esme trimisese o dată Spintecaţii pe urmele ei, putea să presupună că o va face din nou.

Fă-ţi griji mai târziu, îşi spuse în sinea ei. Momentan, fără niciun duşman prin preajmă, cea mai mare grijă a sa era să scape din plasă fără să-şi rupă oasele.

— Ah, pe ţâţele caprei! murmură ea una dintre înjurăturile preferate ale lui Safi şi, ducând mâna la Piatra de Fir, care nu mai strălucea, ca să-i dea curaj, aşa cum îi plăcea să creadă.

Apoi, fără să mai scoată o vorbă sau să mai stea pe gânduri, cu Piatra de Fir drept călăuză, se apucă să taie plasa ca să se elibereze.

4

Înaintând pe Aleea Vulturului, o stradă aglomerată ce străbătea Lovats de la un capăt la altul şi îmbrăţişa râul Timetz, Merik se ruga să mai întârzie câteva ore furtuna care i se pregătise. Destul cât să găsească un adăpost mai acătării. Sau, şi mai mult, cât să găsească şi ceva de mâncare.

Trebuia să-şi refacă puterile înainte să se aventureze înspre Donjonul lui Pin.

Fiecare gură de aer înghiţită de Merik avea gustul ploii care stătea să se pornească. Tunetul bubuia pe deasupra cântecelor tobelor de vânt care se auzeau în tot oraşul. *Soldaţii să se prezinte în Piaţa Judecăţii.*

Din fericire pentru el, era de-acum la o milă de Piaţa Judecăţii, pierdut în haosul de pe Aleea Vulturului, cu podurile ei întrepătrunse şi cu străduţele lăturalnice în zigzag. Clădirile se aplecau într-o parte, ca marinarii după o seară de băută, iar la fiecare răscruce, de la un colţ la altul, atârnau ghirlande făcute din frunze de stejar din toamna trecută.

Ori de câte ori trecea pe lângă ele, umbre galbene ori de culoarea chihlimbarului îi atrăgeau necontenit. Gata cu pământurile Nihar, care tânjeau după o recoltă de toamnă sau o renaştere a primăverii, cum se întâmpla pe vremea când trăise el acolo. Gata cu solul îmbibat de otrăvurile dalmotti.

Însă otrăvurile nu ajunseseră niciodată până în partea de nord a oraşului Lovats, aşa că împletiturile din frunze de stejar cu fire de salvie ori de mentă, roşii ca focul de la soare sau verzi, încă se găseau prin părţile acelea.

Ce simţ ciudat al umorului mai avea şi Noden!

Merik zori tot înainte. Chemarea soldaţilor în piaţă încă răsuna cu putere, chiar şi atunci când începu să urce în grabă treptele de granit ale unui templu străvechi de pe marginea Aleii Vulturului. Templul ăsta era la fel de vechi ca Lovats însuşi, iar timpul îi netezise cele şase coloane

care aşteptau la intrarea cufundată în umbră.

Mixinele. Mesagerii lui Noden, a căror sarcină era să poarte morţii dincolo de ultimul recif de corali, în adâncurile cele mai îndepărtate, la curţile de judecată ale zeului de pe fundul mării. Acum, tot ce mai rămăsese din sculpturi erau inelele de fier de la nivelul taliei şi câteva linii şterse care conturau chipurile de deasupra.

Merik urmări o rază de lumină ce venea din interior, îndreptându-se spre peretele din celălalt capăt al templului. Aerul se răcea cu fiecare pas; chemarea tobelor de vânt se stinse. Treptat, lumina soarelui dispăru cu totul, fiind înlocuită de două felinare pâlpâitoare ce atârnau deasupra unei statui înfăţişându-l pe Noden pe tronul său, chiar în inima templului.

Locul era aproape gol la ora asta din zi. Doar două bătrâne erau înăuntru şi se îndreptau spre ieşire.

— Sper că ne dă pâine la înmormântare, spuse una dintre ele, iar vocea ei ascuţită ricoşă din statuia de granit a zeului. Familia Linday a împărţit pâine la înmormântarea reginei – îţi mai aduci aminte?

— Nu te entuziasma prea tare, veni răspunsul mormăit al tovarăşei sale. Am auzit că n-o să fie nicio înmormântare.

Merik deveni atent. Se ascunse în spatele tronului şi trase cu urechea.

— Nepotul meu, Rayet, este paj la palat, continuă a doua femeie, şi mi-a spus că prinţesa nu a avut nicio reacţie când a auzit că prinţul a fost asasinat.

Fireşte că n-a avut nicio reacţie. Merik îşi încrucişă braţele la piept, degetele intrându-i în muşchii moi.

— Nepotul tău ştie cine l-a omorât pe prinţ? Măcelarul de la capătul Aleii Vulturului mi-a zis că marstokezii, dar apoi vecinul meu mi-a spus că trebuie să fi fost cartorranii…

Vocea i se pierdu într-o bâiguială înăbuşită, pe care Merik nu mai reuşi s-o desluşească.

Dar aflase suficient. Mai mult decât suficient. Fireşte că Vivia avea să anuleze înmormântarea. Aproape că o şi

auzea vorbind, cu vocea ei tărăgănată: *De ce să iroseşti mâncare pe popor, când oştilor le-ar prinde mai bine?*

Nu-i păsa decât de putere. Încă nu pusese mâna pe coroana care era momentan la Înaltul Consiliu, slavă lui Noden! Însă, dacă boala regelui se agrava – dacă murea, aşa cum toată lumea credea despre Merik –, atunci nimic nu mai putea s-o ţină departe de tron pe Vivia.

Merik se îndepărtă de statuia zeului şi se duse spre cele două fresce de pe peretele din spate.

În dreapta era înfăţişată Lady Baile, sfânta ocrotitoare a schimbării, a anotimpurilor şi a răscrucilor. Mâna Dreaptă a lui Noden, cum mai era numită, iar flacăra felinarului din mâna stângă scânteia deasupra holdelor aurii de grâu, în timp ce în dreapta ţinea un păstrăv argintiu. Pielea îi era precum cerul nopţii, neagră cu picăţele albe, şi masca de vulpe ce-i ascundea chipul era de un albastru strălucitor. Stătea deasupra unui câmp înverzit, culorile frescei fiind de curând împrospătate, la fel cum erau şi cuvintele aurii din partea de jos:

Deşi binele din rău
Noi nu îl vedem mereu,
Lady Baile ne dă putere,
Să trecem peste durere.

Privirea lui se opri asupra urnei de cupru dinaintea ei, doldora de lemne şi de arginţi. Ofrande aduse bunătăţii sale. O rugăminte pe care s-o şoptească la urechea lui Noden: *Ajută-i!*

Lângă urnă, zăceau în grămezi uriaşe ghirlande din frunze de salvie, mentă şi rozmarin culese anul trecut – daruri în cinstea morţilor. Merik se întrebă dacă vreuna dintre ele era pentru Kullen.

Atunci i se puse un nod în gât. Se întoarse, mutându-şi privirea la a doua frescă. Mâna Stângă a lui Noden. Sfântul protector al dreptăţii, al răzbunării, al mâniei.

Furia.

Aşa îl numise pe Merik femeia aceea din Piaţa Judecăţii.

Îi fusese adresat ca un titlu. Îi fusese adresat ca o rugăciune.

Chel, plin de cicatrici, mătăhălos, sfântul tuturor lucrurilor zădărnicite purta numele adevăratei sale firi. Adevăratei sale chemări. El făcea dreptate celor nedreptăţiţi şi îi pedepsea pe ticăloşi. În vreme ce Lady Baile era la fel de frumoasă ca viaţa însăşi, Furia era mai monstruos decât mixinele.

Nuanţele de stacojiu şi de negru de pe corp se şterseseră, fără să mai fie împrospătate, la fel cum se întâmplase şi cu fundalul cenuşiu şi cavernos – şi cu scrisul de sub picioarele cu gheare ale Furiei:

De ce ţii o lamă într-o mână?
Să nu uite oamenii că sunt ascuţit ca tăişul.
De ce ţii un ciob de sticlă spartă în cealaltă?
Să nu uite oamenii că-i urmăresc mereu.

— Cu el mă confundase femeia aceea, murmură Merik ca pentru sine. Văzuse un monstru când îl privise.

Se întoarse către urna goală a Furiei. Întotdeauna era goală, căci nimeni nu dorea să-i atragă privirea şi cu atât mai puţin să fie judecaţi de el.

În afara templului, furtuna se dezlănţui în sfârşit. Ploaia răpăia şi Merik o auzea. Când privi dinapoi spre coloane, aşteptându-se ca oamenii să caute degrabă adăpost înăuntru, nu zări decât o singură siluetă care îşi făcea intrarea. La fiecare pas, apa picura de pe ea pe dalele de piatră.

Cam. Singurul aliat al lui Merik.

— Nişte miel uscat? îl întrebă de cum ajunse suficient de aproape.

Glasul îi răsună printre dalele de granit. Întocmai ca Merik, şi ea purta o mantie cu glugă pe deasupra cămăşii crem şi a pantalonilor negri – toate ţesute în casă şi murdare.

— Carnea nu s-a udat prea tare, adăugă ea.

Merik se căzni să-i arunce o privire supărată.

Dojenitoare.

— Ce ţi-am spus eu despre furat?

— Asta înseamnă, începu ea, cu ochii lucindu-i şăgalnic în lumina slabă a felinarului, că nu o vrei? Ştii că pot foarte bine s-o păstrez pentru mine.

Merik îi smulse carnea din mână. Foamea, aflase pe pielea lui, ieşea întotdeauna victorioasă în faţa cinstei.

— Aşa mă gândeam şi eu. Şi morţii trebuie să mănânce.

Un rânjet triumfător îi apăru pe chip, lăţindu-i petele albe de pe obrajii cafenii.

Cam era plină peste tot de pete albe. Porneau din partea dreaptă a gâtului şi se întindeau în jos, spre braţul stâng, spre mâna dreaptă. Asta, fireşte, dacă te uitai cu atenţie; dacă nu, nici nu le vedeai.

Merik nu le observase înainte. Nici măcar nu reuşise să-i reţină numele – ea nu era decât *noul recrut*, pur şi simplu. În plus, nici nu ştiuse că era fată. Voise să fie luată drept ucenic marinar pe *Jana* şi-şi jucase rolul cu mare măiestrie.

Nu că pe Merik l-ar fi deranjat dacă era băiat sau fată. De vreme ce Cam părea hotărâtă să-şi protejeze secretul, continuase şi el să i se adreseze cu „băiete”. La urma urmelor, ce conta? *Ea* fusese singura care rămăsese aici, în timp ce restul echipajului plecase în satul numit Darul lui Noden.

Instinctul meu îmi spunea că nu eşti mort, îi explicase lui Merik, *aşa că am căutat şi am tot căutat, până te-am găsit.*

— Sunt sigure străzile, băiete? întrebă el cu gura plină de carne tare, prea afumată.

— Da, bălmăji Cam, şi ea cu gura plină. Dar nu mulţumită ţie. Forţele Regale sunt cu capsa pusă. Motiv pentru care – muşcă încă o dată cu înverşunare, ca pentru a scoate în evidenţă ideea – ar fi trebuit să mă fi luat cu tine.

Merik scoase un oftat. El şi Cam se certau din pricina asta cel puţin o dată pe zi de când cu explozia. De fiecare dată când el se furişa în vreun sat după provizii ori se ducea să vâneze pe malul lacului ca să aibă ce să mănânce,

Cam se ruga de el să-l însoţească. Şi el o refuza de fiecare dată.

— Dacă ai fi fost acolo, o contrazise, Forţele Regale ar fi fost acum pe urmele tale.

— Nicio şansă. Dacă aş fi fost cu tine, aş fi stat de pază, înţelegi? Şi atunci hoţul ăla de buzunare n-ar fi şterpelit asta…

Scoase o teşcherea micuţă din haină şi i-o agită pe la nas.

— Măcar ai observat că cineva te-a lucrat la buzunare?

Merik înjură în barbă. Apoi îi smulse punga.

— *Nu* am observat. Cum ai recuperat-o?

— Aşa cum recuperez orice.

Îşi flutură degetele în faţa lui. I se văzu cicatricea lucioasă, proeminentă, de pe mâna stângă.

În timp ce Cam relata cum savurase aventura lui Merik căţărată pe un acoperiş din apropiere, el se lăsă în ritmul binecunoscut al poveştilor ei. Fără filtru, fără pretenţii şi fără perdea – aşa vorbea Cam. Scotea vorbe pe gură ca să impresioneze sau îşi cobora vocea până la o şoaptă înfricoşătoare, plină de încordare.

În ultimele două săptămâni, fata pălăvrăgise fără oprire. Iar în ultimele două săptămâni, Merik ascultase. De fapt, de cele mai multe ori, descoperise că aşteaptă cu nerăbdare momentele când se putea pierde în glasul ei. Când putea străbate piscurile şi valurile poveştii ei şi aşa să uite măcar câteva clipe că viaţa lui fusese luată de apele iadului.

— Acum străzile sunt împânzite de soldaţi, sfârşi Cam, afişând unul dintre zâmbetele ei şăgalnice. Şi, cu ploaia asta, putem intra nevăzuţi în Vechiul Oraş. Dar mai întâi trebuie să termini de mâncat.

— Da, da, murmură el şi se gândi că ar fi preferat să simtă gustul mâncării care îi alunecă pe gât – pe răsuflarea lui Noden, trecuse atâta vreme.

În schimb, mestecă ultimele îmbucături de miel afumat, apoi se ridică în picioare şi mormăi:

— Ia-o înainte, băiete! Ia-o înainte!

Vivia Nihar se afla la uşile masive de la Sala Luptelor, firele de nisip din stejarul palid, nepictat, strălucind ca norii care se adunaseră afară. Dincolo de ele, zumzet de voci joase şi grave.

Fără regrete, îşi zise ea, trăgând de mânecile redingotei de marinar. *Mergi înainte.* Îşi netezi bluza de pe dedesubt. Erau aceleaşi îndemnuri pe care şi le spunea în fiecare dimineaţă când se trezea. Aceleaşi îndemnuri pe care le recita de-a lungul zilei, când avea de luat decizii grele. Când trebuia să se afunde iar şi iar în golul ce i se căsca în piept.

Fără regrete. Mergi înainte… Unde o fi lacheul? Doar nu era ca prinţesa Nubrevnei să-şi deschidă singură afurisita de uşă! Nu când toţi cei treisprezece vizeri ai înaltului Consiliu o aşteptau de partea cealaltă, judecându-i fiecare mişcare.

Cât era ziua de lungă, o căutau fie personalul din palat, fie oficialii din oraş, fie nobilimea linguşitoare. Şi totuşi, acum, când avea nevoie de cineva să-i dea o mână de ajutor, nu era nimeni prin preajmă.

Cu buzele strânse, Vivia miji ochii la un petic de lumină de la capătul coridorului lung şi întunecat. Două siluete se căzneau să închidă uşile enorme – semn că norii de afară aveau să se prefacă în furtună curând.

Ei, la naiba! Stătuse prea mult după lachei şi nori de furtună. Aşa cum obişnuia regele să spună: *Statul pe loc e calea sigură spre nebunie.*

Stejarul uşii scârţâi; balamalele gemură; vizerii din marea sală amuţiră. Vivia păşi înăuntru şi treisprezece perechi de ochi se mutară de la masa lungă din mijlocul încăperii…

La ea. Se uitau toţi ca proştii.

— Ce este? întrebă, lăsând uşile să se închidă în urma ei cu un scârţâit. Rugăciunile mi-au fost ascultate de Noden? V-au înghiţit în sfârşit mixinele limba?

Unul dintre vizeri se înecă. Unsprezece vizeri îşi dezlipiră privirile. Iar al treisprezecelea, cel mai

înverşunat duşman al Viviei, îşi făcea pur şi simplu de lucru cu o pieliţă de la deget.

Vizerul Serrit Linday. Veşnic nemulţumit. Veşnic plictisit. *Veşnic* un spin în coasta Viviei.

Îşi încleştă degetele, o fierbinţeală îi străbătu braţele. Câteodată se întreba dacă moştenise şi ea rău famatul temperament al familiei Nihar, pe care tatăl ei şi-l dorise atât.

Dar nu. Nu-l avea. Flacăra era deja stinsă, masca începea să se crape pe margini. *Mergi înainte!*

Porni spre capul mesei, călcând apăsat, tocurile cizmelor ei răsunând puternic pe dalele de piatră. Îi lăsa să creadă că-şi controlează emoţiile.

Razele umbrite de nori se strecurau înăuntrul Sălii de Luptă printr-o singură fereastră. Căzdeau pe bandierele generaţiilor trecute, luminând stratul gros de praf care acoperea totul.

Unul dintre cele douăsprezece ochiuri de geam era spart şi bătut în scânduri, lăsându-i Viviei doar o lumină firavă prin care să treacă, înainte să ajungă la capătul mesei.

Şase dintre vizeri o salutară când trecu pe lângă ei; ceilalţi şapte nu.

Rezistenţă. Numai de asta se lovise Vivia în ultimele zile, iar fratele său fusese cel mai rău dintre toţi. I se împotrivise fiecărei porunci şi îi pusese la îndoială fiecare mişcare.

Ei bine, măcar el nu mai era o problemă. Numai dacă i s-ar alătura şi înaltul Consiliu.

O *să ajungă oare ca mama ei,* se întrebau toţi vizerii, *cu sânge de regină, dar nebună? Sau ca tatăl ei, vizerul Nihar, care acum conduce ca regent şi căruia poruncile îi ies pe gură la fel de firesc ca respiratul pe nas?*

Vivia ştia deja răspunsul. Îl ştia, pentru că hotărâse acum multă vreme că avea să fie o Nihar din cap până în picioare. Nu avea să fie *niciodată* ca mama ei. Nu avea să lase *niciodată* nebunia şi întunericul să pună stăpânire pe ea. Avea să fie conducătorul pe care şi-l dorea Înaltul Consiliu.

Aşa că trebuia să acţioneze în continuare. Trebuia să meargă înainte. Încă puţin, fără să privească înapoi. Fără regrete. Chiar dacă Înaltul Consiliu i-ar fi cedat în sfârşit titlul cu care se născuse, putea foarte bine să i-l ia înapoi – cum făcuseră şi cu mama ei în ultimele zile, acum treisprezece ani.

Ajunse în capul mesei, care avea lacul scorojit şi colţurile tocite. Hărţi groase din pergament acopereau suprafaţa roasă de timp. Nubrevna, munţii Sirmayan, Cele o Sută de Insule – toate popoarele de pe Tărâmul Vrăjitorilor puteau fi examinate la o simplă întindere a mâinii.

Acum, pe masă erau desfăcute hărţile oraşului, ţinute întinse la colţuri cu greutăţi mari. Să fie *blestemaţi!* Ticăloşii începuseră întrunirea fără ea.

De la război şi până la îndepărtarea deşeurilor, nimic nu se întâmpla fără ştiinţa Înaltului Consiliu. Şi totuşi, deciziile finale îi aparţineau Regelui Regent.

Sau, cum se întâmpla acum – căci Serafin rareori mai părăsea patul deciziile finale îi aparţineau Viviei.

— Prinţesă… rosti cântat Serrit Linday, aplecându-se peste masă.

Deşi era cu doar câteva luni mai mare decât ea, la cei douăzeci şi trei de ani ai lui purta robe demodate. Genul de robe preferat de învăţaţii şi de femeile bătrâne din Marstok. Şi, ca toţi ceilalţi din familia Linday, avea semnul Vrăjitorilor Plantelor tatuat în palmă, pe mâna pe care acum o ţinea îndoită şi cu care bătea nervos în masă.

— Discutam doar planurile Înălţimii Tale de a repara digul şi suntem de părere că ar fi cel mai bine să mai aşteptăm. Cel puţin până după înmormântare. Digul ţine de ani buni – ce mai contează câţiva?

Obraznic îngâmfat. Temperamentul Viviei scotea acum scântei, deşi îşi menţinea pe chip o expresie aproape plictisită.

Şi când te gândeşti că ea şi vizerul fuseseră *cândva* prieteni! Că Serrit, cel cu care se jucase în copilărie, era acum Vizerul Linday şi că în mai puţin de un an, de când îi

luase locul răposatului său tată, Linday devenise cel mai înverşunat duşman al ei dintre cei treisprezece nobili care îi stăteau acum dinainte.

Nobili. Erau toţi bărbaţi, până la unul. Desigur, nu ar fi trebuit să fie astfel. Familiile Linday, Quintay, Sotar şi Eltar aveau moştenitori de gen feminin… care, în mod convenabil, aleseseră să-şi părăsească ţinuturile natale. *Vai, dar nu se pot duce fraţii/soţii/fiii noştri în loc?*

Nu. Asta avea să spună Vivia de îndată ce avea să devină regină. *Numai succesorul de drept vizerial stă la această masă.* Dar până atunci trebuia să se supună acordului dat din generaţie în generaţie de stră-străbunicul ei.

— Acum, Înălţimea Ta, continuă Linday, dăruind un zâmbet mieros de jur împrejurul mesei, am făcut calculele, aşa cum mi-aţi cerut, iar cifrele sunt cât se poate de clare. Lovats pur şi simplu nu mai poate primi alţi oameni.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut aşa ceva.

— Pentru că nici nu aţi făcut-o. Zâmbetul lui Linday se lăţi într-unul aproape crocodilian. Consiliul mi-a cerut.

— Înălţimea Ta, spuse o altă voce, o voce ascuţită, cum numai Vizerul Eltar putea să aibă, iar Vivia se întoarse spre bărbatul rotund. Cu cât intră mai mulţi oameni în oraş, cu atât noi, vizerii, trebuie să ne micşorăm porţiile – ceea ce este imposibil! Avem cu toţii familii şi personal care vin pentru înmormântarea prinţului şi, la cum sunt porţiile acum, abia dacă pot să-mi hrănesc cum trebuie mult iubita familie.

Vivia scoase un oftat.

— Mâncarea e pe drum, Eltar.

— Aţi spus asta şi săptămâna trecută! chiţăi el. Iar acum mai sunt şase zile până la înmormântare! Cum o să hrănim întregul oraş?

— În plus, interveni cu vocea lui piţigăiată şi Vizer Quihar, cu cât lăsăm mai mulţi oameni să intre, cu atât cresc şansele ca printre ei să se strecoare şi duşmani de-ai noştri. Până nu aflăm cine l-a omorât pe prinţ, ar trebui să închidem accesul dincolo de Santinele şi să-i ţinem departe pe nou-veniţi.

Asta stârni un val de aprobări de jur împrejurul mesei. Un singur bărbat rămase tăcut: Vizerul Sotar, cel cu pieptul lat cât un butoi şi cu pielea închisă la culoare. Tot el era singurul din încăpere al cărui creier chiar funcţiona.

Îi făcu Viviei cu ochiul în semn de înţelegere, gest pe care ea îl găsi… ei bine, mai binevenit decât i-ar fi plăcut să recunoască. Semăna atât de mult cu fiica lui, Stacia, care fusese ofiţerul secund al Viviei. Dacă Stacia, Stix, ar fi fost aici – dacă Vivia ar fi fost acum pe corabia ei, cu echipajul –, Stix i-ar fi redus la tăcere imediat pe vizerii ăştia slabi de înger. Fără milă. *Ea* avea temperamentul pe care îl respectau majoritatea bărbaţilor din Nubrevna.

Însă astăzi, Stix inspecta turnurile de pază ale oraşului, ca un bun ofiţer secund, în vreme ce Vivia era captivă înăuntru, nevoită să-l vadă pe Serrit Linday cum îi amuţeşte pe vizeri printr-un gest al mâinii.

— Am o propunere pentru Înaltul Consiliu. Şi pentru tine, Înălţimea Ta.

Vivia îşi dădu ochii peste cap.

— Fireşte că ai!

— Puriştii ne-au oferit mâncare şi ne-au pus la dispoziţie aşezările lor. Din Nubrevna şi de peste graniţă. Făcu un gest către harta pe care Vizer Eltar o desfăcea în mod *convenabil* tocmai la momentul potrivit. Oamenii noştri vor fi în siguranţă chiar şi dincolo de graniţă, dacă se va ivi prilejul.

Sotar îşi drese glasul, care sună ca piatra pe piatră:

— Să ne trimitem oamenii în afara Nubrevnei se numeşte invazie, Linday.

— Ca să nu mai spun – Vivia se sprijini cu mâinile de masă – că ne va costa. Nimeni, nici chiar cel mai „nobil” dintre Purişti, nu face ceva gratis.

Chiar în momentul în care îşi rostea argumentul, Vivia se trezi că priveşte lung harta desfăcută.

Tărâmul Vrăjitorilor era delimitat de o simplă linie, însă fuseseră împroşcate picături de vopsea acolo unde forţele inamice erau cel mai aproape de Nubrevna. Pete galbene pentru Marstok, la est şi la sud. Negre pentru Cartorra,

împrăştiate la vest. Albastre pentru Dalmotti, concentrate în apele din sud.

Şi, la urmă, cele roşii, groase ca sângele, pentru bandele de piraţi Ochi-Răi şi Velele Roşii, care înconjurau Saldonica şi armatele Regelui Cotropitor, mai departe, spre nord… pentru moment. Ploile dese făceau ca apele din munţii Sirmayan să fie umflate şi imposibil de trecut.

Dar, odată cu venirea iernii, asta ar fi putut să se schimbe.

Vivia îşi dezlipi privirea de pe hartă. De pe toate acele culori care, într-o zi, ar fi putut fi aducătoare de moarte.

— Ce vor la schimb Puriştii? Ce preţ au mâncarea şi zidurile lor?

— Soldaţi.

— *Nu!*

Cuvântul ieşi ca un bubuit din gâtlejul Viviei. Izbucni ca o oală pe foc. Totuşi, când încerca să-şi recapete controlul, plimbându-şi privirea de jur împrejurul mesei, nu-i scăpă lipsa de interes de pe chipul celor din Consiliu. O adunătură de feţe vizeriale complet relaxate.

Ştiuseră de propunerea lui Linday; o aprobaseră cu mult înainte.

Serrit Linday merita castrat pentru asta.

Vivia aruncă o privire spre aliatul ei şi citi pe chipul negru al lui Sotar retragerea. Dezgust. Măcar el era la fel de surprins ca Vivia de această mişcare politică evazivă.

— Puriştii vor întoarce oamenii împotriva magiei, spuse Vivia şi făcu paşi parcă mărşăluind, dând ocol mesei prin dreapta. Ei văd magia ca pe un păcat; şi totuşi, magia, vrăjitorii adică, este singura care a ţinut Nubrevna în siguranţă şi independentă! Tu, Linday, eşti un Vrăjitor al Plantelor! Dar nu vezi nicio problemă în a-i da pe cetăţenii şi soldaţii noştri pe mâna Puriştilor?

Linday afişă un zâmbet când ea trecu atunci cu paşi mari prin dreptul lui, dar, în afară de o uşoară aplecare a capului, nu dădu niciun răspuns.

— Cum rămâne cu Magia Pietrelor pe care o are familia ta, Quihar? Sau cu cea a Farmecelor pe care o are fiul tău,

Eltar? Sau cu a Vocii pe care o are soţia ta?

Şi îi luă pe fiecare în parte, până când le aminti tuturor vizerilor de vrăjitorii la care ţineau cel mai mult.

Însă fiecare imbecil pe lângă care trecea devenea brusc interesat de starea manşetelor. Ori a unghiilor. Ori a vreunei pete de pe perete, pe care numai el putea s-o vadă.

Până când Vivia ajunse înapoi în capul mesei. Atunci se pare că micuţului Vizer Eltar îi reveni brusc piuitul, căci spuse:

— Dacă oamenii noştri se alătură Puriştilor, măcar avem mai puţine guri de hrănit la înmormântarea prinţului.

Preţ de o clipă, vorbele lui se învârtiră prin capul Viviei. *Prinţul. Înmormântarea.* O melodie lipsită de sens, pe ritmul bătăilor care îi răsunau din piept.

Apoi cuvintele se aşezară ca nisipul adus de val, iar ea întinse mâna după cea mai apropiată hartă. O mototoli până i se albi pumnul. Sentimentul *ăsta* nu trebuia mimat, căci cu doar o săptămână în urmă se opusese înmormântării cu toată fiinţa ei. *O risipă de bani,* strigase ea. *O risipă de materiale preţioase, de oameni, de timp! Digul trebuie reparat, iar oamenii trebuie hrăniţi!*

Însă Consiliul nu-i dăduse ascultare. Şi nici tatăl său. Fireşte că nu. Merik fusese preferatul tuturor. El avea furia familiei Nihar şi avusese şi bunul-simţ să se nască bărbat. Uşoară, uşoară – aşa fusese viaţa lui. Nu întâmpinase nicio rezistenţă. Primise mereu primise ce îşi dorise.

Până şi moartea îi fusese uşoară.

Înainte ca Vivia să-şi poată găsi cuvintele, interveni Linday:

— Ai făcut o observaţie excelentă, Eltar! Trebuie să-i cinstim pe morţi aşa cum se cuvine şi nu putem face asta cu atât de mulţi oameni în oraş.

Să-l ia mixinele! Acum, că Vivia se gândea mai bine – chiar se gândea –, castrarea ar fi fost prea blândă pentru Linday. Merita să fie tras în ţeapă, tăiat bucăţi, eviscerat şi apoi ars, până când n-ar mai fi rămas nimic din putreziciunea fiinţei lui.

— În plus, continuă el şi mai plin de însufleţire acum, că atrăsese atenţia întregii Săli, toate familiile noastre vor ajunge curând la înmormântare. Nu ar trebui să fim în situaţia să ne micşorăm porţiile ca să hrănim gurile în plus…

Instant. Fără milă.

Din urciorul din mijlocul mesei ţâşni apa. Treisprezece bice perfecte, câte unul pentru fiecare vizer – chiar şi pentru Vizerul Sotar.

— Destul! rosti Vivia încet, apa oprindu-se la doar câţiva centimetri de gâtul bărbaţilor. Jumătate dintre ei ţineau ochii închişi, iar ceilalţi se trăgeau înapoi.

— Fără Purişti! Niciodată! Mâncarea *e* pe drum, iar pe nubrevnani îi vom lăsa în continuare să intre în oraş.

— Cât despre voi, adăugă ea, apropiind biciul de apă şi mai mult de chipul vizerilor, o să scăpaţi de ceva grăsime de pe burtă, căci de mâine porţiile voastre vor fi reduse cu încă o pătrime. Dacă familiile vă sunt înfometate, atunci spuneţi-le să stea acasă.

Se îndepărtă de masă, ca şi cum ar fi dat să plece…

Dar şovăi. Care era atuul tatălui ei? A, da! Înfricoşătorul zâmbet Nihar. Îl imită şi ea acum, aruncând o privire înapoi spre masă. Proştilor care stăteau în jurul ei. Apoi, cu o mişcare perfect controlată, lăsă apa să curgă la loc în urcior.

Le amintise că nu era doar o simplă prinţesă şi niciun simplu căpitan de vas. Nici *măcar* regina de drept a Nubrevnei nu era, în cazul în care Consiliul ar fi fost de acord să-i cedeze coroana.

Vivia Nihar era o Vrăjitoare a Fluxului şi încă una al naibii de puternică. Putea să-i înece pe toţi numai cu gândul, aşa că să mai îndrăznească Serrit Linday ori altcineva din Înaltul Consiliu să-i încalce cuvântul!

Gata cu nesiguranţa doar pentru că o credeau nepotrivită şi nesăbuită.

Gata cu mersul pe vârfuri într-o încăpere, pe ideea că femeile nu trebuie să alerge. Să ţipe. Să conducă.

Şi, mai presus de toate, gata cu *afurisitele* de regrete.

5

Vrăjitorul Sângelui, pe nume Aeduan, îi ura pe Purişti.

Nu la fel de mult cum îi ura pe marstokezi, nici măcar la fel de mult cum îi ura pe cartorrani, dar cam pe-acolo.

Siguranţa lor îl scotea din sărite. Siguranţa îngâmfată şi hotărâtă, potrivit căreia toţi cei care aveau o putere trebuiau să ardă în flăcările iadului.

Cel puţin, se gândi el când se apropia de murdara lor aşezare din capătul estic al graniţei nubrevnane, *îi tratează pe toţi cu acelaşi venin.* De obicei, strigăte precum *Căieşte-te, demone! Plăteşte pentru păcatele tale*! îi erau destinate doar lui. Era plăcut să vezi că răspândeau aceeaşi ură peste tot.

Sosirea lui Aeduan la aşezare fusese întârziată. Trebuia să se fi întâlnit cu persoana de contact a tatălui său acum două zile; în schimb, două săptămâni fugise prin toată Nubrevna, urmărind o fantomă.

Dar iată-l acum aici, la sute de kilometri depărtare, sprijinit de peretele strâmb din lemn de pin, din vârful unui deal de calcar. Aşezarea arăta la fel de bolnavă şi de golaşă ca pământul pe care stătea. Aeduan lăsă în urmă trunchiuri de copaci despicate şi sol uscat ca cenuşa, înainte să ajungă în faţa celor doi bărbaţi care păzeau înalta poartă de la intrare.

Deşi amândoi purtau robe maronii de Purişti, niciunul nu părea adeptul cultului antimagie şi nici nu miroseau ca unul de-ai lui. *Câmpuri de luptă şi smoală.* Erau oameni violenţi, şi o demonstrară când îşi ridicară arbaletele la apropierea lui Aeduan.

— Îl caut pe unul dintre preoţii voştri! le strigă Aeduan. Îşi ridică mâinile în aer.

— Pe care? întrebă cel mai slab, cu pielea maronie ca a marstokezilor.

— Pe Corlant! încetini Aeduan, astfel încât gardienii să vadă că nu avea nimic în mâini – fireşte, cuţitele lui erau ascunse în haina încheiată până sus. Trebuie să fi ajuns nu

de mult.

— Numele? întrebă al doilea, cu pielea neagră ca smoala şi cu accent de sudist – deşi, din ce popor se trăgea, Aeduan nu putea spune.

După ce-şi zise numele, amândoi bărbaţii îşi coborâră arbaletele. Sudistul îl conduse printr-o uşă lăturalnică, aflată dincolo de poarta principală.

Interiorul aşezării era şi mai mohorât decât exteriorul: tot numai noroi, găini cotcodăcind şi colibe sărăcăcioase care păreau că se dărâmă la prima adiere de vânt mai puternică. Bărbaţi şi femei erau înşiraţi de-a lungul zidului principal, fiecare ducând câte un coş sau un sac gol şi aşteptând să intre în coliba cea mai apropiată. Nimeni nu scotea o vorbă.

— Îl ascultă pe unul dintre preoţii noştri, explică sudistul. După care pot lua mâncare pentru familiile lor.

— Nu sunt Purişti?

— Nu încă. Dar o să fie. În timp ce bărbatul vorbea, un băiat se împiedică afară din colibă, clipind de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis. În braţe ducea un coş.

Fără să vrea, mintea lui fu năpădită de o amintire. Un alt copil, un alt coş, o altă viaţă şi o călugăriţă pe nume Evrane, care îl salvase de toate astea.

Greşeala ei. Ar fi trebuit să-l lase în pace.

— Ai întârziat!

Cuvintele răsunară în curte. Pătrunseră în urechile lui, prelingându-i-se de-a lungul şirei spinării ca noroiul de pe malul unui râu.

Instantaneu, magia lui Aeduan se trezi la viaţă. *Peşteri umede şi strânsori puternice. Lacăte ruginite şi foame nesfârşită.*

Apoi din lemnul decolorat al colibei se desprinse o siluetă neagră. Într-o clipă, erau numai scânduri întunecate; iar în următoarea, un bărbat impunător, subţire ca o funie şi cu trăsături nomatsi, stătea chiar acolo.

Simpla prezenţă a preotului îi transmitea o senzaţie de *nedreptate.* Ca şi cum ar fi urmărit cu privirea un vultur

planând printr-o încăpere. Impulsul de a-l face fărâme pe Corlant avea să-i încordeze muşchii lui Aeduan ori de câte ori aveau să se mai întâlnească.

Corlant făcu un gest scurt către călăuza lui Aeduan.

— Întoarce-te la postul tău! îi ordonă el.

Sudistul făcu o plecăciune.

— Binecuvântaţi sunt cei puri!

Corlant aşteptă până când omul ieşi din aşezare, înainte să-şi îndrepte atenţia către Aeduan. Se priviră lung, Corlant ridică din sprâncene din ce în ce mai sus. Trei linii adânci îi brăzdau fruntea palidă.

— Ţi-a mai spus cineva, i se adresă el în cele din urmă, că semeni pe zi ce trece, din ce în ce mai mult, cu mama ta?

Aeduan ştia când i se întinde o capcană, şi totuşi Corlant era prietenul tatălui său. Crescuseră împreună în acelaşi trib; şi amândoi erau acum însetaţi de răzbunare împotriva celor trei imperii. Aşa că, oricât şi-ar fi dorit să-l zdrobească pe Corlant – ba chiar să-şi imagineze din când în când asta –, era un vis pe care nu ar fi putut să şi-l împlinească.

De îndată ce deveni limpede că Aeduan nu avea de gând să răspundă, Corlant trecu la lucruri mai serioase.

— Unde sunt banii, băiete?

— O să-i aduc!

— Aha, deci nu sunt aici, să înţeleg?

Nările lui Corlant fremătară, dar pe chip nu i se citea mânia, ci foamea. De parcă ar fi simţit că lipseşte ceva, ca o lipitoare care prinde miros de sânge la suprafaţa apei. Mi s-au promis nişte taleri de argint.

— Şi ai să-i primeşti. Numai că nu azi.

Corlant îşi făcu de lucru cu lanţul, pe buze înflorindu-i un zâmbet.

— Ai pierdut banii, nu-i aşa, băiete? Ţi i-au furat?

Aeduan nu răspunse. Adevărul era că, atunci când se întorsese la trunchiul de copac unde ascunsese banii pe care îi primise de la prinţul Leopold fon Cartorra, găsise cutia de fier goală şi înăuntru doar un pumn de monede.

Cutia purta urmele unui miros cunoscut. *Lacuri limpezi şi ierni geroase.* Era aceeaşi persoană care complotase cu prinţul Leopold să-l trădeze pe Aeduan, aşa că pornise numaidecât să-i dea de urmă.

Însă, după ce mersese o săptămână spre vest, mirosul se pierduse cu totul, iar Aeduan nu putea decât să renunţe şi să se întoarcă aici cu mâna goală. Cu bani sau nu, tot trebuia să-l întâlnească pe Corlant să primească noi dispoziţii.

— Tatăl tău ştie? continuă Corlant. Căci eu am să-i spun bucuros când ne vom întâlni.

Înainte să răspundă, Aeduan privi fără ţintă în depărtare:

— Regele nu ştie.

Preotul scoase un hohot de râs. Dădu drumul lanţului, care se izbi cu un *sunet* sec de pieptul lui.

— Asta da veste neaşteptată, nu-i aşa?

Se întoarse pe călcâie, îndreptându-se spre casele adunate ciorchine din capătul aşezării şi-l lăsă pe Aeduan să-l urmeze.

Găinile se fereau din calea lui Corlant, la fel şi bărbaţii în robe maronii. Bărbaţi, observă Aeduan – Puriştii erau întotdeauna bărbaţi. Aeduan mergea în spatele său, având grijă să rămână la un pas depărtare. Dar nu pentru că preotul ar fi meritat să meargă în faţă, ci pentru că îi făcea plăcere să-l vadă cum îşi tot întoarce capul ca să-i vorbească.

— Ne aflăm la o răscruce interesantă de drumuri, îi spuse Corlant peste umăr. Vezi tu, eu trebuie să rezolv ceva, iar tu trebuie să ascunzi ceva.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Lui Corlant îi scăpărară ochii.

— Am impresia că te crezi mai puternic decât eşti de fapt.

Se opri în faţa unei uşi deschise. Dincolo de ea, un şir de trepte ducea în întunericul adânc de sub pământ:

— Oi fi tu fiul lui Ragnor, numai că eu îl cunosc pe Ragnor de mai mult timp decât tine. Cât despre cui îi este

loial…

— Niciunuia dintre noi, îl întrerupse Aeduan. Regele ne-ar sacrifica pe amândoi, dacă aşa ar câştiga războiul.

Corlant scoase un oftat, un sunet de frustrare, înainte să recunoască:

— Ai dreptate, băiete. Un motiv în plus ca noi doi să lucrăm împreună. Trebuie să găsesc ceva. Oamenii mei au dat greş, dar poate că tu şi… abilităţile tale vă veţi dovedi mai pricepuţi.

Interesul lui Aeduan fusese stârnit; dacă preotul ăsta împuţit voia să găsească pe cineva, înseamnă că era o persoană importantă – şi posibil să fi reprezentat un punct slab pentru Corlant.

Cu toate astea, Aeduan se sili să întrebe mai întâi:

— Care sunt ordinele tatălui meu?

— Să fac orice e nevoie, răspunse Corlant zâmbind.

Drept care Aeduan îşi închipui încă o dată cum îl zdrobea pe omul ăsta ca pe o urechelniţă.

— Ce vreau eu de la tine, băiete, este s-o găseşti pe Vrăjitoarea Firului nomatsi. Din câte am auzit ultima oară, era într-un orăşel numit Lejna, de pe coasta Nubrevnei.

O senzaţie întunecată şi malefică gâdilă ţeasta lui Aeduan.

— Numele?

— Iseult det Midenzi.

Umbrele coborâră pe gâtul lui Aeduan.

— De ce o vreţi pe fata asta?

— Nu e câtuşi de puţin treaba ta.

Aeduan îşi duse mâinile la spate, degetele încleştate în pumnii ţinuţi ascunşi. Pe faţă nu i se putea citi nimic.

— Şi ce pot face eu? Informaţiile mă ajută să dau de urma oamenilor şi, presupun, *părinte* Corlant, că o vreţi pe fata asta cât mai repede.

Corlant ridică din sprâncene şi cele trei linii reapărură.

— Asta înseamnă că avem o înţelegere, băiete?

Aeduan se prefăcu atunci că se gândeşte la propunere.

Lăsă să treacă patru secunde, apoi spuse:

— Nu este împotriva jurământului să lucraţi cu cineva

care are… talentul meu?

Nu voia să pomenească despre puterea lui cu glas tare, nu printre oameni care nu acceptau magia de niciun fel.

Corlant înţelese totuşi aluzia, iar furia îi aprinse privirea:

— Eşti impur, da, dar eşti fiu de rege – şi, la fel cum tu ai nevoie de ceva, şi *eu* am nevoie de ceva. Îi voi transmite regelui că banii au ajuns, după cum era în plan, şi, în schimb, vei porni în căutarea fetei.

Degetele lui Aeduan se încleştară şi mai mult. Avea o poftă nebună să-i îngheţe sângele lui Corlant – să-i smulgă cu forţa răspunsurile. Însă întrebările aveau să ridice altele noi.

Încuviinţă din cap.

— Am înţeles.

Fruntea lui Corlant se netezi.

— Excelent! zâmbi perfid şi îşi strecură o mână pe sub gulerul robei, scotocind după ceva din buzunarul interior, până când scoase o bucată ascuţită de fier.

Un cap de săgeată, cât un ac, specific tribului nomatsi şi acoperit de sânge.

— Ăsta e sângele ei, îi întinse Corlant bucata de fier lui Aeduan, care o luă fără să trădeze nicio emoţie. Când o să dai de ea, băiete, să n-o omori. Are ceva care îmi aparţine şi pe care îl vreau înapoi. Acum, spune-mi, cât o să dureze până o găseşti?

— Atât cât va fi nevoie.

Zâmbetul îi pieri.

— Atunci, roagă-te să fie cât mai curând, înainte să-mi pierd răbdarea. Roagă-te Mamei Lună, lui Cahr Awen sau cui te închini tu.

— Nu mă închin la nimeni.

— Greşeala ta.

Aeduan se prefăcu atunci că nu aude. Făcuse deja stânga împrejur. La urma urmelor, nu avea timp de pierdut cu rugăciuni. Mai ales când ştia că nimeni nu o să-l asculte.

6

Merik mergea iute, cu paşi mari, urmând-o pe Cam, cu ciuful ei ud, spre Vechiul Oraş.

Încă nu se obişnuise cu părul ei tuns scurt – chiar de dimineaţă îşi tăiase cozile lungi, împletite, cum purtau toţi elevii marinari nubrevnani. *Ce rost ar avea să arăt ca un marinar, dacă nu mai sunt?* îl întrebase ea în drumul lor cu feribotul spre capitală. *Şi, în plus, n-o să mă mai recunoască nimeni.*

Merik nu era prea sigur de asta. Mai văzuse şi alţii, dar oamenii cu piele pătată erau o raritate, iar porţiunile mai deschise la culoare ieşeau şi mai mult în evidenţă pe pielea tuciurie a lui Cam. Mai mult decât atât, nu era uşor să uiţi pe cineva cu o cicatrice pe mâna stângă.

Îşi ţinea gluga trasă pe cap, la fel ca Merik, înaintând pe străzile aşteptând furtuna. Aici, în Vechiul Oraş, în capătul cel mai nordic şi la câţiva kilometri vest de Piaţa Judecăţii, clădirile se îngrămădeau una într-alta. Patru familii se înghesuiau uneori într-o singură căsuţă strâmtă, iar străzile erau pline ochi de oameni. Aici, Merik putea găsi adăpost ca să se pregătească pentru călătoria spre Donjonul lui Pin.

Cam se strecura cu uşurinţă prin mulţime, cu picioarele ei slăbănoage sprintene ca ale unei becaţe. Cum crescuse pe străzile din Lovats, cunoştea cele mai bune rute din oraş şi îi mirosea de la depărtare pe soldaţi.

Ăsta era un lucru bun, căci soldaţii mărşăluiau pretutindeni, încercând să-i aresteze pe toţi cei din Piaţa Judecăţii care aveau tatuaje sub ochiul stâng. La fiecare câteva străzi, Cam se întorcea, gata să-l conducă pe Merik de-a lungul unei străduţe lăturalnice şi umede.

Chiar şi când nu erau soldaţi prin preajmă, o lua pe alei ori pe străduţe ascunse în umbră, până când Merik pierdea din ochi clădirile cunoscute.

— Opreşte-te! îi porunci el. Intrăm aici.

Arătă spre o casă îngustă şi lungă. Semnul indica un

magazin de jucării, însă obloanele trase sugerau cu totul altceva.

— Sunt camere de închiriat acum, îi spuse Merik lui Cam, ca şi cum ar fi vrut să explice de ce veniseră acolo.

Însă nu lămuri nimic şi nici Cam nu puse vreo întrebare. *Niciodată* nu punea întrebări. Avea încredere în fostul ei amiral, în fostul ei prinţ, chiar şi atunci când era limpede că Merik nu avea niciun plan. Niciun indiciu.

Merik era peştele din poveste, cel atras în peşteră după aurul Reginei Crab, iar Cam era fratele orb care îl urma bucuros. Prostesc. Direct în gura cu cleşti.

Înlăuntrul prăvăliei dezolante, Merik îi ocoli pe copiii care se jucau şi se strecură printre bunicuţele zgribulite şi flămânde. Era mult mai aglomerat decât ultima oară când venise aici; holul devenise acum un spaţiu de trăit în sine. O prelungire a fiecărei locuinţe improvizate.

Mâncarea e pe drum, ar fi vrut să le spună Merik, căci, indiferent de ce-i mărturisise Vivia cu săptămâni în urmă, nu credea că nubrevnanii aveau să refuze mâncarea doar pentru că provenea de la unul dintre imperii.

Merik îşi simţea coapsele arzând, după ce el şi Cam urcară cele trei etaje. Savura durerea, fiindcă îi distrăgea atenţia de la ce avea să urmeze.

Şi îi aducea aminte că într-adevăr ar fi putut fi mort. Datora fiecare centimetru din corpul lui încă viu milei lui Noden şi instinctului profetic al lui Cam.

Instinctul meu, îi spusese ea lui Merik când îl găsise. *Mereu mă avertizează când mă paşte vreun pericol, iar până acum nu m-a înşelat o dată.* Era tocmai genul de aberaţie pe care Merik era înclinat să-l respingă… Doar că instinctul lui Cam era singurul motiv pentru care Merik mai era încă în viaţă, iar acel simţ misterios le salvaseră pielea de cel puţin şase ori pe drumul către Lovats.

— Şaptişpe, optişpe, nouăşpe.

Cam număra în urma lui. Fiecare treaptă primea câte un număr, iar fiecare număr era rostit cu mai puţină suflare decât precedentul. Umerii lui Cam începuseră să-i cam iasă prin cămaşă în ultimele zile, iar Merik observase cum

fata îi oferea porţia ei. Deşi mereu o certa că ar trebui să-şi mănânce fiecare jumătatea, bănuia că nu-l asculta întotdeauna.

Cam ajunse la douăzeci şi şapte, când amândoi păşiră la ultimul etaj.

Încă douăsprezece trepte înspre holul aglomerat, şi ajunseră dinaintea unei uşi joase din lemn de pin. După ce aruncă o privire prevăzătoare în susul şi în josul holului, Merik se apucă să lovească în tocul uşii, în ritmul care desfăcea vraja pusă asupra lacătului.

Inima începu să-i bată nebuneşte. Lemnul se topi într-un grăunte îndepărtat şi neclar.

Apoi vraja se desfăcu. Zăvorul de fier fu tras în lături, iar Merik se trezi ţintuit locului, cu ochii holbaţi la încuietoare. Privea cunoscuta zgârietură din lemnul de sub ea.

Nu putea face asta. Credea că era în stare, dar acum, că se afla aici, ştia că fusese o greşeală.

— Domnule, murmură Cam, nu intrăm?

Lui Merik, sângele îi vâjâia în urechi ca un uragan.

— A fost a lui… Kullen.

— Da, a primului secund. Aşa cred, domnule.

Într-o explozie de viteză, Merik deschise larg uşa şi năvăli înăuntru. Privirea îi căzu pe locul acela binecunoscut, înaintă cu hotărâre în cameră şi încremeni imediat. Ca un cadavru uitat în lanţ, atârnând în aer.

O singură rază de lumină pătrundea în încăpere printr-o ferestruică strâmtă. O rază aproape veselă, batjocoritoare şoptea pe deasupra scândurilor din podea, de-a lungul pereţilor vopsiţi în roşu şi al grinzilor joase.

Prea joase pentru Kullen ca să se poată simţi în largul lui. Se lovea la cap de fiecare dată când trecea pe sub ele, la fel cum făcea şi pe *Jana.* La fel cum făcea şi în cabina în care crescuse, cea din sudul domeniului familiei Nihar.

— Domnule! Mâna plină de bătături a lui Cam se aşează pe braţul lui Merik. Se uită oamenii la noi. Ar trebui să închidem uşa.

Cum Merik nu se clinti, Cam îl împinse doi paşi mai

încolo. Un bubuit asurzitor străbătu întreaga încăpere, iar magia sfârâi în spatele lui Merik şi vraja reveni asupra lacătului.

— *Aprinde?*

Tonul lui Cam era întrebător, de parcă ar fi sperat ca felinarele ce atârnau de grinzile joase să fie focvrăjite. De altfel, chiar aşa era, iar la auzul comenzii, se aprinseră la viaţă, dezvăluind în partea dreaptă un fel de bucătărie.

Cărţile acopereau tot. Fiecare copertă era de altă culoare şi învelită într-o altă piele de animal, iar pe fiecare cotor era imprimat un titlu diferit. Erau cărţi în bufet, cărţi pe masă, cărţi făcute teanc pe trei scaune desperecheate.

Un scaun pentru Kullen. Unul pentru Merik. Şi un al treilea, cel mai nou dintre toate, pentru Firul Inimii lui Kullen.

Ryber. Lui Merik i se puse un nod în gât amintindu-şi de acel nume – de chipul frumos şi negru care îl purta. Dispăruse după moartea lui Kullen, lăsându-i lui Merik un simplu bilet. Deşi era adevărat că Merik nu fusese nicicând prea apropiat de ea şi nu înţelesese niciodată ce împărtăşeau ea şi Kullen, s-ar fi bucurat s-o aibă pe Ryber alături. Măcar aşa ar fi avut pe cineva care să înţeleagă ce simţea.

Privirea lui Merik se mută înspre dreapta, unde Cam aştepta îngrijorată la câţiva paşi.

— Vă pot lăsa singur, domnule. Dacă vreţi. Încerc să fac rost de o masă adevărată. Îşi duse mâna la stomac, lucru care lăsă să se vadă cât de mult i se lipise burta de spinare. Nu ştiu, dar eu nu m-am săturat cu mielul ăla.

— Da, şopti Merik. Ar trebui să am… nişte jderi… Cuvintele i se pierdură. Se împletici până la patul nefăcut, cu şi mai multe cărţi împrăştiate pe el.

Sub pernă era îndesată o teşcherea din care Merik scoase un singur jder de argint. Însă Cam dădu din cap; obrajii i se înroşiseră ca stelele-de-mare.

— Nu pot să-l folosesc! Lumea ar crede că l-am furat, spuse şi arătă către hainele ei murdare, de parcă asta ar fi explicat totul.

Merik presupuse că avea dreptate. Corect. Băgă mâna şi mai adânc în pungă, până găsi un jder de lemn. Şi încă doi.

— Poftim!

— Mulţumesc, domnule! Mă întorc repede.

Se bătu cu pumnul în dreptul inimii, aşteptând un gest. O reacţie. Orice.

Merik nu mai avea ce să ofere. Era secătuit. Nu tu furie. Nu tu vrajă. Doar…

Un mare nimic.

Se întoarse, iar Cam pricepu aluzia. Câteva clipe mai târziu, vraja sfârâi în urma lui când uşa se deschise, apoi se închise. Rămăsese singur.

Se îndreptă spre bucătărioară. Spre cărţile de pe masă şi de pe scaune. Ryber făcuse din Kullen un cititor înrăit, începând cu o carte pe care i-o dăduse în dar la începuturile relaţiei lor. Vrăjitorul Aerului trecuse de la cineva care nu citise nimic toată viaţa la cineva care nu se mai oprea din citit, cumpărând fiecare roman şi fiecare carte de istorie care-i pica în mână.

Era singurul subiect despre care vorbeau el şi Ryber. Dezbăteau mereu subiectul vreunei cărţi ori aspectele de fineţe ale teoriei vreunui filosof despre care Merik nici nu auzise.

Atenţia lui Merik fu atrasă de un cotor, de un titlu cunoscut pe care Kullen îl citea la bordul lui *Jana,* cu doar câteva ore înainte de moartea sa.

Adevărata poveste a celor Doisprezece Paladini.

Lui Merik i se tăie respiraţia. O înşfăcă de pe masă, legătura de piele scârţâind şi lăsând în urmă un vălătuc de praf. Deschise coperta…

Un alt exemplar. Expira – din toţi rărunchii. Cartea asta avea prima pagină ruptă; cea de pe *Jana* era bine îngrijită. Avea praf alb pe pagini, paragrafe subliniate şi propoziţii încercuite, în vreme ce exemplarul de pe *Jana* fusese întotdeauna neatins.

Fireşte că era alt exemplar. Cel de pe corabie era acum cenuşă şi, *chiar* dacă ar fi fost acelaşi, n-ar fi fost nicio diferenţă. O carte nu putea ţine locul unui Frate de Fir.

Merik lăsă paginile să se deschidă singure, acolo unde o carte de joc aurie pe verso îi făcu cu ochiul. O luă dintre pagini. *Regele Câinilor de Vânătoare.* Era din pachetul de tarot pe care Ryber îl avea tot timpul la ea – atât de mult, încât până şi el îl recunoştea; în partea de jos era încercuit următorul paragraf: *Paladinii pe care i-am închis cândva se vor întoarce într-o zi printre noi. A lor va fi răzbunarea, cu o furie dezlănţuită, căci nu am avut nicicând dreptul să le luăm puterea. Totuşi, numai în moarte au putut înţelege viaţa. Şi numai în viaţă vor putea schimba lumea.*

Ei bine, Merik nu era nici viu, nici mort şi la ce-i folosise asta? Nu tu corabie, nu tu echipaj, nu tu coroană.

Avea însă un indiciu. O legătură între asasinul pe nume Garren şi Vivia, un prim pas în a dovedi că prinţesa era în spatele exploziei, al atacului. Desigur, cu o asemenea dovadă, Înaltul Consiliu nu avea să-i permită niciodată Viviei să conducă.

Numai gândul la Vivia îl făcu pe Merik să simtă un val de căldură pe şira spinării. Îi ajunse în braţe şi până în vârful degetelor. Arzătoare, violentă, tulburătoare. În toţi aceşti ani, Merik încercase să-şi îmblânzească furia. Încercase să-şi stăpânească temperamentul care dusese vestea familiei lui, făcând-o de neînfruntat. La urma urmei, temperamentul său îl adusese mult prea devreme în faţa Examinării Vrăjitoreşti, care-l convinsese pe regele Serafin că Merik era mult mai puternic decât în realitate.

În tot acest timp, Merik îşi domolise furia ca să semene cât mai puţin cu Vivia, şi totuşi ce reuşise?

Nu-l salvase pe Kullen de propria furtună.

Nu o salvase pe Safiya fon Hasstrel de marstokezi.

Şi, pe iadul apos al lui Noden!, nu salvase Nubrevna de la foamete şi război.

Aşa că Merik îmbrăţişă furia. O lăsă să-i pătrundă în fiecare răsuflare. În fiecare gând. O putea folosi ca să-şi ajute oraşul înfometat. Să-şi protejeze oamenii aflaţi pe moarte.

Până şi cei mai sfinţi puteau să cadă – iar el căzuse chiar jos de tot – şi tot ei puteau să se ridice, croindu-şi drum cu

ghearele înapoi.

Pe când cel de-al paisprezecelea dangăt răsuna în vijelie, Vivia găsi un moment de răgaz ca să pătrundă în subteranele oraşului, în adâncurile cele mai îndepărtate ale platoului.

În ultimele nouă luni, venise aici în fiecare zi. Vizitele ei se desfăşurau mereu la fel: verifica lacul, apoi căuta prin tunele urmele miticului oraş subteran demult pierdut.

Plecase din Sala Luptelor ca să găsească haos. Tobele de vânt dădeau alarma ca ajutorul să sosească în Piaţa Judecăţii; iar până când ajunse acolo aproape că se stârnise o răzmeriţă în adevăratul sens al cuvântului.

După ce un ceas s-a chinuit degeaba să-i pună iar în lanţuri pe prizonierii care scăpaseră, cerul întunecându-se tot mai mult, le porunci soldaţilor să se oprească.

N-avea niciun rost, nu odată ce începea să plouă. Cei mai mulţi dintre înlănţuiţi comiseseră ticăloşii doar ca să fie arestaţi, împinşi de cine ştie ce convingere că, dacă ajungeau la închisoare, aveau să se bucure de două mese pe zi. Închisoarea din Lovats însă era deja ticsită, iar răufăcătorii falşi şi disperaţi erau aruncaţi în lanţuri – unde, fireşte, nu primeau nimic de mâncare.

Totuşi, câţiva condamnaţi periculoşi se aflau încă în libertate. Ca să nu mai pomenim despre bestia de om care-i eliberase pe prizonieri.

— Furia, şoptise Vivia ca pentru sine, pe când se adâncea şi mai mult în subteran.

Era un nume atât de stupid, care cerşea, pur şi simplu, ca mânia mixinelor să se abată asupra lui. În vreme ce oamenii din Piaţa Judecăţii erau suficient de naivi, încât să creadă că îngerul răzbunător al lui Noden venise să-i salveze, Vivia ştia cel mai bine că, oricine ar fi fost, era vorba despre un simplu om.

Iar un om putea fi găsit. Arestat. *Spânzurat.*

Iuţi pasul. Acolo, atât de departe de suprafaţă, aerul nu se încălzea niciodată şi vieţuiau puţine creaturi. Lumina de la felinarul ei se târa de-a lungul tunelelor din piatră dură

de calcar. Unul după altul. Deloc simetrice ca Cisternele din cărămidă de deasupra, prin care treceau canalele şi ţevăria Vrăjitorilor Apei. De fiecare dată, Vivia se întorcea la suprafaţă cu pielea, părul şi hainele pline de praf.

Motiv pentru care ţinea întotdeauna o uniformă de rezervă în grădina mamei sale, ascunsă într-o cutie uscată. Tot timpul lucra singură, căci fagurii cavernoşi trebuiau să rămână un secret. Din câte ştia, era singura persoană în viaţă care aflase de existenţa acestei lumi magice şi despre existenţa râului.

Sau, cel puţin, asta îi spusese mama ei când o dusese acolo prima oară, acum cincisprezece ani. Jana era regină pe atunci, la conducere şi în putere. Nebunia şi Înaltul Consiliu nu îi luaseră coroana încă.

Asta e sursa puterii noastre, vulpiţa mea, îi spusese Viviei. *Motivul pentru care familia noastră conduce Nubrevna, şi celelalte nu. Apa asta ne cunoaşte. Apa asta ne-a ales pe noi.*

Atunci, Vivia nu înţelesese, însă acum înţelegea. Acum, simţea magia care-i lega sângele de canalele subterane de apă.

Intră în ultimul tunel, unde un felinar străvechi focvrăjit îi încălzi privirea. Lumina, mai puternică decât cea a felinarului ei, îi făcea ochii să pară ieşiţi din orbite.

Mergi înainte! Cel puţin aici chiar *voia* să meargă înainte. Aici putea să privească în gol bezna de dincolo şi nu conta dacă mama sa îi întorcea privirea.

O apă neagră precum cerneala se întindea în faţa ei, atât cât putea vedea cu ochii mijiţi. Un lac nesfârşit, de unde porneau şi se revărsau kilometrii râului subteran, inima dinlăuntrul platoului Lovats. De-aici îşi trăgea Nubrevna adevărata putere. Aici era pulsul întregului oraş.

Pe malul lacului se odihnea scheletul unei bărci străvechi, cu vâsle, în care Vivia îşi lăsa felinarul şi hainele uscate şi unde le lăsă şi acum, începând cu banderola de bumbac înfăşurată în jurul braţului.

Protocolul cerea ca toţi membrii Forţelor Regale să poarte banderola în semn de doliu până la înmormântare.

Dar era o prostie. O minciună. Cei mai mulţi nici nu-şi cunoscuseră personal prinţul, şi cu atât mai puţin să le pese de el. Merik crescuse în Sud şi, spre deosebire de Vivia, care se ridicase în rang prin propria sudoare, pe propriile puteri, el primise de-a gata corabia, echipajul şi butonii strălucitori de căpitan.

Apoi, peste câţiva ani, ca o insultă finală adusă Viviei, Merik fusese numit amiral. Deşi Vivia apreciase la acel moment indignarea marinarilor şi a soldaţilor, colegii ei – bărbaţii şi femeile alături de care se antrenase –, asta nu făcuse ca lovitura dată de Serafin să fie mai puţin dureroasă.

Uşor, uşor. Totul în viaţa lui Merik fusese *uşor.*

Într-o izbucnire bruscă de viteză, Vivia sfârşi dezbrăcatul ei parţial, scoţându-şi cizmele şi dându-şi jos haina. Apoi începu rutina, aşa cum făcea de fiecare dată. Rosti printre dinţi:

— *Stinge!*

Întunericul învălui întreaga peşteră, iar ea îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască… Gata. Lumina stelelor începu să pâlpâie.

Nu era lumina unor stele adevărate, ci doar pete şi stropi de la ciupercile luminiscente, care ofereau o lumină mai mult decât suficientă, de îndată ce vederea Viviei se obişnuia cu întunericul. Patru spiţe principale se căţărau în susul stâncii, întâlnindu-se în mijlocul tavanului. *Vulpe de Foc* o numise mama ei.

Ar fi trebuit totuşi să fie şase spiţe şi chiar şase fuseseră până acum nouă săptămâni, când spiţa cea mai îndepărtată – de pe cealaltă parte a lacului – se stinsese. Timp de trei săptămâni rămăseseră cinci… Ca apoi să mai dispară una.

De când se ştia, Vivia nu întâlnise ca lumina să moară, nici măcar pe timpul reginei Jana. De fapt, trecuseră aproape două sute de ani de când nu se stinsese niciuna dintre cele şase spiţe…

A fost un semn că poporul era prea slăbit să continue lupta, îi explicase Jana. *Şi totodată, semn că familia regală*

era prea slăbită ca să-i mai poată proteja.

Aşa că oamenii se ascunseseră în subteran, în vastul oraş cioplit în piatră. Unde şi vulpile de foc se înmulţeau într-un număr atât de mare, încât plantele aveau suficientă lumină cât să crească sau, cel puţin, atâta vreme cât Vrăjitorii Plantelor se aflau acolo ca să completeze restul şi să le susţină.

Oraşul din subteran este la fel de mare ca Lovats cel de deasupra, vulpiţa mea. Vrăjitori puternici, cum nu mai sunt în zilele noastre, l-au construit cu secole în urmă ca să-i ascundă şi să-i protejeze pe cei rămaşi în viaţă.

Vivia dorise să afle mai multe. *Cum a fost construit oraşul, mamă? De ce nu mai trăiesc şi astăzi vrăjitori la fel de puternici? De unde ştie vulpea de foc când suntem prea slăbiţi? Şi unde anume este acum oraşul?*

Toate erau întrebări cât se poate de bune, însă Jana nu avusese un răspuns pentru ele. După ce strămoşii lor părăsiseră oraşul, şterseseră toate urmele existenţei lui. Nu tu dovezi scrise, nu tu indicii.

Rămăsese totuşi o singură întrebare pe care Vivia nu îndrăznise s-o pună: O *să i-l arăţi vreodată şi lui Merik?* Nu voia să afle răspunsul, nu voia să rişte să-i strecoare ideea în cap. Acesta era locul lor, mamă şi fiică.

Iar acum era doar al ei. Al Viviei. Singură.

Păşi uşor înspre marginea lacului. O lumină verde îi scălda suprafaţa, dansând în ritmul unduirii apei. Lucind din când în când la apariţia peştilor ori a altor crustacee. Forţa apei intră în ea, înainte ca picioarele să atingă malul. Se conectă la unde şi la valuri, la puterea şi la veşnicia ei.

Lacul o îmbrăţişă neîntârziat. Ca pe un prieten pe care dorea să-l protejeze. Apele îi răcoriră picioarele, iar pe când îşi înmuia mâinile în vastitatea ei, închise ochii. Apoi începu să-şi croiască drum prin fiecare picătură de apă care curgea prin platou. Asta era puterea ei. Aici era acasă.

Magia ei şerpui prin lac, sărind peste vieţuitoarele care trăiau de o eternitate în lumea întunecată. Peste pietre, bolovani şi comori de mult pierdute şi uitate. În amonte,

magia ei urca. În aval, magia ei luneca. Timpul se topea într-un lucru pierdut – într-o construcţie omenească de care apei nici nu-i păsa, de care nici nu avea nevoie.

Lacul era în regulă. Aşa că Vivia se retrase în ea, senzaţia de pierdere mângâindu-i marginile fiinţei. Aşa se întâmpla de fiecare dată când conexiunea cu lacul lua sfârşit. Dacă ar fi putut, n-ar mai fi plecat niciodată. Ar fi putut să prindă rădăcini în lacul ăsta şi să se scufunde în el pe veci…

Vivia tresări. Nu. *Nu.* Trebuia să meargă înainte, întocmai ca râul, întocmai ca valurile.

Se cuprinse strâns cu braţele şi ieşi din apă. Câteva clipe mai târziu, era deja încălţată – strecurându-şi în cizmele uscate degetele ude de la picioare – şi ridică încă o dată felinarul. Cu o zi în urmă, explorase o serie de peşteri care urcau în spirală deasupra lacului. Se sfârşeau într-o surpătură, pe partea cealaltă, iar Vivia simţise prezenţa apei. Apă *curgătoare,* întocmai ca şuvoaiele bogate care inundau Cisternele, curăţându-le.

Voia să-şi croiască drum prin molozul de la capăt, căci, deşi de partea cealaltă o aşteptau poate torente înspumate, ele nu erau un obstacol pentru o Vrăjitoare a Fluxului.

Aproape ajunsese la o bifurcaţie în tunele, când deodată îi căzu ceva pe cap.

Tresări, ducându-şi numaidecât mâna la creştet. Picioare, picioare, picioare se împleteau prin părul ei. Se pocni. Tare. Un punct negru zbură pe podeaua peşterii.

Un păianjen-lup, îngrozitor şi păros. Îşi întinse picioarele lui lungi şi o luă la goană, lăsând-o să-şi recapete suflul. Să-şi liniştească inima care-i bătea nebuneşte.

Un râs aproape isteric îi gâlgâi în gât. Putea să înfrunte pe mare armate întregi. Putea să traverseze o cascadă din vârful muntelui şi până la capătul văii. Putea să învingă în luptă aproape orice bărbat şi femeie.

Dar un păianjen… Scutură din umeri cu putere. Înainte să-şi reia marşul, simţi ceva mişcându-i-se pe lângă picioare, în susul pereţilor peşterii.

Păianjenul-lup nu era singura vietate care-şi croia drum spre suprafaţă şi nici singura vietate care tremura de groază. Un miriapod – nu, zeci de miriapozi se strecurau afară din crăpăturile din jurul picioarelor Viviei. Salamandre se târau în susul pereţilor.

Binecuvântat fie Noden! De unde veneau oare toate creaturile astea?

Şi, mai important, de ce anume fugeau?

7

Jumătate de zi de mers.

Jumătate de zi de sete.

Partea cu mersul fusese însă destul de uşoară. Safi reuşise să-şi piardă pantofii în valuri, şi totuşi, chiar şi desculţă, fusese antrenată pentru o asemenea situaţie. Chiar şi cu un picior zdrobit de un buzdugan, tot ar fi putut să meargă kilometri întregi…

Dar setea… Asta era o încercare nouă, înrăutăţită cu atât mai mult de apa sălcie care curgea necontenit printre mangrove şi din care nu putea să bea un strop.

Nici Safi şi nici împărăteasa nu scoteau o vorbă. Nu că ar fi contat. Jungla de pe Ţinuturile Disputate făcea suficient zgomot cât pentru amândouă.

Mergeau de ore bune înspre sud, cât mai departe de ţărm. Cât mai departe de armata cartorrană, care ar fi putut să pornească pe urmele lor sau de orice asasin care ar fi putut să le dea târcoale. Traversară mlaştini în care se afundară până la genunchi. Trecură peste rădăcini de mangrove şi cioturi de chiparoşi. Înfruntară vrejuri care te înhăţau, spini care te împungeau, insecte care te înţepau şi te muşcau.

Până când fură nevoite să se odihnească.

Vaness fu prima care se aşeză. Safi se mai târî câţiva paşi înainte, până băgă de seamă liniştea ce se aşternuse brusc în urma ei. Îşi întoarse degrabă privirea. Numai junglă pustie şi umbre verzi. Îşi simţi inima în gât. Vaness fusese chiar în spatele său.

Acolo. Safi zări o siluetă aplecată, aşezată pe un buştean de manglier. Rochia neagră a lui Vaness se împletea printre frunze şi umbre.

Inima lui Safi se linişti.

— Eşti bine, Maiestate?

— Hmmm… fu tot ce spuse împărăteasa, înainte să-şi plece capul înainte, părul negru şi îmbibat de sudoare căzându-i valuri-valuri peste faţă.

Safi se întoarse. Apă, apă – cuvântul îi pulsa în minte, în timp ce se apropia de împărătească. Vaness avea nevoie de apă, Safi avea nevoie de apă. Nu mai puteau să continue fără.

Şi totuşi, nu din cauza deshidratării se cutremura trupuşorul lui Vaness. Ci din cauza lacrimilor. Suferinţa împărătesei era atât de pură, încât răbufnea. Valuri fierbinţi, încărcate sărutau pielea lui Safi: *adevărat-adevărat-adevărat.* Aproape că-l şi auzea – un imn funebru, care se răspândea prin pădure, clipocind şi făcând să crească rădăcini negre, fără cusur.

Ajunse în dreptul lui Vaness, însă nu găsi niciun cuvânt potrivit să-i spună. Asta… era prea mult pentru ea.

Fierul nu era făcut să plângă.

Vaness părea că înţelege. Cu brăţările zăngănind, îşi cuprinse faţa în palme şi îşi şterse lacrimile, înainte să spună:

— Erau familia mea, spuse cu glasul aproape pierit în plânsetul nesfârşit al junglei. Viperele. Marinarii. Îi cunoşteam de când mă ştiu. Erau prietenii mei… familia mea. I se puse ceva în gât. Se opri. Nu am crezut că războiul o să se întoarcă atât de curând. Armistiţiul s-a încheiat abia cu două săptămâni în urmă.

Vocea i se pierdu, lăsând adevărul nerostit să se aşeze printre copaci.

Am pus capăt Armistiţiului atunci când te-am luat în Nubrevna. Mi-am făcut-o cu mâna mea!

Vaness se ridică şi, întocmai ca fierul pe care-l controla, ţinuta i se oţeli. Când întâlni privirea lui Safi, în ochi nu i se mai vedeau nici urmă de lacrimă şi cu siguranţă nicio urmă de regret.

— Am să-i ucid pe cartorranii care au făcut asta, domna!

— De unde ştiţi că au fost cartorranii?

Când punea întrebarea, ştia că imperiul copilăriei sale – imperiul care trimisese o armată pe urmele ei – era singura sursă logică a atacului.

Doar dacă… acestei explicaţii nu-i lipsea ceva. Întocmai ca o cheie îndesată în încuietoarea nepotrivită, ideea

refuza să facă clic. La urma urmelor, de ce ar vrea împăratul s-o *omoare* pe Safi? Părea mult mai plauzibil s-o vrea vie pe Vrăjitoarea Adevărului.

Dar, pe de altă parte, poate că ar fi preferat s-o piardă de tot decât să încapă pe mâna duşmanilor lui. Iar asasinul *chiar* avusese ochii albaştri.

— Henrick, rosti Vaness numele cu ciudă, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Safi, şi toată armata lui navală… am să-i găsesc! Am să-i ucid!

— Ştiu!

Safi chiar ştia. Adevărul afirmaţiei lui Vaness o ardea. Îi încălzea pielea, îi fierbea în vene, iar Safi avea să se bucure de înfrângerea împăratului Henrick. Conducătorul Imperiului Cartorra, bărbatul cu faţă de broască şi cu palme transpirate, care încercase s-o oblige să se mărite cu el, care încercase să-i prindă cu *forţa* adevraja în ghearele lui.

Safi îi întinse mâna împărătesei şi, spre surprinderea ei, Vaness acceptă. Mâinile sale erau neaşteptat de moi în comparaţie cu ale lui Safi. Degete care rar se încleştaseră pe arme, piele care nu fusese niciodată pusă la muncă.

Şi totuşi, Vaness nu se plânsese măcar o dată.

Poate că fierul se mai înmuia de plâns, dar, de rupt, nu se rupea.

Julituri şi zgârieturi pe care Safi nu le observase până atunci se luptau să-i atragă atenţia. Acum, că se oprise, picioarele care îi ardeau de durere hotărâseră că nu mai puteau fi ignorate. Mai ales dreptul, care nu se vindeca. Totuşi, se chinui să spună:

— Nu trebuie să ne oprim, Înălţimea Ta! Suntem prea aproape de ţărm.

— Ştiu… domna! Vaness rosti cuvântul încruntându-se. Nu pot să-ţi mai zic aşa. Nu mai suntem în Saldonica.

— Safi, atunci. Spune-mi Safi, Maiestate!

Vaness încuviinţă din cap, mimând *Safi* ca pentru sine, de parcă n-ar mai fi spus nimănui pe numele mic până acum.

— Eu cum ar trebui să îţi spun, Înălţime? întrebă Safi,

străbătută de o scânteie de energie la gândul unui nume de alint. Nessie? Van? V? Ssen… av?

Vaness nu arăta prea bine. Se vedea că regretă deja ideea.

Safi însă abia începuse. Să găsească porecle fusese întotdeauna partea ei preferată din plănuirea unui jaf, spre neplăcerea lui Mathew, mentorul său.

Frica o înţepă în piept când îşi aduse aminte de el. De toţi acei bărbaţi şi femei care lucrau pentru unchiul Eron. Nu aveau de unde să ştie unde se afla Safi acum. Mai rău, poate o credeau moartă şi nu aveau s-o caute *niciodată.*

Înghiţi cu greu, scăpând de nodul care-i bloca gâtlejul. După care, îşi alungă grijile departe, departe de tot, unde erau de neajuns. Nu avea ce să facă, doar să o ţină tot înainte.

Şi, fireşte, să găsească un nume pentru împărătească.

— Fier, propuse ea, când îşi reluară mersul spre vest, urmând drumul către Saldonica. Oţel? A, da: *Iron-ie*[1]*.* Asta o făcu să chicotească.

Nu şi pe Vaness, care acum se holba de-a dreptul la ea.

— Gata, *ştiu!* bătu Safi din palme, încântată de propria sclipire de geniu. O să vă spun: N*e-impresionata*[2]*.*

— Te rog, zisse Vaness cu răceală, opreşte-te! Acum!

Dar Safi nici nu o băgă în seamă.

Safi şi Vaness mergeau de ceasuri bune. Pădurile de mangrove se răsfrângeau până în adâncul junglei. Acaju şi stejari, bambus şi ferigi, întrerupte doar de petice galbene de iarbă.

Safi evita pe cât posibil să meargă prin câmp deschis. Ar fi fost prea-expuse în cazul în care erau urmărite, iar iarba groasă, care le venea până la mijloc, era aproape imposibil de străbătut. În pădure, coroanele copacilor erau atât de dese, încât razele soarelui nu puteau pătrunde printre ele,

[1] În engleză, joc intraductibil de cuvinte între *iron* - „fier” şi *irony* - „ironie” (n.tr.).

[2] În engleză, joc intraductibil de cuvinte între *unimpressed* - „neimpresionat” şi *empress* - „împărătească” (n.tr.).

iar plantele nu puteau creşte ca să acopere aşternutul de pământ, ceea ce însemna că puteau fi şi mai uşor luate în vizor. Dar în junglă era apă. De două ori ajunseseră în dreptul malului de jos al unui pârâu. De fiecare dată, numai o apă mocirloasă se zărea unduindu-se, dar tot era ceva. Chiar dacă era cretoasă, vâscoasă şi cu gust de pământ, tot era ceva.

Doar ce lăsaseră în urmă o pajişte întinsă, când Safi văzu că norii începuseră să se adune. Curând, avea să se pornească o furtună, aşa că se opriră în dreptul unui buştean căzut. Repaosul însă le făcea să resimtă durerea de zece ori mai intens. Călcâiele lui Safi pur şi simplu urlau. Gleznele gemeau. Iar setea…

Ameţeala o cuprinse de cum îngenunche lângă buştean. Aproape că se prăbuşi în mâini. Muşchii amorţiţi se lipeau de oasele sleite, şi nici împărăteasa nu o ducea mai bine. Părea că toată energia care-i mai rămăsese lui Vaness se scurgea în plantele căţărătoare care năpădiseră totul în jur.

Cel puţin, se gândi Safi, împărăteasa nu era o bătaie de cap. Îndurase totul – ba chiar şi umorul ei – cu acelaşi stoicism cu care ar fi îndurat şi Iseult.

Înainte să i se alăture lui Vaness sub buştean, o picătură de apă îi căzu pe creştet. Îi urmară mai multe, prelingându-i-se pe braţ şi lăsând urme albe şi lucitoare prin praf, sudoare şi cenuşa care o acopereau.

Trebuia să prindă ploaia, chiar dacă s-ar fi folosit mai degrabă de pauză ca să se odihnească.

— Poţi să faci o ploscă? o întrebă pe Vaness. Avem nevoie de ceva în care să strângem apă.

Vaness dădu uşor din cap. Era mai mult decât extenuată, înecându-se încă o dată în suferinţă. Totuşi, câteva rafale de ploaie mai târziu, două vase rotunde apărură în palmele ei netede. Unul din fiecare cătuşă. Safi le luă cu grijă, ca şi cum o mişcare bruscă ar fi putut s-o sperie pe împărăteasă.

Ochii îi erau atât de goi în întunericul acela.

— Mă duc înapoi, până la ultimul luminiş prin care am

trecut. O să fie mai uşor să adun ploaia în câmp deschis.

— Da, răspunse Vaness cu greutate. Aşa să faci.

Se strecură iar după buştean. Cu siguranţă că Safi avea să se întoarcă. Sau poate nu-i mai păsa dacă rămânea singură pe veci.

Safi găsi un loc la marginea luminişului, unde nişte coloane străvechi erau întinse la pământ. La fel şi jumătate de zid năruit. Deşi zări bucăţi de marmură pe sub toate ferigile şi vrejurile, nu recunoscu ruinele. Aparţinuseră probabil vreunui popor uitat, înghiţit – fără doar şi poate – de cine ştie ce imperiu acum amar de vreme.

Oricine ar fi fost, nu mai conta. Nimic nu mai conta în afară de ploaie. Cădea cu putere pe pielea lui Safi, iar ea o lăsa să i se prelingă pe corp şi în gură. O lăsa să-i îmbibe rochia pătată, părul încâlcit.

Era o senzaţie plăcută. Avea gust bun. Motiv pentru care ropotul astupă zgomotul paşilor care se apropiau. Iarba înaltă ascundea trupurile care veneau spre ea.

Mâinile ei erau în aer, atingându-i creştetul, ochii închişi prosteşte. Atenţia îi fu absorbită o clipă, doar o clipă, de senzaţia apei proaspete pe buzele ei, când un vârf de oţel îi împunse spatele.

Nu se clinti. Nu-şi închise gura şi nici nu avu vreo reacţie cum că ar fi simţit prezenţa tăişului.

— Nu te mişca, eretico, şi n-o să-ţi facem niciun rău!

Se gândi imediat la patru lucruri deodată. Persoana cu sabia era un bărbat; vorbea în cartorrană, cu accent de muntean; vorbise la plural, de parcă ar mai fi fost şi alţii în luminiş; şi o numise „eretică”.

Un Bard al Iadului.

Căscă ochii. Ploaia i se strecura printre gene, silind-o să clipească pe când îşi cobora privirea, şi văzu întocmai ce se aştepta să vadă.

Un Bard al Iadului stătea în faţa ei, la cinci paşi depărtare. Deşi chipul îi era acoperit de un coif de oţel, nu aveai cum să nu observi cât de uriaş îi era gâtul. Era cel mai mare bărbat pe care îl văzuse vreodată, iar cele două topoare pe care le ţinea în mâini erau aproape la fel de

lungi ca picioarele ei. Picăturile de ploaie sclipeau pe platoşa stacojie de metal, pe zalele de la mâneci şi pe mănuşile de piele – o armură care ar fi trebuit să facă zgomot. Cum de nu auzise bruta venind? Sau cum de nu-l văzuse?

Îşi întoarse capul să-i arunce o privire celui care vorbise în spatele ei. Ce văzu nu-i pică prea bine. Deşi nu era chiar cât un uriaş, Bardul ăsta era totuşi ditamai namila. Purta armură din cap până în picioare, mânuia cu pricepere sabia cea lungă, iar banderolele stacojii purtate în jurul braţelor indicau că era ofiţer.

Un comandant al Barzilor Iadului.

Dacă cineva este bine înarmat şi bine antrenat, o învăţase Habim, *atunci fă cum îţi spune. E mai bine să rămâi în viaţă şi să aştepţi prilejul potrivit să scapi decât să mori în luptă nedreaptă.*

— Ce vrei de la mine? îl întrebă ea pe comandant.

— Pentru moment, vreau să rămâi pe loc!

Glasul îi răsună din coif, iar magia lui Safi nu reacţionă câtuşi de puţin. De parcă n-ar fi spus adevărul, dar n-ar fi spus nicio minciună.

— Pământul e ud, încercă ea încă o dată.

— Nu te preface că te deranjează!

N-o deranja. Degetele de la picioarele lui Safi erau mult prea amorţite. În genunchi simţea numai ace. Dar ştia că nu trebuie să mai stăruie – mai ales când era limpede că magia nu funcţiona în faţa Bardului Iadului. Totul se redusese la cum picăturile de ploaie se prelingeau pe armura lui. La cum Bardul Iadului stătea la fel de nemişcat precum coloanele de marmură de la câţiva metri distanţă.

Asta era clipa de care Safi fugise toată copilăria, iar pregătirea sa luase sfârşit acum. Toate acele antrenamente, lecţii şi manevre făcute cu Habim deveniseră o parte din ea. Cu mult înainte s-o întâlnească pe Iseult, mentorii lui Safi îi băgaseră în cap că era puternică şi că putea să lupte şi să se apere, că nimeni nu ar fi putut vreodată s-o pună la colţ.

Safi era lupul într-o lume a iepurilor.

Cu excepţia elitei forţelor de luptă, cunoscută ca Brigada Barzilor Iadului, având drept scop unic stârpirea vrăjitorilor neînregistraţi din Imperiul Cartorrei. Safi îşi petrecuse toată viaţa ascunzându-se de ei, căci propria ei magie era mult prea preţioasă ca să şi-o dezvăluie vreodată.

Încă de când fusese prima oară în capitala Cartorrei, pe când avea doar cinci ani, unchiul şi tutorii săi îi spuseseră că nu avea cum să se lupte cu Barzii Iadului. Nu avea cum să-i înfrângă. Unchiul Eron însuşi fusese destituit, în mod deloc onorabil, din poziţia de Bard al Iadului, iar el ştia mai bine ca oricine de ce era în stare Brigada. *Când le vezi armura stacojie,* obişnuia el să-i spună, *fugi în partea cealaltă, căci, dacă te apropii prea mult, o să-ţi simtă magia. O să vadă ce eşti cu adevărat.*

O fi fost Safi un lup, însă Barzii Iadului erau lei.

Vaness e încă acolo, se gândi Safi. Ea, care putea opri explozii cu magia sa ori putea nărui munţi întregi… un leu nu era nimic, în faţa împărătesei Fierului.

Iar Vaness avea să bage de seamă că Safi lipseşte. Mai devreme sau mai târziu, avea s-o caute şi să vadă ploştile vărsate.

— Zander! strigă comandantul şi sabia se adânci şi mai mult în spatele lui Safi. Ajută-l pe Lev!

Uriaşul dădu din cap şi se răsuci pe călcâie, dispărând în iarbă, în tăcere. O tăcere cam nefirească.

Safi se întoarse spre comandant, neluând în seamă tăişul care-i intra prin rochie, felul în care el o privea de sus, o pereche strălucitoare de ochi dinlăuntrul coifului negru.

— Dă-mi drumul! spuse ea, rotunjind vocalele în cartorrană şi imitând cel mai regal accent posibil. Accentul Bardului era cel din copilăria lui Safi, accentul neştiutorilor din domeniile de la munte. Avea să-l zdrobească cu glasul ei regal: Nu vrei să mă ai ca duşman, Bardule!

Sabia se înfipse şi mai mult. O durere îndepărtată şi rece muşcă din carnea sa.

Un zgomot uşor întrerupse ropotul ploii. El izbucnise în

râs. Un sunet ciudat, necunoscut – ca o rafală bruscă de vânt. O nouă dezlănţuire a furtunii.

Când vorbi din nou, în glas i se simţea o uşoară urmă de amuzament.

— Nu, Safiya fon Hasstrel, ai dreptate, n-aş vrea să-mi fii duşman!

Auzindu-şi numele, curajul îi pieri. Fu cuprinsă de senzaţia căderii în gol, a unei căderi prea rapide.

— Dar adevărul este, continuă, neluând în seamă greaţa care i se aduna în gât lui Safi, că din logodnicul tău vreau cu atât mai puţin să-mi fac un duşman. La urma urmei, împăratul Henrick este cel care îmi ţine lesa şi unde îmi arată, acolo mă duc. Şi pun mâna pe cine vrea el.

A câştigat, se gândi Safi, consternată. Împăratul Henrick îi distrusese nava, iar acum pusese mâna pe ea.

Cartea Soarelui fusese trasă de către împărat dintr-o singură mână proastă. Cartea Împărătesei trebuia să fie încă în pachet.

Doar că nu mai era. Fusese trasă şi ea, iar adevărul o lovi pe Safi abia câteva minute mai târziu. Ploaia devenise o burniţă fină, când o nouă siluetă îşi făcu apariţia în luminiş. Cu un arc în mână, al treilea Bard al Iadului era de departe cel mai mic dintre ei.

— Domnule comandant Fitz Grieg, spuse Bardul Iadului, un glas de femeie. Am recuperat-o pe împărătească!

Veni apoi şi uriaşul. Zander. În braţele lui zăcea o Vaness fără simţire, cu un guler gros, de lemn, prins în jurul gâtului.

Safi ştia gulerul ăla. Îl văzuse de suficiente ori când era mică, iar groaza faţă de el făcea parte din copilăria ei, la fel ca Barzii Iadului. *Gulerul ereticului este ceea ce le pun Barzii Iadului prizonierilor,* obişnuia să-i spună unchiul Eron. *Gulerul anulează orice magie periculoasă. Până şi lupii devin iepuri.*

Se simţi panicată o clipă. Nu mai exista scăpare acum. Nu tu luptă, nu tu fugit. Safi intrase într-un mare bucluc şi nu era nimeni care să-i vină în ajutor.

Ce-ar fi făcut Iseult?

Răspunsul îi veni imediat. Era lecţia care-i plăcea lui Habim cel mai mult dintre toate: Iseult şi-ar studia adversarii. Şi-ar studia terenul, apoi şi-ar alege câmpul de luptă.

— Lev, cât o să fie inconştientă împărăteasa?

Comandantul se adresă celui mai mic Bard, timp în care legă încheieturile lui Safi cu o funie udă şi aspră. Ea nu se zbătu, nu opuse rezistenţă.

Dar, în ciuda aşa-zisei sale supuneri, Safi ţinu pumnii strânşi şi încheieturile cât mai bine ascunse.

— A fost o doză mare, răspunse Bardul pe nume Lev răguşit şi nedesluşit, cu un accent din mahalalele pragheze. Iar Înălţimea Sa este o femeie mititică. Cred c-o să-şi revină abia peste câteva ore.

— Poţi s-o duci atâta timp? întrebă comandantul, adresându-i de data asta întrebarea uriaşului, care încerca pentru ultima oară legăturile lui Safi.

Durerea urca în braţe. Pumnii deja o săgetau. Însă nu avea de gând să-i desfacă. Nu până nu s-ar fi îndepărtat comandantul.

— Da, domnule comandant, răspunse Zander atât de încet, încât glasul parcă i se pierduse în ţârâiala ploii care aproape se oprise. Am trecut pe lângă o aşezare acum un ceas. Poate vom găsi un cal acolo.

— Sau măcar nişte încălţări pentru doamne, interveni Lev.

— Bun aşa! fu de acord comandantul şi în sfârşit plecă.

Safi îşi relaxă mâinile. Uşurarea, fie ea puţină, îi răsună în braţe. Sângele începu din nou să-i pompeze în degete.

O aşezare însemna un popas, iar un popas, un prilej.

Mai ales dacă Safi putea să-şi studieze adversarii până atunci. Nu ea începuse toate astea, dar, pe focurile iadului!, avea să le pună capăt.

Când comandantul lătră „În picioare, eretico!”, Safi se ridică în picioare.

Iar când lătră „Mergi, eretico!”, Safi începu să meargă.

8

După ce plecă de la aşezarea Puriştilor, Aeduan îşi îndreptă paşii spre pădurile Nubrevnei. Nu avea o destinaţie anume, dar, de vreme ce Corlant pusese doi oameni pe urmele lui, Aeduan trebuia *să pară* că ar fi avut un scop.

Îi lăsă să-l urmărească o vreme, înainte să-şi folosească magia maximum. Alergă mai repede şi mai repede, până când mirosul celor doi îi dispăru cu totul din nări. Se îndepărtă suficient de mult, cât să facă nestingherit popas într-un luminiş cu tufişurile dese, printre care însă tot se strecurau razele înnourate. Aici Aeduan cercetă vârful de săgeată.

Nimic. Niciun miros, cum nu avea nici Vrăjitoarea Firului.

Dar simţea alte mirosuri. Slabe şi amestecate, de parcă ar fi pus şi altcineva mâna pe vârful de săgeată. Mirosul lui Corlant se simţea pătrunzător dincolo de petele de sânge. După care, spre suprafaţă, era un miros de şemineuri şi lacrimi.

Totuşi, nimic de-al Vrăjitoarei Iseult.

Aeduan voia să ştie motivul. Sângele ei nu avea deloc miros sau pur şi simplu nu putea să-l simtă?

Pipăi cu degetul vârful de săgeată şi fu cuprins de o amintire. Neclară, la început. Un chip alcătuit din lumina lunii şi din umbre. Un far străvechi şi o plajă cu nisip. Un cer înstelat, în mijlocul căruia se afla Vrăjitoarea Firului.

În noaptea aceea, fusese mai deşteaptă decât Aeduan, distrăgându-i atenţia cât să se asigure că prietena ei era în afara primejdiei. După care, se aruncase din far, o săritură care ar fi omorât-o, dacă Aeduan nu s-ar fi dus după ea. Însă ştiuse că avea s-o facă şi că, în cele din urmă, avea să-i atenueze căderea.

Apoi, după ce-i cruţase viaţa lui Aeduan pe plajă, chipul i se schimonosise de durere, iar sângele îi îmbibase bandajul de la braţ.

O rană de săgeată – Aeduan ştia acum –, care avea legătură cu părintele Corlant. Cu preotul purist şi pervertit din slujba tatălui său.

Aeduan scoase un oftat. Degetele lui se încleştară pe vârf.

Nu-i rămâneau decât două opţiuni, două fantome pe care putea încerca să le urmărească: fata cu sânge fără miros sau talerii care nu lăsaseră nicio urmă.

Înainte ca Aeduan să lase cufărul de fier în scorbura trunchiului de copac, însemnase monedele cu câteva picături din propriul sânge. Ştia prea bine mirosul propriului sânge; putea oricând să-l dibuiască. Însă până acum nu reuşise să prindă nici măcar mirosul monedelor însemnate – cu atât mai puţin să le dea de urmă şi să le ia înapoi. Era ca şi cum ar fi fost ascunse sub o mantie din fibră de salamandră şi abia acum le simţea mirosul.

Simţi din nou: ceva îi gâdila uşor magia, o unduire ademenitoare la suprafaţa unui izvor.

Aeduan sprintă într-o secundă, cu o viteză mânată de magie, de două ori mai mare ca până acum şi pe care nu o putea susţine mult timp. Dar era pe aproape. Mirosul talerilor era prea aproape ca să rişte să-l piardă.

În depărtare simţi alte două mirosuri de sânge. Sânge pervertit. Sânge murdar. Oamenii erau rareori o ameninţare pentru el, aşa că nu-i luă în seamă şi-şi văzu de drum. Traversă un pârâu, un desiş de rochiţa-rândunicii cam veştejite, după care trecu drept printr-un luminiş acoperit cu un covor de ferigi.

Abia când capcana de urşi se încleştă în jurul piciorului drept al lui Aeduan, abia când dinţii ei de fier îi zgâriară osul, iar mirosul propriul sânge inundă pădurea, abia atunci îşi dădu seama că intrase pe un drum nomatsi.

Idiot. De trei ori idiot. Poate că nu era în stare să traverseze un drum nomatsi, dar cu siguranţă putea să îl ocolească. Acum, fie că voia sau nu să-şi vindece rana, ea s-ar fi vindecat oricum. Nu putea să aleagă ce parte din magia lui să trezească la viaţă. Dacă era rănit, magia îl vindeca necondiţionat.

Sângele ţâşni, înroşi acele de pin şi ferigile şi se scurse până la o rază de soare, la doar câţiva paşi de care îl aşteptau monedele. Un sac aproape gol. Nu mai mult de patruzeci, dacă era să le numere din ochi.

Patruzeci din cele o mie cinci sute.

Aeduan se uită la cele trei monede care străluceau în lumina slabă a soarelui. Se rostogoliseră din sac, argint pătat cu maroniu. Batjocorindu-l. Râzând de el.

Două săptămâni mersese pe urma talerilor şi *iată* unde-l adusese urmărirea. Într-un luminiş plin cu capcane de urşi, cu piciorul drept rănit şi prea puţini taleri ca să cumpere măcar un cal.

Scrâşni din dinţi; zgomotul îi răsună în urechi, pe când îşi cobora privirea spre capcana de urşi. Piciorul îi era făcut praf.

De nerecunoscut de la genunchi în jos. Gamba toată era sfâşiată până la os, fâşii de muşchi şi carne atârnând în afară.

Muştele aveau să vină curând.

Şi mai era şi durerea. Aeduan nu putea să n-o ia în seamă. La urma urmelor, durerea era ceva nou pentru el.

Trase adânc aer în piept, lăsându-l să-i umple pântecele. Să i se rostogolească de-a lungul şirei spinării. Fusese primul lucru pe care-l învăţase călugărul: cum să respire, cum să separe. *Un om nu este mintea lui. Un om nu este trupul lui. Ele sunt doar simple unelte, cu ajutorul cărora un om poate lupta în continuare.*

Aeduan expiră, numărând metodic şi urmărind cu privirea cum sângele i se prelinge în afară. Cu fiecare număr şi cu fiecare gură de aer expirată, lumea părea să se îndepărteze. De la briza pe care o simţea în fluierul piciorului până la muştele de pe fâşiile de muşchi şi la sângele care curgea – toate se pierdeau undeva într-un plan îndepărtat.

Apoi nu mai simţi nimic. Nu era decât un ghem de gânduri. De acţiuni. Nu era mintea lui. Nu era trupul lui.

Când ultima gură de aer îi ieşi din plămâni, se aplecă şi apucă de fălcile capcanei. Un mormăit, o izbucnire de

forţă, iar fierul mugi cu putere.

Încet – luptându-se cu greaţa care năvălea în valuri mari de căldură –, îşi trase piciorul din capcană.

Zdrang! Se închise la loc, azvârlind fărâmele de carne prin tot luminişul. Cercetă degrabă primprejur, dar nu mai era altceva de evitat. Simţi mirosul unor cadavre nu departe, dar nu reprezentau o ameninţare. Aşa că se aşeză. Vraja lui începuse deja să-l vindece, picătură de sânge cu picătură de sânge.

Însă îi consuma atât de multă energie. Prea multă, întunericul începea deja să se strecoare.

Totuşi, înainte să alunece în nesimţire, un miros de fum umed îi gâdilă nările. Ca nişte focuri de tabără stinse de ploaie. În ciuda celei mai fierbinţi dorinţe, chipul mamei îi apăru în gând, împreună cu ultimele cuvinte pe care i le spusese.

Fugi, copilul meu, fugi!

După ce-şi răspândi simţurile Firvrăjii ei cât mai departe posibil şi-şi dădu seama că niciun Spintecat, urmăritor ori vreo altă creatură nu stăteau la pândă prin apropiere, Iseult tăie plasa, eliberându-se.

Lovi pământul cu o bufnitură, pe care *abia* reuşi s-o prefacă într-o rostogolire. Apoi începu să cerceteze terenul centimetru cu centimetru. Toate semnele indicau că tribul nomatsi trecuse pe acolo nu demult. Ridicaseră o tabără mare în pădure şi, judecând după capcanele, urmele şi proviziile împrăştiate peste tot, plecaseră în grabă.

O grabă prea mare ca să-şi şteargă propriul drum nomatsi, şi totuşi, orice i-ar fi pus pe fugă, acum dispăruse. Aşa că Iseult luă din jur tot ce găsi folositor, fiind recunoscătoare că nu dăduse ochii cu nimeni. Că nu fusese nevoită să demonstreze că era o nomatsi ca ei.

În timp ce căuta, îşi făcu în minte o listă cu lucrurile de care avea nevoie. *Ulei pentru pumnal.* O *tocilă. Mai multe ustensile portabile pentru mâncat. Un sac mai mare în care să încapă totul.*

Se adânci şi mai mult în tabără, oprindu-se la fiecare

câţiva paşi. Încerca să detecteze, să simtă orice Fir, orice fiinţă vie.

Era prima lecţie pe care o învăţase Habim pe Iseult: să urmărească tot timpul – *tot timpul* – ce era în jurul ei. Uneori se lua după ea, doar ca să vadă cât îi trebuia să bage de seamă că venea pe urmele sale. Că se furişează tot mai aproape. Că îşi scoate pe nesimţite cuţitul de la cingătoare.

Prima oară, nu-l simţise decât după ce se năpustise asupra ei. Firele îl trădaseră în cele din urmă. Totuşi, se aşteptase să nu-l observe deloc, iar Iseult îşi dădu seama că avea un avantaj.

Putea vedea ţesătura lumii. În orice moment, se putea retrage în interiorul ei şi să *simtă* pur şi simplu tot ce era în jur. Ce Fire se răsuceau şi unde, ce simţeau unii oameni şi cum puteau să ia sau nu legătură cu ea.

Era un simţ pe care şi-l exersa. De fapt, deveni obsedată de el, iar retragerea în acea ţesătură la fiecare câteva minute ajunse în cele din urmă un instinct firesc. Crescu şi raza ei de acţiune. Cu cât se întindea mai mult, cu atât afla că simţurile Firvrăjii ei puteau ajunge din ce în ce mai departe.

În a zecea încercare, când Habim o urmărise pe Iseult pe străzile din oraşul Veñaza, ea reuşise să-l observe de la depărtare de o stradă, furişându-se apoi pe o alee, înainte ca el s-o poată prinde.

Astăzi, în tabăra abandonată, Iseult proceda întocmai. La fiecare câteva bătăi de inimă, simţea ţesătura pădurii. Localiza eventualele Fire.

Nu era nimeni prin preajmă.

Aşa că, obiect cu obiect, Iseult găsi tot ce avea nevoie. Ascuns pe sub pietre ori prin iarbă, fiecare lucruşor pe care îl consideră a-i fi de folos fu îndesat în sacul ei. Chibrituri focvrăjite, o frigare, un bol de ceramică şi o tocilă mică. Le cântări. Le curăţă. Apoi se porni să găsească un adăpost înainte de începerea ploii.

O proeminenţă de calcar fu primul loc pe care îl găsi, iar împreună cu resturile focului lăsat în urmă, găsi de

cuviinţă că era la fel de bun ca oricare altă tabără. Şi chiar la timp, căci ploaia se strecurase deja pe sub boltă, hrănind muşchiul şi lujerii care se furişaseră înăuntrul micului adăpost. La fiecare câteva minute, un fulger se dezlănţuia. Inunda cu lumină tabăra abandonată, pe care Iseult o trezise la viaţă.

Iseult puse pe foc un lipan, urmărind cu privirea pierdută în gol cum i se înnegreşte pielea. Abia după ce îndepărtă peştele de flacăra plăpândă îşi dădu seama că-şi pierduse monedele. Trei fulgere trecură, timp în care chibzui ce să facă.

Le pierduse probabil pe unde trecuse. Doar că vorbele lui Mathew îi răsunau în minte: *Nu ai de unde să ştii ce va urma, iar banul este limba pe care o vorbeşte orişicine.*

În regulă, atunci. O să se ducă înapoi. Dar, mai întâi, avea să mănânce lipanul. Zemos, gustos, proaspăt, îl dădu gata în câteva secunde. Găti şi mănâncă apoi un al doilea peşte, pe care-l savură cu mai multă grijă, cu mai multă atenţie.

În cele din urmă, ploaia deveni o burniţă fină, aşa că, după ce găti şi ultimii doi peşti rămaşi – pe care urma să-i mănânce mai târziu –, stinse focul şi făcu cale-ntoarsă. Până la capcanele de urşi.

Până la Vrăjitorul Sângelui.

Preţ de câteva minute lungi, Iseult îl cercetă din cap până în picioare. Era limpede că-şi pierduse simţirea, întins cât era de lung în noroi. Hainele îi erau ude leoarcă şi pătate de sânge. Piciorul era făcut praf.

O mie de întrebări îi năvăliră în gând lui Iseult. Dar niciuna nu era mai poruncitoare decât îndemnul: *Fugi!*

Totuşi, nu se clinti. Nici măcar nu respira, iar fără Safi care s-o ghideze, fără Firele ei care să-i arate ce să simtă, Iseult nu putea decât să se întrebe de ce plămânii stăteau să-i spargă pieptul. De ce inima îi bătea atât de iute.

Punga cu monede o aştepta în inima luminişului. Chiar dacă ploaia spălase anumite porţiuni, Iseult tot putea să distingă paşii pe care-i făcuse Vrăjitorul Sângelui. Vedea urmele dinspre vest pe care le lăsase când se împiedicase

în luminiş. Unde ţâşnise înspre monede, erau paşi mai lungi, mai adânciţi.

Venea după argint, se gândi Iseult. Chiar dacă nu ştia încă *de ce* şi *cum,* nu reuşea să oprească senzaţia de certitudine care i se prelingea în josul şirei spinării. Talerii de argint erau importanţi; Vrăjitorul Sângelui îi voia.

Aşa cum obişnuia să spună Habim: *Foloseşte-te de orice ai la îndemână.*

Cu băgare de seamă, Iseult pătrunse în luminiş. Când văzu că Vrăjitorul Sângelui nu mişcă, în ciuda lipăitului pe care-l scotea pământul moale sub tălpile ei, păşi mai hotărât. Ajungând în dreptul pungii cu monede, aruncă o privire înăuntru. Sclipeau la fel cum şi-i amintea, cu însemnul vulturilor cu două capete mânjite de maroniu. Acoperite de sânge.

El trebuie să se fi luat după mirosul sângelui.

Iseult se întoarse atunci spre Vrăjitorul Sângelui. O capcană mânjită de sânge se afla la un braţ depărtare, muştele roind în jurul ei. Bucăţi de piele şi tendoane atârnau de fălcile închise. Vrăjitorul Sângelui călcase drept în ea, iar acum se vindeca.

Mizerie şi carne moartă ieşeau dintre faldurile muşchiului distrus. Scotea un fel de scrâşnet, de pleoscăit, care se auzea pe deasupra ropotului ploii.

Să priveşti era aproape de necrezut. Inuman, aşa părea acest dar al vindecării propriului trup. Puterea Vidului. Puterea unui demon.

Însă Iseult se uită la Vrăjitorul Sângelui care dormea, la faţa lui murdară, şi nu văzu un demon zăcând neputincios dinaintea ei.

Înghiţi cu greu.

Deşi îl înfruntase pe Aeduan de trei ori până acum, era prima oară când putea să se uite la el. Să-l *vadă* cu adevărat.

Nu era tocmai cum se aşteptase ea.

Poate pentru că în somn nu există tensiunea muşchilor, gata de atac. Nici aerul dispreţuitor. Nici nevoia prădătorului de a-şi ascunde ochii.

Chipul lui părea paşnic, capul uşor înclinat, liniile gâtului bine întinse. Avea buzele palide uşor întredeschise, iar genele lungi şi groase fluturau la fiecare răsuflare.

Era mai tânăr decât şi-l închipuise Iseult. Nu avea mai mult de douăzeci de ani, după părerea ei. Însă *părea* mai în vârstă, cu glasul lui răguşit, cu vorba sa pretenţioasă.

Şi, după cum se purta, de parcă străbătea lumea de mii de ani şi avea de gând s-o străbată încă pe-atât.

Bărbatul ăsta tânăr o urmărise pe Iseult pe străzile din oraşul Veñaza. Îi aruncase un zâmbet crud, ochii lui de culoarea cristalului năpădiţi de roşu. Dar tot el îi salvase viaţa, când erau în Lejna. Cu mantia din piele de salamandră şi cu o singură frază: *Mhe varujta. Încrede-te în mine ca şi cum sufletul meu ar fi al tău.*

În momentul acela, Iseult se întrebase de unde ştia asemenea cuvinte. Cum de vorbea limba nomatsi ca un localnic.

Dar acum… acum vedea prea bine. Datorită ploii care-i lipise hainele de trupul ce urca şi cobora, vedea limpede forma lui zveltă. Era musculos, da, dar nu mătăhălos. Avea un trup făcut pentru viteză.

Era un corp nomatsi, întocmai cum pielea care se ivea printre rupturile pantalonilor dovedea că avea o piele nomatsi. Palidă ca luna.

Mhe varujta.

Totuşi, nu era un membru al tribului. Ochii nu îi erau la fel de alungiţi ca ai lui Iseult, şi nici părul la fel de negru precum cerul nopţii.

Cu mai multă băgare de seamă şi mai încet decât s-ar fi crezut în stare, Iseult îngenunche în dreptul Vrăjitorului Sângelui. Cingătoarea sclipea de la ploaie, tecile cuţitelor se ridicau şi coborau în ritmul respiraţiei lui. Iseult îşi trecu degetele peste catarama mare din fier care se odihnea în adâncitura dintre piept şi umăr. Ca s-o desfacă, ar fi însemnat să-i atingă pielea, căci catarama pătrunsese prin cămaşă, sfâşiind ţesătura de bumbac.

Până la piele. Piele palidă de nomatsi.

Pielea unui bărbat.

— Prostovană pretenţioasă ce eşti! scuipă ea în cele din urmă cuvintele şi, într-o izbucnire, desfăcu catarama.

Pielea lui Aeduan era caldă. Surprinzător de caldă, având în vedere răpăiala rece a ploii. Degetele ei trebuie să se fi simţit ca de gheaţă pe…

Respiraţia îi tresăltă. Ea încremeni.

Nu se trezi, iar după ce rămase o clipă cu privirea aţintită asupra chipului adormit, îşi reluă lucrul. Mai iute acum, scoţând cureaua de piele de sub el.

Pentru numele zeiţei, ce greu mai era!

O singură ridicătură. O secundă. Cureaua fu eliberată cu un îngânat al tecilor şi al cataramelor.

Odată îndepărtată cingătoarea, nu avu cum să nu observe sângele de pe cămaşa lui Aeduan. Nu provenea de la o singură rană, ci de la şase mai mici, dispuse la distanţă egală şi late de trei centimetri. Două sub claviculă, două pe piept şi două pe abdomen.

Iseult atârnă cingătoarea pe umăr şi se depărtă cu grijă. Lăsă punga cu monede unde era şi se întoarse în tabăra ei.

Acolo ascunse cuţitele Vrăjitorului Sângelui şi aşteptă să se trezească.

9

Cele şaisprezece dangăte de clopot sunară şi se stinseră, iar Cam tot nu se întorsese cu mâncarea. Fiindcă nu putea sta locului – calea sigură către nebunie, aşa cum obişnuia să-i spună mătuşa Evrane –, Merik se sili să facă ceva, să dea jos cărţile de pe masa din bucătărie, de pe bufet, de pe pat.

Un zgomot. Merik se întoarse pe călcâie, scăpând pe jos o carte. Magia lui se trezi la viaţă…

Nu era decât fereastra. Oblonul era deschis şi lovise în marginea geamului. Încet, îi veni inima la loc. Vântul lui nu se linişti până când nu se duse în dreptul ferestrei.

Afară burniţa. O negură cenuşie peste un oraş umbrit. Nu avu cum să-şi evite propria reflexie, cu lumina slabă a felinarului din spatele său.

Furia îi întoarse privirea.

În ciuda unduirilor şi a neregularităţilor din sticla deformată, petele roşii şi fără păr erau întru totul ale lui. Urmări ale exploziei. Fără să mai stea pe gânduri, deschise larg fereastra, prinzând cu degetele încuietorile prea puţin cunoscute, şi închise bine oblonul.

Dar, datorită obloanelor de dincolo de fereastra închisă, reflexia deveni şi mai pronunţată. Toată partea dreaptă a feţei, până peste ureche, era doar o porţiune uriaşă şi lucioasă de piele înroşită, cu cercuri fine şi negre de jur împrejur. *Murdărie*, se gândi el, de vreme ce nu mai făcuse o baie aşa cum trebuie de zile bune.

Explozia îl lovise pe toată partea dreaptă, aşa că umărul, braţul şi piciorul – toate fuseseră atinse de flăcări nemiloase.

Merik aruncă o privire îngrijorată spre uşă, care însă rămase încuiată. Cam nu putea să dea buzna înăuntru, nu fără ca el să desfacă vraja de pe lacăt. Cu o grijă metodică, îşi suflecă până sus cămaşa. De unsprezece zile îşi tot cerceta rănile şi nu reuşise să vadă decât o parte din imaginea de ansamblu. Doar o fărâmă din adevăratul

monstru care stătea acum în faţa ferestrei.

Cu ochii ascunşi sub glugă, îşi privi trupul oglindit în geam. Murdăria, dacă într-adevăr asta era, se adunase la marginea pielii rozalii care-i acoperea partea dreaptă. Negreala se întindea şi mai jos, strângându-se într-un strat gros pe piept. În dreptul inimii.

Se impunea o baie, hotărî el, de îndată ce va avea timp. De îndată ce străzile nu aveau să mai mişune de Forţele Regale. Imediat cum obţinea ce avea nevoie din Donjonul lui Pin.

Păşi spre dreapta, întorcându-se să-şi cerceteze spatele. Murdăria se întindea şi în josul umerilor. La fel şi arsurile, deşi mult mai puţine.

— Menit să fac lucruri măreţe? murmură el când îşi punea cămaşa. Ştiu că asta spuneai mereu, Kullen, dar iată-mă acum! Ar fi trebuit să fiu mort, dar încă sunt în viaţă.

De îndată ce Merik rosti aceste vorbe, o amintire ieşi la suprafaţă. *Ar trebui să fii mort, iar mama să fie încă în viaţă.*

Merik pufni amuzat. Evrane spunea mereu că Vivia nu vorbise serios când bălmăjise asta la înmormântare. Văzând trupul mamei zdrobit, după ce se aruncase cu nesaţ de pe pod, durerea o făcu pe Vivia să spună cuvinte crude şi necugetate.

Însă Merik ştiuse de atunci adevărul – îl ştia şi acum. Vivia îl învinovăţise întotdeauna pe Merik pentru melancolia mamei lor. Când Jana se refugia în pat, unde zăcea zile întregi, când Jana îşi ducea cuţitul la vene, când Jana îşi încuia copiii în cameră săptămâni în şir, Vivia devenea mai rece. Şi mai rece. Căci, în mintea ei, mama lor căzuse pradă întunericului numai după ce-l născuse pe Merik.

Poate că era adevărat, chiar dacă mătuşa Evrane susţinuse întotdeauna contrariul. *Întunericul Janei s-a trezit când s-a măritat cu fratele meu,* obişnuia Evrane să spună. *Nu după ce te-a avut pe tine.* Şi totuşi, Merik nu prea o credea. Mai ales că relaţia lui Evrane cu fratele ei

nu era cu nimic mai bună decât cea a lui Merik cu Vivia.

Fireşte, în ura ei, Vivia mersese mai departe decât Serafin: încercase să-l elimine de tot pe Merik. Nu numai că îşi elibera calea spre a domni după cum i se cuvenea, dar se răzbuna şi pentru sinuciderea pe care Merik nu o provocase.

Totuşi, Vivia nu reuşise să-l omoare.

Iar acum venise rândul lui Merik.

Când se întoarse Cam, era udă leoarcă. Merik îi deschise uşa când bătuse, iar ea păşi înăuntru, cu apa şiroind şi lăsând urme ude în spate.

Merik aşteptă până se închise uşa la loc, apoi luă în primire mâncarea pe care fata o ţinea strâns la piept. Pâine tare, legume trecute şi fructe smochinite – toate împachetate într-o pânză ţesută, zdrenţuită şi latră.

Merik luă mâncarea de la pieptul îngheţat, din mâinile ei umede din cauza ploii, şi, după ce bălmăji nişte vorbe de mulţumire, se îndreptă spre chiuveta uscată. Deşi unele dintre clădirile din Lovats aveau instalaţie apăvrăjită, apartamentul lui Kullen nu se număra printre ele.

Cum Cam nu-l urmă, aruncă o privire înapoi.

— Ce s-a întâmplat?

Fata înghiţi în sec. Apoi înaintă timid, frecându-şi braţele reci şi evitând privirea lui Merik.

— Oamenii de pe străzi vă spun Furia, domnule.

Aha. Deci aşa îi rămăsese numele.

— Nu mai sunt atât de mulţi soldaţi acum, continuă ea, dar cei care au rămas… Ei bine, vă caută. Caută… Furia.

Oftând din greu, Merik lăsă fructele şi legumele în chiuvetă – o căpăţână veştejită de fenicul, patru napi graşi, acoperiţi cu un strat gros de pământ, şi şase prune albăstrui, atinse doar puţin de o putreziciune maronie. Bucata rotundă de pâine de orz era suficient de tare cât să-ţi rupi dinţii în ea, aşa că Merik o împachetă înapoi în pânza umedă şi o aşeză pe masă ca să se mai înmoaie.

Gândul îi era tot acolo, sprâncenele încruntate.

— E oare cu putinţă să ajungem până la Donjonul lui

Pin? Cu toţi soldaţii ăştia care mă caută? Îşi întoarse privirea spre fată, care-şi ţinea buzele ţuguiate. O expresie pe care Merik începuse s-o recunoască drept una gânditoare.

— Sunteţi sigur, domnule… Adică…

Îşi drese glasul, repezindu-se la chiuvetă, unde, cu o grabă surprinzătoare, se apucă să cureţe pământul de pe napi cu degetele. Cicatricea de pe mâna ei stângă se strângea şi se întindea.

— Poftim? spuse Merik, făcând un pas înainte.

Cam se apucă să cureţe cu şi mai mult avânt.

— Sunteţi sigur că vreţi să mergeţi la Donjonul lui Pin, domnule? Dacă… dacă nu sora dumneavoastră a încercat să vă omoare?

Fierbinţeala cuprinse gâtul lui Merik.

— Ea a fost! Nicio emoţie, nicio afectare. Ştiam că ea a fost dinainte de Piaţa Judecăţii şi nici acum nu am vreo îndoială.

— Doar pentru că ea conduce Donjonul lui Pin, îl provocă apoi Cam, nu înseamnă că tot ea e asasinul!

Fierbinţeala se răspândi în trupul lui, cuprinzându-i acum şira spinării.

— Ştiu că ea a fost, Cam! Am fost o piedică în calea planurilor ei încă de când m-am mutat înapoi în capitală. Iar acum… acum, continuă el, fierbinţeala ajungându-i în plămâni. Există o legătură directă între Vivia şi asasin. Nu-mi lipseşte decât ultima piesă a dovezii, băiete. Ceva palpabil, pe care să-l înaintez Înaltului Consiliu. Şi, cu siguranţă, am să găsesc acel ceva la Donjonul lui Pin.

— Şi dacă nu?

Vocea lui Cam era acum mai mult decât o şoaptă, însă ceva din tonul ei îl făcu pe Merik să se oprească.

Îşi strânse degetele pumn. Încheieturile mâinii îi trosniră.

— De unde ai scos-o şi pe-asta? o întrebă.

Ea începu să cureţe şi mai vârtos, un scrâşnet puternic acoperindu-i vorbele.

— Pur şi simplu, domnule. Am auzit ceva pe stradă. Ceva

de rău. Ceva care mă face să mă gândesc… Ei bine, ceva care mă face să cred că nu sora dumneavoastră este în spatele acestor întâmplări.

— Şi ce-ai auzit, mai exact?

— Că a fost şi o a doua explozie. Precum cea de pe *Jana,* domnule, iar oamenii spun că a fost mâna cartorranilor. Sau poate a neamului dalmotti. Dar mai zic şi că, indiferent cine ar fi în spatele atacului, sunt aceeaşi care au aruncat în aer cealaltă corabie.

— Care cealaltă corabie? întrebă Merik, iar inima mai că-i sări din piept.

— Vai, domnule! se opri Cam din curăţatul napului pe care îl ţinea în mână, tremurând din tot corpul. Corabia împărătesei Marstokului. Toţi cei de la bord au fost ucişi. Printre care şi… şi domna pe care am adus-o noi pe *Jana.* Safiya fon Hasstrel.

Vivia nu găsi nimic nou în subterane. Doar şi mai mulţi păianjeni, miriapozi şi amfibieni puşi pe fugă şi, deşi credea că nu avea să-i ia mai mult de câteva ore să mute pietrele din surpătură, stratul de moloz părea mai gros ca niciodată.

Frustrarea, însă, îi făcea bine. Savura cum i se încleştau maxilarele, în timp ce-şi croia drum pe Aleea Vulturului, prin ploaia care cădea fără prea mare tragere de inimă. Se *folosea* de frustrare ca să-şi prefacă masca într-un rânjet de nepătruns, astfel încât, până ajunse la unul dintre cele mai mari turnuri de pază ale oraşului, redeveni o Nihar.

Urcă în turn, înclinând politicos din cap când soldaţii o salutau unul cât unul, cu pumnul în dreptul inimii. Era atât de diferit de Sala Luptelor. Nimeni n-o privea în batjocură. Nimeni nu aştepta cu nerăbdare să se împiedice, să cadă şi să dea greş. Vivia se încredea în aceşti oameni cu preţul vieţii şi ştia că, la rândul lor, ei făceau la fel.

— Bormin, Ferric, îi salută ea pe cei doi bărbaţi care păzeau uşa de la ultimul nivel din turn, înainte să păşească afară, în ploaie. Se îndreptă spre ofiţerul de pe parapet, o femeie înaltă, lată în umeri, pe nume Stacia Sotar sau Stix,

cum era cunoscută printre cei care-şi câştigaseră acest privilegiu.

Pielea neagră a lui Stix lucea de la ploaie, iar părul ei lung şi dat pe spate era lipit de cap. Îi făcu Viviei cu mâna, semnul ei de Vrăjitoare – un triunghi întors, care însemna că era o Vrăjitoare a Apei deplină – se întinse cât era de lung.

În vreme ce Vivia putea să controleze apa doar în stare lichidă, Stix controla elementul sub *toate* aspectele lui. De la gheaţă la abur şi la furtuni dezlănţuite. Iar în vreme ce Vivia avea nevoie de o sursă de apă prin apropiere din care să-şi tragă forţele, Stix putea invoca vapori de apă chiar din aer.

Ca de obicei, Stix se uită la Vivia cu ochii ei miopi în timp ce se apropia. De îndată ce-şi dădu seama cine venise pe meterez, salută cu „domnule”. Întotdeauna i se adresa astfel Viviei – nu cu „Înălţimea Ta”, nu cu „prinţesă”. Pentru Stix, Vivia rămânea căpitanul navei.

Pentru Vivia, Stix era… *Prea bună pentru mine.*

Vivia îşi potrivi expresia feţei după încruntătura serioasă a lui Stix, înainte să scoată ocheanul din buzunarul hainei. Din vârful turnului, cel mai înalt loc din oraş, putea vedea limpede peste acoperişurile de toate felurile, până dincolo de vale şi de fermele din depărtare. Chiar şi cu ploaia care cădea, gospodăriile colorate ieşeau în evidenţă în mijlocul acelui verde strălucitor.

Vivia iubea marea. Turcoazul nesfârşit al valurilor înspumate. Acceptarea faptului că tot ce despărţea viaţa de moarte era nişte lemn smolit şi credinţa în bunăvoinţa lui Noden.

Însă iubea priveliştea cu atât mai mult. Greutatea oraşului Lovats care se întindea sub ea. Viaţa înverzită care palpita dinaintea ei.

Aici era acasă.

Marea le îngăduia oamenilor să o străbată o vreme, însă asta era o alianţă instabilă. Temperamentul ei capricios putea abate asupra lor nori de furtună după bunul plac. Întocmai ca ceilalţi membri Nihar. Uscatul, pe de altă

parte, îi întâmpina cu braţele deschise pe oameni, atâta vreme cât ofereau pe cât cereau. Parteneri. Prieteni. Familii de Fir.

Vivia îşi umezi buzele, ducându-şi ocheanul la ochiul stâng. Apoi la cel drept. Însă nu zări nici urmă de nori ameninţători. Doar o negură cenuşie ce se întindea de-a lungul văii. Până şi Santinelele lui Noden, de la capătul podului de apă din Sud, păreau doar nişte siluete negre pe fundalul cerului de amiază. Digul de deasupra podului de apă din Nord arăta ca întotdeauna: un zid monoton, scăldat în lumina soarelui, cu o crăpătură cârpită stângaci, ce-l brăzda până în inimă.

Încă o treabă de care Înaltul Consiliu refuzase să se ocupe aşa cum ar fi trebuit.

Oftând, îşi îndreptă ocheanul spre Podurile de Apă ale lui Stefin-Ekart ce înconjurau valea de la munţi până la Platoul Lovats, fiecare la fel de lat ca râul din care se hrănea. Se înălţau atât de sus deasupra văii, încât stratul de nori le privea de jos ori de-a lungul corăbiilor ce stăteau cocă lângă cocă.

Atâtea corăbii, atâţia nubrevnani şi niciun loc în care să se ducă. Cel puţin, până când găseau oraşul subteran.

Stix îşi drese glasul.

— Sunteţi bine, domnule? Păreţi… dus pe gânduri.

Tresărind, Vivia aproape că scapă ocheanul din mână. Încruntătura îi dispăruse. *Fără regrete. Mergi înainte.* Cu mult prea multă forţă, închise ocheanul cu un clinchet puternic.

— Ce veşti ai de la Vulpi, ofiţer secund?

Stix îşi trecu limba peste dinţi, ca şi cum ar fi chibzuit motivul pentru care Vivia nu-i luase în seamă întrebarea. Apoi se destinse, aşa că spuse:

— Veşti bune, domnule! De fapt, doar ce le-am primit. Mica noastră flotă de piraţi a mai capturat astăzi două corăbii de comerţ. Una cu grâne din Dalmotti, cealaltă cu seminţe din Cartorra.

O, mulţumesc lui Noden! Seminţele erau într-adevăr o victorie. Aveau să-i hrănească pe nubrevnani ani buni,

atâta timp cât pământul şi vremea aveau să fie de partea lor. Vivia abia *aştepta* să-i spună tatălui ei.

Fireşte, nu-şi trădă câtuşi de puţin emoţiile în faţa lui Stix.

— Grozav! spuse ea cu afectare.

— Aşa m-am gândit şi eu. Stix afişă un rânjet pişicher, care-i scoase la iveală dinţii perfecţi şi strungăreaţă mică din mijloc.

Viviei i se puse un nod în gât. *Prea bună pentru mine.* Se întoarse.

— Şi… despre corabia dispărută?

— Tot nimic, domnule.

Vivia trase o înjurătură, simţindu-se uşurată când Stix se cutremură. Asta era reacţia de care avea nevoie. Reacţia pe care ar fi primit-o şi din partea tatălui său.

De două zile nu mai aveau nicio veste de la cea mai mică corabie din flota Vulpilor. Vivia nu se putea gândi decât la ce era mai rău. Şi totuşi, nu era nimic de făcut. Vulpile erau secretul ei. Un plan de rezervă pe care ea şi Serafin îl scorniseră ca să aibă în continuare cu ce să-i hrănească pe nubrevnani. Membrii echipajelor fuseseră atent selectaţi şi juraseră să păstreze secretul – ştiau cu toţii care era miza. Fiecare pierduse pe cineva drag din pricina foametei ori a războiului, aşa că îşi doreau ca Vulpile să reuşească la fel de mult ca Vivia şi Serafin.

Totuşi, până când planul nu avea succes, nimeni – şi cu atât mai puţin Înaltul Consiliu – nu trebuia să afle de el. Pirateria nu era o chestiune chiar în litera legii.

— Nici de la spionii noştri nu avem nicio veste, spuse Stix, rostind cuvintele pe un ton şi mai formal. Oricine ar fi fost în spatele asasinării prinţului, nu pare să fie unul dintre…

Pământul se zgâlţâi. Fără niciun avertisment, doar o cutremurare puternică a solului. Atât de puternică şi de rapidă, încât genunchii Viviei cedară. Veni peste Stix, care se răsturnă pe spate, cu braţele tăind aerul. Vivia o prinse, punând-o pe picioare, înainte să cadă peste parapet. Ceilalţi doi soldaţi nu fură la fel de norocoşi, zdrobindu-se

de stânci.

Apoi toată lumea aşteptă, cu trupurile încă tremurând în ritmul cutremurului ce îşi pierdea din intensitate. Stix se uită la Vivia cu gura căscată, iar Vivia se uită cu gura căscată la dig. La crăpătura din mijlocul lui care tot creştea de zeci de ani.

Însă pietrele rezistară şi, în cele din urmă, Stix rosti:

— Cutremur! Cuvântul răsună prin tot trupul Viviei. Un cuvânt imposibil. Unul care nu mai lovise Lovatsul de generaţii întregi.

Unul care ar fi putut, în cazul în care s-ar fi întâmplat din nou, să distrugă tot oraşul înainte ca foametea sau suprapopularea să aibă vreo şansă.

— Da, încuviinţă Vivia cu gravitate. Gândurile i se împrăştiară de îndată ce văzu că digul era neatins şi, preţ de o bună bucată de timp, lumea rămase cufundată în tăcere.

După aceea se uită spre Stix. Era atât de aproape acum, încât primul secund nici nu mai trebuia să-şi mijească ochii.

Era prea aproape – genul de apropiere pe care Vivia o evita de obicei, căci, deşi Stix ar fi dat imediat uitării acest moment, nu şi Vivia, care l-ar fi disecat, l-ar fi întors pe toate părţile şi şi-ar fi dorit să nu se fi întâmplat.

Apoi, la fel de brusc pe cum se dezlănţuise cutremurul, Vivia şi Stix se traseră mai aproape una de cealaltă, zgomotul şi mişcarea fiind reluate. Strigăte din partea soldaţilor. Strigăte de pe străzi. Vivia se grăbi să-i dea drumul lui Stix, făcând un pas înapoi. Ambele fete îşi neteziră cămăşile şi îşi aranjară gulerele.

— Verifică oraşul, dădu ordin Vivia, iar eu o să verific digul! Vreau un raport al stricăciunilor peste două ore. Ne întâlnim la Donjonul lui Pin.

Stix salută, încă tremurând, dar cu vigoare:

— Da, domnule! zise şi plecă, soldaţii urmând-o supuşi.

Preţ de câteva clipe, Vivia rămase cu privirea aţintită asupra podurilor de apă. Spre deosebire de baraj, ele erau sub vraja aceloraşi vrăjitori puternici care construiseră

oraşul subteran cu atâţia ani în urmă. Numai prin magie puteai susţine structurile masive ridicate peste o vale, la o înălţime de mii de picioare.

Îndreptându-se spre ieşire, Vivia se simţi destul de îngrijorată. Dacă magia din subteran era pe moarte, cum rămânea cu magia de deasupra? La urma urmei, ce avusese loc la suprafaţă…

Avusese loc şi dedesubt.

Merik se simţea ca şi cum ar fi fost în cădere liberă. Ca şi cum ar fi sărit de pe un pod de apă în puterea nopţii, la fel cum făcuse şi mama lui. Şi acum valea întunecată se apropia cu repeziciune. Cer negru şi nori reci.

Iar mixinele îl aşteptau cu gurile deschise ca să-l prindă.

Safiya fon Hasstrel era moartă.

Cam încă vorbea. Un zumzet îndepărtat de cuvinte, dintre care doar frânturi ajungeau la urechile lui Merik. „Credeţi că sora dumneavoastră a distrus şi corabia aceea?” sau „De ce ar face-o?” sau „Nu are nicio logică, domnule.” Totuşi, Merik abia o auzea.

Safiya fon Hasstrel era moartă. Cuvintele îi vibrau prin tot trupul. Amorţite şi reci. Îi reduceau lumea la o singură îngânare răsunătoare în urechi: *Safiya fon Hasstrel era moartă.*

Nu avea nicio logică. Safi nu era genul de fiinţă care să *moară.* Era genul care putea modela lumea după propria voinţă. Care săruta la fel cum trăia: cu pasiune, cu înflăcărare, cu însufleţire. Care zâmbea în faţa morţii, citindu-i-se provocarea în priviri, şi apoi ocolind-o, râzând înainte ca mixinele s-o poată doborî.

Asta nu era cu putinţă. Nu din nou. Nu încă cineva. Noden îi luase deja prea multe.

Merik se împletici până la uşă. Mâinile reci ale lui Cam încercară să-l oprească.

— Domnule, domnule, domnule!

Însă Merik o dădu la o parte şi trecu mai departe.

Fu întâmpinat de magia lacătului vrăjit, care-i opri pentru o clipă ţiuitul din urechi. Apoi ieşi din apartamentul

lui Kullen şi goni în jos pe scări. Oameni şi zgomote, le văzu şi auzi ca prin ceaţă, înainte să se alăture mulţimii de pe străzi. Ploua mai departe – avea să se oprească vreodată? –, iar Merik păşea din ce în ce mai apăsat.

Asta e vina ta, îşi spuse în sinea lui. La urma urmei, stăruise ca Safi să ajungă la Lejna, acolo unde marstokezii o aşteptau, ca să pună mâna pe ea. Numai dacă ar fi renunţat la contractul cu Dom Eron fon Hasstrel… Numai dacă ar fi rămas alături de Safi pe stâncă, în loc să zboare la Kullen.

Îl pierduse pe Kullen oricum. *Dar pe Safi aş fi putut s-o salvez. Pe Safi ar fi* trebuit *s-o salvez.*

Şi, blestemat fie Noden, ultimele cuvinte pe care i le adresase fuseseră profetice: *Presimt că n-am să te mai văd.*

Avusese dreptate, era numai vina lui Merik.

Intră pe o străduţă lăturalnică, nici el nu ştia pe care anume. De îndată ce picăturile de ploaie atingeau asfaltul, se şi evaporau, prefăcându-se în rotocoale de ceaţă. Transformau lumea în ceva lipsit de formă, de nedesluşit. Fiecare siluetă era aidoma celeilalte, fiecare clădire se contopea cu următoarea.

Coti încă o dată la stânga şi ajunse la un şir binecunoscut de coloane. Intră cu paşi mari în întunericul din templu. Aerul se răci îndată; umbrele îl absorbiră înăuntru.

Îşi târî picioarele pe dalele de piatră încă douăzeci de paşi, până când ajunse dinaintea frescelor întruchipând sfinţii lui Noden.

Şi atunci se cutremură pământul, azvârlindu-l în genunchi. O clipă, două – dalele se zgâlţâiră. Oraşul duduia. Apoi cutremurul se opri pe cât de repede începuse, lăsându-l pe Merik cu inima bătându-i nebuneşte şi cu muşchii încordaţi în aşteptare.

Dar, cum nu mai urmă nimic, răsuflarea lui Merik îşi recăpătă calmul, înălţându-şi capul spre fresca ce întruchipa Mâna Stângă a zeului.

Spre bestia în care se transformase.

— Ce-ar trebui să fac, Kull?

Merik se uită lung la chipul monstruos din frescă, aproape aşteptându-se să-i răspundă. Însă nu veni niciun răspuns. Şi nici nu avea să vină vreodată. Kullen – şi aceste pietre – aveau să rămână mute de-a pururi.

Însă în toată muţenia răsări un gând. Ceva ce mătuşa Evrane obişnuia să-i spună lui Merik când îl dojenea: *Furia nu uită niciodată, Merik. Indiferent de ce-ai făcut, o să ţi se întoarcă înzecit şi o să te bântuie până când o să-ţi îndrepţi fapta.*

Merik îşi răsuci uşor încheieturile mâinilor, simţind cum i se răzvrăteşte pielea cea nouă. Cum îi supurează, cum i se despart rănile, cu marginile lor pline de mizerie. Era bântuit de propriile greşeli, dar poate că… Dacă îşi înclina capul în unghiul potrivit, putea să vadă situaţia dată nu ca pe un blestem, ci ca pe un dar.

Asasinul din noapte. Focul de pe *Jana.* Femeia din Piaţa Judecăţii. Fiecare întâmplare îl aduse aici, în templul lui Noden. În faţa unei fresce reprezentând Mâna Stângă a zeului.

Numai un nesăbuit nu ar lua în seamă darurile lui Noden.

De ce ţii o lamă într-o mână?

— Pentru ca oamenii să nu uite, le şopti Merik pietrelor, că sunt ascuţit ca tăişul.

De ce ţii un ciob de sticlă spartă în cealaltă?

— Ca oamenii să nu uite că îi urmăresc mereu.

Trebuia să primească darul lui Noden. Să devină Furia.

Lui Merik îi venise vremea să îmbrăţişeze monstrul care fusese în tot acest timp. Gata cu păstrarea distanţei. Gata cu lupta împotriva temperamentului Nihar. Doar o fierbinţeală agresivă.

Unul pentru binele celor mulţi; răzbunare pentru cei pe care îi pierduse.

Venise timpul să-şi îndrepte fapta. Venise timpul să facă dreptate celor nedreptăţiţi. Venise timpul să-i pedepsească pe vinovaţi.

Iar Merik ştia exact de unde să înceapă.

10

Safi şi-ar fi dorit să fie moartă. Măcar aşa s-ar fi întors ca fantomă şi ar fi semănat groaza în Barzii Iadului.

Nu le duseseră pe Safi şi pe Vaness la aşezare. Nici măcar nu făcură popas prin apropiere. Doar femeia, Lev, se îndepărtase de grup şi dispăruse în junglă. Încotro, Safi nu putea spune.

Într-o clipă, Lev era cu ei, mergând la fel de tăcută ca o căprioară în urma comandantului, care se deplasa cu paşi mari în spatele lui Safi. Iar în secunda următoare, Lev nu mai era. Când se uită înapoi, ca să cerceteze din ochi desişul, Safi se trezi cu un tăiş împungându-i ceafa.

— Vezi-ţi de drum, eretico!

Eretică. Cuvântul care desemna un vrăjitor neînscris din Imperiul Cartorrei. Era cuvântul care-i desemna pe cei care fugeau de lege.

Mai însemna şi ce juraseră Barzii Iadului să găsească şi să elimine. Ei puteau simţi vrăjile ascunse. Ei puteau să le dea de urmă vrăjitorilor ascunşi.

— Mă dor picioarele, Bardule!

— Să-ţi fie de bine!

— Mă dor şi încheieturile mâinilor!

— Interesant de ştiut!

Safi îi oferi un zâmbet dulce peste umăr.

— Eşti un nemernic!

Nicio reacţie din partea celui cu coif. Doar un metalic: „Asta îmi spun şi ei”.

Ei bine, pentru Safi, era doar încălzirea.

— Unde mergem?

Comandantul nu-i răspunse. Aşa că stărui:

— Când ajungem?

Tot nimic.

— Cu ce-aţi otrăvit-o pe împărătească? Aveţi de gând să ne daţi şi ceva de mâncare sau o să aşteptaţi să murim de foame? Toţi Barzii Iadului au mersul ăsta legănat de raţă sau doar tu?

Iar când văzu că n-are de gând să-i răspundă:

— O să *ţip,* să ştii!

Din cască ieşi un oftat uşor:

— Atunci, o să-ţi pun căluş, eretico! Şmecheria pe care ai încercat-o cu încheieturile n-o să ţină cu un căluş.

Asta îi închise gura. Dar nu din pricina cuvintelor ameninţătoare, ci pentru că nu mai avea ce să spună. Nu era nici adevăr, nici minciună. Niciunul dintre Barzii ăştia nu putea fi citit de magia ei. Cum era posibil? Tare ar fi vrut să ştie.

Era singurul lucru pe care îl învăţase despre duşmanii ei de când fusese prinsă şi nu avea niciun rost să încerce să scape. Totuşi, dacă s-ar fi ivit vreun prilej, era pregătită.

Vaness îşi reveni în simţiri.

Însă nu fu o trezire la realitate treptată, uşoară, ci mai degrabă o explozie panicată, violentă. Împărăteasa zăcea amorţită în braţele uriaşului, în timp ce Zander traversa o râpă puţin adâncă. Fu nevoit să se aplece ca să urce, cu trupul adunat într-un unghi ciudat.

Între timp, Safi rămase zece paşi în urmă, ţintuită de sabia comandantului. Îl urmărea cu privirea pe Zander, impresionată de cât de uşor o pune pe Vaness pe o ridicătură aproape cât el de înaltă.

Totuşi, pe la jumătatea dealului, Vaness se dezlănţui.

Începu să dea din picioare, ţipă. Se aruncă la pământ, în vreme ce Zander se chinuia s-o facă să stea dreaptă.

Împărăteasa fu pe picioare dinainte ca mintea lui Safi să poată pricepe măcar că-şi revenise. Şi o luă la goană înainte ca uriaşul sau comandantul – sau chiar Safi – să poată fugi după ea.

Vaness nu ajunse însă prea departe. Picioarele lui Zander erau de două ori mai lungi, aşa că o prinse din urmă în câteva secunde. Ea scoase un ţipăt ascuţit întocmai ca un Spintecat.

Venise timpul ca Safi să acţioneze. Un prilej mai mult decât potrivit. Se aruncă în genunchi şi se rostogoli înapoi. Cu trunchiul îl izbi pe comandant în genunchi, apoi îşi ridică umărul şi-l lovi între picioare. Deşi era în cămaşa

lungă, de zale, tot trebuia să doară.

Fără îndoială că se prăbuşise destul de repede, dând cu spatele de marginea povârnişului.

Atunci, Safi atacă, lovi tare cu călcâiul în gâtul expus.

Doar că rată ţinta, nimerind în schimb într-un umăr învelit în piele.

Comandantul răcni. Un răcnet de durere. O durere mult mai mare decât ar fi trebuit să resimtă de pe urma loviturii, şi dădu drumul sabiei – ca şi cum muşchii braţului şi ai mâinii încetaseră să-i mai dea ascultare.

E rănit, îşi dădu seama Safi. Îşi împlântă încă o dată călcâiul în umărul lui stâng.

El se îndoi de durere.

Ea lovi din nou.

Genunchii cedară.

Lovi din nou şi din nou, până când el căzu pe spate, ţinându-se cu mâinile de umăr. Dădu capul pe spate. Coiful îi căzu, dezvăluindu-i chipul.

Safi încremeni.

După ce i se tăie răsuflarea o clipă îşi dădu seama ce vedea. Îi părea atât de cunoscut… şi totuşi, atât de străin.

Poate de vină era bruma de barbă care-i crescuse, poate sângele uscat de pe partea stângă a feţei, ca şi cum primise un pumn în ureche, iar sângele se prelinsese zile în şir.

Sau poate că era posibil să fie chiar Pehlivanul Prefăcut – ca el să fie comandantul Barzilor Iadului…

Era de neînţeles. Cu neputinţă.

Comandantul Barzilor Iadului… Cum îl numise Lev? Fitz Grieg. Caden Fitz Grieg.

Niciodată, niciodată n-ar fi ghicit că era Pehlivanul Prefăcut.

El era motivul pentru care ea se afla aici. *El* îi furase banii după o partidă de tarot, scânteia care aprinsese fitilul ce dusese la declanşarea tuturor întâmplărilor care urmaseră.

Dacă acest Caden nu i-ar fi furat banii, Safi nu ar fi încercat să-i fure înapoi a doua zi. Dacă n-ar fi încercat să-i

fure, nu ar fi atacat trăsura greşită. Dacă n-ar fi reţinut trăsura greşită, călugărul Vrăjitor al Sângelui nu i-ar fi luat niciodată mirosul. Iar dacă Vrăjitorul Sângelui nu i-ar fi luat mirosul, probabil că acum ar fi fost în libertate.

În libertate şi cu Iseult alături.

Safi n-ar fi ghicit niciodată că tocmai Caden era în spatele acelui coif. Îi scuipase numele de fiecare dată când îi venise pe limbă şi jurase că, dacă avea să-l mai vadă vreodată, o să-i smulgă faţa direct de pe os.

În spate, vacarmul continua. Vaness ţipa şi lovea cu picioarele. Zander mormăia, armura lui zăngănea. Safi abia dacă băgă de seamă ceva din toate astea. Nu putu să cuprindă decât faţa Pehlivanului Prefăcut şi să încerce să pună cap la cap piesele unei poveşti pe care nu o înţelegea.

Poate, dacă ar fi avut un prilej adevărat să fugă, ar fi încercat negreşit. Poate că, dacă ar fi văzut vreo cale să o scape pe Vaness din strânsoarea lui Zander şi de gulerul ăla blestemat, ar fi încercat-o şi pe-asta.

Însă nu cunoştea terenul şi avea prea multe întrebări care o copleşeau ca un stup de viespi trezit la viaţă.

Motiv pentru care Safi nu observă când Lev se întoarse din escapada ei până la aşezare. Motiv pentru care nu încercă să se împotrivească lui Lev, când apăru chiar în spate şi o lovi în genunchi. Apoi, când Pehlivanul Prefăcut, scâncind, îşi ridică înapoi coiful, redevenind comandantul Barzilor Iadului. Safi, pur şi simplu, rămase să privească totul în tăcere. Chiar şi atunci când îi legară gleznele cu o frânghie ca să nu fugă ori să lovească, ori să se zbată, îi lăsă.

Totuşi, când comandantul o trânti la pământ şi mormăi o „Bună încercare, eretico”, Safi reacţionă în sfârşit. Rânji.

Chiar fusese o încercare bună şi meritase să i se umfle genunchiul drept pentru asta. Fiindcă învăţase de la duşmani mai mult decât s-ar fi aşteptat.

Aflase că uriaşul era puternic, dar încet. Comandantul prefera să se lupte pe partea dreaptă, fiindcă era rănit – şi era clar că rănile lui puteau să fie redeschise.

Şi, cel mai bun lucru dintre toate, Safi ştia că Barzii Iadului nu aveau s-o rănească. Comandantul ar fi putut să facă asta de cum pornise lupta. Ar fi putut s-o taie bucăţi – atât cât s-o încetinească –, iar Lev ar fi putut s-o doboare cu mult mai multă forţă.

Totuşi, niciunul dintre Barzii Iadului nu le rănise nici pe ea, nici pe Vaness. Ceea ce însemna că le voiau pe amândouă în viaţă. Neatinse. *Sau mai degrabă Împăratul Cartorrei ne vrea pe amândouă vii şi nevătămate.*

Astea îi dădeau putere lui Safi, chiar dacă avea picioarele legate, iar împărăteasa avea gulerul pus.

Data viitoare, când Domniţa Destinului avea să-i ofere prilejul, avea să fie pregătită.

Când Aeduan se trezi, soarele era ascuns după nori. Nu ştia cât timp zăcuse acolo, dar cu siguranţă era mai mult decât şi-ar fi putut permite. Magia lui trebuia să-şi ia energia de undeva, iar când n-avea de mâncare leşina.

Nu fusese un somn adânc. Genul celui în care visele se confundă cu realitatea. Crezuse că fusese treaz, însă, când se trezi de-adevăratelea, văzu cât de ciudată i se înfăţişa, de fapt, lumea. Capcane de urşi mari cât un stat de om. Ace de pin lipicioase din pricina sângelui care nu se mai usca. Picăturile de ploaie prelingându-se de pe pielea nouă.

Şi mirosul talerilor de argint, încă prezent în nările lui.

Căscă larg ochii. În ciuda muşchilor care se revoltau şi a pielii care părea prea strânsă pe corp, Aeduan se căzni să se ridice în capul oaselor. Hainele îi erau ude leoarcă.

Aruncă o privire iute prin jur şi nu văzu decât cerul cenuşiu care se întindea deasupra şi noroiul proaspăt de pretutindeni. Trase scurt aer în piept şi află că nu era nicio primejdie prin apropiere. Îşi îndreptă atenţia către piciorul vindecat. Pantalonii erau făcuţi ferfeniţă, iar pielea nouă, rozalie şi umedă lucea în lumina ce răzbătea printre nori. Îl mânca, însă nu luă în seamă senzaţia, pornind în schimb de-a buşilea, cu greu, înspre talerii de argint.

Punga nu fusese clintită din loc, încă de când Aeduan

intrase orbeşte în capcană. Cu mâinile tremurându-i din pricina efortului, ridică săculeţul şi aruncă o privire înăuntru.

Se auzi o creangă trosnind.

Se ridică în picioare. Simţea cum totul se învârte în jurul lui, şi totuşi, nu adulmecă niciun miros.

— Nu te mişca! spuse o voce în nomatsi chiar din spatele său.

Vrăjitoarea Firului. Fireşte că ea era. Însă Aeduan nu se putea decide dacă Domniţa Destinului îi trimitea o binecuvântare ori un blestem. Alese ultima variantă, când o auzi pe Vrăjitoarea Firului spunând:

— Ţi-am luat cuţitele şi le-am ascuns.

În goana lui nebunească după arginţi, uitase cu totul de cuţite. *Mare greşeală.*

Se întoarse spre ea, adresându-i-se în dalmotti:

— N-am nevoie de cuţite ca să te ucid, Vrăjitoare a Firului. Picăturile de ploaie îi cădeau pe ceafă, pe creştet.

Fata scoase un oftat din toţi rărunchii, înainte să dea ocol luminişului. Purta mantia lui Aeduan, întoarsă pe dos. O mişcare deşteaptă, chiar dacă era împotriva regulilor mănăstirii. Un pas se transformă în zece, oprindu-se la o distanţă sigură de oricine altcineva, dar nu şi de un Vrăjitor al Sângelui. Aeduan ar fi putut s-o doboare înainte ca ea să clipească.

În schimb, îşi lăsă braţele moi pe lângă corp. Ar *putea* să atace, însă informaţia putea fi obţinută mai bine prin comunicare. Cel puţin, aşa zicea mereu călugăriţa Evrane.

Însă tot călugăriţa Evrane spusese că fata era o jumătate din perechea Cahr Awen, acea pereche legendară pe care mănăstirea lor jurase s-o protejeze. Aeduan găsea totuşi acest lucru puţin probabil – nu numai ca fata să fie o jumătate din pereche, dar şi că aceşti Cahr Awen să fi existat vreodată.

— Unde sunt restul monedelor mele, Vrăjitoare a Firului?

Niciun răspuns, iar câteva clipe nu făcură decât să se uite lung unul la altul prin perdeaua de ploaie. Picăturile

se prelingeau pe chipul fetei, lăsând dâre albe în murdărie. Părea mai slabă decât acum două săptămâni. Pometii îi ieşeau prin pielea transparentă, iar sub ochi avea cearcăne.

— Unde sunt restul monedelor mele? repetă Aeduan. Şi cum ai pus mâna pe ele?

Ploua şi mai zdravăn acum, formându-se băltoace prin noroi. Prelingându-se de pe mantia călugărească pe care Aeduan o voia înapoi. Haina lui murdară de lână era udă leoarcă.

De parcă i-ar fi citit gândurile, fata i se adresă în nomatsi:

— Am găsit un adăpost pentru noi.

— Pentru noi? repetă Aeduan, tot în dalmotti. Ce-ţi închipui că e asta, Vrăjitoare a Firului?

— O… alianţă.

El râse. Un sunet aspru, care-i răsuna din stomac, contopindu-se cu tunetele ce bubuiau în depărtare, deasupra lor. El şi Vrăjitoarea Firului nu erau altceva decât duşmani. La urma urmelor, i se dăduse sarcina să o ducă lui Corlant.

Aeduan era totuşi intrigat. Oamenii rareori reuşeau să-l surprindă şi încă şi mai rar să-l provoace. Vrăjitoarea Firului făcuse mai mult decât atât.

Îl deruta cu totul. Habar n-avea ce să spună. Ce să facă.

Adulmecă încă o dată aerul. Nu simţi niciun miros de sânge, şi totuşi ceva îi gâdila nările…

Fum jilav. *Fugi, copilul meu, fugi!*

— Cina, îl lămuri Vrăjitoarea Firului, trecând pe lângă el.

Se mişca de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între ei. De parcă nu ploua şi nu i-ar fi furat cuţitele cu lama carawen.

Şi de parcă nu ar fi fost o mişcare greşită să întorci spatele unui Vrăjitor al Sângelui.

Aeduan porni fără grabă. Făcu câţiva paşi cu piciorul abia vindecat. Se aplecă greoi să ridice de jos monedele abandonate. Apoi, nemaifiind nicio capcană care să-l oprească şi nicio durere care să-l săgeteze, o urmă cu paşi mari pe Vrăjitoarea Firului, încotro l-ar fi îndrumat.

Cizmele lui Safi erau mult prea mari. O răneau la călcâie – totuşi, asta era *nimic* în comparaţie cu pielea iritată de la încheieturi, acolo unde frânghia o zgâria şi îi intra în carne. Între timp, frânghiile din jurul gleznelor ajunseseră înăuntrul cizmelor noi şi începuseră să-i roadă pielea.

O ardea fiecare pas.

Safi îmbrăţişă durerea. O lăsa s-o distragă de la focul care i se aduna în pântece.

Fitz Grieg, comandantul Barzilor Iadului.

Caden.

Pehlivanul Prefăcut.

Avea o cicatrice pe bărbia care îi ieşea din coif. Şi-o amintea din oraşul Veñaza. La fel cum îşi amintea zâmbetul lui încrezător şi felul în care se uita direct în ochii tăi, fără să clipească. Fără să-şi întoarcă privirea.

Cu toate acele vieţi în urmă, când era în oraşul Veñaza, Safi crezuse că zâmbetul şi intensitatea privirii lui sunt… interesante. Ba chiar cuceritoare.

Acum nu-şi dorea altceva decât să i le smulgă de pe faţă.

Cizma lui Safi se prinse de o rădăcină. Se împiedică înainte. Fibrele frânghiilor îi intrară şi mai mult în carnea deja însângerată şi, în ciuda celei mai fierbinţi dorinţe a mândriei sale, trase aer adânc în piept.

— Opreşte-te, eretico!

Comandantul o dezlegă înainte să se mute în faţa ei şi să o ajute să se ridice. Apoi dintr-un săculeţ prins la curea scoase două fâşii de in, bej, din cele folosite la bandajarea rănilor.

— Dă-mi mâinile!

Safi se supuse şi, spre surprinderea sa, îi înfăşură încheieturile mâinilor în cârpe, împiedicând frânghiile să-i mai intre în carne.

— Aşa ar fi trebuit să fac de la început, spuse el.

În glas nu i se citea nici regret, nici reproş. Era pur şi simplu o observaţie.

Abia când se uită la coiful lui murdar Safi îşi dădu seama de ceva. Ceva ce îi făcu plămânii să tresară a doua oară.

Dacă oare Caden îi spusese împăratului Cartorrei de magia lui Safi? Dacă împăratul Henrick ştia că Safi era o Vrăjitoare a Adevărului – motivul pentru care voia să fie logodnica lui – din cauza acestui Bard al Iadului care stătea în faţa ei?

Pehlivanul Prefăcut o păcălise. Apoi, Bardul Iadului o prinsese în capcană.

Safi era mai mult decât furioasă. Mai mult decât enervată. Aşa avea să fie viaţa ei de-acum înainte – mereu pe fugă, mereu trecută de la un duşman la altul, până când duşmanul avea să-i taie capul. De fapt, fusese chiar inevitabil. Magia ei o blestemase încă din ziua în care se născuse.

Dar Iseult…

Iseult era acolo, pe undeva, silită şi ea să fugă. Silită să renunţe la viaţa pe care şi-o construise în oraşul Veñaza, şi asta numai din cauza lui Safi. Numai din cauza Pehlivanului Prefăcut.

O ură rece se răspândi prin trupul lui Safi. Îi pulsa în încheieturile strânse de frânghii, în vârful degetelor băşicate de la mâini şi de la picioare.

Ura crescu şi mai mult când îşi reluară marşul. Ceasuri întregi de agonie, până când Barzii Iadului făcură popas. Zander o legă pe Safi de un fag acoperit de licheni, iar ea nu se împotrivi. Nici măcar atunci când cioturile noduroase ale crengilor o împungeau în spate nu se zbătu. Şi nici când o trase de braţe, aducându-i-le dinapoi şi silind-o să-şi arcuiască spatele. Legă apoi frânghia sus – inconfortabil de sus –, iar de picioare cât mai jos. Era întinsă ca raţa pe care Mathew i-o pregătea pe frigare de ziua ei.

Deşi Safi nu o vedea pe împărătească legată de copacul din spatele ei, auzea acelaşi scârţâit de frânghii întinse la maximum. Acelaşi trosnet de umeri traşi prea mult. Nu aveau unde să fugă şi nici cum să se lupte prea curând.

O mai auzi pe împărătească întrebând, pe un ton cât se poate de mieros şi de amabil:

— Îmi dai nişte apă, te rog?

Uriaşul mormăi ceva spre Lev, iar când acesta trecu pe lângă ea, cu paşi mari şi cu o ploscă cu apă în mână, Safi îşi dădu seama că al lor comandant nu era pe nicăieri. Se uită în stânga, se uită în dreapta… Nimic, dispăruse în pădure.

— Unde este comandantul? întrebă Safi după ce bău patru înghiţituri mari de apă stătută. Era rănit, ar trebui să vedeţi cum se simte.

Un râset metalic răsună dinlăuntrul coifului lui Lev.

— Nu prea cred.

Râse din nou şi, după ce-şi prinse plosca la şold, Lev îşi scoase casca.

Lumina roşiatică ce pătrundea printre frunze scoase la iveală un chip tânăr. Era cam de vârsta lui Safi. Cu păr scurt, castaniu, cu maxilar lat care se termina cu o bărbie ascuţită. Destul de drăguţă, de altfel, chiar şi cu cicatricile care-i brăzdau obrajii până după urechi, ca şi cum cineva ar fi tăiat-o cu o lamă pe faţă.

Lev rânji, dezvelindu-şi caninii strâmbi, cicatricile întinzându-se dureros de mult. Lucind.

— De unde eşti? o întrebă Safi, deşi bănuia răspunsul.

— Din Praga. Angelstatt. Mahalaua din nord, exact de unde ar fi zis şi Safi, judecând după accentul fetei – deşi, firește, magia sa rămase mută. Nu detecta nici adevărul, nici minciuna în cele spuse de Bardul Iadului.

Safi deschise gura, luptându-se cu pornirea de a întreba *de ce* nu putea să-i citească pe Barzi. Era posibil să nu ştie că ea era o Vrăjitoare a Adevărului. Da, comandantul o numise eretică, dar poate că numai el ştia ce era cu adevărat.

În schimb, Safi întrebă:

— Cum ai ajuns Bard al Iadului?

— La fel ca toată lumea.

— Adică?

Lev nu răspunse. În schimb, plescăi din limbă, ochii ei verzi cercetând-o din cap până în picioare pe Safi, aşa cum era, strâns legată şi cu braţele ridicate. Ajunse apoi la chipul ei, privind-o întocmai ca un Bard al Iadului care

inspectează un eretic. Safi însă n-ar fi putut spune ce vedea, ce simţea.

— Am avut de ales între ştreang şi decapitare, spuse Lev în cele din urmă. Şi am ales ştreangul. Mai vrei apă?

Ridică plosca, iar când Safi dădu din cap că nu, adăugă:

— Cum vrei.

Safi observă absentă cum Lev îşi făcea de lucru prin preajmă şi îşi inspecta armele, începând cu arbaleta. Până când magia ei ieşi sfioasă la suprafaţă.

Minciuni. Se întâmplau chiar în spatele său.

Era o senzaţie înfiorătoare, care i se prelingea în josul braţelor. De mult nu mai minţise cineva în prezenţa lui Safi – sau cel puţin nu simţise ea – şi nu cuvintele ce ieşeau din gura împărătesei păreau neadevărate, cât tonul şi afectarea din spatele lor.

— Eşti de pe lângă Marea Nordului, nu? o întrebă Vaness, cu o amabilitate înşelătoare. Şi eu am crescut lângă apă. Dar nu lângă o mare rece ca a voastră. Ci lângă un pârâu cu ape calzi şi limpezi. Tonul ei deveni un sunet îndepărtat, care aţâţă din nou magia lui Safi. Mă întorceam de la lac, împreună cu familia mea. Familia de Fir, nu de sânge. Aleasă. Aproape ajunseserăm, ştii? Poate mai aveam o zi sau două de mers pe mare şi…

O pauză îndelungată, umplută numai de refrenul unei lăcuste şi de adierea brizei. După care:

— Voi mi-aţi distrus nava?

— Nu, mârâi Zander cât să-l audă şi Safi. Cât să-i simtă surprinderea încordată din voce. Vaness îl atrăsese cu glasul ei mieros.

— Mincinosule! continuă împărăteasa, de data asta pe un ton lipsit de dulceaţă, plin de ironie. Aţi ucis oameni dragi mie, veţi plăti! Am să-ţi storc şi ultima picătură de sânge, Bard al Iadului din Marea Nordului! Aşa că sper pentru binele tău că n-ai avut de-a face cu asta.

Cuvintele răsunau de atâta adevăr. Un acord grăitor de o asemenea puritate, de o asemenea intensitate, încât aproape că acoperea înţelesul promisiunii.

Lucru care o făcu pe Safi să zâmbească. A doua oară în

acea zi. Fiindcă şi ea ar fi făcut la fel, dacă s-ar fi dovedit că Barzii Iadului erau răspunzători pentru explozie. Şi, chiar dacă nu erau, *tot* i-ar fi scurs comandantului şi ultima picătură de sânge. Pehlivanului Prefăcut care declanşase tot focul iadului ăstuia, din cauza căruia vechea viaţă a lui Safi fusese făcută scrum.

Avea să-l facă să plătească.

Avea să-l facă să sângereze.

11

— Nu acum, spuse Vivia celui de-al opt miilea servitor care îi ieşise în cale de când se întorsese la palat. Era transpirată toată, era flămândă, era în întârziere. Însă gardianului ars de soare nu părea să-i pese; venea după ea prin grădinile regale.

— Dar, Înălţimea Ta, prunii! Furtuna i-a scuturat de fructe pe jumătate înainte ca măcar să apuce să se coacă…

— *Arăt* ca şi cum mi-ar păsa de pruni? De fapt, îi păsa de pruni, dar avea un protocol de urmat în privinţa unor asemenea conversaţii. Şi, în plus, disconfortul pe care i-l crease Regelui Regent din pricina întârzierii era mult mai îngrijorător decât acest grădinar. Aşa că Vivia îi aruncă cea mai mânioasă privire Nihar şi repetă: Nu *acum!*

Bărbatul pricepu aluzia şi dispăru, în sfârşit, printre umbrele prunilor de care vorbise şi care într-adevăr arătau mult mai rău decât de obicei. Dar, pe de altă parte, aşa arăta totul în Nubrevna.

Vivia pierduse prea multă vreme la baraj. Ajunsese imediat cu barca la podul-de-apă din nord al lui Stefin-Ekart, iar digul străvechi, cu crăpătura lui de pe mijloc, se profilase numaidecât pe cerul de la înserat. Trecuse de ecluze – una câte una – până când ajunsese la apele din amonte. Acolo îşi înmuie degetele de la picioare în apa râului rece ca gheaţa, întinzându-le, lăsându-se copleşită de senzaţie, *ajungând* cât mai departe, până ce simţurile ei cuprinseră fiecare picătură de apă care pătrundea prin canalele vrăjite ale digului. Însă totul era după cum trebuia să fie. Crăpăturile nu erau decât la suprafaţa pietrelor.

Aşa că Vivia se întorsese la Lovats, pe drumul *acela* pierzându-şi timpul, blocată printre corăbiile care-i duceau pe nubrevnani în oraş. Soarele stătea să apună când intră în Debarcaderul de Nord şi aproape că dispăruse cu totul după munţii Sirmayan când ajunse pe domeniile palatului din vârful Dealului Reginei. În cele din urmă, păşi în curte, înconjurată din toate părţile de apartamentele regale.

De trei ori a fost nevoit lacheul să smucească zăvorul stricat de la uşa principală, înainte să-l poată deschide; balamalele scrâşniră ca nişte ciori pe un câmp de luptă.

Vivia intră cu paşi mari în holul de la intrare, unde dădu literalmente peste cel mai tânăr dintre pajii tatălui ei. *Servitorul cu numărul opt mii unu.*

— Înălţimea Ta, chiţăi băiatul, Regele Regent este gata să vă primească.

Nasul îi zvâcnea şi mustăcioara îi tremura – îşi dădea în sfârşit seama de ce fusese poreclit Şobolanul de ceilalţi paji. Vivia crezuse dintotdeauna că era doar o prescurtare a numelui său, Rayet[3].

— Sunt gata! încuviinţă ea rigid, netezindu-şi uniforma.

Rat o conduse. Paşii lor răsunau între pereţii de stejar ai holului. Nu era niciun covor care să-i absoarbă sunetul paşilor, nicio tapiţerie care să înăbuşe tropotul. Cu doisprezece ani în urmă, Serafin înlăturase toate decoraţiunile care-i aminteau de Jana, azvârlindu-le în magaziile de sub palat, unde putreziseră şi fuseseră mâncate de şobolani *adevăraţi,* care se ospătaseră din chipurile pictate ale regilor de mult uitaţi.

Aşa că acum doi ani Vivia vânduse tot ce mai rămăsese. Bucată cu bucată, unor cumpărători care nu se încadrau chiar în litera legii. Se părea că starostii de breaslă din Dalmotti erau dispuşi să-şi pună la bătaie, în secret, propria mâncare, dacă erau în joc opere de artă din Nubrevna.

Când ajunse în aripa unde locuia tatăl ei, Vivia fu întâmpinată de o beznă adâncă. Boala de care suferea Serafin îl făcea extrem de sensibil la lumină; aşa că acum trăia într-o lume a umbrelor. Rat o luă înainte ca să-i deschidă uşa şi să-i anunţe sosirea.

Vivia ţâşni pe lângă el de îndată ce îşi încheie treaba. De două ori mai mare decât dormitorul Viviei, apartamentul regelui era la fel de auster. Un pat lipit de peretele din stânga şi un scăunel la capul lui. Un şemineu, pe cel din

[3] În engleză, joc de cuvinte intraductibil între *rat* - „şobolan” şi numele propriu *Rayet* (n.tr.).

dreapta, neatins, prin care şuiera vântul. Obloanele trase, la fel şi perdelele.

Vivia se întoarse către tatăl său. Nu făcu nicio plecăciune. Nu-i adresă niciun cuvânt de bun găsit. *Păstrează-ţi forţele pentru consiliu,* obişnuia el să spună. *Cu mine, poţi fi tu însăţi.*

Capul sur al regelui se odihnea pe pernă. Răsuflarea lui greoaie îi urca pieptul… i-l cobora… apoi i-l urca din nou. Îi făcu semn Viviei să se apropie. Cumva, chiar şi cu umerii fragili care-i ieşeau prin cămaşa de noapte, chiar şi cu duhoarea pătrunzătoare a morţii care plutea în încăpere ca o ceaţă pe deasupra valului dimineţii, Serafin reuşea să se impună.

Însă, de îndată ce ajunse în dreptul lui, aproape că nu-şi putu stăpâni groaza. Chipul tatălui, ochii lui – păreau şi mai îmbătrâniţi. Fiecare vizită era mai rea decât înainte, dar cel puţin, când îl vizitase cu o zi în urmă, păruse chiar vioi.

Un fior rece străbătu ceafa Viviei. Boala trecuse de stadiul în care doar îl slăbea. Trupul lui era frânt; în curând, asta avea să se întâmple şi cu mintea.

— Stai jos, zise el cu glas spart, mişcându-şi un cot.

Ca şi cum ar fi dat să se ridice. Vivia îl ajută, simţindu-i coastele atât de proeminente. Regele se aşeză în capul oaselor şi ea ocupă scăunelul de la capul patului.

— Porţi haina de căpitan, spuse Serafin, pe un glas mai puternic acum, pronunţând consoanele răspicat, întocmai ca mătuşa Evrane. De ce?

— Am crezut, Maiestate, că aţi preluat poziţia de amiral.

Spusese ceva despre asta acum două săptămâni, în timpul conversaţiei cu ocazia căreia Vivia îl înştiinţase despre moartea lui Merik.

— Înseamnă, deci, că amiralitatea îmi revine mie, zisese atunci Serafin, însă acum se mulţumi să ofteze.

— Mă vezi în stare să conduc o flotă? Nu răspunde, adăugă el, cu o umbră de umor sec. Cât e ziua de lungă, vindecătorii îmi spun că mă înzdrăvenesc – nişte mincinoşi. Nişte idioţi linguşitori cu toţii. Şi începu să vorbească.

Despre ce-i spuseseră vindecătorii, despre cât de puternic fusese el în tinereţe, despre anii în care fusese rege şi amiral, despre…

Nici Vivia nu mai ştia despre ce. Nu-l asculta, iar „îhm”-urile şi „da”-urile erau doar nişte minciuni. Se străduia să-l asculte – chiar se străduia – şi totuşi, Serafin vorbea tot despre trecut, istorisind aceeaşi poveste pe care o mai auzise de mii de ori.

S-o spânzure Noden, era o fiică groaznică! Era momentul de triumf pe care îl aştepta de ani buni – doar ce o numise amiral – şi totuşi, nu reuşea să fie atentă.

Înghiţi, aranjându-şi cu mişcări iuţi manşetele, în vreme ce tatăl ei continua să sporovăiască. Acum făcea glume la adresa Înaltului Consiliu, disecând defectele crase ale vizerilor, iar Vivia reuşi să răspundă cu un râset ascuţit. La urma urmelor, era atât de uşor, şi mereu îi smulgea un zâmbet aprobator.

Ba încă şi mai bine, uneori, cum se întâmplase astăzi, îi smulgea o remarcă sarcastică în genul: „Suntem la fel, nu-i aşa? Nihar până în măduva oaselor. Am auzit ce s-a întâmplat azi în Sala Luptelor. Trucul cu apa a fost bine făcut. Arată-le ce înseamnă temperament”.

O senzaţie de căldură năvăli în pieptul Viviei. Spuse apoi replica aceea care ştia că lui îi place atât de mult:

— Nişte imbecili! Cu toţii!

El zâmbi – după cum se aştepta –, apoi trase în piept o gură de aer. Viviei îi stătu inima în loc… Dar nu. Era bine.

— Ce s-a vorbit azi la consiliu? Pe scurt.

— O sută patruzeci şi şapte de corăbii, spuse ea aspru, au trecut de Santinele săptămâna asta. Majoritatea erau pline cu nubrevnani, Maiestate. Vizerii îşi fac griji în privinţa mâncării…

— Mâncarea e pe drum, o întrerupse Serafin. Mulţumită Vulpilor noastre. Am strâns o cantitate însemnată de provizii sub palat, iar cu ce avem în magazii o să trecem cu bine şi de războiul ăsta. O să ne ajute şi tratatul cu acei cartorrani, mulţumită fratelui tău, care şi-a folosit creierul.

Vivia îşi simţi plămânii cum i se încordează. *Şi eu îmi*

folosesc creierul, ar fi vrut să spună. *Vulpile au fost ideea mea şi am muncit din greu pentru asta.* Însă nu avea să rostească acest lucru de faţă cu tatăl ei. El stăruise întotdeauna să împartă răspunderea şi pentru hotărâri bune, şi pentru hotărâri neinspirate.

Un val de vină o cuprinse. Nu-i povestise niciodată despre miticul oraş-subteran şi, deşi continua să-şi spună că nu o făcea pentru că jurase să păstreze secretul faţă de mama ei, în inima sa, Vivia ştia care era adevărul. Era o fiică egoistă; nu voia să împartă gloria, în cazul în care planul cu oraşul-subteran avea să dea roade.

— Şi ce s-a discutat despre negocierile cu marstokezii? continuă Serafin. Încă o victorie obţinută de fratele tău, care o să ne asigure hrană.

Rostind acestea, privirea lui întârzie pe banderola de doliu de pe braţul Viviei. Regele nu purta una, ceea ce pe ea o miră la început, de vreme ce Serafin nu făcea decât să-l ridice în slăvi pe Merik – cel puţin, de când se mutase înapoi la Lovats şi se alăturase Forţelor Regale.

Faptul că nu purta banderola de doliu îi făcuse plăcere Viviei; însemna, fără îndoială, că pe ea o iubea mai mult.

O *fiică egoistă.*

— Cu marstokezii? se sili Vivia să repete, înălţând din umeri până la urechi.

În ochii regelui se citea strălucirea binecunoscută. Serafin aştepta un răspuns precis şi voia ca Vivia să dea *greş* în a i-l oferi.

Ea îşi umezi buzele, îşi umflă pieptul şi răspunse cu băgare de seamă:

— Suntem încă în discuţii cu sultanatul Marstokului, Maiestatea Ta, dar am să te înştiinţez de îndată ce vom cădea la o înţelegere…

— Cum? Cu o mişcare bruscă, scoase o foaie de hârtie de sub pat care, până atunci, stătuse ascunsă în umbră. Atunci, de ce am aflat chiar în dimineaţa asta că ai oprit orice negociere cu ei?

Vivia simţi un ghem în stomac. Pagina pe care i-o flutura în faţă nu era altceva decât mesajul trimis printr-un

Vrăjitor al Vocii ambasadorului marstokez cu o săptămână înainte. Cum *apele iadului* pusese Serafin mâna pe el?

— Nu am socotit că ar fi un târg bun, se grăbi să spună, afişând un rânjet nonşalant.

Când văzu că expresia neîndurătoare de pe chipul lui rămâne aceeaşi, schimbă tactica. Încercă o altă mască – una mai dură, mai supărată.

— O singură privire peste propunerile făcute de marstokezi a fost de ajuns să-mi dau seama că Nubrevna s-ar fi ales cu o mare balegă. Alianţele sunt făcute ca să servească intereselor noastre, *nu* pe ale Imperiului Marstokului. Mai era şi neînsemnata problemă a forţelor navale marstokeze care au invadat Nubrevna acum două săptămâni, Maiestatea Ta.

— Eu nu-mi fac griji decât pentru tine, spuse el, cu toate că pe chip i se citea supărarea. N-aş vrea ca Înaltul Consiliu să te ia de slabă pentru că nu ai negociat mai bine.

Vivia simţi cum i se face rău. Cuvintele i se rostogoliră şi mai iute de pe limbă.

— Dar, Maiestatea Ta, am considerat că nici dumneata nu ţi-ai dori să închei un tratat cu mâncătorii ăia de flăcări. Eşti mult prea deştept pentru asta; numai dacă ai fi văzut propunerile târgului! Şi, firește, acum, că împărăteasa lor este moartă, chipurile, sunt convinsă că ar fi pus capăt negocierilor chiar ei înşişi!

— Dar tu nu aveai de unde să ştii că împărăteasa urma să moară. Doar dacă… O parte din gheaţa lui Serafin se topi. O parte din umorul lui se reîntoarse. Se pare că moartea ei este mai mult decât pare la prima vedere.

Vivia răspunse cu un râset mult prea ascuţit.

El se lăsă pe speteaza patului.

— Ţi-am spus, nu-mi fac griji decât pentru tine. Ştiu că eşti puternică, dar Consiliul nu ştie.

Pe când regele începu să depene alte poveşti despre curajul lui, Vivia încercă să-şi stăpânească bătăile nebuneşti ale inimii. Să pretindă că ascultă, deşi adevărul era că-i tremurau mâinile. Fu nevoită să le vâre sub ea ca

să le ascundă.

Aşa era mereu cu Regele Regent. Ori de câte ori era nemulţumit de ceva, se trezea că tremură ca o frunză şi era ridicol. *Ruşinos,* căci tatăl ei o iubea. Şi, după cum spusese chiar el: nu-şi făcea griji decât în privinţa Viviei.

Serafin era un rege bun, conducătorul cu mână de fier, iar aşa putea fi şi Vivia, dacă avea să se poarte cum spunea el. Numai dacă avea să rămână de partea lui. *Să împartă gloria, să împartă răspunderea.* Cu acest îndemn în minte – pe care-l invoca din ce în ce mai des în ultimul timp – lăsă să i se citească pe chip şi în poziţia corpului un interes sincer. Apoi, pentru următoarele două ceasuri, ascultă istorisiri despre ospeţele lui, despre inteligenţa sa sclipitoare şi despre parcursul plin de tact prin politica nubrevnană.

Odată ieşită din aripa regală, Vivia se întâlni cu îngrijitoarea palatului şi cu zece soldaţi băţoşi. Soldaţii o salutară când trecu pe lângă ei, în vreme ce îngrijitoarea – o femeie micuţă pe care Vivia o ştia de-o viaţă – zâmbi şi făcu o plecăciune.

Asta era rutina lor de seară: după ce trecea pe la tatăl ei, Vivia şi îngrijitoarea obişnuiau să se plimbe pe domeniile palatului şi de-a lungul parapeţilor. Vivia o ascultă pe îngrijitoare citind toate cererile, petiţiile şi plângerile care se adunaseră de-a lungul zilei, iar celor care lucrau la palat le era permis să se apropie.

Acum era momentul potrivit pentru grădinar să se plângă de prunii lui.

Porniră cu pas iute, vântul înteţindu-se în jurul lor. Sufla prin grădină, în vreme ce câţiva nori proaspeţi se adunau la orizont.

Cândva, plantele şi potecile cu pietriş nu erau publice, ci îngrijite cu scop pur decorativ. Dar, în urmă cu optsprezece ani, regina Jana dăduse mână liberă personalului palatului. În doar câteva veri, rânduri întregi de meri şi peri fuseseră scoşi din rădăcini de jur împrejurul fântânii centrale. Lujeri de dovlecei cu flori galbene şi

grase luaseră cu asalt potecile şi se încârligaseră printre tufele de trandafiri, în vreme ce în capătul vestic răsăriseră mai multe căpăţâni de verze decât minţi luminate în palat.

Vivia îşi mută privirea asupra singurului loc din grădina regală care rămăsese neatins. O împrejmuire micuţă din partea de nord, mărginită de garduri vii şi cu un mic iaz cu nuferi în mijloc. Fusese locul preferat al Janei. Vivia presupuse întotdeauna că datorită intrării care dădea spre lacul din subteran. Totuşi, se întreba dacă nu…

— Aşteaptă aici, murmură ea, înainte de a ţâşni ca din puşcă.

În doar câteva clipe, paşii o purtară până sub bolta năpădită de buruieni, dincolo de poarta ruginită, până în grădina mamei sale.

Arăta ca de obicei. Iedera crescuse nestânjenită deasupra pământului, oprită doar de iaz şi de papura bătută de vânt din jurul lui. O salcie plângătoare îşi întindea degetele lungi până la marginea apei, în vreme ce tufele de coacăz crescuseră nestingherite de-a lungul zidului de la celălalt capăt.

În fiecare zi, Vivia traversa în grabă poteca de pietriş – singurul loc *neinvadat* de iederă – şi se ducea direct la trapa din spatele tufelor de coacăz. Şi, tot în fiecare zi, se asigura că nimeni altcineva nu pătrunsese în grădină.

O băncuţă solitară se afla la câţiva paşi depărtare de iaz. Într-acolo se îndrepta Vivia acum – spre băncuţa pe care obişnuia să stea întotdeauna Jana. Vivia se aşează, întocmai cum făcuse cândva şi mama ei. Apoi privi lung, întocmai cum făcuse cândva şi mama ei, la o mână de stânjenei.

Florile se ţineau încă viguroase în ghivece din lut, în spatele păpurişului. Erau singurii irişi negri pe care-i văzuse în viaţa ei. Majoritatea irişilor erau albaştri, roşii sau mov, dar nu şi aceştia. Nu şi cei pe care mama sa îi îndrăgise.

Jana obişnuia să vorbească fără să-şi dezlipească privirea de la ei. Recita iar şi iar un singur vers din *Jelania lui Eridysi,* cântecul pe care îl cântau marinarii beţi sau cei

cu inima frântă. *Şi numai în moarte pot înţelege viaţa. Şi numai în viaţă vor schimba lumea.*

Câteva clipe Vivia rămase cu ochii la flori, deşi mintea îi rătăcea în trecut. La fel cum mama sa obişnuia să privească în gol şi să îngâne. Mai rar, la început, după care o dată pe săptămână. După care o dată pe zi…

După care dispăru pentru totdeauna.

Poate că Vivia semăna în unele privinţe cu ea, însă *nu* era ea. Era mai puternică decât Jana. Putea să lupte cu întunericul dinlăuntru.

La gândul acesta, se ridică numaidecât de pe bancă şi ţâşni spre boltă. Nu era nimic în grădina asta demn de preţuit în afară de trapă. Acolo găseai doar nebunie şi umbre. Doar amintiri şi jelanii.

12

Skulks.

Cea mai murdară şi cea mai aglomerată parte a capitalei. Din toată Nubrevna.

— Acasă, spuse Cam, conducându-l pe Merik. Era primul cuvânt pe care îl scotea de când părăsiseră apartamentul lui Kullen, şi îl rostise cu atâta greutate – de parcă avusese nevoie de toată forţa ca acel cuvânt să i se dezlipească de pe buze –, încât Merik nu se putu gândi la un răspuns potrivit. Chiar şi în ţinuturile muribunde de la sud ale familiei Nihar, chiar şi acolo era mai mult spaţiu. Mai multă mâncare.

Nu-l ajutară nici tunetul care bubuia deasupra capetelor lor, nici picăturile de ploaie care cădeau în răstimpuri, slabe, dar încă ameninţătoare. Ba, mai rău, cutremurul îşi pusese amprenta asupra oraşului. Dărâmase jgheaburi, culcase la pământ corturi, băgase groază în privirile oamenilor. Ar fi putut să fie mai rău, desigur – căci Merik auzise de cutremure care năruiseră clădiri din temelii.

Cam se strecura cu uşurinţă, picioarele ei lungi fiind obişnuite să sară peste băltoace şi să-i ocolească pe beţivi, în vreme ce Merik o urma cât de aproape putea. Două versuri dintr-un vechi cântec de adormit copii îi sunau necontenit în cap, pe măsură ce înaintau. *Neghiobul frate Filip pe orbul frate Daret, în peştera neagră tot mai departe-l duse.*

Merik nu putea spune dacă el era neghiobul frate Filip sau orbul frate Daret.

Apoi dădu totul uitării, căci Cam o cotise brusc la stânga. Peste câteva secunde, se făcu nevăzută în josul unei alei cufundate în umbră, lăsându-l pe Merik să vină după ea. Lumina palidă a serii dispăruse; vederea îi era înceţoşată de umbre.

— Pe aici, şopti Cam, făcându-i semn înspre un spaţiu îngust dintre două clădiri. Iată-i acolo!

Merik o privi nedumerit pe Cam, iar ea îi acoperi gura

cu mâna stângă, cu cicatrici, de parcă ar fi vrut să-i înăbuşe răsuflarea.

Când, după câteva clipe, nu se arătă nimeni pe alee, corpul i se destinse. Îşi lăsă mâna în jos.

— Scuze! bălmăji ea. Am crezut că ne-a văzut cineva.

Apoi îşi iţi capul pe după marginea ascunzătorii lor.

Trupul i se destinse şi mai mult.

Asta, se gândi Merik, nu semăna deloc cu furişatul şi pititul de mai devreme. Iar când o întrebă „Cine să ne urmărească?”, iar ea răspunse „Soldaţii”, nu fu prea încredinţat s-o creadă.

Însă nu stărui.

— Putem să ne reluăm mersul? Oraşul are nevoie de noi. *Ca s-o oprim pe Vivia,* ar fi vrut să mai spună. *Să aducem mai multă mâncare, să facem mai mult comerţ.*

Însă păstră tăcerea, căci Cam nu avea nevoie să fie dojenită. Chipul îi era deja împurpurat de ruşine.

— Desigur, domnule. Îmi pare rău, domnule! Îşi reluă mersul spre Donjonul lui Pin, deşi nu avea cum să nu observe cum îşi trăgea şi mai mult gluga peste ochi sau cum tresărea ori de câte ori cineva le tăia calea.

Destul de repede, Merik şi Cam ocoliră câteva şoproane, iar faimosul Donjon al lui Pin se profila dinaintea lor. Un turn străvechi, mai bătrân şi decât Vechiul Oraş. Mai bătrân şi decât zidurile oraşului, ba poate şi decât podurile-de-apă ale lui Stefin-Eckart. Merik ştia asta după piatra din care era înălţat. Rocă de granit, ce părea portocalie în strălucirea blândă a soarelui de la apus.

Când se stabiliseră aici, dând naştere Nubrevnei, oamenii din Nord aduseseră cu ei granit negru din ţinuturile natale, gata să transforme noul pământ în căminul lor. Dar, în timp, Nubrevna devenise un popor în sine. Un popor care folosise, la rândul lui, nenumăratele pietre de calcar dăruite cu atâta generozitate de pământul acela.

Scânduri şi corturi răsturnate zăceau la baza turnului, iar gemetele surde de boală şi plânsetul ascuţit al copiilor se auzeau pe deasupra zarvei de la înserat. Skulks era mai

zgomotos decât îşi aducea aminte Merik. Mai mirositor şi mult mai aglomerat. Un şir de oameni – unii şchiopătând, alţii fără vreun picior ori o mână, unii tuşind, vlăguiţi, copii abia ieşiţi din faşă – se întindea pe sub bolta joasă care ducea în turn.

Merik trase o înjurătură.

— Putem să trecem de ei, băiete?

Cam îi aruncă o privire binecunoscută de sub glugă.

— Să găsim intrarea prin subteran. Pe aici, domnule!

Şi, uite-aşa, fata trecu de toată coada aceea, o luă apoi prin spatele turnului şi, în cele din urmă, trecu printr-o poartă ruginită. Acolo turnul masiv se apleca înspre zidurile oraşului, construite din acelaşi granit.

Doi paşi dincolo de poartă, şi pietrele neregulate ale aleii coborau brusc, ca şi cum acolo fuseseră cândva nişte trepte.

— Aşteptaţi aici! spuse Cam, arătând cu degetul spre un con de umbră, unde soarele de la apus nu mai reuşea să ajungă. Mă duc să deschid uşa, după care vă strecuraţi înăuntru când nu se uită nimeni.

Merik şovăi. Nu voia să intre şi Cam – nu voise decât să-l ajute să ajungă aici, apoi să preia conducerea –, şi totuşi, fata se îndrepta deja spre uşă, ridicând mâna să bată.

Aşa că, în ciuda vocii lui Safi, ce se prelingea în josul gâtului lui Merik, *Presimt că n-am să te mai văd*, făcu după cum îi spusese Cam şi se ghemui în ungherul cel mai îndepărtat.

Pe când păşea şi mai adânc în umbră, vâlvătaia apusului lovi turnul în unghiul cel mai potrivit ca să scoată în evidenţă literele ce stăteau scrise deasupra uşii. Prima era un **D,** urmată de un loc gol, unde ploaia, timpul şi găinaţul îndepărtaseră încet-încet literele. După care urma **JONUL LUI PIN.**

Asta răspundea la întrebarea lui Merik, pe care şi-o punea încă din copilărie: De ce se numea adăpostul ăsta Donjonul lui Pin? Dedesubtul numelui, cu litere mai mici, vedea că era scris: **ÎNTUNERICUL NU NE ESTE ÎNTOTDEAUNA DUŞMAN, INTRAREA O VEI GĂSI**

Deci despre *asta* îi vorbise Cam.

Bătu o singură dată la uşa joasă, care se deschise larg. Dinăuntru veniră un val de căldură şi abur.

— Cine-i acolo? Sunt oameni la coadă… Cam!

Femeia din uşă scoase un ţipăt. Apoi o trase pe fată înăuntru atât de repede, încât haina descheiată a lui Cam flutură în urma ei ca aripile unei molii.

— Varrmin! N-o să-ţi vină să crezi pe cine au adus mixinele!

— Nu. Pe cine? se auzi un răspuns înăbuşit.

— Pe Camilla Leeri!

Uşa începu să se închidă. Merik aproape că se împiedică în propriile picioare în încercarea de a pătrunde înăuntru. Se strecură prin crăpătură, chiar înainte ca uşa să se închidă. Şi abia când se văzu în bucătăria slab luminată şi grozav de aglomerată, îşi dădu seama că femeia spusese *Camilla.*

Deci nu Cam – un nume pe care Merik nu-l mai auzise înainte –, ci Camilla. Nume de femeie puternică, nubrevnană, aşa ar fi zis.

Ei bine, asta îi răspundea la cealaltă întrebare care-l măcinase.

După ce se asigură că are gluga pusă, Merik traversă bucătăria din Donjonul lui Pin. Câţiva lucrători se zgâiră la el, însă nimeni nu-l mai băgă în seamă.

Trecu pe lângă patru persoane cu tatuajul din Piaţa Judecăţii sub ochi şi simţi o căldură în piept. Răsuflarea i se iuţi. Asasinul Garren fusese într-adevăr vândut aici; ăsta era miezul planului surorii lui Merik: putea s-o *simtă.*

Când Merik ieşi din bucătărie, o intrare îngustă se înfăţişă dinaintea lui. Tavanul din lemn negru, cu grinzi joase, îi aduse aminte de carena unei corăbii, însă, în locul valurilor ce se spărgeau afară, aici valurile se spărgeau înăuntru.

Donjonul lui Pin trăia şi respira datorită mulţimilor care se împrăştiau în trei direcţii diferite. Primul grup se ducea către o încăpere luminoasă, aflată la doar câţiva paşi

depărtare. Un salon de bolnavi – nu aveai cum să-i ratezi pe vindecătorii în robe. Un alt grup se ducea spre stânga, într-un loc mai întunecat, mai liniştit, în vreme ce ultimul şuvoi se revărsa drept în faţă, înspre zumzetul de râsete şi voci.

Nu putea distinge nimic pe deasupra mărilor învolburate – nicio conversaţie, niciun individ, niciun gând. Haosul din interiorul Donjonului lui Pin umplea fiecare spaţiu din ţeasta lui Merik.

Muşchii lui se destinseră. Ceva din furia omniprezentă dinăuntru se domoli – înlocuită fiind de ceva mai blând. Ceva mai vechi. Ceva… trist.

Jana obişnuia să vină aici de două ori pe săptămână, şi, tot de două ori pe săptămână, Merik şi Vivia o urmau ascultători. Asta până când, fireşte, sosise ziua când tatăl lui Merik aflase că magia lui nu era la fel de puternică precum a Viviei. Şi, fireşte, venise ziua când Serafin îl trimisese pe Merik să trăiască împreună cu mătuşa lui proscrisă în Sud.

Merik închise ochii. Nu venise aici pentru el. Venise pentru cei nedreptăţiţi, pentru cei răi.

— Domnule? Cam îl strânse uşor de braţ. Recunoscu îndată atingerea ei binevoitoare. O ancoră pe timp de furtună.

— Sunt bine! Merik începu să se joace cu mânecile. Căutăm un birou sau un loc mai retras unde ar fi putut fi ţinute dosarele. Ai vreo idee?

— Da! se sili să zâmbească, însă nu-i ieşi decât un zâmbet încordat, ba chiar furişat.

Merik bănuia motivul. *Camilla.* Fetei îi era ca nu cumva să fi auzit din greşeală numele ei, aşa că adăugă, cu toată asprimea de care era în stare:

— Încotro, *băiete?* N-avem vreme de pierdut!

Zâmbetul i se lăţi într-unul sincer.

— Prin încăperea principală!

Îl apucă pe Merik de mantie, trăgându-l după ea aşa cum trag măgarii o barcă de-a lungul canalului.

Cu fiecare pas cu care se apropiau de încăperea

principală a turnului, muzica se auzea din ce în ce mai tare. Mai întâi, simţi o zvâcnire în călcâie. Apoi o vibraţie începu să i se răspândească prin stomac, prin piept. În cele din urmă, trecură de o uşă, iar cântecul şi vocile îl copleşiră cu totul.

Merik şi Cam se aflau într-o sală imensă, slab luminată, şi totuşi înecată de duhoarea trupurilor ce emanau un miros de rozmarin. De supă de oaie.

Lui Merik îi lăsă gura apă. Nu-şi aducea aminte ultima dată când avusese o masă *caldă.* Asta fusese pe *Jana* – de atâta lucru putea fi sigur. Stomacul îi bolborosea şi i se revolta.

Cam arătă cu degetul spre o scară în spirală din colţul celălalt.

— La capătul acelei scări, era odată o odaie, domnule, însă acum este un birou.

Perfect.

— Fă rost de nişte mâncare! îi ordonă Merik. Mă întorc repede.

— Vin cu dumneavoastră!

Dădu să-l urmeze pe Merik, însă o ţintui locului cu cea mai dură şi rece privire.

— Nu, băiete, sub nicio formă nu vii cu mine! Eu lucrez singur!

— Şi aşa sunteţi prins de fiecare dată…

— Stai! Aici!

Merik se pierdu prin mulţime, înainte ca fata să-l poată urma. Odată ajuns în capul scărilor, ieşi şi sări două trepte. Se opri să vadă unde era Cam. Însă fata era bine, se aşezase deja la coadă pentru tocană. Deşi *tot* mai arunca priviri în direcţia în care plecase Merik, agitându-şi necontenit capul acoperit de glugă.

Trase în piept o gură prelungă de aer şi îşi strânse degetele. Îşi chema puterea – întocmai cum îl învăţase Kullen acum mai bine de zece ani, pe când erau doi băieţei ce se jucau pe plajă şi încercau să-şi înţeleagă propria magie.

Apoi expiră, trimiţând pe scări un vârtej fierbinte, înspre

încăperea care-l aştepta deasupra.

Vântul lui nu întâlni pe nimeni în cale. Încăperea era goală.

Aşa că, după o ultimă privire aruncată spre Cam, Merik îşi strânse mantia în jurul corpului şi urcă.

Un birou *şi* un dormitor. Asta găsi deasupra sălii de mese din Donjonul lui Pin. Podul dintre încăpere şi acoperiş fusese transformat într-un spaţiu strâmt de locuit.

Întrebarea era când. După moartea Janei, conducerea Donjonului lui Pin căzuse în atribuţiile lui Serafin, care, la rândul lui, o pasase servitorilor. Prima oară când Merik o auzise pe Vivia vorbind despre asta fusese când se mutase înapoi în Lovats, acum trei ani. Şi totuşi, locul acesta era al ei, fără nicio îndoială.

O canapea ramolită se afla sub o fereastră deschisă. Speteaza ei, în ciuda colţurilor mâncate de molii, era acoperită de o pătură atent împăturită, pe care era brodat stindardul cu vulpea-de-mare al familiei Nihar. O perdea din acelaşi material atârna de unul dintre colţurile ferestrei, lăsând să se înţeleagă că obloanele prost puse nu reuşeau să oprească vântul care pătrundea înăuntru.

Merik nu-şi putea dezlipi privirile de la perdele. Ele invocau amintirea unei alte ferestre, unui alt loc aidoma acestuia, ascuns însă într-o aripă uitată a palatului.

Vivia îl găsise. Vivia îl decorase. Şi, o vreme, îi îngăduise lui Merik să se bucure de el împreună cu ea. *Vizuina mea de vulpe*, îl numea ea, iar el se juca cu soldăţeii de plumb, în vreme ce ea citea carte după carte… după carte.

Apoi mama lor murise şi după ce dăduse foc ghirlandelor de doliu, după ce le înlăturase de pe podurile-de-apă şi mărşăluise posomorâtă înapoi la palat, Vivia se încuiase degrabă în vizuina ei de vulpe.

Lui Merik nu-i mai fu nicicând îngăduit să intre acolo.

O molie zburătăcea în briza umedă a furtunii, atrăgându-i privirea lui Merik. Aducându-l înapoi în prezent. Era în cel mai luminat colţ al camerei, unde scândurile îndeplineau dublul rol de rafturi şi întăritor pentru perete.

Merik se îndreptă într-acolo. Avu grijă să păşească uşor, menţinându-şi privirea fixă şi cercetând fiecare cotor. *Mişcă-te în ritm cu vântul,* îl învăţase Maestrul Vânătorilor, Yoris. *Mişcă-te în ritm cu râul. Prea repede, şi prada o să te simtă cu mult înainte ca tu s-o fi ajuns, prinţe.*

Yoris reuşise să-i înveţe pe bărbaţii Nihar să mânuiască o armă, iar Merik şi Kullen, de asemenea, petrecuseră ore în şir să dea de urma soldatului zvelt. Să imite tot ce făcea el.

Merik îl imita acum, înaintând încet. Cu grijă. Rezistând impulsului de a mări viteza. În cele din urmă, zări un titlul folositor pe raftul de sus. *Vânzări din Piaţa Judecăţii, anul 19,* scria pe cotor, iar pe buzele lui înflori un zâmbet. Zâmbetul i se lăţi atunci când dădu peste numele lui Garren între paginile cărţii.

Achiziţionat A19D173 din Piaţa Judecăţii. Vândut lui Serrit Linday pentru muncă agricolă în schimbul mâncării.

— Vândut, rosti Merik cu glas tare, lui Serrit Linday.

Clipi. Citi numele încă o dată. Dar nu… scria clar: lui *Serrit Linday.*

Merik nu se aşteptase la asta. Ci mai degrabă la un fel de notă în care să se afirme: *Trimis la peştera Nihar să-mi omoare fratele; chiar* se aşteptase la ceva care să facă legătura între Garren şi atacul de pe *Jana.*

În schimb, descoperise o verigă complet nouă din lanţ. Trase o înjurătură printre dinţi şi închise cartea cu zgomot. Vorbele lui Cam îi ţiuiau în urechi: *Dacă nu sora dumneavoastră a încercat să vă omoare?*

Însă ea era. Trebuia să fie, căci ar fi fost singurul posibil vinovat. Ca să nu mai pomenească de mezinul familiei Linday – un pui de nobil afurisit cum n-ai mai întâlnit nicicând – fusese în copilărie prietenul Viviei. Asta ar fi putut fi o nouă verigă, dar, chiar şi aşa, pista tot la Vivia ducea.

După ce Merik puse cartea înapoi pe raft, molia se prinse singură într-un felinar focvrăjit. Muri în câteva clipe, iar mirosul de ars îl anihilă cu totul pe cel înţepător de lămâie.

Preţ de o jumătate de clipă, Merik se zgâi la flacăra care ardea mai intens. La fumul care ieşea în rotocoale din molie. Apoi se sili să-şi mute privirea asupra biroului Viviei. De fapt, nu era altceva decât o masă. Fără sertare care să ascundă mesaje importante, fără încuietori dedesubtul tăbliei. Chiar şi aşa, Merik răsfoi degrabă printre teancurile de hârtii. Le verifică pe cele din mijloc, pe cele de deasupra, pe cele de dedesubt.

Trecu prin şase teancuri, însă niciunul nu fu de vreun interes. Doar inventare nesfârşite şi calcule scrise micuţ, aplecat şi atât de îngrijit, de-ai fi zis că abia ieşiseră de la tipar.

Privirea îi căzu pe un alt teanc, de deasupra celui cu calcule, evidenţe şi însemnări mâzgălite. Era un scris citeţ, dar atât de aplecat, încât numerele păreau aproape orizontale.

Şi toate erau tăiate. Marcate pe mijloc cu o linie gri de creion. Numărul oamenilor care veneau (pe zile) versus cantitatea de mâncare (pe zile, minus contribuţia palatului), iar sub ele calculată suma cheltuită pentru tot.

Numerele însă nu se potriveau. Nici pe aproape. Cei flămânzi şi fără adăpost erau mult mai mulţi decât mâncarea şi fondurile pe care le aveau la dispoziţie. Pe răsuflarea lui Noden, şi încă ce mulţi mai erau! Şaisprezece oameni noi veneau în fiecare zi în speranţa găsirii unui pat, iar alţi patruzeci şi patru, în căutare de hrană.

Dacă aşa ajunseseră atâţia oameni la Donjonul lui Pin pentru adăpost, pentru mâncare şi ca să fie vindecaţi, atunci cum se făcea că atâţia alţii *nu reuşeau?* Merik ştia că ţinuturile sale natale erau ca vai de ele – aşa erau de douăzeci de ani, iar în ultima vreme lucrurile se duseseră pe apele-iadului. Însă numerele astea…

Indicau că Nubrevna era într-o stare mult mai proastă decât s-ar fi gândit Merik.

Cu un oftat greoi, înaintă până la ultimul teanc de pe masă. Peste el era o hârtie mare, mototolită pe mijloc.

O hartă a Cisternelor, vasta reţea de tunele subterane,

care transportau apă şi deşeurile oraşului. Merik se aplecă deasupra ei, entuziasmat, căci harta avea un loc marcat cu X – precum şi şase ore ale unei zile mâzgălite într-un colţ, dintre care una încercuită. Poate un punct de întâlnire şi o oră?

Merik scoase harta din teanc şi o împături pe liniile deja formate. Gheaţă, putere şi o voce care-i spunea:

— Pune-o la loc, te rog!

Ah! Merik cunoştea acel glas.

Venise Stacia Sotar.

Merik îşi roti doar puţin capul, gluga acoperindu-i chipul. Nu trebuia decât să deschidă larg fereastra. Un singur salt, şi ar fi fost liber.

Sau, cel puţin, asta crezuse el, până când apa începu să i se urce pe picior. Să-l cuprindă, să se încolăcească în jurul lui şi să-l strângă, devenind un bloc de gheaţă – asta pentru că, fireşte, cum de uitase? Stix era o Vrăjitoare a Apei *completă.* Motiv pentru care Merik nu avea decât o singură opţiune: să cedeze în faţa întunericului.

Deveni Furia.

Vântul îi explodă. Gheaţa se sparse. Merik îşi smuci piciorul, gata să se înalţe în zbor.

Gheaţa se topi. Aburul se ridică în aer, usturându-l şi uscându-i chipul distrus.

Merik nu se putu abţine. Urlă de durere înainte să se arunce peste masă şi să se prăbuşească de cealaltă parte a ei.

Gheaţa ţâşni în picuri fini care se izbiră de perete, intrând în creştetul lui Merik. Gluga îi căzu de pe cap. Totuşi, se pusese deja în mişcare. Se târa de-a buşilea înspre fereastră. Simţi cum Stix invocă şi mai multă magie. Cu mare uşurinţă, de parcă lupta abia începuse.

Bătu cu piciorul în podea şi apa din încăpere se prefăcu în ceaţă. Merik nu mai putu să vadă nimic.

Cu o rafală slabă de vânt, îşi croi drum până la fereastră. Ceaţa se risipi. Merik se ridică în picioare şi o luă la fugă.

Însă întocmai de ce se temea, Stix îi tăie calea. El o coti la dreapta, încercând s-o prindă cu vântul în propria ceaţă.

Înainte să apuce să ţâşnească pe lângă ea, Stix scoase o mână şi-l prinse de încheietură.

Gheaţa îi cuprinse braţul, legându-l de ea.

Privirile li se întâlniră, ochii ei la fel de negri ca Iadurile lui Noden – care se căscau din ce în ce mai mult. Se alungeau, în vreme ce buzele i se depărtau.

Mă ştie. Era cel mai oribil sfârşit posibil, în afară de moarte. Dacă era recunoscut, tot ce plănuise Merik avea să fie distrus.

Numai că ce ieşi din gâtlejul lui Stix nu fu *Merik,* nici *Prinţe,* nici *Amirale.*

— Furia, şopti ea, iar ceaţa se prefăcu pe dată în zăpadă. O ninsoare ce se învolbura nevinovată în jurul lor. Eşti… adevărat.

Un nou fior rece, unul interior, îl lovi în piept. *Atât* era de distrus. *Atât* era de nerecunoscut. Şi, cu toate că încercase să-şi spună că ea nu vedea prea bine, că nu avea cum să-i recunoască faţa decât dacă era la câţiva centimetri depărtare de el… Ştia adevărul. Ştia că arăta dezgustător. El era Furia.

Răgaz era o binecuvântare. O clipă de care se putea folosi.

— Eu sunt Furia!

La auzul cuvintelor, la auzul afirmaţiei, Merik simţi cum o fierbinţeală îl cuprinde pe şira spinării. Şi pe toată pielea.

Merik se avântă spre fereastră. Cu capul înainte, lăsând în urmă obloanele şi lămâiţele, ţiglele şi jgheaburile. Cu capul înainte spre aleea străveche şi îngustă de dedesubt.

Fu prins de propriul vânt. Îl cuprinse şi-l răsuci, în aşa fel încât să stea drept în picioare înainte să lovească dalele ascuţite de piatră.

De cum puse piciorul jos, o şi luă la fugă. Însă privi înapoi de două ori. Prima oară, ca să vadă dacă nu cumva Cam se afla pe undeva prin preajmă, însă fata nu era – şi Merik nu s-ar fi putut întoarce s-o caute.

A doua oară, ca să vadă dacă Stix îl urmărea.

Dar nu o făcea. Se mulţumea să-l urmărească astfel cu

privirea de la fereastra deschisă, chipul ei fiind înconjurat de lumina lumânării şi de zăpada care cădea.

13

Iseult şi Aeduan mâncară în tăcere. El mesteca metodic. Nu scosese un cuvânt de când lăsase în urmă capcana de urs.

Iseult nu se aşteptase la una ca asta din partea lui. Nu tânjise nicicând mai mult după Fire. Lumea era atât de pustie, atât de lipsită de culoare, fără oameni prin preajmă, iar de săptămâni bune numai corzi îndepărtate trecuseră pe lângă ea. Acum, când în sfârşit se afla din nou faţă în faţă cu o fiinţă omenească, el era la fel de lipsit de culoare. La fel de lipsit de fire. Gol.

Limbajul trupului, expresiile chipului erau enigme pe care Iseult nu fusese niciodată nevoită să le descifreze. Totuşi, fără Fire care să plutească deasupra Vrăjitorului Sângelui, se vedea nevoită să ia aminte la fiecare mişcare schiţată pe faţa lui. La fiecare încordare a muşchilor.

Nu că ar fi făcut multe. Calm ca o Vrăjitoare a Firului, obişnuia mama ei să spună. Gretchya făcea un compliment, căci, fireşte, Vrăjitoarele Firului nu trebuiau să arate nicio emoţie. Pentru Iseult însă, era ca o insultă, de vreme ce cuvintele nu-i fuseseră nicicând adresate. Gretchya nu le folosise decât pentru alţii – cei pe care îi ştia că sunt buni la stază ori să-şi stăpânească emoţiile mai bine decât ar fi putut Iseult vreodată.

Cu cât Iseult îl observa mai mult pe Aeduan, cu atât simţea că emană o emoţie. Neîncredere.

Şi asta, pentru că stătea atât de ţeapăn şi la pândă când mânca. Nu-şi dezlipea ochii de pe Iseult, urmărindu-i fiecare mişcare prin mica tabără. *Mi-a salvat viaţa,* se gândi Iseult, în timp ce el mânca, *şi mă urăşte pentru asta.*

Iseult era însă obişnuită cu neîncrederea şi cu ura. Iar dacă aceste sentimente ar fi putut să omoare, ar fi omorât-o de mult.

— Mai vrei? arătă către foc, către ultimul lipan din frigarea ei.

Vrăjitorul Sângelui îşi drese glasul.

— Unde sunt cuţitele mele, Vrăjitoare a Firului? încă se încăpăţâna să vorbească în dalmotti.

Aşa că Iseult se încăpăţâna să-i răspundă în nomatsi:

— Le-am ascuns.

— Şi restul talerilor?

— Sunt puşi bine.

Vrăjitorul Sângelui îşi încordă degetele. Se ridică în picioare.

— Pot să-ţi smulg răspunsul cu forţa, dacă aşa vrei!

Nu putea, amândoi ştiau prea bine. Nu mai avea nicio putere asupra ei de când recunoscuse în oraşul Veñaza că nu poate nici să-i simtă mirosul, nici să-i controleze sângele.

Totuşi, Iseult luă aceeaşi poziţie ca el, ridicându-şi bărbia şi trăgându-şi umerii, cu toate că inima încă îi bătea mult prea repede. Până acum, planul ei se desfăşurase după cum prevăzuse – după cum sperase. Dar… acum făcea ultimul nod al laţului.

— Am să-ţi înapoiez monedele, declară ea, mulţumită că bâlbâială era încă departe, numai dacă o să găseşti pe cineva pentru mine!

Lui i se încordă tot trupul ca unui şarpe. Preţ de câteva clipe, nu se întâmplă nimic. În depărtare, tunetele bubuiau. Vântul pătrundea pe sub proeminenţă, suflând peste ei. Şi totuşi, Aeduan nu se clinti din loc.

În cele din urmă, murmură:

— Să înţeleg că ai nevoie de mine.

— Da. Ca s-o găseşti pe Safiya fon Hasstrel.

— Pe Vrăjitoarea Adevărului.

Iseult tresări la auzul cuvântului. Un tresărit aproape de neobservat, însă ştia că Aeduan băgase de seamă. Ştia că îl văzuse.

— Pe Vrăjitoarea Adevărului! încuviinţă ea în cele din urmă, minunându-se de cât de ciudat era să poată rosti cuvântul cu glas tare. Acel cuvânt pe care nu îndrăznise să-l spună de mai bine de şase ani şi jumătate, de teamă ca nu cumva să-l audă cineva. De teamă ca nu cumva s-o condamne din greşeală pe Safi la închisoare ori la moarte.

Marstokezii au luat-o pe Safi, dar nu ştiu unde anume. Tu, Vrăjitor al Sângelui, poţi să-i dai de urmă.

— Şi de ce aş face asta pentru tine?

— Pentru că am să-ţi spun unde am ascuns restul monedelor.

El făcu doi paşi în faţă, ocolind focul mort. Nu clipi.

Nu-şi dezlipi privirea.

— Vrei să mă plăteşti cu propriii mei taleri de argint?

Deci monedele sunt ale lui. Iseult nu ştiuse nici asta şi nici motivul pentru care ajunseseră în pivniţa lui Mathew. Însă nu avea de ales decât să joace aceeaşi carte.

Când dădu din cap că da, Aeduan izbucni în râs. Un sunet care răsună a surpriză şi neîncredere.

— Şi ce-o să te oprească să păstrezi banii? După ce o voi fi găsit pe Vrăjitoarea Adevărului, de unde ştiu că ai să-ţi respecţi partea de înţelegere?

— De unde ştiu, contracară Iseult, că, după ce o vei fi găsit pe Safiya fon Hasstrel, nu ai s-o ţii pentru tine? S-o vinzi, aşa cum ai făcut şi înainte?

Vrăjitorul Sângelui şovăi, ca şi cum şi-ar fi cântărit opţiunile înainte s-o aleagă pe cea mai bună. Sau pe cea care servea cel mai bine scopului său.

Calm ca o Vrăjitoare a Firului.

— Atunci totul se reduce la o chestiune de timp. Îşi răsuci încheieturile mâinilor. Cine pe cine o să trădeze primul.

— Asta înseamnă că te învoieşti?

Făcu încă un pas spre ea, unul destul de mare cât să micşoreze distanţa dintre ei. Iseult fu nevoită să-şi ridice şi mai mult bărbia, ca să menţină contactul vizual.

— Nu eşti stăpâna mea, Vrăjitoare a Firului! Nu eşti nici angajatorul meu. Şi, mai presus de toate, nu eşti aliata mea. Mergem pe acelaşi drum o vreme, şi nimic mai mult. Înţeles?

— Înţeles!

— În cazul ăsta, continuă el, tot în dalmotti, numai în dalmotti, mă învoiesc.

Iseult îşi strânse degetele pumn, în încercarea de a-şi

pune frâu emoţiilor. De a nu lăsa să se vadă uşurarea care o copleşise.

Vin, Safi.

Se întoarse, aşteptând până în ultimul moment să întrerupă contactul vizual şi să-l blocheze cu totul. Apoi se duse până într-un ungher întunecos, unde ciuperci grase creşteau grămadă la baza peretelui de calcar. Se ghemui, întinse mâna, iar degetele dădură de piele.

Umblă cu grijă cu cingătoarea, atentă ca nu cumva s-o târască pe jos ori cuţitele să alunece din teacă. Chiar şi în timp ce călca pe pământul umed, pielea rămase întinsă, iar cataramele mute.

I le întinse.

— Trebuie date cu ulei.

Nicio reacţie. El îşi legă pur şi simplu cuţitele înapoi pe piept, metodic şi în tăcere, înainte să pornească spre marginea proeminenţei. Ploaia îl învăluia şi, pentru prima oară de când Aeduan se trezise în pădure, Iseult îşi simţi plămânii suficient de mari cât să permită aerului să intre.

Avea de gând s-o ajute.

Nu avea de gând s-o omoare.

— Eşti gata de plecare? întrebă ea, strângând în mână Piatra de Fir. *Vin, Safi.* N-avem timp de pierdut!

— Nu putem face nimic pe vremea asta, iar în curând o să se lase noaptea. Catarama de la umăr tresări uşor; cuţitele clincăniră în semn de avertizare. Pornim mâine, de cum se luminează de ziuă.

Apoi Vrăjitorul Sângelui se aşeză pe pământul umed cu picioarele încrucişate, închise ochi şi nu mai scoase niciun cuvânt.

Comandantul Barzilor Iadului se întoarse din junglă, îndreptându-se cu mişcări nesigure spre bocceaua lui Zander, şi începu să scotocească prin ea. Dacă simţise privirea lui Safi aţintită asupra lui, nu lăsă să se vadă.

Se apropia noaptea. Safi sperase să ridice o tabără, însă Domniţa Destinului nu fusese de partea ei până acum.

Comandantul scoase nişte carne uscată şi, după ce-şi

dădu jos coiful, o puse jos, lângă boccea. O rază de soare se strecură printre coroanele copacilor. Cădea drept pe ceafa lui, acolo unde sângele se întărise.

Şi de unde ieşea la iveală un colţ de pânză albă.

Plecase în pădure ca să-şi oblojească rana. Safi ar fi putut să parieze pe viaţa ei că aşa era. Abia dacă îşi mişca braţul stâng; iar umărul părea puţin mai mare, ca şi cum nişte bandaje se ascundeau pe sub apărătoarea din piele.

Deci e o rană care sângerează. Safi îşi ţuguie buzele de bucuria fărâmei de noroc care dăduse peste ea. Probabil îi redeschisese rana când îl lovise, iar asta însemna că pierduse sânge. *Asta* însemna că era slăbit.

Îşi ţuguie şi mai mult buzele.

Bardul Iadului o observă.

— Nu fi aşa îngâmfată, eretico! Tu eşti cea legată de copac.

O *să fii şi tu legat, cât de curând,* îşi spuse în sinea ei, deşi îşi şterse zâmbetul de pe chip. N-avea rost să-şi dea în vileag trucurile.

— Admiram şi eu priveliştea, Bardule. Arăţi mult mai bine fără coif.

O umbră de neîncredere se strecură pe fruntea lui Caden – căci acum, fără coif pe cap, era Caden. Pehlivanul Prefăcut care o condamnase la o viaţă de fugar. La o viaţă trăită ca pradă.

Caden se apropie. Continuă să se apropie, până când ajunse în dreptul ei, ca şi cum Safi n-ar fi fost legată.

Îi întinse o bucăţică de carne uscată.

— Burtă de porc?

— Te rog, spuse ea, fluturându-şi genele. Şi mulţumesc!

Cuta de pe fruntea lui se adânci şi cercetă degrabă braţele şi picioarele legate ale lui Safi. Însă încă era legată strâns.

— De ce eşti aşa binedispusă, eretico? Şi de ce eşti aşa amabilă?

— Sunt o domna. Pot să zâmbesc şi în faţa celui mai hidos broscoi şi să-l complimentez pentru locul *perfect* în care are negii.

Un pufnit, nu chiar un hohot de râs. Caden îi oferi carnea de porc, care se afla la doar câţiva centimetri depărtare de buzele lui Safi, silind-o să-şi întindă gâtul. S-o înfulece şi să tragă de ea cu dinţii. Ca s-o umilească. S-o înjosească.

Aşa că Safi rânji cu şi mai multă veselie, pe măsură ce mesteca şi mesteca. Apoi continuă să mestece, până când uscăciunea aceea sărată avea să i se ducă pe gât în jos.

— E… uscată, îngăimă ea. Poţi să-mi dai nişte apă?

Caden şovăi, privind-o pieziş. O privire pe care Safi şi-o amintea bine din noaptea partidei de tarot. O privire care spunea: *Mă gândesc şi vreau să vezi şi tu că mă gândesc.*

Ridică apoi din umeri, ca şi cum Caden nu găsi niciun motiv s-o refuze, şi-şi dezlegă plosca pe jumătate goală de la şold. O ţinu la buzele lui Safi, iar ea bău cu nesaţ.

O lăsă să-i golească plosca de tot.

— Mulţumesc! spuse, după ce-şi linse buzele. Şi chiar era sinceră.

El dădu din cap şi îşi prinse plosca înapoi la brâu, o mişcare evident neplăcută pentru degetele lui.

— Eşti rănit? întrebă Safi.

— Barzii Iadului nu pot fi răniţi, mormăi el.

— A! făcu Safi. Probabil că aşa îţi vine mult mai uşor să omori vrăjitoare nevinovate.

— N-am omorât niciodată vrăjitoare nevinovate. Îşi ţinu privirea în pământ, făcându-şi de lucru cu legatul ploscăi. Dar eretici am omorât.

— Câţi?

— Patru. Nici n-au opus rezistenţă.

Safi clipi. Nu se aşteptase să-i răspundă şi, deşi magia ei nu putea să-l citească, bănuia că spune adevărul. Chiar ucisese patru eretici; fusese o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Cum rămâne cu tot echipajul marstokez pe care l-ai măcelărit? Îi pui şi pe ei pe lista omorurilor tale?

— Ce echipaj? Cuta îi reveni pe frunte. Îşi ridică în sfârşit privirea.

— Cel de pe corabia pe care aţi făcut-o scrum. Cea pe care eram eu şi împărăteasa.

— N-am fost noi. Ridică din umărul drept, un gest vag către Lev şi Zander. Noi te urmărim încă din Lejna.

— Minciuni!

Un alt pufnet – de data asta, unul de râs, fără îndoială, căci pe chip îi apăruse o umbră de zâmbet.

— Mă bucur să văd că magia ta nu are nicio putere asupra mea, eretico.

Zâmbetul lui Safi, în schimb, păli. N-avea cum să-l păcălească. Chiar nu *putea* să-l citească. Aşa că, pentru prima oară, alese să fie sinceră. Lăsă rânjetul să-i dispară de pe chip şi o încruntătură ieşi la suprafaţă.

— De ce? De ce magia mea nu are niciun efect asupra ta?

— Nicio magie nu are efect asupra Barzilor Iadului.

— Ştiu, răspunse ea simplu. Dar de ce?

El se scărpină în bărbie, acolo de unde începea cicatricea.

— Să înţeleg că unchiul tău nu ţi-a spus niciodată.

Făcu un singur pas înapoi.

— Magie, vrăji, putere. Astea sunt pentru cei vii, eretico. Dar noi? Caden se bătu în piept, făcând să răsune platoşa de metal a apărătorii. Noi, Barzii Iadului, suntem deja blestemaţi. Suntem deja morţi.

Capul de săgeată din buzunarul lui Aeduan se aprinse, pe când scruta prin întuneric pinii şi stejarii ce-l înconjurau. *Cine pe cine avea să trădeze primul?* Trecuse un ceas de când fusese încheiată înţelegerea dintre el şi Vrăjitoarea Firului, şi totuşi, pe Aeduan îl măcina întrebarea.

Ploaia se oprise în sfârşit. Nu treptat, aşa cum se întâmpla cu ploile de la mănăstire, ci brusc. Acum era furtună. În secunda următoare, nu mai era furtună. Aşa era vremea din Sud: numai urgii, o natură care aştepta să se dezlănţuie pe neaşteptate.

Nici nu se opri bine ploaia, că insectele nopţii îşi şi făcură apariţia. Greierii cântau, moliile zburătăceau, iar liliecii care le mâncau se treziseră şi ei. Se furişau şi

traversau cerul înnegurat al nopţii. În cele din urmă, norii se risipiră, făcând loc luminii stelelor, iar Aeduan urmări cu privirea cum se înalţă Uriaşul Adormit – coloana strălucitoare de stele care indica întotdeauna nordul.

Îl privea de unul singur, căci Vrăjitoarea Firului dormea. La puţin timp după ce terminaseră de vorbit, ea se retrase în colţul cel mai uscat de sub proeminenţă. Câteva clipe mai târziu, dormea dusă.

Aeduan nu se putea abţine să nu se mire de cât de repede picase. De cât de incomod trebuia să-i fie să stea aşa, într-o parte. Sau de cât de neînfricată trebuia să fie să se lase astfel descoperită.

Neînfricată sau neghioabă, dar, judecând după şmecheria ei cu cuţitele, ar fi înclinat spre a doua variantă. Pe de altă parte însă, îl ademenise cu măiestrie pe Aeduan în nebunesca alianţă. *Cine pe cine avea să trădeze primul?*

Aeduan nu ştia decât că avea o legătură. Capătul de săgeată. Puristul părinte Corlant. Şi monedele lipsă. Totul avea o legătură, chiar dacă Aeduan nu putea s-o vadă încă.

Lasă vârful săgeţii în buzunar şi porni hotărât prin pădure. Era un pârâu prin apropiere; avea nevoie de o baie.

Găsi un loc la mal, unde coroana copacilor nu era aşa deasă. Lumina stelelor se revărsa în jos. Apele repezi clipoceau.

Aeduan îşi dădu jos cingătoarea, apoi cămaşa. Nu mai fusese deloc singur de când cu capcana de urşi ca să-şi cerceteze vechile răni. Nu fu mirat să vadă că se redeschiseseră. O atingere precaută îi confirmă faptul că nu era decât sânge uscat.

Aeduan oftă enervat. Cămaşa şi pantalonii erau distruşi. Chiar dacă pădurii nu-i pasă, oamenilor le pasă. La fel şi Vrăjitoarei Firului.

Nu contează. Sângele era parte din Aeduan, iar petele nu-l încetiniseră niciodată. Ajunsese atât de departe. Trebuia să continue.

Totuşi, dintr-un motiv sau altul, se trezi că-şi duce

cămaşa la pârâu. Că începe s-o spele. Însă sângele pătrunsese în ţesătură şi nu ieşea.

Întocmai ca rănile pe care le căpătase cu atâţia ani în urmă. *Fugi, copilul meu, fugi!*

În timp ce se spăla pe piept, tremurând de frig, Aeduan zări ceva mişcându-se pe malul celălalt. La început, crezu că-l înşală privirea, că întunericul îi joacă feste şi îi veni în minte un cântec vechi. Unul pe care tatăl lui obişnuia să i-l cânte înainte… înainte de toate astea.

În ce vezi printre umbre nu te-ncrede,
Căci Păcăliciul în întuneric se-ascunde,
Sus, în vreun copac, ori jos, prin tenebre,
Păcăliciul e aici, nu te încrede!

Scutură din cap. Apa fu împroşcată în toate părţile. Nu se mai gândise la cântecul ăsta de o groază de vreme. Scutură încă o dată din cap, de data asta ca să-şi alunge vedeniile.

Şi totuşi, acolo era încă mişcare. O strălucire uşoară ce părea că pulsează în mănunchiuri prin pădure. Cu cât se uita mai mult, cu atât mănunchiul se mărea. Cu atât devenea mai solid, mai bine definit, ca atunci când se împrăştie norii, scoţând la iveală un cer înstelat.

— Licurici, spuse o voce din spatele lui.

Într-o clipă, Aeduan o ţintui de stejarul de pe mal.

Rămaseră amândoi acolo. Privindu-se lung. Vrăjitoarea Firului cu spatele lipit de trunchi şi cu mâinile pe pieptul lui Aeduan. Vrăjitorul Sângelui cu braţul la gâtul ei şi cu apa picurând de pe el.

Două clipe îndelungi şi îi dădu drumul.

— Ai grijă! se răsti el, îndepărtându-se.

Nu ştia însă dacă i se adresase ei sau lui însuşi. Ştia doar că inima îi bătea să-i spargă pieptul. Sângele şi magia îi vâjâiau în urechi.

Nu o auzise venind. Nu *putuse* să-i simtă mirosul, iar corpul reacţionase ca la o primejdie.

Trebuia să se stăpânească mai bine. Cel puţin, atâta

vreme cât ea avea să fie prin preajmă.

— Era să te omor, spuse el.

— Nomatsi, fu răspunsul ei – care-l făcu să-şi întoarcă privirea. Să mârâie înapoi:

— Poftim?

Ea se îndepărtă de copac, venind în lumina stelelor şi, întocmai ca licuricii din pădure, chipul ei se aprinse. De o albeaţă fantomatică. Frumos şi arzând din interior.

O jumătate de clipă. Atât durase totul. Apoi iluzia se risipi. Ea deveni încă o dată o fată cu un chip banal. *Nu te-ncrede în ce vezi printre umbre.*

— Mi-ai vorbit în nomatsi, îl lămuri ea, scuturându-şi apa de pe piept, de pe braţe. Cât despre luminiţele alea, sunt licurici. În Marstok, se zice că aduc noroc. Copiii îşi pun dorinţe când prind unul.

Aeduan oftă. Un sunet prelung, şuierător. Ea se purta de parcă nu era să fie sfâşiată. De parcă conta să pălăvrăgeşti despre dorinţe şi despre limba în care vorbise el.

— Te omor, o avertiză din nou în dalmotti, dacă nu eşti mai atentă. Ai înţeles, Vrăjitoare a Firului?

— Dă-mi una dintre monedele tale, atunci.

Îşi lăsă capul pe spate, scoţând în evidenţă felul cum linia bărbiei îi înălţa osul umărului.

Era prima oară de când venise când Aeduan îşi dădu seama că e cu pieptul gol. Cicatricile îi erau vizibile şi avea pielea de găină de frig. Cămaşa nu se vedea pe nicăieri şi se încăpăţână să-i întoarcă spatele Vrăjitoarei Firului.

— Monedele sunt pătate de sânge, nu? continuă ea. Aşa m-ai găsit. Deci, dă-mi una dintre monede şi o să mă simţi când mă apropii.

Era o idee isteaţă. O rezolvare simplă, curată la o problemă despre care Aeduan ar fi preferat ca ea să nu ştie. Şi totuşi, *ştia* că nu poate să-i simtă mirosul şi nu mai era nimic de făcut.

Aeduan încuviinţă din cap.

— Mâine-dimineaţă, răspunse el, luptându-se cu impulsul de a se întoarce şi a da fuga în râu după cămaşă. O să-ţi dau o monedă mâine-dimineaţă.

Iseult încuviinţă la rândul ei şi plecă de la pârâu. Pădurea o învălui, licuricii luminându-i calea.

În secunda următoare, Aeduan era în apă, dând frenetic din mâini şi rugându-se ca singura lui cămaşă să nu fi ajuns prea departe în josul râului şi să n-o mai poată găsi.

14

Ceaţa învăluia străzile întunecate din Lovats, în vreme ce Merik stătea în faţa conacului familiei Linday. Ca toate locuinţele de vizeri, casa se înălţa solemnă pe drumul mărginit de stejari, numit Strada Albă, care ducea tocmai până la Dealul Reginei.

Niciun felinar nu lumina încăperile conacului, nicio umbră nu se mişca înăuntru. Ceea ce însemna că un Vrăjitor al Plantelor avea doar un singur loc unde să se ducă noaptea: în grădină.

Lui Merik îi luă doar câteva minute să ajungă la sera familiei Linday. Aburii se ridicau din grădinile din jur, învăluind structura de sticlă şi fier care aştepta în mijloc, după cum bine ştia.

Treisprezece ani trecuseră de când străbătuse hăţişurile din interiorul serei. Pe-atunci era un băieţel de doar şapte ani.

La momentul respectiv, intrase pe timp de zi, dar, şi mai important, fusese invitat.

Totuşi, niciuna dintre neisprăvitele de gărzi nu îl zăriră pe Merik furişându-se din umbră în umbră. De două ori, Merik aproape că dădu nas în nas cu ei şi tot de două ori, înălţă un zid de ceaţă care să-l ascundă.

Ocoli o tufă de campanule, cu mugurii violet în plină floare, şi se piti pe după un cireş. Ce risipă odioasă de spaţiu mai era şi sera! Grădina asta. Şi o risipă şi mai odioasă de magie. Familia Linday ar fi putut să-şi folosească resursele ca să-i hrănească pe cei flămânzi, care se înghesuiau la porţile lor, în loc să crească flori ornamentale care nu foloseau nimănui.

Poate că Merik ar fi putut să adauge observaţiile pe lista subiectelor de discuţie cu vizerul.

Merik o ţinu înainte. Spre Linday, spre adevărul în legătură cu asasinul Garren. *Putere, putere, putere.* Curgea prin el, era atât de uşor de stăpânit. Atât de uşor de controlat, chiar şi epuizat.

Încă de când fusese la Donjonul lui Pin – încă de când acceptase că era *Furia* –, vântul venise la chemarea lui fără să cârtească; temperamentul rămăsese calm. Liniştit.

Iar în ceea ce-l priveşte pe Merik, liniştit era tocmai bine. Liniştea îngăduia corăbiilor să înainteze fără teamă, iar echipajului să ajungă acasă teafăr şi nevătămat.

Liniştit, însă, nu însemna că nu se împiedica de fire. Întinsă de-a lungul intrării în seră, Merik simţi sârma în clipa când îi atinse fluierul piciorului, precum şi vibraţia care se răspândi în afară întocmai ca atunci când ciupeşti coardele unei harpe.

Fir-ar, pe apele iadului!

Mâinile îi ţâşniră în aer; vântul se năpusti înainte, o încărcătură de putere care să oprească mişcarea corzii.

Merik urmări cu privirea, ţinându-şi respiraţia, cum totul devine nemişcat. Cum lumea întreagă alunecă în nemişcare, reducându-se la acea coardă blestemată şi la inima care-i bătea să-i spargă pieptul. Bătăile răsunau atât de puternic, încât ar fi putut să-l dea de gol.

Totuşi, nu se dădu nicio alarmă. Nu se declanşă nicio capcană şi îşi plimbă precaut privirea pe fiecare frunză, pe fiecare petală şi fiecare scoarţă de copac care-i pica în faţă. Coarda se pierdea în umbră, acolo unde grinzile de fier sprijineau pereţii de sticlă. Continua apoi în sus, la capăt având un clopoţel de aramă.

Merik răsuflă uşurat. Fusese cât pe ce. Chiar dacă era mic, clopoţelul ar fi fost mai mult decât suficient să anunţe sosirea lui Merik. Singurul sunet care se auzea era clipocitul unei fântâni din inima serei.

Deşi n-ar fi fost surprins să afle că tânărul Serrit Linday era un afurisit paranoic, conacul lor nu avusese nicio gardă şi nicio capcană atunci când erau copii.

Lucru care sugera că Linday se vedea cu cineva şi, fie nu avea încredere în el, fie intenţiona să-l trădeze. Dacă ar fi avut timp, s-ar fi urcat în cel mai apropiat cireş şi ar fi aşteptat să vadă cine urma să cadă în capcana de la intrare. La urma urmelor, ar fi fost o informaţie preţioasă să afle de cine se temea Linday.

Însă nu avea nici timpul, nici răbdarea necesară. În plus, o lăsase pe biata Cam la Donjonul lui Pin. Era încă acolo, mai mult ca sigur îngrijorată de lipsa amiralului ei.

Aşa că, după ce se asigură că gluga era bine pusă pe cap, merse mai departe. De două ori dădu peste alte corzi-capcană şi tot de două ori le sări. Înainta încet, furişându-se printre frunze şi rădăcini, în acelaşi timp ajutându-se de vânt ca să menţină vegetaţia nemişcată. Să împiedice declanşarea corzilor.

Ajunse în cele din urmă în mijlocul serei, acolo unde cărările cu pietriş făceau loc dalelor din nisip, dispuse în forma unor raze de soare. Sigiliul familiei Linday. În mijloc era o fântână, tot în forma unor raze de soare.

În faţa apei clipocinde se afla chiar Serrit Linday. Frenetica lui energie contrasta cu seninătatea dulce a scenei. Lovea şi lovea şi lovea *din nou* nuferii albi şi strălucitori de pe marginea fântânii, în vreme ce strivea sub tălpile lui încălţate în papuci fini iarba neprihănită din jur. Până şi strălucirea felinarelor de pe străzile dinafară părea să fie prea tare, prea pură faţă de roba neagră şi învechită a lui Linday.

Nu era vizerul îngâmfat pe care şi-l amintea Merik din copilărie. Era un bărbat speriat, iar bărbaţii speriaţi sunt bărbaţi liniştiţi.

Şi liniştit era întotdeauna de *bine.*

Merik se strecură până la marginea luminişului, unde iarba lăsa loc dalelor de piatră. În spatele lui Linday, încă nevăzut. Apoi îşi dădu jos gluga, spunând aspru:

— Ziua bună, vizere!

Bărbatul scoase un oftat adânc. Se dezumflă tot, spinarea i se aplecă, umerii îi coborâră până peste genunchi. O fărâmă de secundă, Merik crezu că o să cadă în nesimţire…

Până când îl auzi rostind, pe o voce slăbită:

— Nu e la mine.

Merik ieşi din umbră.

— Mă confunzi cu altcineva.

La auzul acestor vorbe, Linday se crispă. Apoi îşi

întoarse capul. Privirea lui o întâlni pe a lui Merik. Îl cercetă din cap până-n picioare, ochii oprindu-i-se pe cicatricile sale, pe hainele lui zdrenţăroase. O clipă Merik avu impresia că vizerul o să-l recunoască din scurtele întâlniri pe care le avuseseră de-a lungul anilor.

Însă nu o făcu, iar Merik aproape zâmbi văzând expresia îndârjită care se instalase pe chipul tânărului. Uşurare amestecată cu groază şi nedumerire… după care, din nou o uşurare tremurătoare.

Nu tocmai reacţia la care sperase Merik.

Se duse spre fântână, şi cu toate că bărbatul se făcu mic la apropierea lui, nu o luă la fugă. Nici măcar când Merik îl apucă de guler şi îl trase spre el.

— Ştii cine sunt? murmură Merik. Fiind atât de aproape, chipul bărbatului devenea o mască de linii fine. Arăta de două ori mai în vârstă decât ştia că ar fi trebuit să fie.

— Nu! se răsti Linday. Acum tremura de-a binelea. Nu ştiu cine eşti!

— Mi se spune Mâna Stângă a lui Noden. Mi se spune Furia. *Putere*, *putere*, *putere.* O să-ţi pun câteva întrebări, vizere, şi vreau să-mi răspunzi imediat. Dacă nu…

Îşi răsuci pumnii, încleştându-i în jurul gulerului lui Linday. Tăindu-i respiraţia.

Linday tremură şi mai tare în strânsoarea lui Merik; tocmai reacţia pe care şi-o dorise.

— Răspund, răspund!

— Bun! Merik miji ochii şi încruntă sprâncenele. Ai cumpărat un prizonier de la Donjonul lui Pin. Garren îl cheamă. Vreau să ştiu ce-ai făcut cu el.

— Nu ştiu!

O smucitură. O răsucire. Răsuflarea lui Linday fu gâtuită.

— Nu mă minţi!

— Trebuie, trebuie. Ochii lui Linday începură să se încrucişeze. *Trebuie…* Altfel, mă omoară.

Merik fu cuprins de furie. Îl apucă şi mai strâns de guler pe Linday.

— De mâinile cui preferi să mori, vizere? De-ale mele

sau de-ale lui?

— De ale *nimănui*, răspunse înăbuşit bărbatul. *Te rog…* omul umbrelor o să vină după mine. Ajută-mă! Te rog! Înainte să mă transforme într-o marionetă… te rog! Îţi spun tot ce vrei…

Se auzi un clopoţel sunând.

Un clinchet dulce care umplu sera.

Vizerul Linday deveni moale ca o cârpă, de parcă nu s-ar mai fi putut ţine pe picioare. Merik îi dădu drumul şi bărbatul se prăbuşi pe dale.

Un al doilea clopoţel se auzi. Pe Merik îl străbătură fiori reci pe ceafă. Pe şira spinării. Se întoarse…

Văzu un zid al nopţii străbătând sera. Lunecând, şerpuind, înghiţind totul şi venind înspre ei. Nişte mâini de umbră care se întindeau înainte, pe deasupra pământului, peste frunze, de-a lungul tavanului.

Instinctul lui Merik îi spunea să fugă. Le spunea muşchilor s-o *ia la sănătoasa.* Şi totuşi, ceva dinlăuntrul lui se revoltă – ceva fierbinte şi cu care nu trebuia să te pui.

Merik îşi îmbrăţişă furia, care se trezi cu un urlet la viaţă, tocmai când întunericul se repezea înspre el.

Omul umbrelor sosise.

Era singurul mod prin care îl puteai descrie – Linday îi pusese numele potrivit. Şi nu pentru că bărbatul ar fi fost făcut din umbre, ci pentru că era învăluit în ele. Mâncat de viu de întuneric.

Omul, *monstrul* dinaintea lui Merik, avea trăsături imposibil de definit. Puţinul de piele care se vedea – mâinile, gâtul, faţa – se mişca precum o mie de ţipari care înaintau împotriva curentului.

În ciuda a tot ce ştia Merik că era înţelept sau sigur de făcut, închise ochii şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Se împletici doi paşi înapoi şi aproape dădu peste Linday.

Omul umbrelor râse. Un sunet atât de grav, încât Merik crezu că doar şi-l închipuie. Îl simţi totuşi răsunându-i în plămâni. Simţi că bărbatul îi spune:

— Am tot respectul faţă de încercarea ta de a mă opri, vizere, dar gărzile şi capcanele tale sunt inutile acum. Dă-

mi lucrul pentru care am venit sau vor muri cu toţii. Gărzile. Prietenul ăsta al tău. Şi tu.

Un geamăt străpunse întunericul, silindu-l pe Merik să-şi lase în jos braţele. Să deschidă ochii şi să vadă cum omul umbrelor se strecoară mai aproape. O creatură care deţinea toată puterea din încăpere.

Toată puterea din lume.

Merik se forţă să privească. Îşi forţa mintea să gândească, muşchii să se mişte, puterea să i se trezească la viaţă. Se simţea ciudat de slăbit. Ciudat de înfrigurat – o tentaculă de gheaţă mărginită de întuneric, ca şi cum omul umbrelor furase toată căldura din încăpere.

— Unde este, vizere? Vocea monstrului suna bolborosit, te zgâria pe urechi. Ca nişte solzi frecându-se de nisip. Am avut o înţelegere!

— N-am p-putut s-o găsesc! Lui Linday îi clănţăneau dinţii în gură, acoperindu-i propriile vorbe. Am căutat!

Omul umbrelor izbucni din nou în râs, înainte să îngenuncheze în dreptul vizerului – uitând cu totul de Merik. Era evident că nu-l vedea ca pe o ameninţare.

Ei bine, greşeala lui.

Numaidecât Merik invocă şi mai multă magie, continuând să dea înapoi. Vântul era încă îngheţat, dar totuşi se ridică. O briză blândă care să-l învăluie. Care să construiască. Să se extindă, în timp ce omul umbrelor se întindea după gâtul lui Linday. Mai c-ai fi zis că era un gest tandru, dacă nu ar fi fost moartea cea care-i şuiera printre degete.

— Asta a fost ultima ta şansă, vizere! Acum vom fi siliţi să punem în aplicare planul final. Numai din vina ta, vizere! Numai din vina *ta!*

O rădăcină ţâşni din pământ, îndreptându-se direct spre pieptul omului umbrelor. Magia lui Linday.

Un ţipăt – omenesc şi animalic, viu şi mort – străbătu sera. Spre deosebire de cuvintele rostite, sunetul era adevărat. Ceva fizic, precum vânturile de gheaţă, care se izbiră de ţeasta lui Merik şi îi jupuiră pielea de pe obraji.

Merik nu apucă decât să întâlnească privirea lui Linday,

înainte ca omul umbrelor să-şi încleşteze pumnul.

Îi frânse gâtul vizerului cu uşurinţa cu care zdrobeşti un bob de strugure. Întunericul irupse din gâtlejul lui Linday. Sânge şi umbre ţâşniră din gura sa. Îi ieşiră pe ochi, iar Merik ştiu, tocmai în măduva spinării de care ar fi trebuit să asculte mai devreme, că nu avea nicio şansă aici.

Cu o fărâmă de putere pe care reuşi s-o mai adune, Merik ţâşni înapoi. Purtat de gheaţă. Călăuzit de frig. Iarna *curgea* prin el, alinătoare şi înfricoşătoare deopotrivă.

Crengile trosneau; frunzele foşneau; clopoţeii sunau unul după altul. Omul umbrelor era pe urmele lui, însă fusese rănit de rădăcina lui Linday. Merik avea un avans.

Ajunse în dreptul uşii. Nu era cea pe care intrase, ci una care-l scuipă afară, în altă parte a grădinii exterioare. Aerul nopţii îl învălui, eliberându-l. Dându-i putere. În sfârşit, magia lui fierbinte şi familiară putea să se dezlănţuie în voie.

Se înalţă în zbor. Iute şi departe, vântul vuind sub el. Totuşi, pe când Merik atinse punctul maxim al zborului său, tocmai pe când îşi lăsa garda jos şi îndrăzni să arunce o privire înapoi, zidul de umbre îl ajunse din urmă.

Bezna se asmuţi asupra lui, îngheţându-l. Orbindu-l. Întocmai ca explozia de pe *Jana,* doar că, de data asta, frigul şi întunericul izbucniră dinăuntru. Prea multă putere, prea multă furie, prea multă gheaţă.

Magia lui Merik se stinse. Căzu. Se învârtea, era sufocat de moarte. Până când se izbi de ceva cu atâta forţă, încât păru să-i frângă oasele. Să-i frângă mintea.

Şi nici măcar atunci nu se opri din cădere. Doar că acum se mişca mai uşor, se scufunda.

Apă, se gândi, pe măsură ce plămânii i se umpleau de ea. Apoi se adânci prea mult ca să se mai gândească la altceva, în afară de înec şi întuneric şi de apoasa curte de judecată a lui Noden.

15

— M-ai cam evitat în ultima vreme, spuse o voce din cioburi de sticlă şi coşmaruri.

Iseult era din nou în Vis. În starea dintre somn şi trezie. Un loc claustrofobic, unde mintea i se detaşa de trup. Unde nu avea de ales decât să-l asculte pe Păpuşar.

Esme era numele ei. Iseult îl aflase în ultimul şi singurul vis invadator în noaptea de dinaintea atacurilor din Lejna. Esme extrăsese informaţia cu privire la locul direct din mintea lui Iseult, folosindu-se de ea ca să spintece, să omoare.

Nu putuse în niciun chip s-o oprească.

Recunoaşte, spuse Esme, *ai stat departe de mine intenţionat.* Iseult nu încercă s-o contrazică. *Chiar* o evitase pe Esme. Cu fiecare fărâmă din mintea şi din trupul ei, încercase s-o ocolească pe cealaltă vrăjitoare.

Ceea ce însemna că abia dacă închisese ochii în ultimele două săptămâni. Era singura garanţie că putea scăpa de Vis. Singura cale *sigură* prin care încetau atacurile nocturne ale Păpuşarului.

Un somn sporadic, lipsit de vise, plus o minte şi un trup prea extenuate ca să se poată detaşa cu totul – erau factorii de care avea nevoie ca s-o evite pe Esme. Însă nu funcţiona când era bine hrănită şi nu simţea teamă.

Nu face asta, se auzi vocea din vis a lui Iseult, un sunet îndepărtat şi neclar, care părea că răsună prin ţeasta Păpuşarului.

Iseult se simţea slabă. Plângăcioasă. Ura asta, şi totuşi nu se putea opri – nu mai mult decât putuse s-o oprească pe Esme s-o invadeze. Scormonise prin mintea ei întocmai ca un şobolan printr-o grămadă de gunoi. *Nu-mi citi gândurile în seara asta, Esme. Nici acum. Nici altă dată.*

Fata devenea tensionată – o senzaţie de fierbinţeală îi încordă muşchii. *Nu mă pot abţine*, se apăra ea. *Nu* încerc *să-ţi citesc gândurile. Ele pur şi simplu plutesc la suprafaţă. Ca peştii morţi pe care i-ai văzut dimineaţă. Şi*

da, pot vedea peştii, pârâul rece şi pe Spintecatul din luminiş. Mai văd că l-ai abandonat pe Spintecat. De ce, Iseult? Ei erau acolo ca să te-ajute.

Încercau să mă omoare, Esme.

Esme tresări de groază, apoi se folosi de magia cu care-i invada visele lui Iseult. *Nu! Nu ţi-aş face rău niciodată, Iseult. I-am trimis să-ţi fie prieteni.*

Fu rândul lui Iseult să se arate surprinsă. *Nu… înţeleg.*

Pauză. Era limpede că Esme se gândea ce să-i răspundă. Apoi simţi un val de căldură străbătând conexiunea lor şi spuse: *Aveau daruri pentru tine, Iseult. Unul dintre ei era un vânător al cărui echipament m-am gândit că ţi-ar fi de folos. Ceilalţi erau soldaţi. Ca să te protejeze.*

În gâtlejul adormit al lui Iseult năvăli o senzaţie de greaţă. N-nu… Vocea lui Iseult se pierdu. Zeiţa s-o aibă în pază! Începuse să se bâlbâie. Nici măcar nu ştia că putea să facă asta în Vis. *N-nu… am… ştiut,* bâigui ea, *că voiau să mă ajute. Spintecaţii se purtau de parcă aveau de gând să mă omoare.*

Dar, în schimb, i-ai omorât tu pe ei. O izbucnire de flăcări dinspre Păpuşar. *Tu i-ai atras pe drumul nomatsi şi mi-ai omorât Spintecaţii.*

Senzaţia de greaţă se înteţi. Nu-i omorâse pe oamenii aceia… nu-i aşa? Erau Spintecaţi – moartea îşi pusese deja amprenta pe ei.

Nu, spuse Esme, nemulţumirea prefăcându-se acum într-o furie aprinsă. *Erau oameni pe care eu i-am spintecat pentru* tine, *de vreme ce cu nesăbuinţă ai încercat să traversezi Ţinuturile Disputate. Nimeni nu traversează Ţinuturile Disputate de unul singur şi rămâne în viaţă, Iseult. Dar tu mi-ai condus Spintecaţii pe căi greşite, iar ei au* murit.

Plămânii lui Iseult se încleştară. Nu voia ca Esme să afle despre Vrăjitorul Sângelui; nu voia ca Esme să afle *ceva.* Aşa că recurse la calcule simple ca să-şi distragă atenţia. În aparenţă, înşiră nişte numere, însă, pe dinăuntru, creierul ei îşi vedea de treabă.

Înmulţea. Lui Iseult îi plăcea să înmulţească. *Nouă ori*

trei… douăzeci şi şapte. Nouă ori opt… şaptezeci şi doi.

Iseult era prea înceată. Esme văzu exact ce încercase să ascundă.

Fără Fire. Surpriza fetei fu resimţită şi de Iseult. Un şoc atât de pur, încă Iseult aproape că văzu Firele turcoaz sclipind prin Vis.

De ce este Vrăjitorul Sângelui cu tine? Esme părea scoasă din minţi. Panica ei aproape că-i înăbuşi răsuflarea lui Iseult. *Nu înţelegi, Iseult – este periculos!*

Ştiu, îngăimă Iseult. *Dar am nevoie de magia lui. Am nevoie de el ca s-o găsesc pe Sora mea de Fir.*

Nu, strigă Esme. *Te ajut eu, Iseult. O să te ajut* eu! *El nu este legat de lume aşa cum suntem noi, ceilalţi – vezi asta, nu-i aşa? El nu are Fire!*

Văd… Iseult nu reuşi să dea alt răspuns, căci propriul şoc începuse de-acum să se răspândească prin sinele ei din vis. *Şi tu vezi?*

Fireşte că da! Asta înseamnă că Vrăjitoarele de Fir ca noi nu-l pot controla. Înseamnă că e periculos, Iseult! Trebuie să fugi, repede şi cât mai departe! Trezeşte-te înainte să te omoare în somn!

Pentru prima oară, Iseult nu vru să se trezească. Nu vru să iasă din Vis. *Ce vrei să spui, Esme? Explică-mi, te rog.*

Mai târziu, Iseult. După ce va fi plecat. Te rog, te implor – te rog, TREZEŞTE-TE!

Iseult se trezi.

Safi nu se simţise niciodată mai obosită. O durea genunchiul acolo unde o lovise Lev. Piciorul care i se vindeca o durea însă cu atât mai mult.

Barzii Iadului mărşăluiseră toată noaptea, doar cu un felinar care să le lumineze calea. Singurele popasuri şi le petrecu pe vine, în pădure, cu Lev care-i ţinea arbaleta îndreptată spre cap.

Stelele răsăriseră, în vreme ce peisajul din jurul lor continuă să se schimbe. Coroanele arborilor din junglă făcură loc mlaştinilor fierbinţi, întrerupte de pâlcuri de copaci ori de ruine lucitoare de marmură ce se înălţau

până la cer. Totuşi, în ciuda deschiderii oferite de mlaştini, Safi prefera jungla. Aici, pământul era denivelat, instabil. Iarba îi ajungea până la talie, tăindu-i şi zgâriindu-i picioarele, în vreme ce turba neagră ceda pe neaşteptate sub greutatea ei, trăgând-o în jos.

Dar nu se plânse. Nici măcar o dată. Chiar şi atunci când Barzii Iadului o întrebară cum se simte, ea le răspunse „bine” de fiecare dată.

Totuşi, nu era bine. Genunchiul îi zvâcnea la fiecare pas. Frânghiile înfăşurate în cârpele de in o ardeau din ce în ce mai adânc; şi totuşi, nu voia să spună un afurisit de cuvânt despre asta. Nu voia să le dea satisfacţie Barzilor Iadului să creadă că au câştigat.

Vaness aborda aceeaşi strategie. Nu scotea o vorbă. Nu reacţiona niciodată, în ciuda gulerului care atârna greu. În ciuda ţânţarilor care se ospătau din ea mai mult decât din ceilalţi. În ciuda umflăturilor care-i apăreau pe braţe şi pe picioare cu fiecare muşcătură.

Safi aproape că izbucni în plâns când, la asfinţit, intrară din nou într-o junglă, iar de cum văzu primele semne ale existenţei omeneşti, se trezi că pieptul sta să-i plesnească, nu alta. Ochii i se împăienjeniseră de lacrimi.

Nu mai voia să fugă. Nu mai voia decât să se *oprească.*

Ajunseră în dreptul unor colibe de pe malul unui râu leneş, peste care se înălţa un pod din scânduri de lemn. Dincolo de el, îi aştepta un întreg oraş, înconjurat de ruine de marmură cu pete maronii şi cu margini ascuţite, înspre răsărit înălţându-se fumul unui foc de gătit.

Safi voia să intre în oraşul acela. Barzii Iadului voiau să intre de asemenea. Împărăteasa Marstokului, se pare, nu voia. Îşi înfipse călcâiele în drumul negru şi mârâi:

— Nu mă puteţi duce acolo!

Îşi îndreptă privirea spre comandant, chiar când Zander încerca s-o tragă după el.

— Este teritoriul Ochilor-Răi şi o să mor dacă pun piciorul acolo!

Dintr-o răsucire de încheietură, comandantul îi porunci lui Zander să n-o mai împingă pe împărătească şi toată

lumea încremeni.

— De unde ştii că Ochii-Răi sunt acolo?

Glasul comandantului trăda încordare, făcând-o pe Safi să-şi îndrepte privirea spre umărul lui. Şi totuşi, dacă îl durea ceva, nu lăsa să se vadă.

Vaness se uită la steagul care atârna deasupra zidurilor în ruină. Verde cu o semilună aurie – aproape identic stindardului naval marstokez… şi totuşi *diferit.*

— Şarpele din jurul lunii, îi lămuri Vaness, este simbolul piraţilor Ochi-Răi.

— Ei bine, chibzui cu voce tare comandantul, este singurul drum pe care îl ştiu ca să ajungem în Republica Piraţilor din Saldonica, aşa că pe aici trebuie să o luăm.

— O să mă omoare de cum pun ochii pe mine. Vorbele lui Vaness, chipul ei – toate transmiteau panică şi groază. Totuşi, adevărul făcu să vibreze magia lui Safi, trimiţându-i fiori pe braţele murdare de noroi.

Împărăteasa minţea.

Într-o clipă, Safi fu în alertă. Extenuarea, muşchii care o ardeau, setea, toate dispărură pe dată, stârnite de acest nou interes. Împărăteasa văzuse ceva, vreun prilej de scăpare, iar Safi încerca să-şi aducă aminte de toate lecţiile pe care le învăţase despre navele de război. *Trebuia* să fi citit ceva şi despre Ochi-Răi, nu-i aşa?

Lua-o-ar porţile iadului! Mathew avusese dreptate în toţi anii ăştia – Safi ar fi *trebuit* să înveţe să asculte mai bine.

Trăgând îndelung aer în piept, Safi îşi luă o expresie şi mai istovită pe chip. Nu ştia încă în ce constă, dar măcar putea să intre în joc.

— De ce-ar vrea să te omoare Ochi-Răi? întrebă Lev.

— Fiindcă acum o sută de ani, strămoşii mei erau în război cu strămoşii *lor.* Când au pierdut, Ochi-Răi au fost forţaţi să se alăture Imperiului Marstok. Pentru unii rebeli, lupta nu s-a sfârşit niciodată şi astfel s-au format Ochii-Răi pe care îi ştim. De atunci, piraţii au ordin să-mi omoare familia.

Preţ de câteva clipe îndelungi, atenţia lui Caden se mută de la Vaness la pod, apoi la Barzii lui. Vaness, pod, Barzi.

După care scoase un oftat.

— Blestema-m-ar zeii de trei ori! bombăni el. Urăsc politica!

— Totuşi, spuse Vaness, părând acum mai înaltă, asta nu schimbă faptul că Ochi-Răi vor să mă omoare.

Minciună, minciună, minciună.

— Dar nici că asta e singura cale de acces, ripostă comandantul. Velele Roşii sunt la nord, iar ei o să ne omoare pe loc. Sau o să ne bage în arenă, şi tot o să murim, doar că mult mai dureros.

— Mai este o cale de acces, domnule. Bălmăjitul slab al lui Zander aproape se pierdu în cântecul nesfârşit al junglei. Este un pod mai mare. Mai circulat. Ar fi mai uşor să trecem neobservaţi prin teritoriul Ochilor-Răi.

— N-ar fi suficient, stărui Vaness, oftând din toţi rărunchii, aruncând câte o privire mirată fiecărui Bard al Iadului, implorând, speriată şi complet falsă. Valorez mai mult vie decât moartă!

— Nu eşti prima care zice asta.

Comandantul rostise cuvintele cu aşa o sfârşeală, încât, în ciuda a tot ce simţea înăuntrul ei, în stomacul lui Safi se aprinse o scânteie de milă.

Asta până când îşi dădu seama de înţelesul lor. El se referea la *eretici.* La ereticii pe care-i ucisese.

— Dar e prima oară, interveni Lev şovăitor, când este adevărat. Ea *chiar* valorează mai mult vie decât moartă!

— Bine. Bine. Ajunge! Comandantul oftă. Intrăm în Republică pe unde spui tu, Zander, şi după o să ajungem *în sfârşit* la corabia noastră şi o să putem pleca cât mai departe de locul ăsta. Lev, dă-i împărătesei coiful tău. Caden se întoarse cu faţa spre Safi, scoţându-şi propriul coif. Pe-al meu i-l dau ereticei.

Caden i-l îndesă pe cap înainte ca Safi să se poată trage înapoi. Căldura, întunericul şi putoarea de metal şi sudoare o copleşiră. Totuşi, nu spuse nimic, nici nu opuse rezistenţă, chiar dacă acum câmpul vizual i se înjumătăţise, chiar dacă lumea toată începuse să ţiuie în jur, să răsune. Nici măcar atunci când Caden o sili să

traverseze jungla cu paşi mari.

Nimic din toate astea nu mai conta, căci Vaness părea să aibă în mânecă o carte de tarot câştigătoare, iar când avea s-o joace Safi urma să fie pregătită.

16

Viviei nu-i plăcea să fie trezită înainte de răsăritul soarelui.

Şi cu atât mai puţin de către Serrit Linday.

Nu o ajuta nici că ţeasta îi bubuia de durere şi nici că-şi simţea coastele goale şi scobite pe dinăuntru. Trei ore de somn întrerupt nu o ajutaseră deloc să domolească întunericul cu care-şi încheiase ziua.

Mai întâi, Vivia se dusese la Donjonul lui Pin şi-şi găsise biroul făcut praf. Nimeni nu ştia de ce. Nimeni nu ştia cum. Stix fusese acolo, spuneau cu toţii; şi totuşi, nimeni nu îl văzuse pe ofiţerul secund de ore bune.

Aşa că Vivia o aşteptase pe Stix. Rămăsese în birou până după miezul nopţii, mai întâi curăţând locul, apoi verificând arhivele. După care, pur şi simplu, privise în gol pe fereastră. Însă ofiţerul secund nu mai veni în veci, aşa că Vivia se întoarse singură la palat.

Fiecare pas pe care îl făcuse fusese mai rău decât ultimul, căci Vivia bănuia unde trebuia să fie Stix. Fără îndoială, ofiţerul secund găsise pe cineva care să-i încălzească patul. Şi, fără îndoială, persoana aceea era frumoasă, seducătoare şi veselă, aşa cum Vivia n-ar fi putut să fie niciodată.

Şi iat-o acum pe Vivia, obosită, îndurerată şi urmându-l pe Serrit Linday prin sera familiei lui, cu doisprezece soldaţi din Forţele Regale tropăind în spatele lor. Cu colţul ochilor, vedea cum magnoliile aproape că tremurau de atâta strălucire. Atât de târzii.

Puterea Vrăjitorilor Plantelor, se gândi ea, după care, numaidecât: De ce trebuie Serrit să fie atât de egoist? Am putea folosi tot spaţiul ăsta ca să creştem mâncare – şi ar putea să-şi folosească şi magia în acest scop.

Totuşi, în ciuda vegetaţiei abundente, nu avu cum să nu observe stricăciunile. Garduri vii erau distruse în întregime, iar răsaduri de flori fuseseră făcute una cu pământul. Nimic nu mai era la fel faţă de ultima vizită a

Viviei. Ai fi zis că asta fusese acum un car de vreme, cu toate că nu trecuseră decât cinci ani.

Serrit îi mărturisise Viviei nişte sentimente de care ea nu ştia. Văzuse la tatăl ei cum bărbaţii mint ca să se căsătorească şi să obţină puterea. Prietenia cu Serrit se încheiase din acel moment.

Vivia încerca să alunge amintirea, îndreptându-şi umerii şi netezindu-şi haina de căpitan. Cu doi paşi mai în faţă, Linday şchiopăta pe potecuţa cu pietriş ce ducea în mijlocul serei.

Îi aruncă o privire peste umăr, luptându-se cu gulerul înalt al robei lui:

— Apreciez enorm că sunteţi dispusă să mă ajutaţi în această chestiune, Înălţimea Voastră, spuse şi nimic din tonul lui ce părea neobişnuit de plângăreţ nu indica recunoştinţă. Prinţesa însăşi să vină aici. Ce onoare!

Prinţesă. Vivia simţea spinii cuvântului. O amintire a faptului că nu era încă regină, căci, fireşte, Linday şi restul membrilor din Consiliu nu i-ar permite să-şi revendice titlul de drept.

Lăsă frustrarea să i se citească pe chip.

— Cum să nu, domnul meu! Aş face la fel pentru oricare dintre vizerii mei.

— Da? Linday ridică din sprâncene. Chinuit, ca şi cum muşchii feţei nu voiau să-i asculte ordinele. Lumina îi juca o festă, fără îndoială. Am crezut că poate aţi venit din cauza… Îşi coborî vocea: Din cauza *neglijenţei* oamenilor Înălţimii Voastre. Nu din cauză că au dat greş, cel numit Furia este încă în libertate?

Ah, voia s-o prindă în capcană – şi pe soldaţii din spate, căci şi aceia îl auzeau, cu siguranţă. Aşa că Vivia nu-l luă în seamă.

Câteva clipe mai târziu, după ce ocoliră o tufă de campanule, cu mugurii lor violeţi în plină floare, curtea centrală a serei se arătă dinaintea lor. Fântâna curgea fără prea mare tragere de inimă, jetul ei încovoiat ţâşnind în două direcţii. La bază se afla un om mort.

— Acolo! Priviţi!

Linday arătă cu degetul, de parcă Vivia nu vedea trupul schingiuit. Vocea îi devenea neobişnuit de ascuţită:

— Priviţi ce mi-a *făcut* Furia!

— Vrei să spui, îl contrazise Vivia, ce i-a făcut *gărzii tale.*

Îşi flutură mâna în aer, iar soldaţii se aşezară pe poziţii, într-un şir perfect ordonat. Vivia se apropie de cadavru. Abia dacă mai era om, cu umbrele care i se târau pe piele.

— Vizere, începu Vivia, alungându-şi nodul de fiere care i se pusese în gât, ce-ar fi să-mi spui ce s-a petrecut aici? Îngenunche.

Linii de întuneric se răspândeau de-a lungul trupului bărbatului, subţiri ca o pânză de păianjen pe alocuri ori adunate laolaltă. Extremităţile îi deveniseră nişte cioturi lucioase, negre precum cărbunele. Degetele i se înnegriseră – doar nouă din zece, observă Vivia pierdută pe gânduri – la fel şi faţa, şi creştetul capului său chel.

În spatele ei, frecându-şi mâinile de entuziasm, Linday povestea cum un bărbat plin de cicatrici îl atacase în timp ce îngrijea grădina.

— Un obicei din nopţile în care nu pot dormi, sunt sigur că înţelegeţi.

— Îhî, făcu Vivia, ascultând la fel de atentă cum făcuse şi cu tatăl ei.

Nu se putea abţine. Era ceva *viu* în semnele alea. Când nu-şi concentra privirea, păreau că se mişcă. Păreau că pulsează într-un chip respingător de fascinant şi visceral de familiar totodată.

— Spintecat, murmură Vivia în cele din urmă, deşi nu era *întocmai.*

— Poftiţi? se apropie Linday, şchiopătând şi mai vizibil şi trăgând de gulerul robei, ca şi cum n-ar fi fost suficient de înalt.

Vivia se ridică în picioare.

— Atacatorul te-a…

— Furia, o întrerupse Linday.

— …rănit? arătă cu mâna către piciorul stâng al lui Linday, pe care îl tot scotea în evidenţă, şi se făcu că nu aude denumirea pe care o folosise: *Furia.* Să numeşti un

criminal după un sfânt, cu atât mai mult de faţă cu trupele ei, nu făcea decât să-i dea putere bărbatului.

— Nu, Furia nu m-a rănit. Linday îşi răsuci mâneca şi îi arătă tăieturile negre de pe interiorul braţului. Mai am una exact la fel pe picior.

Vivia făcu ochii mari.

— Care să fie cauza? Magia?

— A, fără îndoială că este un vrăjitor! Un vrăjitor corupt. Puternic.

Vivia încruntă sprâncenele. Dacă era un vrăjitor, asta reducea considerabil numărul mare de posibili criminali – mai ales dacă l-ar fi putut căuta în registru.

— Avea vreun semn vrăjitoresc?

— N-am observat. Mă pierdusem în toate acele cicatrici. *Cicatrici*, întări Linday, ca acelea. Privi cu înţeles cadavrul.

— Deci… crezi că atacatorul era spintecat.

— E posibil.

Numai că nu este, îşi spuse Vivia în sinea ei. Deşi spintecarea ar fi explicat motivul pentru care cadavrul arăta cum arăta, nu ar fi explicat şi de ce bărbatul care se dădea drept Furia putea să menţină o conversaţie. Odată ce începea denaturarea, consuma magia unei persoane în doar câteva minute.

— Atacatorul ţi-a spus şi de ce a venit? se apropie Vivia de Linday. Pe sfintele ape ale iadului! De ce era aşa de transpirat? A cerut ceva de la tine?

— *Chiar* mi-a cerut ceva, îngăimă Linday. Dar, iertaţi-mă, Înălţimea Voastră, n-o să vă placă ce vă voi spune.

Asta nu sună bine.

— Furia a zis că e trebuie să găsesc Fântâna Originii care lipseşte.

Vivia încremeni.

— Fântâna Originii… care lipseşte? Nu mi-am dat seama că s-ar fi pierdut vreuna.

Câteva clipe Linday îi susţinu privirea, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Apoi zâmbi pieziş.

— Şi eu care am *sperat* să ştiţi la ce se referea Furia, fiindcă mi-a spus că, dacă nu găsesc Fântâna, o să mă

omoare.

— Şi de ce crede omul ăsta că poţi s-o găseşti?

Linday ridică din umerii lui adunaţi.

— Nu ştiu, Înălţimea Voastră. Poate că am auzit greşit. *Era* miezul nopţii.

Şi încă e, prostule! Însă Vivia era intrigată. O Fântână care lipsea. Un bărbat pe nume Furia. Un cadavru pe jumătate spintecat…

— Vizere, i se adresă ea în cele din urmă, pe un ton plictisit, se poate să-mi dai ceva de băut? Mi s-a uscat gâtul, dar vreau să cercetez în continuare cadavrul.

Linday îşi deschise braţele.

— Desigur, Înălţimea Voastră!

În timp ce se strecura pe lângă soldaţi, strigând cuiva „să-i aducă Înălţimii Sale ceva răcoritor”, Vivia îşi făcu mutarea, îngenunchind în dreptul mortului.

Păianjeni de toate mărimile goneau prin iarbă. Stăteau ascunşi printre fire, dacă nu te uitai cu atenţie, însă Vivia *se uită.*

Şi nu erau doar păianjeni. Ci şi căpuşe mai mici ori cărăbuşi. Se îndreptau iute spre ea, lăsând-o apoi în urmă, ca şi cum ar fi fugit de ceva care se afla în seră, ascuns bine prin frunzişul des, ca de junglă.

Se întâmpla exact ca atunci când fusese în subteran.

După ce le şuieră oamenilor ei să rămână unde erau, Vivia urmă şirul insectelor, care ocoliră un cireş. Apoi un prun. Moliile incredibil de multe se înălţau în zbor când atingea din greşeală vreo creangă, până când ajunse în sfârşit la sursa spre care se îndreptau insectele puse pe fugă.

O trapă. Din lemn, pătrată, adâncită în iarbă, pe după o perdea deasă de ferigi. Lemnul era crăpat într-un colţ, iar din crăpătură se revărsa o armată /şir de furnici. Şi un păianjen deşirat.

Vivia îşi strânse buzele. Trapa arăta precum cea din grădina mamei sale. Îşi lăsă capul într-o parte, aşteptând ca Linday să iasă din seră cu totul. Trei clipe mai târziu, scârţâitul se pierdu.

Vivia deschise trapa. Balamalele nu opuseră rezistenţă. *Bine unse şi des folosite.* Şi mai mulţi păianjeni se târâră afară şi se trezi faţă în faţă cu o gaură neagră, în care atârna o scară din frânghii.

Nu avea niciun felinar la ea, însă nu avea nevoie de unul. Mirosul de aer jilav, apăsarea pe care o simţea în piept îi spuneau ce anume se găsea acolo jos.

Subteranul. Subteranul ei, cel de sub Cisterne, care o chema, *Vino, vulpiţa mea, vino!* Care îi făcea călcâiele şi mâinile să tremure.

Lacul străvechi era într-acolo. Blocat de sute de picioare de piatră de calcar, de beznă, de tunele, dar, chiar şi aşa, era acolo. Groaza se răspândi prin venele Viviei. Jana stăruise întotdeauna ca lacul să rămână secret. Nimeni nu trebuia să afle de el. Niciodată.

Totuşi, Linday descoperise cumva pasajele subterane care duceau la el. Întrebarea era dacă găsise şi lacul.

Un gând nou o lovi pe dată. *Fântâna Originii care lipseşte.* Era cu putinţă… să fi fost chiar lacul? Se spunea că Fântânile Originii erau surse de magie – însă Nubrevna avea deja una în Sud. O Fântână moartă, dar chiar şi-aşa.

Dacă soldaţii Viviei n-ar fi aşteptat-o prin apropiere, dacă Linday nu trebuia să se întoarcă din clipă în clipă, Vivia ar fi coborât prin gaură neîntârziat. Trebuia să afle încotro ducea. Trebuia să afle cât de multe ştia Linday despre subterane, dar şi motivul pentru care erau o chestiune de interes pentru el.

Totuşi, oamenii Viviei erau acolo, la fel şi Linday. Ca să nu mai spunem că bunăoară cele cinci dangăte de clopot fură aduse înăuntru, purtate de o briză dulce, cu miros de caprifoi. Asta era ora la care se trezea de obicei.

Vivia îşi dădu seama că asta trebuia să mai aştepte şi le strigă oamenilor ei să scape de cadavrul gărzii. După care porni încă o dată pe urmele furnicilor, păianjenilor şi miriapozilor. Cât mai departe de trapă. Cât mai departe de orice ar fi fost acolo şi le speriase.

Merik nu se înecă.

Aşa ar fi trebuit, dar apa – aspră şi rece – îl purtă până la ţărm. Se trezi întins pe spate pe o margine joasă a canalului de pe Aleea Vulturului. Se trezi auzind vocea lui Cam.

— Haideţi, domnule! Îl scuturã cu putere. Ar fi vrut ca fata să se oprească. Vă rog, domnule, treziţi-vă!

— M-am… trezit, scrâşni el printre dinţi. Pleoapele i se deschiseră tremurând. Chipul pătat al lui Cam îi apăru dinaintea ochilor, pe fundalul unui asfinţit cenuşiu.

— Slavă ţie, Noden! făcu ea respirând uşurată şi încetând în sfârşit, *în sfârşit*, să-l mai scuture. Chiar ar fi trebuit să fiţi mort, domnule, dar sunteţi binecuvântat de domniţa Baile.

— Asta, spuse Merik răguşit, simţindu-şi gâtul mai uscat şi mai aspru cum nu-l simţise de zile bune, sau mixinele cred că am gust rău.

Ea râse, însă era un sunet forţat. Fals. Cuvintele îi ţâşniră apoi afară, mult prea repede ca să poată fi oprite.

— Am fost atât de îngrijorată, domnule! Au trecut ore bune de când aţi plecat de la Donjonul lui Pin. Am crezut că aţi murit!

O senzaţie de ruşine se adună în pieptul lui Merik, pe când ea îl ajuta să se ridice.

— E în regulă, băiete! Mă descurc.

— Dar am văzut cum v-aţi urcat la etaj, domnule, şi am aştepta… şi am aşteptat… întocmai cum mi-aţi spus. Apoi secundul cu păr alb a urcat, şi m-am gândit că o să daţi de bucluc. Doar că nu s-a întâmplat nimic. Femeia a coborât, dar… nu şi dumneavoastră. Cam îşi duse mâna la stomac. Instinctul îmi spunea că aveţi necazuri, dar până să ajung sus, nu mai eraţi acolo… sunteţi sigur că nu sunteţi rănit?

— Sunt bine, repetă Merik, trăgându-şi gluga pe cap. Sunt doar ud leoarcă.

Era adevărat; hainele îi erau îmbibate de apă, până la lenjeria de corp. Şi frig – îi era frig.

— Şi-atunci, de ce v-am pescuit din Timetz? Unde aţi fost, domnule?

Îi aruncă o privire pe jumătate curioasă, pe jumătate

rugătoare. De parcă ar fi vrut cu disperare să nu-l sâcâie pe amiral, doar că nu prea se putea abţine.

— O să-ţi explic după ce ne întoarcem la apartament.

— Bine, domnule amiral, murmură ea.

Umerii lui Merik se încordară până la urechi. Părea că trecuse o viaţă de om de când nu mai auzise pe cineva spunându-i astfel. Nu-i dusese dorul.

Îi făcu semn lui Cam să-i dea drumul – putea să meargă şi singur. Merik porni către treptele din piatră ce duceau afară din canal. Îi datora fetei o scuză. Dar nu o explicaţie, se gândi el. Stacia Sotar şi Furia, omul umbrelor cu vântul lui îngheţat, un vizer mort în seră – nu era o întâmplare pe care să o spună cu uşurinţa cu care îşi relata Cam poveştile ei melodioase.

Şi, în plus, cu cât ştia mai puţine, cu atât era mai în siguranţă.

În timp ce mergea – Cam zorind pe urmele lui –, îşi recrea sera în minte. Îl recrea pe omul umbrelor.

Creatura îl omorâse pe vizer Linday cu uşurinţa cu care Merik ar fi strivit un păianjen. Dacă Merik n-ar fi fugit atunci, el ar fi fost următorul la rând.

Ura asta mai mult ca orice, dar era realitatea: nu putea să-i ţină piept monstrului de unul singur. Nu putea să se lupte cu acea magie întunecată şi nici nu putea pune capăt acelei *nedreptăţi* de unul singur. Şi totuşi, oraşul lui, oamenii lui… Aveau nevoie de Merik.

Şi atunci ce-i rămânea de făcut, dacă nu să continue pe drumul pe care apucase? Abia cu o armată întreagă de vrăjitori şi de soldaţi antrenaţi putea să-l înfrunte pe omul umbrelor. Dar, ca să strângă o astfel de armată, trebuia mai întâi să pună mâna pe tron ori cel puţin s-o ţină pe Vivia departe de el.

Merik şi Cam intrară în Vechiul oraş la răsărit. Primele raze rozalii de lumină făceau să scânteieze băltoacele rămase în urma furtunii de peste noapte. Paşii lui Cam împroşcau apă, iar Merik îşi dădu seama, ruşinea de mai devreme copleşindu-l încă pe-atât, că fata era desculţă. Aşa fusese de săptămâni şi nu se plânsese o dată.

Nu observase, firește, însă avusese atâtea lucruri pe cap. *Asta nu e o scuză.* Se încruntă, făcându-și de lucru cu gluga, înainte să intre în apartament. Holurile erau și mai aglomerate acum, oamenii străzii căutând adăpost pentru noapte, și, așa cum știa că se întâmpla mereu, Cam venea grăbită pe urmele lui.

Când ajunse în fața ușii joase de la camera lui Kullen, Merik își alungă toate gândurile și se concentră pe vraja pusă pe lacăt.

Încheieturile îl dureau mai mult decât voia să recunoască, iar pielea de pe degete i se zbârcise de cât stătuse în canal.

— Vai, domnule! Cam veni mai aproape. Iar sângerați!

— Mda, făcu Merik și scoase un oftat. Era atât de obosit. Gheata lui Stix îi sfâșiase tot brațul drept, și cine știe ce alte răni i se mai deschiseseră când fugise de omul umbrelor? Și totuși, n-am simțit nimic. Este doar sânge vechi.

— Am o alifie vindecătoare de la un Vrăjitor al Pământului. O țin la Donjonul lui Pin.

Merik se răsuci cu greutate spre fată, cuvinte de mulțumire adunându-i-se pe buze.

Însă Cam le citi greșit. Își azvârli numaidecât mâinile în aer.

— Nu am furat-o, domnule! Mi-au dat-o prietenii mei de la Donjonul lui Pin!

— A… îți… mulțumesc, spuse el în cele din urmă, și chiar era sincer.

Deși ura faptul că prima ei reacție fusese una defensivă – chiar o mustrase într-atât în ultimele două săptămâni, încât asta să fie prima reacție?

După ce se strecurară în apartamentul lui Kullen și șopti felinarelor să se aprindă, Merik se îndreptă spre masa joasă. Pâinea de ieri se umezise de la apă și, cu toate că era departe de a se fi *înmuiat*, măcar acum putea fi mâncată.

Luă o înghițitură înainte să-și scoată harta udă de la curea și s-o întindă pe masă. Apoi se sili să spună:

— Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi, Cam. După cum vezi, sunt bine!

— Sunteţi în viaţă, încuviinţă ea morocănoasă, dar n-aş spune că sunteţi bine. Apă? Umbra ei se lăsă peste hartă, şi o cană de pământ apăru dinaintea lui Merik.

— Mulţumesc! zise, luă cana şi zări încheietura lui Cam, umflată din cauza unor vânătăi proaspete, cu o tăietură se întindea de-a lungul braţului, pe interior. Ce s-a întâmplat?

— N-nimic, domnule.

Se depărtă şi, înainte ca Merik s-o poată urma, umbra ei se întoarse. De data asta, cu un vas de ceramică.

— Alifia, domnule. Pentru faţă… şi tot restul.

— Tu prima!

Se ridică în picioare. Ea îşi scoase bărbia la înaintare.

— Am spus că sunt bine, domnule! Am fost doar încolţită de cine nu trebuia lângă Donjonul lui Pin. Dumneavoastră, în schimb, numai Noden ştie pe unde aţi ajuns de v-aţi pocit faţa în halul ăsta şi numai Noden ştie *cine* a făcut-o, de v-aţi aruncat în canal şi aproape v-aţi înecat. Dacă ţin bine minte, mi-eraţi dator cu o poveste.

Merik şovăi, încleştându-şi pumnii. Degetele trosniră.

— Cine te-a încolţit?

— Dumneavoastră primul! ripostă Cam.

Merik făcu greşeala s-o privească în ochi pe Cam şi nu avu cum să-i scape flama încăpăţânării care-i aprindea privirile – una pe care o ştia prea bine de la un alt prieten. Dintr-o altă viaţă.

Merik oftă şi se prăbuşi într-un scaun.

— Aşază-te! îi porunci el.

Cam se aşeză. Merik dădu pe gât apa pe care i-o adusese fata din două înghiţituri, după care spuse:

— Ce s-a întâmplat a fost că m-am lăsat prins, fiindcă sunt un prost fără pereche. Dar Stix… adică ofiţerul secund Sotar, mi-a dat drumul când şi-a dat seama că sunt Furia.

Cam se cutremură şi îşi strânse braţele la piept. Din poziţia asta, nu i se mai vedeau cicatricile.

— Dar nu sunteţi cu adevărat Furia, domnule! Dacă e

pe-aşa, n-aţi fi decât o fantomă, care ar fi trebuit să moară de o sută de ori.

— Mixinele mă pot avea, murmură Merik, cu privirea pierdută în cana goală, dacă asta înseamnă că le-ar da drumul lui Kullen, lui Safiya sau… sau altor suflete mai bune decât mine.

— Poate că aşa simţiţi, şopti Cam, dar sunteţi singurul.

Merik bătu în masă, pe hartă – orice, numai să schimbe subiectul.

— Am găsit asta în biroul surorii mele din Donjonul lui Pin!

— Cisternele răspunse Cam pe un tom care se voia degajat, iar, dacă băgase de seamă stânjeneala lui Merik, nu o arătă în niciun fel, ci se aplecă şi arătă cu degetul X-ul. Dar ce-i asta?

— Speram să ştii tu. N-ai spus că foloseai cândva Cisternele ca să străbaţi oraşul?

— Ba da! Faţa i se schimonosi şi îşi ţuguie buzele într-o parte. Nu ştiu exact unde este locul *ăsta,* dar ştiu cam pe unde vine. Ăsta de aici – arătă către un tunel lat care se întindea pe aproape jumătate de hartă – este sub Strada Albă. Noi îi spunem *Strada Rahatului,* fiindcă acolo se colectează toată mizeria din oraş.

— Şi orele astea ce sunt? Merik încercui lista cu degetul.

Pete stacojii apărură pe dată în obrajii lui Cam, întinzându-se peste semnele albe.

— Ştiu să socotesc, domnule, dar nu ştiu să citesc numerele.

— Ah! fu rândul lui Merik să se îmbujoreze.

Fireşte că mare parte din echipajul lui nu ştia să citească. Uitase că ăsta era un lux pe care îl câştigase prin simplul fapt că se născuse în familia potrivită.

— Ei bine, sunt trecute şase ore, spuse el, începând cu al zecelea dangăt de clopot şi jumătate şi crescând din jumătate în jumătate de oră.

— A, da, domnule! zâmbi uşurată. Trebuie să fie atunci când se inundă. Vedeţi, tunelele aduc apa din râu. Mare parte din ea trece prin conducte şi toate cele, dar o parte

trece pe sub Strada Rahatului. Curge pe aici, colectează mizeria, după care este aruncată iar afară.

— Este curăţată într-un rezervor mare de sub Debarcaderul de Sud, după care este aruncată înapoi în râu, la sud de oraş. Strada Rahatului se inundă des, cum vă puteţi închipui, un alt motiv pentru care oamenii o ocolesc. Dar *poate,* tărăgănă ea cuvântul, că atunci are loc o întâlnire. Se întâmplă tot timpul în celelalte tunele. În pasajele unde Forţele Regale nu vin niciodată; se strâng găştile să se bată ori să facă troc.

— Prin urmare, sora mea trebuie să se întâlnească la douăsprezece şi jumătate cu cineva, spuse Merik, zâmbind obosit. Bună treabă, băiete!

Nodul din gâtul lung al lui Cam era aproape vizibil. Rupse degrabă o altă bucată de pâine.

— Micul dejun?

Merik primi bucata de pâine, după care spuse:

— Acum e rândul tău, Cam. Zi-mi ce s-a întâmplat!

— Doar una dintre găştile din Skulks.

Începu să molfăie pâinea. Câteva firimituri i se lipiră de buze, dar continuă cu gura plină:

— Nu ştiam că şi-au extins teritoriul şi am mers pe unde n-ar fi trebuit să merg. Aşa că m-am întors la Donjonul lui Pin, iar ei m-au doftoricit. Şi mi-au dat să folosesc alifia asta.

Merik încerca să încuviinţeze, păstrându-şi calmul – să încerce să-şi ascundă focul care-i năvălise pe neaşteptate prin vene.

— Care gaşcă?

— Una pe care nu o ştiţi. Şi mai multă pâine, şi mai mult mestecat, şi mai multă rezistenţă încăpăţânată.

Aşa că Merik nu mai insistă. Pentru moment.

— Cei de la Donjonul lui Pin, te ştiu bine?

— Sigur! Ridică din umăr. Obişnuiam să trec pe acolo înainte să intru în echipaj, domnule. Când a început să fie prea periculos ca să mai pot dormi pe străzi sau prin Cisterne… Ei bine, sfârşeam mereu la Donjonul lui Pin.

La auzul cuvintelor, *a început să fie prea periculos ca să*

mai pot dormi prin Cisterne, sângele lui Merik începu să clocotească de-a binelea.

— Ai… dormit în Cisterne?

Cam ridică neajutorată din umeri.

— Da, domnule. E un adăpost, nu-i aşa? Şi poţi locui acolo fără grijă odată ce înveţi ciclurile inundaţiilor.

— Câţi oameni locuiesc acolo?

Şovăitor, ca şi cum îşi dăduse seama că Merik nu mai avea de gând să aducă iar vorba de găşti, Cam se destinse. Ţinuta ei se gârbovi la loc şi rupse încă o bucată de pâine.

— Câteva mii, poate?

— Şi toată lumea ştie asta, nu-i aşa? Eu sunt singurul prost care nu ştie, îşi încrucişă Merik braţele la piept şi se lăsă pe spate, iar lemnul scârţâi în semn de protest. Pe răsuflarea lui Noden, spuse el, cu ochii în tavan, nu ştiu nimic despre oraşul ăsta!

— N-aţi crescut aici, domnule. Eu da!

La fel şi Vivia. Crescuse laolaltă cu marinarii şi cu soldaţii. Cu Înaltul Consiliu şi cu Regele Serafin. Asta îi dădea un avantaj. Unul dintre multe altele.

În copilărie, Merik crezuse că fusese cel norocos – trăind în voie pe domeniul Nihar, avându-l pe Kullen alături. Vâna, pescuia şi cutreiera prin pădurile pe jumătate moarte. În vreme ce asta îi adusese loialitatea şi dragostea celor din sud, aici, în Lovats, Merik era un nimeni.

Totuşi, putea să schimbe asta. Putea să-şi îndrepte greşelile. Putea să fie cel de care aveau nevoie oamenii lui.

Cu o putere reînnoită, Merik se aplecă peste hartă.

— Poţi să mă duci la Strada Rahatului, băiete?

— Pentru întâlnirea asta, domnule? Cum să nu! Dar numai dacă pot rămâne şi eu – fiindcă, ştiţi dumneavoastră, aici îşi ridică vocea astfel încât Merik să n-o poată contrazice, dacă mi s-ar fi permis să vă însoţesc când eram la Donjonul lui Pin, aş fi putut să fluier să vă avertizez, înainte să urce secundul la etaj.

— Dar atunci tu ai fi fost cea care i-ar fi înfruntat apavraja.

— E o *Vrăjitoare a Apei?* Cam făcu ochii mari.

— O Vrăjitoare a Apei completă – nu doar una a Fluxului… Vocea i se pierdu, înlocuită de un căscat. Cu gura deschisă larg şi cu ochii abia mijiţi, arăta întocmai ca un pui de căţeluş somnoros.

Furia lui Merik se întoarse pe dată. Arătă greoi către pat.

— Culcă-te, Cam! O spuse pe un ton mai aspru decât intenţionase. Pornim spre Strada Rahatului de cum se înalţă soarele pe cer.

Cam întredeschise gura. Era limpede că ar fi vrut să se supună – să se culce –, însă loialitatea ei afurisită nu-i permitea să-l abandoneze aşa uşor.

— Cum rămâne cu dumneavoastră, domnule? întrebă ea, chiar atunci.

— O să dorm şi eu. Odată şi-odată.

Urmă apoi un zâmbet prevăzător, iar Merik se strădui să nu i-l întoarcă. Ăsta era efectul lui Cam. Putea să facă o încăpere întreagă să strălucească, deşi era cufundată într-o lume a întunericului. În câteva clipe fata se cuibări pe pat şi adormi îndată. Merik aşteptă până când pieptul ei urca şi cobora în ritm cu somnul, înainte să se ridice cât mai încet posibil şi să pornească tiptil spre uşă. Avea două treburi de rezolvat înainte să-şi permită să doarmă.

Mai întâi, trebuia să facă rost de o pereche de cizme, cu toate că nu avea nici cea mai vagă idee de unde ar fi putut să le ia la ora aia.

În al doilea rând – o treabă care era cu adevărat importantă, una care îl făcu pe Merik să coboare câte două trepte odată –, avea o gaşcă de găsit. Una care îşi făcea veacul prin apropierea Donjonului lui Pin. Una care credea că să te iei de cei slabi era un mod acceptabil de a trăi.

De ce ţii o lamă într-o mână?

— Ca oamenii să nu uite că sunt ascuţit ca tăişul, murmură Merik, pe când păşea în dimineaţa jilavă.

De ce ţii un ciob de sticlă spartă în cealaltă?

— Ca oamenii să nu uite că îi urmăresc mereu. Cu aceste ultime vorbe, Merik îşi trase bine gluga pe cap şi porni către Skulks.

17

Safi nu mai văzuse nicicând ceva asemănător cu Republica Piraţilor din Saldonica. Vai! Auzise poveşti despre marele oraş construit pe ruine străvechi, cu facţiunile lui mereu în câte un război, cu teritoriile în continuă schimbare şi transformare. Şi mai auzise poveşti şi despre arena rău famată, unde războinicii şi vrăjitoarele se luptau pe bani şi unde rivalitatea dintre Ochi-Răi şi Velele Roşii cădea pe plan secund în favoarea violenţei şi a pariurilor.

Safi mai auzise şi că persoanele de culoare, de orice condiţie ori naţionalitate, nu numai că puteau să trăiască în Saldonica, dar puteau fi şi cumpărate, vândute sau date la schimb. Şi mai erau şi legende despre crocodili care pândeau prin apele canalelor. Sau despre vulpile-de-mare mai mari ca bărcile din golf, care puteau să tragă oameni şi corăbii deopotrivă.

Totuşi, Safi ştiuse dintotdeauna că acele istorisiri nu erau decât nişte poveşti de adormit un copil neascultător de şase ani care *nu voia să se ducă la culcare, nu putea Habim să-i mai spună încă o poveste cu piraţi?*

Doar că erau adevărate. Toate.

Ei bine, poate nu şi partea cu vulpile-de-mare. Safi ştia – din propria experienţă – că acele creaturi existau de-adevăratelea, dar încă nu văzuse Golful Saldonica, aşa că nu putea confirma dacă se găseau acolo.

Un ceas întreg de mers prin frunzişul des îi scoase pe Barzii Iadului, pe Safi şi pe Vaness pe un drum lăturalnic. Bătătorit şi adâncit pe mijloc de la atâtea copite şi căruţe, era şi acum ticsit de copite şi de căruţe, gata să-l bătătorească şi mai mult. Toată lumea se îndrepta spre nord şi numai trei oameni le aruncară lui Safi şi lui Vaness câte o privire. O mână de ajutor sau un interes sincer, pe de altă parte, erau gesturi pe care oamenii nu păreau dornici să le ofere.

Safi nu-i putea învinovăţi. *Voia* să-i învinovăţească, însă

adevărul era că înţelegea motivul pentru care ceilalţi îşi vedeau de treabă. Numai Zander, cu statura lui masivă, ar fi fost suficient cât să te pună pe fugă. Lev şi Caden nu făceau decât să completeze imaginea *oamenilor pe care mai bine i-ai lăsa în pace.*

În plus, nu toată lumea era la fel de altruistă ca Merik Nihar. Nu toată lumea era un Vrăjitor al Vântului nebun, care zbura cu capul înainte în lupte, fără să-i pese de propria siguranţă ori de propriii nasturi.

Nu trecu mult şi copacii se răriră, lăsând să se vadă un pod. Aici malurile râului erau doar cu puţin mai înalte decât apele maronii şi leneşe care curgeau printre ele, iar o ploaie zdravănă ar fi fost suficientă cât să cufunde de tot podul cel lat.

Crocodilii păreau să fie conştienţi de asta, căci jivinele leneveau de-o parte şi de alta a scândurilor deformate. Pe toţi zeii din adâncuri, câţi dinţi la un loc! Caden nu fu nevoit să-i dea zor lui Safi.

În cele din urmă, pe când clincătul celui de-al nouălea dangăt de clopot fu adus de vânt, Barzii Iadului le conduseră pe Safi şi pe Vaness printr-o poartă uriaşă dintr-un perete străvechi şi înclinat. Deasupra, flutura un stindard imens şi, fiind atât de aproape, nu aveai cum să nu observi şarpele încolăcit în jurul semilunii marstokeze.

Traficul se gâtui, cei care intrau în Republica Piraţilor din Saldonica fiind mai numeroşi decât cei care ieşeau. În cele din urmă, Safi intră şi găsi că Saldonica revendicată de Ochi-Răi era de-a dreptul *frumoasă.* Şocant de frumoasă. Safi îşi închipuise o mahala unde domneau disperarea şi fărădelegea, însă văzu drumuri, canale de scurgere, felinare focvrăjite şi gărzi în uniforme aurii care să dirijeze traficul. Ba erau chiar şi steaguri care atârnau de fiecare felinar de pe stradă.

Da, clădirile se îngrămădeau şi mai mult una în cealaltă, pe măsură ce se afundau în şes. Şi da, erau mai mulţi oameni decât în majoritatea oraşelor, dar, cu toate astea, *nu* puteai spune câtuşi de puţin că partea oraşului aflată sub stăpânirea Ochilor-Răi era o mahala.

Dincolo de străzile construite pe teritoriul Ochilor-Răi, se întindea o deltă mlăştinoasă. La stânga, jungla deasă şi neagră îmbrăţişa peisajul mocirlos. La dreapta, pământul umed lăsa loc unui golf noroios. Docurile se întindeau cât puteai vedea cu ochii – ticsite de corăbii. Era ca şi cum toate ambarcaţiunile din oraşul Veñaza erau ancorate într-un singur port. Safi nu mai văzuse nicicând atâtea pânze în bătaia vântului. Şi nici atâţia pescăruşi zburând în cerc.

Afurisite păsări.

Totuşi, arena fu cea care-i atrase privirea. Nu aveai cum să n-o vezi. De cum zări prin fanta coifului stadionul pe jumătate din piatră, pe jumătate din lemn, ştiu îndată ce era. Numai dimensiunile îl dădeau de gol – era mai mare şi mai înalt decât orice clădire din Republică. De la depărtare, arăta ca o fortăreaţă străveche şi imensă, pe care natura încercase să pună stăpânire. O schelărie de lemn fusese adăugată, ca să umple jumătatea care lipsea, iar steaguri colorate fluturau din vârful celor opt turnuri, oferindu-i aspectul unei coroane cu nestemate căzută în dizgraţie şi lăsată la cheremul crocodililor.

Curând, Safi pierdu din ochi arena, mlaştinile. Nu se mai uita decât la lumea din jurul ei. Oriunde i-ar fi căzut privirea, vedea oameni de toate soiurile şi de toate naţiile. Până şi nomatsi se plimbau ţanţoşi şi după bunul plac pe drumurile de pământ ale Ochilor-Răi – la fel cum făceau şi Sudiştii, Esticii şi toate celelalte etnii recunoscute de Safi.

Pe deasupra lor, strigătele negustorilor, ale marinarilor şi *toate* celelalte zgomote răsunau cu putere, printre ele şi multe minciuni – surprinzătoare, după atâtea zile petrecute pe mare şi în sălbăticie.

Destul de repede însă, aşa cum se întâmplă de obicei, adevărurile şi minciunile se contopeau într-un bine cunoscut zgomot de fundal. Unul pe care putea cu uşurinţă să nu-l ia în seamă, să-l uite, în timp ce Barzii Iadului le conduceau pe Safi şi pe Vaness într-o piaţă în aer liber.

Aici, corturi înfoiate se întindeau cât de mult vedeai cu ochii.

— În Saldonica găseşti tot ce-ţi pofteşte inima!

Safi îşi răsuci gâtul înţepenit şi se uită la Caden prin fanta coifului ei. Era palid şi se vedea că faţa nu-i lucea numai din cauza sudorii unei zile de vară. Era ceva în neregulă cu rana lui, iar *asta* o făcea fericită.

Îi întâlni privirea, ridicând uşor din sprâncene.

— Şi tot aici poţi să vinzi ce urăşti mai mult pe lume.

— Asta e o ameninţare?

— Nu te urăsc, eretico! Eu doar mă supun ordinelor… *rahat!*

Într-o izbucnire de viteză, porni înaintea lui Safi, însă, de vreme ce încă ţinea frânghiile cu care era legată, o trase după el. Simţi cum smucitura îi dislocă umerii.

Durerea o săgetă. Un strigăt i se smulse de pe buze. Se trezi că-şi târăşte picioarele, încercând să ţină pasul cu goana lui Caden.

El însă fu prea încet ca s-o poată opri. Împărăteasa se prăbuşi, trântită la pământ de o căruţă. Dar nu orice căruţă, ci una condusă de trei oameni cu însemnul Ochilor-Răi pe braţ.

Mai rău, lui Vaness îi căzuse coiful de pe cap, lăsându-i chipul înroşit, transpirat şi lucios în văzul lumii. În văzul celor trei Ochi-Răi. Puse capul în pământ, dând să-şi ascundă trăsăturile, însă întârzie cu *doar* o fracţiune de secundă – aplecându-şi trupul în aşa fel încât piraţii să-i poată observa tatuajul de vrăjitoare – gest care-i făcu simţurile lui Safi să răsune a fals.

Vaness voia să fie văzută; înscenase întregul accident, iar asta avusese efectul scontat. Unul dintre Ochi-Răi se holba acum la chipul ei, cel de-al doilea la mână, în vreme ce al treilea bătea în retragere, de parcă ar fi avut treburi mai urgente de care trebuia să se ocupe.

Treburi urgente care le-ar fi eliberat pe Safi şi pe Vaness din mâinile Barzilor Iadului sau treburi urgente care includeau *uciderea* împărătesei Marstokului. Safi nu ştia sigur care din două. Însă nu avu timp de stat pe gânduri, căci Lev începuse să-şi croiască drum pe aleea strâmtă, mărginită de prăvălii; Zander îi luă pe sus pe cei doi, care nu i se împotriviseră, şi puse coiful înapoi pe capul

împărătesei; în vreme ce Caden o zorea pe Safi într-un ritm ameţitor, lăsându-i în urmă pe ceilalţi.

Primul han la care se opriră Barzii Iadului era plin. Al doilea la fel şi următoarele trei după acela. Se părea că avea să fie o celebrare importantă peste două zile, iar mii şi mii de oameni dăduseră năvală în oraş ca să vadă lupta din arenă ce avea loc în fiecare an. Măcelul lui Baile, cum i se spunea, motiv pentru care Republica Piraţilor din Saldonica era acum ticsită şi mai că stătea să dea pe afară.

Safi înregistră toate informaţiile pentru mai târziu – la fel cum încercă să înregistreze şi felul în care era organizat teritoriul Ochilor-Răi, precum şi soldaţii care veneau, evident, pe urmele Barzilor Iadului. Pe urmele lui Vaness. Şi totuşi, datorită înălţimii sale, Zander îi vedea venind. Ridica o mână, iar Barzii Iadului apucau pe o străduţă laterală, cu Vaness şi Safi la urmă.

Al şaselea han era un turn vechi transformat în ceva locuibil, fiecare etaj având o combinaţie diferită de piatră, lemn şi obloane. Acolo găsiră Barzii Iadului loc să se ascundă, cu toate că Safi nu ştia cât aveau de gând să rămână.

Încăperea pe care o închiriară era mică, la cel de-al patrulea etaj. Abia dacă era suficient de înaltă, încât Zander să poată umbla fără să-şi aplece capul într-o parte. Nu că ar fi contat, căci, de îndată ce Barzii Iadului le conduseră pe Safi şi pe Vaness înăuntru, uriaşul plecă.

Doi la doi. Şanse mai bune, dar tot nu grozave. Mai ales de vreme ce Safi era acoperită de praf din cap până în picioare, iar Vaness se ghemuise numaidecât pe patul îngust de-o persoană.

Nu era vorba despre sfârşeala pe care Safi o simţea în membre, nici despre durerea din plămâni. Nici despre băşicile din călcâie, de pe degete ori de la glezne care îi plesniseră. Nici măcar despre durerea din genunchi şi din picioare, pe care putea să n-o ia în seamă.

Ci despre pielea roasă de frânghiile înfăşurate în pânză, despre cum simţea fiecare fibră intrându-i în carne… Cu

fiecare pas pe care îl făcea, i se jupuia şi mai multă piele, iar rana i se lărgea şi mai mult, urcându-i pe braţe, pe picioare, mai sus, tot mai sus.

Safi aşteptă în tăcere până când Caden îi scoase coiful de pe cap, întreaga încăpere devenind vizibilă: un singur pat, acoperit cu o cuvertură de lână, şi un scăunel jos, lângă el. O masă şi o chiuvetă pe peretele opus, cu un robinet care părea a fi apăvrăjit. Două lămpi cu ulei deasupra şi, în sfârşit, o fereastră, fără sticlă, ci doar cu un oblon, ale cărui şipci erau suficient de late, cât să permită brizei de peste zi şi zaiafetului să pătrundă înăuntru.

Nimic din încăpere nu era folositor. Cel puţin, nu ceva pe care Safi putea să-l observe din pricina oboselii. Era totuşi un obiect interesant în cameră, un semn deasupra uşii pe care scria **ÎNTOTDEAUNA, DAR ÎNTOTDEAUNA SĂ RĂMÂI PESTE NOAPTE.**

Safi habar n-avea ce înseamnă.

Pe când stătea acolo, o apăsare uşoară din dreptul încheieturilor îi atrase atenţia la Caden. Îi tăia frânghiile şi, în ciuda celei mai înverşunate dorinţe, ochii i se umplură de lacrimi. Nu de uşurare, nici de recunoştinţă, ci de durere. O durere care îi reverbera până în măduva oaselor.

— Astea trebuie curăţate, spuse Caden şi, cu toate că tonul nu îi era poruncitor, Lev sări numaidecât să facă întocmai.

Ieşi din încăpere. *Şanse mai bune.*

— Stai jos! îi ordonă Caden, iar Safi se împletici până la partea liberă a patului. Nu mai stătuse atât de aproape de Vaness de când fuseseră prinse. Pe flăcările iadului şi pe toţi demonii focului, împărăteasa arăta jalnic! Tălpile îi erau zdrelite, picioarele şi braţele acoperite de noroi, iar gulerul imens încă îi atârna de gât.

Ameţită, Safi se lăsă pe marginea patului; împărăteasa nici nu se clinti, iar Safi avu nevoie de toată energia rămasă ca să-şi ţină ochii deschişi până când Lev se întoarse cu săpun şi cu nişte cârpe curate.

Apoi veni şi Zander. Cu mâncare – mâncare adevărată şi

pâine adevărată şi apă adevărată cu care să se spele. Mirosul păru s-o trezească pe Vaness şi, cu toate că peştele era prea gumos şi atât de condimentat, încât limba lui Safi mai că nu ţipă, nici că-i păsă. Şi nici împărătesei. Înfulecară mâncarea şi, chiar înainte ca Safi să apuce să-i spună ceva, orice, împărătesei, Vaness se puse deja pe-o parte şi adormi la loc.

Între timp, Lev şi Zander o tuliseră din nou, iar Caden trase scăunelul între pat şi uşă. Apoi începu să-şi dea jos armura. Strat cu strat. Mănuşi, platoşă, cămaşa de zale şi, la urmă, cizmele. Fiecare fură puse cu grijă una peste alta lângă chiuvetă.

Comandantul Barzilor Iadului se făcea din ce în ce mai mic, până ajunse la jumătate din cât fusese până atunci, rămânând doar în lenjeria de corp. După care îşi dădu jos şi cămaşa de corp, pe care o puse peste grămada uriaşă de echipament, scoţând la iveală o persoană necunoscută lui Safi.

Acum Caden nu mai era un Bard al Iadului. *Acel* Caden fusese morocănos, înfricoşător şi gata să atace. Nu era nici Pehlivanul Prefăcut, care era şiret, seducător şi cu limba ascuţită.

Acest Caden era zvelt, plin de cicatrici şi musculos. Era seriozitate, era întuneric, era… o *inimă frântă.* Da, ceva la Caden părea sleit. Pierdut.

Safi mai ştia pe cineva exact la fel. Pe unchiul ei.

Caden înmuie cârpele în chiuveta plină de la picioare, apoi începu să frece şi să pufnească şi să frece şi mai cu sârg rana de pe umărul său. Toate cuţitele rămaseră în teacă, dar la îndemână. Aşa că, deşi avea pieptul dezgolit şi faţa schimonosită de durere, Safi nu se îndoia nici pentru o secundă că ar fi putut să o ucidă.

La urma urmelor, erau leii împotriva lupilor.

Ce-ar face Iseult? se gândi Safi amorţită. *În primul rând, nu te lăsa prinsă.* Însă nici Iseult nu le ştia pe toate. Posibil ca mâncarea s-o fi moleşit pe Safi, dar cu siguranţă avea să se gândească la ceva folositor cu mintea ei înceţoşată.

Îşi drese glasul. O duru, iar cuvintele aveau gust de

piper negru.

— Ce ţi s-a întâmplat, Bardule?

— Sunt rănit.

Pieptul lui Caden se cutremură, pe când îşi atinse rana sângerândă de la umăr. Părea adâncă, deşi nu prea ar fi avut unde să se adâncească. Muşchii aţoşi erau strâns lipiţi de os.

Ceea ce-i aminti de pieptul altui bărbat. Prima trăsătură fizică pe care o văzuse la Merik, pe când zbura deasupra debarcaderului din oraşul Veñaza.

Safi se încruntă, alungând gândurile despre trecut. Despre pieptul gol al lui Merik. Amintirile nu-i erau de niciun ajutor acum.

— Cum te-ai rănit, Bardule?

— Cu un tăiş.

— Da? Tonul lui Safi era mai ascuţit acum. Comandantul Barzilor Iadului se pricepea să evite întrebări la fel de bine cum se pricepea să le provoace. Şi al cui era tăişul?

— Al duşmanului meu.

Câteva minute singurele sunete fură pleoscăitul apei când clătea cârpa însângerată. Picuratul ei, atunci când o stoarse. Şi oftaturile adânci, când îşi curăţa o rană care avea nevoie de mai mult decât nişte apă ca să se vindece.

Însă Caden chiar avea mai mult decât doar apă, după cum se dovedi. Scoase un vas de lut din mormanul de echipament murdar, dar, în loc să se dea pe propria rană, înmuie o cârpă curată în bazin şi traversă încăperea spre Safi.

Ea nu se trase înapoi. Nici măcar atunci când ajunse suficient de aproape cât s-o apuce. Pur şi simplu, îşi scoase bărbia înainte şi îşi arcui spinarea.

Ca întotdeauna, el nu era deloc impresionat. Sau *neimpresionat,* se gândi ea, cu toate că nu credea să aprecieze gluma mai mult decât Vaness.

— Ştiu că tu crezi că mie îmi face plăcere, dar nu e aşa. Se lăsă în genunchi. Şi mai ştiu că tu crezi că, dacă te încăpăţânezi să nu iei în seamă durerea, e un fel de victorie. Dar nu e. Crede-mă. Pe termen lung, nu faci decât

să-ţi pricinuieşti şi mai mult rău. Acum lasă-mă să-ţi văd tălpile.

Safi nu se clinti. Nu putea să-şi ia ochii de la tăietura lucitoare care se întindea de-a lungul claviculei lui. O reţea roşie se răspândea în afara ei, semn că nu mai avea mult până când cangrena avea să pună stăpânire pe ea. Şi totuşi, nu asta o surprinse, ci mai degrabă cicatricea de sub rană. Şi cea de deasupra ei, de pe tot pieptul şi până pe braţe. Nişte crestături, nu mai albe decât pielea lui şi aşa palidă. Toate ieşite în afară şi urâte. Acopereau fiecare centimetru de pe trupul lui Caden, fiind identice cu cele de pe faţa lui Lev.

— Tălpile tale, repetă Caden.

Dar Safi rămase nemişcată, cu privirea aţintită asupra celei mai urâte dintre cicatrici, cea de pe gâtul lui. Chiar deasupra lanţului de aur, identic cu cel pe care îl purta unchiul Eron. Semnul era cât degetul mare al lui Safi şi se întindea de jur împrejurul gâtului lui Caden.

— În regulă, spuse în cele din urmă. Dacă nu mă laşi să-ţi îngrijesc rănile, n-am s-o fac. Şi împărăteasa are nevoie de îngrijiri.

— Ba da! îi alunecară cuvintele de pe buze, Safi înghiţind în sec, forţându-se să-şi ia ochii de la cicatricile Bardului. Vreau să le cureţi.

— Isteţ din partea ta! Îşi plecă uşor capul, o mişcare aproape graţioasă. *Aproape.* Ştii, am fost şi eu cândva ca tine, eretico. Toţi Barzii Iadului au trecut prin asta.

— Atunci, dă-mi drumul!

— Ca să poţi fugi? Lui Henrick n-o să-i placă.

După care, cu mişcări lente, ca şi cum n-ar fi vrut s-o sperie, Caden întinse mâna spre gleznele ei.

Safi aproape că-şi pierdu cunoştinţa de durere. Un pumn de căldură şi lumină. Lumea începu să se învârtă. Simţi cum se prăbuşeşte pe dinăuntru.

Şi totuşi, nu era proastă. Îl lăsă pe Bardul Iadului să-i cureţe gleznele, doar pentru că avea dreptate în legătură cu încăpăţânarea ei, care nu îi servea la nimic. La urma urmelor, nu-i pricinuise decât rău. Deşi, pe ţâţele caprei, îi

rănea mândria să recunoască asta! Fie şi doar în sinea ei.

— De ce ai fugit de la întâlnirea pentru Armistiţiu? o întrebă Caden pe când îi atingea uşor rănile.

— De ce nu? şuieră Safi printre dinţi de durere. Tu ai vrea să te măriţi cu un broscoi bătrân care vrea să te folosească pentru magia ta?

Caden chicoti, însă, dacă sunetul acela fusese însoţit şi de un zâmbet, Safi îl ratase.

— Dacă te măriţi cu el, ai putea să ajuţi Cartorra. Ai putea să ajuţi familia Hasstrel.

— Ei n-au nevoie de mine.

Cuvintele abia dacă îi ieşiră printre dinţii încleştaţi. Caden trecuse de la glezne la călcâie şi, dacă era posibil, o dureau şi mai rău.

— Ţie de ce-ţi pasă de familia Hasstrel?

— Am crescut prin apropiere.

— Atunci, ar trebui să ştii cât de îngrozitori sunt munţii Orhin şi cât de înguşti la minte sunt oamenii de-acolo. Le place să trăiască sub jugul împăratului Henrick.

— Iar *tu* ar trebui să ştii cât de imatur sună asta.

Cuvintele lui Caden erau acum acoperite de un strat de asprime. Prima scânteie de ceva vecin cu o emoţie de orice fel. *E bine de ştiut.* Şi totuşi, nimic din nemulţumirea lui nu-i afectase spălatul metodic al tălpilor.

— Cartorra are defectele ei, eretico, dar are şi siguranţă. Are hrană, dar şi bogăţie, drumuri, educaţie. Aş putea să continui, căci lista e lungă. Dă-mi încheieturile!

Safi i le dădu, strângând cu putere din ochi când simţi arsura primei atingeri. Durerea reveni. Apoi dispăru.

— Dar, se sili ea să spună, agăţându-se de conversaţie, pe lista ta nu se găseşte şi libertatea, nu?

— Sunt mai multe grade de libertate. Libertatea totală nu este tot timpul bună, cum nici lipsa ei nu este neapărat ceva rău.

— E uşor pentru tine să spui asta, când nu tu eşti cel ţinut captiv împotriva voinţei tale.

Râse, din nou, iar ochii lui Caden – injectaţi, gânditori – se ridicară să-i întâlnească pe ai ei.

— Chiar n-ai habar, nu-i aşa?

— Despre ce?

Însă schimbase deja subiectul.

— Sunt mai multe grade pentru orice, eretico, ceea ce ştiu că nu se potriveşte prea bine cu viziunea ta *adevărat-sau-fals* pe care o ai asupra lumii.

— Nu aşa lucrează magia mea. *Nu în totalitate.*

— Atunci spune-mi cum!

Safi îşi ţuguie buzele, şovăind. Petrecuse atâta vreme încercând să-şi ţină magia departe de lume. Departe de bărbatul care stătea acum îngenuncheat dinaintea ei… Deşi, acum, parcă nu mai avea niciun rost să-şi ascundă puterea. Nu când împăratul şi Barzii Iadului deja câştigaseră.

— Toată lumea minte, spuse ea în cele din urmă.

— Eu nu. Scoase dopul de plută de pe alifia vindecătoare de salvie şi luă puţină cremă cu o cârpă curată.

De cum îi atinse încheietura, durerea dispăru, fiind înlocuită de o senzaţie răcoritoare.

— Ba fireşte că minţi şi tu, îl contrazise ea, închizând ochii ca să se bucure de uşurarea răcoroasă. Ţi-am spus, Bardule. Toată lumea minte. Când ne tachinăm prietenii. Când le dăm bună ziua celor care trec pe lângă noi. Când facem cele mai neînsemnate lucruri, în fiecare moment al fiecărei zile. Sute de mii de minciuni mici şi lipsite de importanţă.

Caden se opri din aplicarea atentă a alifiei.

— Şi tu le simţi pe toate?

Ea încuviinţă, deschizându-şi ochii atât cât să întâlnească privirea lui neabătută.

— E ca şi cum ai trăi lângă ocean. În cele din urmă, nu mai auzi valurile, pentru că te-ai obişnuit cu ele. Nu mai auzi când se sparg de ţărm, când se umflă… Până într-o zi, când vine o furtună. Marile minciuni – pe ele le simt. Dar cum rămâne cu cele mici? Alea se pierd odată cu valurile.

Caden nu schiţă niciun gest, chipul era la fel de imperturbabil, de parcă ar fi chibzuit fiecare propoziţie în parte. Fiecare cuvânt în parte. Fiecare pauză. Şi totuşi, nu

apucă să-i dea un răspuns, că în uşă se auziră două bătăi.

— Eu sunt, domnule! strigă Lev.

Caden se ridică numaidecât în picioare, simţul datoriei şi concentrarea reîntorcându-i-se în linia aplecată a umerilor. Îi întinse lui Safi borcănaşul şi cârpa plină de alifie şi se îndreptă spre uşă.

Lev intră cu paşi mari.

— Eu şi Zander am terminat de cercetat baia publică din spatele hanului, domnule. Nu e niciun pericol să le duc pe doamne să se spele. Arătă cu degetul mare înspre fereastră. După care dumneavoastră şi Zander puteţi să puneţi zăvoarele şi să căutaţi o corabie cât o să lipsim noi.

— Sună bine! îşi trase Caden cămaşa de corp pe el. O să te ajut să le escortezi pe doamne până jos… ce-i?

Lev stătea cu sprâncenele ridicate foarte sus.

— Mă gândeam că… poate şi dumneavoastră şi Zander aţi putea face o baie astăzi?

— Doar ce m-am spălat.

— Nu foarte bine. Şi noi o să suferim de pe urma putorii.

Era un prilej prea bun ca Safi să-i poată rezista.

— Vrea să spună că miroşi ca fundul unui câine mort.

— Am înţeles, spuse Caden în acelaşi timp când Lev exclamă:

— Vai, auziţi accentul muntean? Vorbeşti mai prost decât el!

Safi se înroşi în obraji. *Se adună rahatul pe jgheab.* Trecuse atâta vreme de când nu mai vorbise în cartorrană. Accentul Orhin trebuie că i se strecurase în vorbă, iar acum Caden zâmbea pe când îşi lega centura cu săbii la mijloc. Un zâmbet adevărat, asemenea celui cu care o cucerise Pehlivanul Prefăcut la jocul de cărţi. Viclean, ascuns…

Îi amintea lui Safi că el era duşmanul. Că *el* era motivul pentru care viaţa ei fusese făcută scrum. Nu putea să uite asta. Aceşti oameni erau oponenţii săi şi tot ce conta era să scape din mâinile lor.

18

Iseult se trezi cu mâna stângă complet amorţită. Dormise numai în episoade ca vai de ele de când o întâlnise pe Esme, însă ultimul se prefăcuse într-o aţipeală de mai multe ore cu braţul prins sub şold.

Îşi schimbă greutatea, folosindu-şi mâna dreaptă ca s-o mişte pe cea stângă… apoi să-şi răsucească trupul. O lumină străvezie şi roz pătrundea pe sub proeminenţa acoperită de muşchi pe care o împărţea cu Vrăjitorul Sângelui. Aerul era umed de la ploaia din ziua de dinainte, dar cald, iar răsuflarea uşoară, regulată a lui Aeduan nu era decât la câţiva paşi depărtare.

O căldură îi umplu pieptul. Cum putea Vrăjitorul Sângelui să doarmă? Ar fi trebuit s-o trezească pe Iseult să stea de pază.

Ai călătorit două săptămâni fără să ai pe nimeni să stea de pază, i-o întoarse propria conştiinţă.

Da, îşi spuse ea, masându-şi braţul ca să repună sângele în mişcare, *dar acum nu mai sunt nevoită să fac asta.* Acum se putea folosi de orice resursă pe care o avea la îndemână, iar Vrăjitorul Sângelui asta era: o resursă. O unealtă.

Un dar.

Iseult se cutremură, amintindu-şi cuvintele lui Esme. Păpuşarul îi ucisese pe bărbaţi ca s-o „ajute” pe Iseult, şi nu era prima oară când şi-ar fi dorit să aibă pe cineva alături care s-o ajute să lupte împotriva lui Esme.

Pe numele zeiţei! s-ar fi mulţumit cu orice în situaţia actuală – cu siguranţă că trebuia să existe cineva care să ştie ceva despre Visare şi despre Spintecaţii controlaţi de Păpuşar.

Vrăjitoare Ţesătoare ca noi, cum zisese Esme – iar Iseult îşi frecă şi mai cu sârg braţul amorţit. Ea nu era ca Esme. Ea nu era *deloc* ca Esme.

Stază! îşi porunci. *Stază în degetele de la mâini şi de la picioare!*

De cum începu să-şi simtă iarăşi braţul, Iseult ieşi în lumina răsăritului, uşurată că avea ceva de făcut. După ce se asigură că pumnalul era prins bine de pelerina ei din piele de salamandră sau, mai bine spus, pelerina lui *Aeduan,* se strecură până în desişul de pini din apropiere. În timp ce mergea, strânse la piept Piatra de Fir.

Vin, Safi. Câteva clipe, cât ţinuse strâns rubinul, gheaţa pe care o simţea în umeri se topi. Se sparse sub un val de căldură. Ceva care îi creştea în stomac şi care îi apăsa plămânii… *Speranţa,* îşi dădu seama în cele din urmă. Credinţa că ea şi Safi aveau să se întâlnească din nou.

Când făcu următorul pas, talerul de argint se atinse de mâna ei, fiind prins de aceeaşi cordeluţă din piele ca Piatra de Fir. Aeduan făcuse o gaură în argintul pătat cu uşurinţa cu care ar fi făcut-o dacă ar fi fost de hârtie, iar vulturul cu două capete se încălzise acum între degetele lui Iseult. Îşi lăsă mâna în jos. Iuţi pasul, pământul umed scârţâindu-i sub picioare.

Când se întoarse la proeminenţa acoperită de muşchi cu un iepure în capcană, Vrăjitorul Sângelui se trezise şi stătea cu picioarele încrucişate pe piatră. Avea ochii închişi, iar mâinile i se odihneau pe genunchi, de parcă ar fi meditat.

Iseult citise de practica asta în cartea ei despre mănăstirea Carawenilor. Liniştea şi nemişcarea îi permiteau unui călugăr să-şi separe mintea de trup.

Încercase şi ea o dată, însă nu reuşise nici pe departe. Deja se lupta din răsputeri să-ţi ţină departe emoţiile – dacă scăpa şi de gânduri, cu ce mai rămânea?

Când Aeduan nu schiţă niciun gest cum că ar fi băgat de seamă întoarcerea lui Iseult, fata se strecură fără zgomot înăuntru. Îşi dădu jos mantia din piele de salamandră şi îşi suflecă mânecile, gata să jupoaie iepurele.

— Nu e timp!

Iseult tresări. Nu-l auzise pe Vrăjitorul Sângelui, care se apropia. Totuşi, spre deosebire de cum făcuse el când fusese prins cu garda jos, Iseult rămase nemişcată. Vânătaia de la gât, chiar deasupra claviculei, era singurul

avertisment de care avea nevoie ca să nu-l mai sperie niciodată.

În Lejna, când Aeduan îi spusese că avea s-o omoare, nu îl crezuse. Când îi spusese acelaşi lucru noaptea trecută, îl crezuse.

— E mai uşor să jupoi iepurele cât e proaspăt…

— Poate să aştepte câteva ore. Vorbise în dalmotti, cu o voce răguşită de somn.

— O să se strice carnea.

— Atunci, ai să prinzi altul, replică el. Trebuie să ajungem cât mai departe înainte ca arşiţa zilei să devină de nesuportat.

— De ce? întrebă Iseult, însă Vrăjitorul Sângelui nu o luă în seamă şi în mai puţin de un minut strânsese deja tabăra. Totul fu adunat, împăturit şi aranjat frumos în bocceaua lui Iseult. Apoi o azvârli pe un umăr, gata să pornească la drum.

Iseult îl urmărea cu privirea. Se mişca atât de iute. Atât de eficient, datorită magiei lui, avea o viteză şi o graţie în mişcări cu care niciun om normal nu se putea măsura.

Ardea de dorinţa să ştie cum funcţionează. Să-l întrebe cum se simţea atunci când o putere atât de mare punea stăpânire pe el – şi dacă era adevărat că magia lui se trăgea din Vid. Însă nu spuse nimic.

Merse ore în şir, cu Aeduan mereu acolo, la câţiva paşi în urma ei. Refuzase să meargă în faţă, aşteptându-se, mai mult ca sigur, cu pumnalul în spate din partea lui Iseult. Sau poate că aşa o punea la încercare, ca să vadă câtă încredere avea în el.

Indiferent ce ar fi fost, Iseult lua lucrurile aşa cum erau. Pentru moment.

Vrăjitorul Sângelui o călăuzea prin cuvinte aspre, directe. Într-o clipă, traversau cu paşi mari o vale inundabilă, în următoarea, îi poruncea să cotească spre dreapta şi să iasă din ea.

— Spre est, îi spunea el brusc. Mai la sud.

Iseult nu ştia dacă Vrăjitorul Sângelui schimba cursul, fiindcă la fel făcea şi Safi, sau, dacă prindea mirosul ei,

pentru ca apoi să-l piardă din nou, lăsându-l pe Aeduan să-i ia urma cum putea mai bine. Însă se oprea după câteva minute, închidea ochii şi adulmeca aerul.

Apoi îi deschidea la loc, irisurile lui devenind de-un stacojiu arzător o clipă. Poate două.

După o jumătate de zi de mers pe lângă trunchiuri scorţoase şi ace negre, pinii deveniră din ce în ce mai mici, făcând loc puieţilor de esenţă tare. Stejarii le luară locul, cu trunchiurile lor argintii, înconjurate de ferigi şi asfodel alb. Apele râului Amonra, lat şi întunecat, curgeau repezi undeva prin apropiere.

Iseult ştia de pe harta din bocceaua ei, precum şi de pe urma lecţiilor cu Mathew şi Habim că pădurea avea să se sfârşească destul de curând. Peisajul urma să se prefacă într-un defileu ceţos, împânzit de tufe mari şi de grămezi de pietre şi mai mari. Râul avea să se reverse în cascada Amonra.

Aici, cu douăzeci de ani în urmă, marstokezii se războiseră cu nubrevnanii. Aici focul alungase familii din casele lor, aducând în cele din urmă înfrângerea Nubrevnei. Încă o naţiune îngroşa acum rândurile învinşilor.

Înainte de Nubrevna fusese Dalmotti. Iar înainte de Dalmotti fusese Marstokul. Vreme de secole, peninsula trecuse din mână în mână şi, tot vreme de secole, nimeni nu o câştigase pe deplin, dar nici nu o pierduse de tot.

În apropiere de Iseult, Vrăjitorul Sângelui trase adânc aer în piept, ochii lui învârtejindu-se roşii.

— Avem două opţiuni, zise în cele din urmă, fie coborâm pe lângă cascada Amonra, ruta cea mai sigură din tot defileul, fie o ţinem spre nord-est, prin pădure, iar înainte să spui că vrei pe la cascadă, ia seama că pe acolo drumul este mai anevoios.

— Cât de departe este Safi? întrebă Iseult, mijind ochii în direcţia defileului. Deasupra lui, păsările planau în cercuri.

— Departe.

— Poţi să-mi spui mai exact?

— Nu.

Nările lui Iseult fremătară. *Stază.*

— Atunci, de unde ştiu că mă duci în direcţia bună?

— Dar eu de unde ştiu că ai restul talerilor mei?

Avea dreptate – stabilind astfel motivele trădării lor iminente.

— Cât de primejdios înseamnă la tine „primejdios”?

— Foarte!

Iseult nu se mai putu abţine. Oftă.

Expresia de pe chipul lui Aeduan rămase neschimbată, cu toate că adăugă:

— Este o aşezare nu departe. Aş putea să-ţi fac rost de un cal. Aşa am putea merge mai mult până să oboseşti.

— Cât de departe? Iseult ar fi vrut un cal.

— Cam un ceas de mers spre nord, cu pasul meu cel mai iute. M-aş întoarce târziu după-amiază.

— Şi eu… ar trebui pur şi simplu să aştept?

Când Aeduan dădu din cap că da, lui Iseult îi trebuiră două clipe ca să se liniştească şi să poată adăuga:

— Şi merită să pierdem atâtea ceasuri pentru un cal?

— Prietena ta este în direcţia aia, arătă el spre sud-est, spre Ţinuturile Disputate. E la mulţi, mulţi kilometri şi la multe, multe zile de mers. Un cal ne-ar fi de ajutor.

Avea dreptate, oricât i-ar fi displăcut să recunoască. Foloseşte orice resursă pe care o ai la îndemână. Totuşi, gândul că va trebui să aştepte ore bune…

Vrăjitorul Sângelui luă tăcerea lui Iseult drept încuviinţare. Întinse mâna.

— Dă-mi înapoi mantia. Călugării obţin învoieli mai bune. Iseult nu prea avea cum să-l refuze. La urma urmelor, era a lui. Şi totuşi, i se împotrivea, dându-şi-o jos de pe umeri cu mişcări extrem de lente. Aerul o învălui, rece şi muşcător.

Înghiţi cu greu, urmărindu-l cu privirea pe Vrăjitorul Sângelui cum şi-o aşază pe umeri, cu partea albă în afară, cu o deprindere firească.

— Mă întorc curând, spuse el cu glas aspru, deja întors cu spatele, deja adulmecând aerul şi încordându-şi

muşchii. Până atunci, nu sta la vedere. Există lucruri mai rele decât Vrăjitorii Sângelui în Ţinuturile Disputate.

Un cal nu avea să economisească mult timp. Nu şi în hăţişurile de pe Ţinuturile Disputate. Deşi Aeduan plecase cu intenţia de a găsi un cal pentru Vrăjitoarea Firului, scopul său principal fusese să se aventureze de unul singur.

Aeduan prinsese o adiere de lacuri limpezi şi de ierni geroase. Acelaşi miros de sânge care nu-i dăduse pace de când cu trădarea lui Leopold. Mirosul necunoscutului care se aliase cu Leopold ca să-l oprească pe Aeduan. Mirosul care rămăsese pe monedele sale ascunse, despre care presupuse că aparţinea celui care îi furase talerii.

Cum ajunseseră arginţii lui pe mâna Vrăjitoarei Firului – ar fi fost încă un răspuns pe care avea să-l scoată cu forţa din gâtlejul lui. Şi cu el nu avea să fie la fel de milos cum fusese cu Leopold la Fântâna Originii din Nubrevna.

Cel mai bun lucru dintre toate era că, dacă Aeduan avea să dea de nălucă şi de locul în care îi ascunsese monedele, nu ar mai fi avut nevoie de Vrăjitoarea Firului. Ar fi putut s-o lase să putrezească în pădure, iar pe Corlant să putrezească în aşezarea lui.

Gândul îi dădu un avânt şi mai mare. Copacii erau subţiri, ferigile joase. Trecea de toate cu nespusă uşurinţă. Lumea se înceţoşa în jurul lui. Verdele, granitul şi trunchiurile deveneau una, învăluite în negura nesfârşită.

Curând, avea să afle toate răspunsurile.

După ce se chinuise din greu să dea de urma Vrăjitoarei Adevărului, care era la sute de leghe în afara razei de acţiune a magiei lui Aeduan, noua urmărire aproape că nu-i solicita deloc puterile. Se folosea de magie doar ca să-şi *impulsioneze* sprintul.

Asta, până când, aşa cum părea că se întâmplă mereu, Aeduan pierdu urma mirosului. Dispăruse de la un salt la altul. Gata cu iernile geroase. Gata cu apele limpezi ale lacurilor.

Aeduan se opri, şuierând printre dinţi:

— Nu din nou, nu din nou!

De fiecare dată i se întâmpla acelaşi lucru. *De fiecare dată*, Aeduan se apropia atât de mult, doar ca să piardă cu totul urma mirosului.

Rămase ţintuit locului, cu un picior pe patul de ace de pin şi cu celălalt pe rădăcina cioturoasă a unui chiparos şi închise ochii. Îşi concentră mintea şi magia spre interior. Trecură câteva clipe prelungi. Pădurea se trezi în jurul lui, întorcându-se la rutina obişnuită. La început, cu băgare de seamă, nişte ciocârlii şovăitoare. Un jder prevăzător.

Dacă putea să-şi amuţească mintea şi să-şi ţină corpul nemişcat, magia lui şi-ar atinge puterea maximă.

Cel puţin ăsta fusese planul, până când auzi un hohot de râs gutural venind din stânga lui.

Aeduan deschise ochii. Privirea lui o întâlni pe a unei ciori, cu ochii ei negri şi cu ciocul cenuşiu perfect nemişcaţi. Penele aspre i se înfoiau în vânt. Nu zbura, nu se mişca. Pur şi simplu îl privea drept în ochi.

Făcându-l să i se ridice părul pe ceafă. Nu mai văzuse în viaţa lui o cioară singură. De obicei, zburau în cârduri pe deasupra pădurilor.

Adulmecă aerul. De la peşti la păsări, toate animalele aveau acelaşi miros sălbatic la suprafaţă: *libertate.* Dincolo de asta, se simţea… *ceaţa de pădure.*

Tuşi, o rafală nestăpânită de vânt care scutură luminişul. Cioara clipi. Aeduan mai tuşi o dată, iar de data asta cioara înţelese aluzia. Se înălţă în zbor, ducându-şi libertatea şi ceaţa cât mai departe de Aeduan, pe cât de iute o purtau aripile.

Doar că acum nările lui prinseră miros de sânge. Magia lui se trezi la viaţă. *Sânge. Magie. Sute de oameni.* Atâtea mirosuri amestecate laolaltă. De toate vârstele. De toate tipurile. Şi toate, drept în faţă.

Piraţi, fără îndoială. Dar ce facţiune? Şi de ce atât de departe de mare? Atât Velele Roşii, cu flotele lor nesfârşite, cât şi Ochi-Răi, care lansau pe nesimţite atacuri cu foc, se mulţumeau să invadeze numai ţărmurile.

Totuşi, amândouă fuseseră măcelărite, amândouă fuseseră înrobite. Ca în cazul războaielor şi a furtunilor, nu

aveai cum să scapi de stăpânirea pe care oamenii şi-o impuneau unii asupra celorlalţi. Încercă totuşi să o ocolească pe cât posibil, motiv pentru care Aeduan mergea înainte pe furiş. Nu era decât instinctul de autoconservare. Trebuia să afle peste cine ar fi putut da, împreună cu Vrăjitoarea de Fir, în Ţinuturile Disputate. Trebuia să afle pe ce drum era posibil s-o apuce piraţii ca să iasă din valea ce se întindea în zare.

Şi, mai ales, dacă erau şi Velele Roşii implicate.

Aşa că, după ce-şi întoarse mantia carawen pe partea pe care o purtase şi Vrăjitoarea Firului, trecu în grabă pe lângă pini şi pe lângă vlăstari, după care se căţără într-un stejar imens. De acolo, se întinse pe o creangă, ca să vadă cine înainta cu paşi mari prin noroiul de dedesubt.

Nu Velele Roşii îi apărură la orizont. Călăreţul care se apropia purta veşminte şterse, însă armăsarul lui brun purta şaua specifică Ochilor-Răi, o pânză cu ciucur, ţesută în stilul celor de la Marea de Nisip.

După prima iscoadă, apărură alţi doi Ochi-Răi călare. În urma lor veneau pe jos soldaţi – de care Aeduan nu ştia ca Ochi-Răi să-i aibă în rândurile lor. Şi totuşi, iată-i mărşăluind, bărbat după bărbat, femeie după femeie, toţi într-un şir indian nesfârşit. Paşi mici, dar hotărâţi. Săbiile zăngăneau la şold.

În mijlocul lor se aflau şi mai multe vrăjitoare; Aeduan simţi miros de furtuni şi pietre, de foc şi ape revărsate.

Adulmecă aerul şi mai atent, ca să fie sigur. Dar nu, pierduse încă o dată mirosul de ape limpezi şi ierni geroase. Ar fi trebuit să ştie de-acum că nu avea să ajungă nicăieri tot urmărind năluca. N-avea niciun rost. Era doar o pierdere de vreme.

Tot cochetând cu ideea de a şterpeli unul dintre armăsarii frumoşi de la stăpânul său, zări vreo douăzeci de bărbaţi venind călare şi intrând în rândul celorlalţi. Nu mergeau într-un ritm anume, nu erau organizaţi în vreun fel. Aveau bice, iar caii lor aveau răni deschise pe crupe şi la picioare.

Velele Roşii.

Într-o clipă, lui Aeduan i se făcu părul măciucă. Deşi nimeni nu voia ca satul său sau tribul să fie atacat de piraţi, cel puţin Ochi-Răi aveau un cod moral după care se călăuzeau. Velele Roşii, Aeduan aflase pe pielea lui, nu aveau.

Ceea ce-l făcu pe Aeduan să se încrunte – îl făcu să se întindă în faţă ca să vadă mai bine – era motivul pentru care cele două facţiuni călătoreau împreună. Erau duşmance de moarte, într-un continuu război pentru mai mult teritoriu, mai mulţi sclavi, mai multe monede. Şi totuşi, iată-i mărşăluind împreună, două grupuri ca unul.

Răspunsul sosi câteva clipe mai târziu, căci tocmai când Velele Roşii treceau agale pe sub creanga de unde spiona Aeduan, unul de la Ochi-Răi se întoarse din drum ca să-i întâlnească.

— Unde sunt restul oamenilor tăi? se adresă membrul Ochilor-Răi celui mai respingător dintre Velele Roşii.

Dintre toţi scârbavnicii de dedesubt, bărbatul acela se bucura cel mai mult să provoace groază. Era acolo, în adâncul mirosului său de sânge. *Degete rupte şi unghii smulse.*

Sângele îl descria ca fiind un monstru; şaua lui roşie anunţa că este conducătorul.

— Am prins veste de prada noastră, spuse bărbatul cu dispreţ şi cu o totală lipsă de interes.

Oricare ar fi fost alianţa care-i adusese împreună, nu era una foarte puternică.

— Înghiţi-te-ar focurile iadului! replică membrul Ochilor-Răi. Armăsarul lui începuse să lovească agitat din copite. Trebuie să ajungem la aşezarea Puriştilor până mâine. Te aştepţi să ne oprim pentru voi?

— Dacă nu ni se alătură curând, atunci da!

Membrul Ochilor-Răi mai trase o înjurătură, de data asta într-o limbă pe care Aeduan nu o recunoscu. Însă, pe când trăgea calul de căpăstru ca să se întoarcă, îi aruncă vorbele:

— Regele o să afle, te asigur!

— Iar eu te asigur că nici n-o să-i pese!

De cum cel de la Ochi-Răi porni înapoi spre fruntea şirului, un alt membru de-al Velelor Roşii apăru călare. *Păr ars şi carne fumegândă. Ruguri tomnatice şi strigăte de îndurare.*

Un Vrăjitor al Focului. Lui Aeduan i se făcu pielea de găină. Focul îl… neliniştea.

Îl zări şi conducătorul.

— Ai întârziat! îi strigă el. Du-te şi ajută-i pe ceilalţi! Aproape au ajuns la cascadă, vreau ca Vrăjitoarea Firului să fie prinsă astăzi.

Vrăjitoarea Firului. Cascada. Cuvintele căzură greu în mintea lui Aeduan şi, o clipă mai târziu, se pusese deja în mişcare. Se strecură fără zgomot de pe creangă.

Până când ceva sări dintre frunze – o pasăre neagră cu nişte aripi enorme. Cioara îşi luă zborul, înălţându-se în văzduh.

Vrăjitorul Focului ridică privirea. Îl zări pe Aeduan prin despărţitura dintre frunze. Zâmbi. Bătu din palme. Stejarul se aprinse.

În clipa următoare, copacul fu cuprins cu totul de flăcări şi în doar câteva momente, fiecare centimetru din el trosnea, pocnea şi ardea. Dacă Aeduan nu ar fi avut pelerina din piele de salamandră, ar fi fost ars.

Dar avea pelerina şi reuşi să se arunce la pământ. Acolo, îşi trase pe gură masca de foc cu degete tremurânde.

Fugi, copilul meu, fugi!

Privi în urmă. O greşeală, căci Vrăjitorul Focului se apropie, cu mâinile ridicate în aer, iar flăcările se înălţară drept răspuns. Totul din jurul lui Aeduan era atins de limbile de foc. Un incendiu care să-l doboare.

Aeduan nu se putea lupta cu el. Abia dacă putea să gândească, abia dacă putea să vadă, darămite să mai şi încerce să ucidă un Vrăjitor al Focului, şi asta înainte ca flăcările să-l ajungă. Picioarele îi tremurau deja. Dimineaţa asta semăna prea mult cu alta, de acum o mulţime de ani.

Fără să mai stea pe gânduri şi fără să-i mai arunce vreo privire Vrăjitorului Focului, Aeduan făcu stânga împrejur şi o luă la fugă.

19

La auzul celui de-al unsprezecelea dangăt, Merik se trezi în tropăitul lui Cam prin cameră, care se plimba prin încăpere încălţată cu cizmele ei noi. Merik i le lăsase sub pat înainte să se strecoare pe partea lui şi să cadă într-un somn adânc.

Fata se mişca precum un mânz nou-născut, ţeapăn şi cu mişcări bruşte, făcând paşi neobişnuit de mari şi numărându-i.

— N-ai mai purtat încălţări până acum? întrebă Merik, vocea lui fiind la fel de aspră ca un tăiş trecut peste o tocilă. Ori îţi sunt prea mici?

— Patruşopt, patruşnouă… Cam ridică neştiutoare din umeri. Mărimea potrivită, aş zice. Şi am mai purtat încălţări înainte, domnule. Când eram mai mică. Doar că n-am avut niciun motiv să le păstrez.

— Şi astăzi ce motiv ai avea?

— Încercaţi să-mi smulgeţi un „mulţumesc”?

Cam făcu o grimasă, încreţindu-şi nasul, iar Merik se trezi că scoate un chicot de râs.

Ceea ce-l făcu să-l doară gâtul. Şi pieptul. Şi faţa. Dar cel puţin râsul lui stârni unul dintre zâmbetele focsălbatice ale lui Cam.

— Mulţumesc pentru cizme, domnule! făcu o plecăciune. Acum sunt gata pentru Strada Rahatului!

— Eu nu.

Merik se ridică în capul oaselor, muşchii şi pielea nouă împotrivindu-se. Alifia îl ajutase, dar somnul nu fusese unul odihnitor. Plin de vise despre furtunile din Lejna, despre clădirile năruite şi despre Kullen implorându-l „Omoară-mă…”

Merik fu recunoscător când Cam îşi reluă obiceiul de a povesti la micul dejun. Mai era recunoscător şi pentru că nu păruse să-i observe noile cicatrici de la încheieturile degetelor şi nici că se strecurase afară cât timp ea dormise.

— Cea mai bună intrare în Cisterne, începu Cam să explice cu gura plină de prune zemoase, este prin debarcaderul de nord.

Pălăvrăgea mai departe, aşa cum tare îi mai plăcea s-o facă, despre cele mai bune rute prin subteran. Despre cele mai sigure tunele. Despre găştile care concurau una cu cealaltă pentru spaţiu.

Merik asculta şi îşi dădu seama – nu pentru prima oară – că rareori povestea despre ea însăşi. Auzise nenumărate poveşti despre lucruri pe care le văzuse ori despre ce i se întâmplase altcuiva, însă niciodată istorisiri despre viaţa ei.

Cu cât privea mai îndelung la chipul cu ochi strălucitori, cu atât îi răsuna mai puternic cântecul de leagăn în minte:

Neghiobul frate Filip pe orbul frate Daret
În peştera cea neagră tot mai adânc îl duse.
Ştia că acolo Regina Crab sălăşluieşte
Însă asta pe fugă nu îl puse.

Merik nu-şi mai aducea aminte restul cântecului, aşa că doar versul acela i se învârtea în cap, în ritmul mestecatului.

Când el şi Cam, cu glugile trase, ca de obicei, porniră pe străzile din Vechiul Oraş, se auzi bătând al unsprezecelea dangăt. Traficul dimineţii târzii se revărsa valuri-valuri asupra lor, iar ei se îndreptau spre est, Cam deschizând drumul.

O ceaţă languroasă plutea deasupra străzilor. Ploaia de noaptea trecută se transforma în vapori, pe măsură ce soarele strălucea mai puternic, mai fierbinte. Merik şi Cam nici nu apucaseră să treacă de ultimele case ca vai de ele din Vechiul Oraş, că pielea lui Merik începuse deja să fie acoperită de broboane de sudoare.

Cam se duse ţintă pe lângă prispa însângerată a casei măcelarului, după care mai traversă încă două străzi principale aglomerate. Ca întotdeauna, lăsa instinctul să-i călăuzească paşii, întorcându-se să-l tragă după ea pe

Merik, atunci când soldaţii se apropiau prea mult.

Nu peste mult timp, ajunseră la cel mai circulat debarcader din Lovats. Din pricina bărcilor nu se vedea niciun ochi de apă. Dacă ar fi vrut, Merik ar fi putut traversa pe deasupra portului, sărind din ponton în ponton, din fregată în fregată şi din luntre în luntre, până când ar fi ajuns pe strada pietruită şi mărginită de prăvălii de la vreun sfert de milă depărtare.

Era întocmai felul de provocare care-i plăcea atât de mult pe când era copil. Şi lui, şi lui Kullen.

Omoară-mă…

Cam îi făcu semn lui Merik să meargă spre un şir de trepte care ducea în subteran. Cândva, acolo fusese o piaţă unde se vindeau bunătăţi proaspăt scoase din râu – Merik şi-o amintea, fiindcă trecuse pe acolo când era mic. Înainte de moartea Janei. Înainte ca Vivia să se fi schimbat definitiv.

În vreme ce câţiva bravi negustori încă se străduiau să-şi vândă mărfurile, Merik văzu o mulţime şi mai mare de oameni flămânzi şi fără adăpost, pe când o urma pe Cam mereu în umbră. Aproape toate lampadarele de pe dalele umede erau goale, sparte ori cu lumânările lungi de mult furate.

Zarva de deasupra se risipi, preschimbându-se într-un cor de voci ascuţite. De copii. De femei. Ochii lui Merik se obişnuiră cu întunericul, desluşind prin beznă mai multe familii. Apa picura de pe tavanul curbat, adunându-se în bălţoace prin care călcară amândoi.

Era de neacceptat. Tunelul ăsta, familiile astea, viaţa asta cu care se resemnaseră cu toţii. *Ajutorul e pe drum*, ar fi vrut Merik să le spună. *Încerc să rezolv asta cât de repede pot.*

— Pe aici, domnule!

Cam coti spre dreapta. Doi bătrâni jucând tarot se dădură la o parte atât cât ea şi Merik să se poată strecura printre ei. După care fata dispăru într-o fâşie de întuneric unde nu pătrundea strălucirea focului.

Merseră prin beznă cincizeci şi şase de paşi (Cam îi

numără, aşa cum făcea de obicei), până când o lumină gălbuie le apăru drept în faţă. Încă cincizeci şi doi de paşi şi ajunseră în dreptul ei: un lampadar, focvrăjit, a cărui lumină dezvăluia cum tunelul o coteşte brusc spre dreapta. După care şi mai multă beznă – de data asta timp de o sută şase paşi, tot drumul fiind însoţit de picăturile de apă ce se prelingeau de sus.

În cele din urmă, simţi o schimbare în ritmul paşilor lui Cam. Fata încetini cu un foşnet, ca nişte degete alunecând pe un perete, înainte să dispară.

Pur şi simplu.

Într-o clipă, Merik o auzi pe Cam cum respira istovită şi cum tropăia cu cizmele ei; în următoarea, nu mai era decât plescăitul picăturilor de apă.

Aşa că Merik se luă după Cam, trecându-şi palma peste peretele tunelului şi mergând înainte…

Fu izbit cu putere de o rafală.

Nu dură decât o secundă, temperatura scăzând considerabil. Simţea cum îi este absorbit aerul din urechi şi din plămâni. Apoi trecu. Lumina reveni, doar pe alocuri, dar strălucitoare. Un tunel jos din cărămidă se întindea acum de-o parte şi de alta, iar tot felul de sunete se rostogoleau înspre Merik din toate direcţiile – strigăte de bărbaţi şi tropot de picioare.

Vuietul apelor trecând prin cine ştie ce tunel îndepărtat se făcea auzit la fiecare câteva secunde.

Cam îşi aranjă gluga, trăgând-o atât de jos, încât faţa ajunsese să-i fie complet ascunsă.

— Ar fi trebuit să vă avertizez în legătură cu vechile farmece de zăvorâre. Sunt menite să-i ţină pe oameni la distanţă, bănuiesc, dar e limpede că nu-şi mai fac treaba. Vai, dar scuzaţi-mă, domnule. Unde-mi sunt manierele? Îşi deschise larg braţele: Bine aţi venit în a doua mea casă, domnule! Bine aţi venit în Cisterne!

Era aproape ora prânzului când Vivia prinse în sfârşit ocazia să se întoarcă în subteran. Timpul era scurt şi avea multe de făcut. *Verifică lacul, caută tunelele.* Cuvintele îi

răsunau în minte, un ritm după care să-şi măsoare paşii. Felinarul pe care-l ţinea în mână se legăna şi arunca scântei. *Verifică lacul, caută tunelele.*

Nici nu mai ţinu cont de uniforma ei, pe când îşi scotea cizmele, jacheta, pantalonii şi bluza. Era ceva în neregulă – vedea asta în undele care tulburau oglinda lacului.

— Stinge! murmură ea. Apoi sări înăuntru.

Prea multă apă. Ăsta fu primul lucru pe care îl simţi, în vreme ce se afunda. Era o apă pe care nu o mai întâlnise înainte, cotind şi şerpuind printre râuri, ajungând astfel în Cisterne. Vivia trebuia să afle de ce venea. Trebuia să afle de *unde* venea.

Cu toate că acel cutremur de ieri nu provocase nicio stricăciune la suprafaţă, Vivia se temea că nu era valabil şi în subteran.

Ajunse în inima lacului, unde apele cristaline erau suficient de reci ca să te poată îmbrăţişa cu putere. Unde pietrele erau suficient de ascuţite ca să te poată tăia. Însă numai aici putea să simtă în totalitate ce anume îşi dorea lacul, ce anume simţea lacul.

Aici, în adâncimea apelor sale, unde rădăcinile platoului îşi trăgeau seva tocmai din munţii Sirmayan, crescând astfel de secole. Vivia simţi picurând apa cea nouă. Nu era o urmare a furtunilor din ultima vreme, ci a cutremurului. Nu se limitase doar la platou, ci mai degrabă îşi croise drum pe sub vale, ajungând până la munţi.

Acolo şuvoaiele se revărsau prin nişte crăpături din pământ. Un nou izvor, cu apă proaspătă şi rece ca gheaţa, care se revărsa prin tunele şi în râul Timetz – la suprafaţă. Deasupra digului.

Sus, tot mai sus, apa înainta ca un roi de albine zumzăitoare. Afară, pe deasupra, dar şi pe dedesubt. Dacă nu avea să fie redirecţionată cât de curând, barajul urma să dea pe afară. Oraşul urma să fie inundat. Era o chestiune de durată. Luni, poate chiar ani, căci izvoarele noi erau mici. Doar nişte fisuri în stâncă. Şi totuşi, aceste fisuri aveau să devină adevărate crăpături dacă valea Stefin-Ekart ar mai fi fost scuturată de încă un cutremur.

Atunci şuvoaiele s-ar fi revărsat şi ele, prea iuţi ca să mai poată fi oprite. În câteva zile, oraşul ar fi fost sub ape.

Sau mai rău, dacă barajul avea să cedeze, era doar o chestiune de zile.

La gândul acesta, Vivia îşi aduse aminte de ultimul lucru pe care i-l spusese Linday în Sala de Lupte: *Oamenii noştri vor fi în siguranţă, chiar şi dincolo de graniţă, dacă se va ivi prilejul.*

Nu. Vivia nu putea s-o facă. Soluţia nu era să dea Nubrevna pe mâna Puriştilor.

Şi totuşi… Serrit Linday. De ce se învârteau toate în jurul lui? Încă de când apăruse prima crăpătură în dig, acum trei ani, *el* fusese cel care se împotrivise reparării ei. Iar acum tot *el* era cel care ducea tratative cu Puriştii, tot *el* avea o trapă ascunsă în seră, care ducea în subteran.

Trapa care o adusese azi pe Vivia aici. Voia să-i găsească perechea din subteran şi bănuia că asta se află chiar de partea cealaltă a surpăturii.

Când ieşi din lac, Vivia era îngheţată bocnă. Abia respira, în timp ce se îmbrăca la loc. Totuşi, când se întoarse să-şi ridice lampadarul negru, o strălucire tremurătoare îi atrase atenţia.

Asemenea unui nor care trece prin faţa lunii, licărea cea mai apropiată vulpe de foc.

Trei dintre cele şase spiţe străIucinde erau acum moarte.

Tot ce se întâmplă deasupra se întâmplă şi dedesubt. Pe urmele acelui gând veni numaidecât al doilea: Furia a spus că trebuie să găsesc Fântâna Originii care lipseşte.

Vivia simţi cum o cuprinde ameţeala. Nu, nu – nu se putea ca Linday să aibă dreptate. Doar dacă… fiecare Fântână era înconjurată de şase copaci, iar aici erau în schimb şase spiţe de vulpe de foc arzânde. De asemenea, fiecare Fântână era o sursă de magie, iar Vivia nu putea să conteste puterea imensă care trecea prin aceste ape.

Cu mult timp în urmă, tutorii Viviei o învăţaseră că cele cinci Fântâni ale Originii alegeau conducătorii de pe Tărâmul Vrăjitorilor. Asta avea o oarecare legătură cu cei

Doisprezece Paladini şi, cu toate că nu-şi amintea precis cum, ştia că datorită Fântânii Apei din sudul Nubrevnei naţiunea ei îşi menţinuse independenţa atâta amar de vreme, chiar şi faţă de cele trei mari imperii.

Şi totuşi, poate că se omisese ceva în cărţile de istorie. La urma urmelor, era o Fântână despre care nu vorbeau. O Fântână al cărei element se credea că nu există.

Fântâna Vidului.

Însă Vivia nu era o Vrăjitoare a Vidului – şi nici mama ei nu fusese, nici bunica ei –, aşadar, cum ar fi fost posibil ca puterea familiei să se tragă de acolo? Nu avea cum să fie o Fântână a Originii.

Nu avea *cum.*

Dar dacă era totuşi… Atunci ar putea să-l vindece pe tatăl ei. Asta era puterea supremă a Fântânii Originii. Să vindece orice boală. Chiar aşa, ar putea să-l aducă aici ca să facă o încercare. Dacă s-ar fi vindecat, atunci ar fi ştiut cu siguranţă.

La gândul ăsta, Vivia avu o strângere de inimă. Se strânse. Aproape că nu *voia* să-l aducă pe tatăl ei aici, jos.

Fără regrete. Mergi înainte.

Vivia ridică lampadarul şi spuse un „Aprinde” răstit, mijind ochii în lumina nou-ivită. Erau prea multe întrebări şi prea puţin timp. Avea nevoie să cugete la toate ideile, la toate posibilităţile în timpul căutării, căci oraşul de dedesubt nu avea să se găsească de unul singur.

Şi nici cel de deasupra nu avea să se *salveze* de unul singur.

Singură.

Iseult era din nou singură, întrebându-se ce putea fi mai rău decât Vrăjitorii Sângelui pe Ţinuturile Disputate. Aeduan o lăsase lângă o ravenă năpădită de buruieni. Era un loc bun, în cazul în care s-ar fi ivit ceva. Avea vizibilitate, iar acoperirea era numai bună. Se datora trunchiurilor groase şi acoperite de muşchi şi lespezilor mari de granit negru ce se ridicau drept în sus.

După ce găsi un bolovan plat pe care să se întindă, Iseult

îşi lăsă jos lucrurile şi îşi îndreptă în sfârşit atenţia spre iepurele pe care-l prinsese de dimineaţă. Atârnase toată ziua de bocceaua pe care Aeduan o ducea în spate şi, de fiecare dată când Iseult se uita la el, i se părea că ochii lui morţi o privesc înapoi.

Întinse iepurele pe piatră. Trupul îi era ţeapăn şi rece, întocmai cum îi spusese lui Aeduan că avea să se facă. Spera numai să nu se fi stricat carnea.

Nu exista decât un singur mod de a afla.

Îşi suflecă mânecile. Haina lui Aeduan îi venea mult prea mare, iar lâna era aspră. Dar se simţea în siguranţă îmbrăcată cu ea. Mirosea a fum şi a transpiraţie veche. Nu era un miros urât, era… pur şi simplu acolo.

După ce-şi clăti mâinile cu apă din ploscă, îşi scoase pumnalul. În vreme ce tăişul lui era perfect pentru despicarea picioarelor iepurelui din încheietură, nu era potrivit şi pentru pasul următor: o mică incizie de-a lungul spatelui animalului.

Atât de concentrată era Iseult să nu taie prea adânc şi să perforeze vreun organ (ceea ce ar fi stricat carnea *cu siguranţă),* încât nu simţi Firele care se apropiară, decât atunci când ajunseră aproape în dreptul ei.

De fapt, dacă ar mai fi întârziat numai două secunde până să-şi îndrepte simţurile către ţesătura lumii, nu i-ar fi observat pe bărbaţi decât prea târziu. Dar, mulţumită Mamei Lună, obiceiul ei era mai bine împământenit decât atenţia acordată iepurelui.

Şase seturi de Fire se furişau spre ea, violet cu cenuşiu metalic. Sete de violenţă, dorinţă de a provoca durere – şi toate aproape. La doar câteva secunde depărtare.

Mintea lui Iseult se goli. Nu avea timp să facă nicio mişcare, nu avea timp să conceapă niciun plan. Singura opţiune era să fugă, aşa că îşi luă pumnalul şi sări în ravenă, unde pământul era plat şi fără prea multă vegetaţie.

Firele se făcură roz de entuziasm şi verzi de hotărâre. Şi mai înaintau şi foarte rapid, lansându-se în salturi în urma ei. Dar de ce, de ce, *de ce?* Cine erau şi de ce veneau după

ea? Spre deosebire de bărbaţii trimişi de Esme, era limpede că aceşti vânători nu erau Spintecaţi. Firele lor erau întregi, iar în ele se citea dorinţa de a-i face un rău lui Iseult, în cazul în care ar fi pus mâna pe ea.

Ridică şi mai sus genunchii. Timpul se înceţoşă, pădurea se învolbură. Iseult devenise una cu podeaua mocirloasă a ravenei şi cu ferigile crescute acolo. Cu pietrele. Şi cu orice altceva ar fi putut s-o încetinească.

Un bărbat din spatele ei urlă ceva într-o limbă pe care nu o cunoştea. Firele ardeau acum mai fierbinţi. Mai flămânde. Un strigăt de luptă menit să intimideze duşmanii.

Şi cu siguranţă o intimidau pe Iseult. Aproape că se împiedică, însă, cumva, îşi recăpătă echilibrul. Îşi înfipse şi mai iute călcâiele în pământ şi strânse şi mai puternic pumnalul.

Înainte. Copacii se termină. Începe să se vadă cerul. Gândurile astea îi trecură fulgerător prin minte, unul după altul. Neînfrânate şi fără să aibă răgazul să se gândească. Fără să aibă timp să conceapă un plan.

Ajunse la capătul pădurii. Sub picioare simţi pietre stropite de apă. Era la râul Amonra, ale cărui ape erau înspumate, negre şi reci. Întocmai felul de şuvoaie pe care până şi un Vrăjitor al Apei le-ar ocoli – şi nu era chip să le treacă.

Iseult coti la dreapta. Ţărmul era aspru, plin de bolovani, buşteni şi vreascuri. Privi înapoi.

O greşeală. Bărbaţii erau mai aproape decât ar fi crezut. Suficient de aproape încât să le vadă urmele de pe faţă, cicatricile şi zâmbetele ştirbe. Să le vadă Firele care leagă cum se împletesc între ele – semn că urmau acelaşi ordin. Semn că stăpânii lor acţionau ca unul.

Iseult iuţi iar pasul, răsuflând greoi şi înecându-se din cauza ceţii. Cascada Amonra se auzea vuind înainte. La început, doar o senzaţie pe şira spinării. O ceaţă care plutea la orizont. Însă devenea mai zgomotoasă cu fiecare pas, până când ajunse un vuiet puternic pe care îl resimţi în adâncul stomacului, o ploaie acoperind în picături mari

de apă.

Stază, Iseult! Stază în degetele de la mâini şi de la picioare! Însă nu reuşi. Nu putea să încetinească, nu putea să se gândească la un plan. Era prinsă la mijloc între un zid de bărbaţi violenţi şi unul de ape învolburate.

Însă era un zid pe care Safi putea să-l escaladeze într-o clipită. Fără pregătire. Doar acţiune. Dacă Safi ar fi fost aici, nu ar fi stat pe gânduri. Ea ar vedea ocazia şi ar profita de ea.

Oricât de prostesc ar părea, îi spusese Safi odată lui Iseult, *tocmai la ceva prostesc nu se aşteaptă ei.*

Da, răspunsese Iseult atunci, *dar este şi motivul pentru care sfârşesc tot timpul prin a-ţi salva pielea.*

Hei! Safi afişase un rânjet larg. *Cel puţin eu am o piele de salvat, Iz. Nu-i aşa?*

Aşa era. Mama Lună s-o ţină în paza ei, Safi avea dreptate! Ceva prostesc era uneori soluţia cea mai bună.

Iar uneori ceva prostesc era singura soluţie.

Alergând, Iseult îşi înclină capul spre stânga, aruncându-şi privirea înainte, unde râul se lovea de ţărm. Pe malul abrupt nu fuseseră aduse aluviuni, căci curenţii erau pur şi simplu prea rapizi. Amonra înghiţise crengi, frunze şi suflete în adâncul lui, însă nu le mai scuipase înapoi.

Pentru numele zeiţei! ar fi prostesc să intre în râu. Prea prostesc.

Acţionează acum! Urmările mai târziu. Iniţiază, finalizează!

Venise timpul. Vânătorii ţâşneau dintre copaci.

Iseult iniţie. Sări. Pe când lăsa în urmă ţărmul noroios, iar aerul umed îi săruta obrajii, dinspre pădure răsunau strigăte. Firele se aprinseră toate în turcoazul surprizei, în roşul sângeriu al furiei. Iseult atinse apoi punctul maxim al săriturii şi începu să cadă.

Un singur gând o săgetă în acel moment. Nu era un gând palpabil, nu era sculptat în cuvinte care să-i cutreiere prin minte, ci mai degrabă o senzaţie care lumina fiecare părticică din ea, până când râul cel negru o cuprinse.

Ai mai fost aici, îi spunea parcă senzaţia. *Şi ştii ce ai de făcut.*

Îşi duse instinctiv mâinile la haina de lână. Iseult mai apucă să tragă cu degetele de gulerul rigid, după care lovi valurile. Rece, rece, rece, rece – *sfâşiind-o* parcă cu totul. Scoţându-i cu forţa tot aerul din piept. Smulgându-i văzul, auzul şi toate celelalte simţuri.

Amonra o trăgea pe Iseult în adâncuri.

Se cufunda din ce în ce mai mult şi se căznea să iasă din haină. Aceasta se ridică la suprafaţă, ceea ce o distrăgea, dar era şi un scut care s-o protejeze pe Iseult, în timp ce zbura tot mai adânc într-o lume unde nu exista suflare. Unde nu exista control.

20

După ce se îmbăiară sub privirea vigilentă a lui Lev, Vaness şi Safi fură silite să scape de hainele lor rupte şi extrem de murdare.

La ieşirea din băile publice, Lev îi aruncă fiecăreia câte o privire spăsită.

— Zander s-a dus să găsească ceva de îmbrăcat pentru voi, le spuse ea, după care îşi ocupă poziţia în spatele lor şi le puse să meargă înapoi până în camera de la etajul al patrulea.

Îl găsiră pe Zander înăuntru, cu faţa aplecată spre degetele de la picioare.

— Am mai multe rochii. Nu eram sigur ce le-ar plăcea doamnelor să îmbrace.

Safi nu avu nevoie să-şi folosească magia ca să simtă sinceritatea declaraţiei lui Zander. În ciuda voinţei ei, se trezi că zâmbeşte.

— Îţi mulţumesc, Bardule!

Apoi ea şi Vaness fură lăsate singure, în vreme ce Lev şi Zander începură să discute cu voce scăzută pe coridor. Caden nu era nicăieri.

— Doi la doi, murmură Vaness în marstokeză, pe când se îndrepta spre pat. Dacă n-aş fi avut gulerul ăsta – trase de bucata de lemn înnegrită de la apă –, atunci n-ar fi avut nicio şansă.

Între timp, Safi se dusese ţintă la fereastră. Obloanele erau trase şi, deşi cele patru etaje însemnau că era un drum lung până jos, pe ţâţele caprei cuprinse de flăcările iadului! Era dispusă să încerce.

Se apropie de fereastră. Dinaintea ei se întindea Republica Piraţilor, iar în depărtare se înălţa arena. Încercă să-şi scoată capul afară…

Un val de căldură şi lumină se năpusti asupra ei. Fruntea lui Safi se lovi de aerul solid şi îşi simţi inima în gât. Magie. Zăvoare, îşi dădu seama Safi, deşi împotriva cui le protejau şi *cum* reuşeau Barzii Iadului să facă vraja,

Safi habar n-avea.

Încercă din nou şi din nou, însă ţeasta ei lovea de fiecare dată peretele invizibil. O strălfulgerare de lumină, ce sclipea de-a lungul marginilor ca o pulbere aurie.

— Deci aşa funcţionează, spuse Vaness de la locul ei, de pe pat. E bine de ştiut.

Safi bombăni ceva şi se îndepărtă în sfârşit de priveliştea senină a mării de afară. Ajunsă în dreptul patului, scăpă degrabă de rochia făcută ferfeniţă, dând-o jos dintr-o singură mişcare. Vaness, fireşte, se dezbrăcă mai pe îndelete, scoţându-şi cu grijă rochia murdară şi împăturind-o frumos pe pat.

Safi simţi un junghi în inimă. Exact aşa ar fi făcut şi Iseult. O încerca aşa o înfrigurare binecunoscută, distratră şi grăbită, în vreme ce tovarăşa ei făcea mişcări lente, contemplând şi adunându-şi gândurile.

Safi şovăi, cu o mână strângând bine pe lângă ea o rochie verde-vânător, în vreme ce pe cealaltă o duse la Piatra de Fir. Şnurul de piele pe care atârna se odihnea umed pe pieptul ei. Îl dădu jos.

Şi fu cuprinsă de groază. Piatra licărea. *Iseult.*

— Ce înseamnă asta? întrebă degrabă Vaness.

— Înseamnă că familia mea este în primejdie.

Vocea lui Safi părea mult prea îndepărtată. Se roti, încercând să nimerească direcţia arătată de Piatra de Fir. Direcţia în care ar fi fost Iseult. Undeva… într-acolo. Se opri spre nord-vest.

Toată istoveala îi pieri pe dată. Safi voia să se pună în mişcare. Voia să o ia la fugă.

Împărăteasa păru să înţeleagă, căci i se adresă în marstokează – cu o undă falsă de nonşalanţă în glas:

— Am un plan care să ne scoată de aici.

Safi clipi şi se întoarse spre Vaness.

— Mai devreme ai minţit cum că Ochi-Răi ar vrea să te omoare.

— Aşa am făcut. Vaness scoase o rochie muştar din teanc şi o puse lângă ea, ca să-i vadă lungimea. Chiar înainte de întâlnirea pentru Armistiţiu, am făcut o învoială

cu piraţii Ochi-Răi. Eu am să le înapoiez Marea de Nisip, iar ei vor deveni o prelungire a marinei Marstokului. Aşa că, vezi tu, nu îmi sunt duşmani, dar nici aliaţi.

Magia lui Safi vibra: *Adevărat.*

— Deci o să ne ajute?

Vaness avu nevoie de trei încercări să-şi poată trage rochia peste gulerul de lemn şi, tocmai când termină, Lev îşi vârî capul pe uşă.

— Sunteţi gata?

— Aproape, ciripi Vaness. Apoi, şoptind iute în colţul gurii, adăugă: Să fii pregătită, Safi! Curând, Ochi-Răi or să vină după noi.

— Bun! Safi nu-şi putu stăpâni un rânjet sardonic, triumfător, în vreme ce îmbrăca rochia ei verde-pădurar. Corsetul era cam larg, iar fusta abia dacă îi ajungea până la jumătatea gambei, dar îi plăcea mai mult aşa. Avea mai multă libertate de mişcare. De luptă.

Vin, Iz.

Uşa se dădu de perete şi înăuntru păşi Caden. Se duse ţintă la Safi, privirea căzându-i pe rochia ei – care-i smulse o încuviinţare aproape imperceptibilă din cap. Şi el era proaspăt spălat şi îmbrăcat cu haine curate. Îi lipsea însă armura. Nici urmă de cămaşa de zale sau de platoşă, nici de mănuşi ori coif de oţel.

Totuşi, la mijloc îi atârna o sabie, iar umărul părea mult mai mare decât în urmă cu un ceas.

— Eretico, spuse el, oprindu-se dinaintea lui Safi, pune-ţi cizmele!

Safi ridică dintr-o sprânceană, păstrându-şi calmul.

— Şi de ce să fac asta, Bardule?

— Pentru că o să facem o mică plimbare împreună şi există un motiv întemeiat pentru care localnicii spun că străzile din Saldonica sunt pavate cu rahat.

Deşi Caden nu o mai legă pe Safi, îşi ţinea totuşi pumnalul scos, silind-o să meargă înaintea lui. La distanţă de un braţ, ca să pună mâna pe ea, dacă ar fi fost cazul.

Însă nu avea să fie cazul, fiindcă Safi nu voia să fugă

nicăieri. Poate că Piatra ei de Fir nu mai licărea, dar asta nu schimba cu nimic dorinţa de a scăpa, iar şansele de supravieţuire erau cu mult mai mari alături de un întreg grup de piraţi care să-i sară în ajutor decât de una singură pe străzile din Saldonica.

Care, apropo de asta, chiar erau pline de rahat şi de gunoaie, lucru pe care-l observă de cum lăsară în urmă cartierul curat de pe teritoriul Ochilor-Răi.

— Unde mergem? întrebă Safi, dându-şi capul pe spate ca s-o audă Caden. Se aflau înapoi în piaţă, în aer liber, steagurile sângerii ale Velelor Roşii fluturând acum dinaintea lor, imposibil de ratat. Am crezut că ai spus că Velele Roşii o să ne omoare pe toţi.

— Aşa o să facă, spuse Caden, strigând pe deasupra zgomotelor după-amiezii. Au jurat să-i ucidă pe loc pe toţi cartorranii – motiv pentru care n-o să stăm prea mult.

Să nu stăm prea mult unde? Ar fi vrut Safi să întrebe. *Şi de ce m-ai luat şi pe mine?* Însă nu avu ocazia, căci ajunseră în dreptul unei bolte uriaşe, unde îi aşteptau nişte bărbaţi înarmaţi cu mai multe pumnale şi săbii decât aveau dinţi în gură.

Îi urmăriră cu privirea pe Safi şi Caden trecând pe lângă ei. Oameni răi. Oameni ticăloşi. Fiorul trimis de magia lui Safi îi spunea tot ce avea nevoie să ştie. Niciunul nu se luase după ei în lumea umedă şi mlăştinoasă care era teritoriul Velelor Roşii.

Poate că Ochi-Răi curăţaseră ţinutul şi ridicaseră un oraş al lor, revendicându-și astfel peninsula, însă Velele Roşii lăsaseră jungla în plata domnului. Lumea lor era întocmai cum şi-o închipuise Safi, întocmai cum i-o descrisese Habim. Colibe abandonate ce se sprijineau de rădăcini uriaşe ori se cuibăreau lângă ruine năpădite de vrejuri. Absolut la întâmplare. Niciun pic de organizare. Şi aproape toate locuinţele erau construite pe piloni, ca şi cum pământul avea obiceiul să se inunde în timpul furtunilor.

Poduri din frânghii se întindeau între case, iar pe cât de des vedea Safi rufe agăţate de vreo fereastră strâmbă, tot

pe atât vedea şi cadavre atârnând oriunde. Unele erau umflate, proaspete; altele erau atât de descompuse, că li se vedea craniul lucios.

Aici se ajungea dacă aveai libertate totală. *Asta* făceau oamenii în lipsa unor reguli şi a unui jug imperial.

Cartorra are defectele ei, eretico, dar are şi siguranţă. Are hrană, dar şi bogăţie, drumuri, educaţie. Aş putea să continui, căci lista e lungă.

Blestemat fie Bardul-Iadului, căci nu avea cum să nu recunoască adevărul spuselor lui. Reverberau până în adâncul magiei lui Safi, o pulsaţie alinătoare, aurie, dincolo de toată râcâiala imprevizibilă a nedreptăţii din jurul ei.

Caden o conduse pe o stradă îngustă, care trecea drept printre ruine şi copaci. Muzica înăbuşită, frânturi de conversaţie şi sunete pe care le-ai auzi numai într-un bordel anunţară semnul în formă de floare ce scârţâia în bătaia uşoară a vântului din mlaştini: **TRANDAFIRUL POLEIT.**

Caden o făcu pe Safi să se oprească în dreptul clădirii din şindrile.

— Înăuntru e un amiral căruia trebuie să… *îi pun nişte întrebări.* Iar tu, eretico, o să te asiguri că spune numai adevărul.

— Peste cadavrul putrezit al bunicii! pufni Safi. N-am să-ţi permit niciodată să te foloseşti de magia mea, Bardule.

— Nu prea ai de ales.

Îi flutură pumnalul în faţă. Lumina soarelui se reflectă în oţelul lamei.

— Vai, dar nu mă poţi sili! Flutură din gene, ducându-şi mâinile la spate. După cum cred că am spus şi mai devreme, pot zâmbi şi în faţa celui mai hidos broscoi, dar pot şi să nu detectez o minciună.

Acum fu rândul lui Caden să pufnească.

— Ah, eretico, tu nici măcar nu ştii, nu-i aşa? Îşi vârî cuţitul înapoi în teacă. Nu eu te-am trădat în oraşul Veñaza, ci *tu însăţi.*

Safi se încordă. Apoi, în ciuda voinţei sale, muşcă repede

momeala.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, continuă el, micşorând distanţa dintre ei, că te-ai dat de gol.

— Ba nu!

— O, ba da!

Acum zâmbea. Un zâmbet de-al Pehlivanului Prefăcut, care-i făcea stomacul să fiarbă, iar călcâiele să-i palpite.

— Aşa că, orice mi-ar spune amiralul, o să-mi dau seama dacă e adevărat sau nu doar uitându-mă la tine. Acum…

Îşi puse calm mâinile pe umerii lui Safi, apoi o întoarse cu faţa spre uşa dărăpănată de la Trandafirul Poleit.

— …hai să intrăm şi să terminăm odată, înainte să îngroşăm rândurile cadavrelor puse la uscat.

21

— Nu e corect, îngăimă Merik, în timp se adâncea cu Cam în subteranul luminat doar de un vechi lampadar, două nivele mai jos de intrarea în Cisterne, iar locatarii nu dădeau niciun semn că s-ar împuţina – şi nici şobolanii, ai căror ochi străluceau în întuneric. Un om are nevoie să vadă cerul.

— Nu mă aşteptam să vă fie frică, domnule.

Cam îi aruncă peste umăr un zâmbet năstruşnic.

— Nu m-am speriat! Merik se încruntă. Dar nu suflă pic de vânt aici, băiete. Nu e aer. Simt că… mă sufoc!

— Nici n-am coborât bine, aşa că ar cam trebui să vă obişnuiţi. Strada Rahatului e mult mai jos şi mult mai împuţită.

Fata nu exagera deloc, iar şase nivele mai târziu, o putoare începu să se simtă în aer. Deşi tavanul se înălţa, iar tunelele se lăţiră, mirosul deveni curând din ce în ce mai puternic şi suficient de înţepător cât să-ţi ardă nările. O făcea să se încovoaie, tuşind şi acoperidu-şi gura cu mâna, lampadarul împroşcând cu scântei în toate direcţiile.

— Rahat! făcu ea, iar Merik nu-şi dădu seama dacă fata înjurase ori dacă numise pur şi simplu sursa putorii, însă oricum, îi dădea dreptate.

Trei viraje mai târziu, şi tunelul îi scoase în infama Strada Rahatului. Cam îşi duse o mână la gură, ridicând flacăra mai sus. Lumina se revărsa peste o grămadă de materii fluide (şi solide) ale corpului. Dintr-o crăpătură în zidul de cărămidă se scurgea ceva vâscos şi întunecat.

Mai rău decât să vezi, era să auzi picuratul necontenit care forma băltoaca, precum şi bulbucii care se creau după.

— Se poate să trecem în zbor, domnule?

Merik chibzui puţin, respirând tot timpul prin marginea glugii.

Însă apoi scutură din cap.

— Trebuie să chem vântul ca să putem zbura. Şi, chiar dacă aş putea face o încercare, nu e destul aer aici ca să ne poarte prea departe.

— Dar tot e mai bine să zburăm juma' de drum decât *deloc,* observă Cam. Tunelul e aproape ticsit, domnule! Linia 'cea – arătă către peretele opus – indică nivelul la care ajunge mizeria când se inundă tunelul ca să fie curăţat. Ne-ar ajunge până la genunchi, domnule!

Merik tăcu, în vreme ce cumpănea cât de mult îşi dorea să afle răspunsul cu privire la treaba pe care o avea sora lui în Cisterne. Numai că… nu conta ce-şi dorea *el.* Oamenii aveau nevoie de ajutorul lui.

Merik îşi încleştă maxilarul. X-ul de pe hartă era drept înainte, aşa că drept înainte trebuiau să meargă.

— M-aţi auzit? îl întrebă Cam. Mizeria e aproape până la genunchi, domnule! Asta înseamnă că… Reuşea cumva să arate şi mai bolnăvicios. Închise ochii. Apa poate să inunde din clipă în clipă.

— Rahat! făcu Merik, înjurând. Cam, vreau să aştepţi prin apropiere. Într-un tunel mai sigur.

Ea se burzului.

— Nu vă las! Ştiu că mă plâng cam mult, da' ăsta e defectu' meu, ce să fac? Am spus eu, numerele alea sunt orele la care se inundă, dar mă gândeam că se referă atunci când se *termină,* nu când încep!

— Nu te învinovăţi, băiete! Gravitatea situaţiei înăsprea tonul lui Merik. Eu sunt cel care a crezut că era vorba de ora unei întâlniri – şi poate că aşa şi este. Dar nu e sigur pentru tine să mergi mai departe.

— Nici pentru dumneavoastră nu este, replică ea. În plus, dacă nu vă însoţesc, o să sfârşiţi prin a face ceva prostesc. Îşi scoase pieptul înainte: Nu mă puteţi opri, domnule!

O pauză tensionată. Cam părea atât de mică în lumina asta. Şi atât de al naibii de încăpăţânată.

Neghiobul frate Filip pe orbul frate Daret
În peştera cea neagră tot mai adânc îl duse.

Ştia că acolo Regina Crab domneşte,
Însă asta deloc pe fugă nu-l puse.

— Dacă o să te răneşti… începu Merik.

— N-ai să vezi!

— …o să-ţi strici cizmele noi!

— Oricum nu mi-au plăcut niciodată încălţările.

— Bine, mai spuse Merik, iar Cam îşi dezveli dinţii într-un rânjet triumfător.

Închise discuţia, cu toate că el şi-ar fi dorit tocmai invers, căci acum nu le rămăsese decât să treacă prin excremente umane.

Lua-l-ar apele iadului! Nu-şi închipuise nicicând că, într-o bună zi, viaţa îl va aduce să umble prin canalele de scurgere subterane. Fireşte, nu-şi închipuise vreodată nici că o să ajungă un om mort, care fuge de propria familie.

Când zări un perete – când în sfârşit Cam exclamă „Locul de întâlnire este la capătul treptelor ăstora, domnule!”, Merik aproape că sări în sus de uşurare. Acolo, o bifurcaţie a tunelului trimitea mizeria în două direcţii diferite, iar aici era o boltă scundă şi scobită în perete, luminată slab de lampadar. Merik se urcă pe malul înalt până la mijloc, după ce o ajută pe Cam să scape din ghearele Străzii Rahatului.

Amândoi arătau dezgustător, acoperiţi de-o murdărie care era prea scârboasă ca Merik s-o cerceteze fără să-şi pună mâna la gură. Cu toate că el şi Cam încercaseră să mai dea jos din rahat tropăind şi scuturându-se, asta nu fu de mare folos.

Curând, traversară pe sub boltă, magia şuierând pe lângă ei, întocmai cum li se întâmplă când intrară în Cisterne.

Se părea, îşi dădu Merik seama, că farmecele nu erau puse ca să-i ţină pe oameni la distanţă, cât pentru apele care se revărsau *înăuntru.*

— Oamenii sunt luaţi vreodată de ape? întrebă el.

Cam ridică din umeri, dându-şi în sfârşit gluga de pe cap.

— Fireşte că da, domnule. Fireşte că da!

Apoi îşi înălţă degrabă capul înspre treptele luminate de flacără şi, fără să se mai uite dacă Merik o urmează sau nu, începu să urce.

Vivia trecea printre prunii din grădinile palatului, şi doar ce se schimbase într-o uniformă curată, pe care o ţinea ascunsă după tufele de afine, când auzi un zgomot venind din spatele ei.

Încetini, se întoarse şi îl văzu pe rege îndreptându-se spre grădina reginei. Era urmat de gărzi şi de servitori, precum şi de doi vindecători în mantii cafenii.

Ei bine, *asta* chiar că era ciudat. Regele rareori ieşea din apartamentul său şi niciodată nu intra în grădina reginei.

Niciodată.

După ce Vivia se grăbi să ajungă la ziduri, toţi membrii alaiului îşi ocupaseră deja locul dincolo de zidurile năpădite de iederă. Regele, în scaunul lui, împins de Rat, intrase deja.

Rat tocmai ce ieşea înapoi pe poartă. Evitase privirea Viviei atunci când îi adresase o plecăciune rigidă, iar ea pe a lui, grăbindu-se să intre.

Regele era cu spatele, aşezat în scaunul său dinaintea iazului din grădină. Părul abia dacă îi acoperea creştetul şi era încă în cămaşa de noapte – ceva de care Vivia nu l-ar fi crezut în stare cu atâţia oameni prin preajmă. Era întocmai genul acela de lucru pentru care o certa mama ei.

Vivia îşi îndreptă spatele şi se apropie de Serafin. *Asta e ceva normal,* voia să transmită corpul ei. *Nu văd nimic îngrijorător aici.*

O minciună. Corpul ei minţea. Mintea îi mergea întruna, trecând în revistă fiecare pas pe care îl făcuse de când ieşise din subteran, în urmă cu doar câteva minute. Închisese bine trapa? Tufele de afine erau aşa cum trebuiau să fie? Cât despre irişi, nu călcase niciunul în picioare, nu-i aşa?

— Rayet? se auzi glasul hodorogit al regelui.

— Nu, Înălţimea Ta, răspunse ea. Vivia.

— Vai, ce surpriză plăcută! Regele îşi lăsă capul într-o parte, suficient cât să-i vadă marginea unei urechi zdrelite. Ajută-mă să mă ridic!

— Înălţimea Ta? Ea se repezi înainte, rugându-se ca nu cumva el să încerce să se ridice de unul singur. Ajunse în dreptul scaunului: Eşti sigur că e un lucru înţelept?

El îşi înălţă privirea spre ea.

Abia dacă putu să înghită. În întunecimea din aripa unde era apartamentul regal, nu observase cât de pământie devenise pielea regelui. Cât de adânciţi în orbite îi erau ochii.

— Vreau să stau pe banca Janei, o lămuri el. Dar cum Vivia nu făcu nicio mişcare să-l ajute, izbucni: Acum! Poate că trupul îi era bolnav, însă mintea încă mai avea ceva din furia familiei Nihar.

Vivia îşi strecură o mână pe după el. Regele scoase un şuierat de durere şi strânse din ochi. *Un schelet ambulant*, se gândi Vivia. Degetele ei nu prindeau altceva decât oase.

Un val nou de ruşine o copleşi. Răspunsul la boala tatălui putea zăcea chiar sub ei. Nu *putea* să-l ascundă.

Avea să-i spună despre lac. Fireşte că avea să-i spună.

Patru paşi nesiguri mai târziu, ajunseră în dreptul băncii. Era murdară, iar când Vivia dădu s-o cureţe de praf, de polen şi de semincioare, Serafin îngăimă s-o lase aşa.

Odată aşezat, zări expresia de pe chipul lui. Buzele îi erau strânse, nările îi fremătau.

La început, Vivia crezu că de vină era banca prea murdară. Apoi îşi dădu seama că privirea lui era aţintită asupra jachetei sale marinăreşti.

— Tot n-ai haina de amiral?

— N-am avut timp, murmură ea. O să găsesc o haină cenuşie pentru diseară.

— Vai, dar nu mă supăr! Ridică dintr-un umăr ascuţit. Nu-mi fac griji decât pentru *tine,* Vivia. Vizerii o să-ţi spună că arăţi în ultimul hal, iar servitorii, că semeni cu mama ta. Şi nu vrem asta, nu-i aşa?

— Nu, fu de acord Vivia, cu toate că nu se putu abţine să

nu-şi spună că *el* era cel care arăta în ultimul hal şi că *el* era cel care părea puţin nebun.

— Vreo veste despre moartea lui Merik? întrebă el, întorcându-şi în sfârşit privirea de la Vivia şi îndreptându-şi-o spre iaz. Doar nu e atât de greu pentru spionii noştri să afle cine l-a omorât.

Vivia *chiar* primise nişte veşti, însă era un amalgam care ducea înapoi la Nubrevna. Înapoi la un vinovat ascuns chiar în mijlocul lor, şi nu era pregătită să împărtăşească *acea* informaţie cu tatăl ei.

Nu încă, cel puţin.

Aşa că nu spuse decât atât:

— Nu avem piste noi, Înălţimea Ta, deşi se pare că Împărăteasa Marstokului a fost ucisă în împrejurări asemănătoare.

— Vaness a fost o conducătoare cu mână de fier. La fel ca mama ei, de altfel.

Vivia înghiţi în sec. *Şi eu pot avea mână de fier.*

— Jana a fost dintotdeauna prea blândă. Prea slabă. Serafin îi făcu semn Viviei să ia loc lângă el. Nu ca noi doi.

Vivia se aşeză, cu toate că nu-şi putea opri mâinile din tremurat. Fu nevoită să le strângă pumn deasupra coapselor. *Statul pe loc e calea sigură spre nebunie,* îşi reaminti ea – de parcă asta ar fi putut să explice tremuratul.

Şi totuşi, cu cât tatăl ei o critica mai aspru şi îi găsea nod în papură Janei, cu atât se întreba mai mult Vivia dacă nu cumva alta era cauza fierbinţelii pe care o simţea de-a lungul şirei spinării.

Vai, Vivia se obişnuise de mult cu insultele. În mod normal, putea chiar să se bucure că Serafin, deşi ura pe toată lumea, pe *ea* părea s-o iubească. Astăzi, însă, îi venea greu să zâmbească şi să râdă.

— Nişte idioţi! spuse el, iar Viviei îi luă o clipă până să-şi dea seama împotriva cui mai bombănea acum. *Vindecătorii,* îşi dădu seama curând.

— Îmi spun că mă simt mai bine, zise Serafin şi zâmbi. E sângele familiei Nihar, ştii tu! Eşti suficient de norocoasă

cât să ai o asemenea putere curgându-ţi prin vene.

— Ştiu, răspunse ea, deşi privirea îi întârzia încă pe pielea lui, la fel de subţire precum cea de care se leapădă şarpele când năpârleşte.

— Descendenţa regală nu prea a avut nevoie de Nihari, continuă Serafin, făcându-şi încălzirea. Până n-am venit eu, Janei nu i s-a arătat niciun pic de respect. Nici din partea civililor, nici din partea Forţelor Marine şi cu atât mai puţin din partea Consiliului. Eu am câştigat respectul lor pentru ea, doar ştii.

— Ştiu, repetă Vivia.

— Şi am să-l câştig şi pentru tine. Zâmbi blajin, ochii apoşi dispărându-i sub cutele pleoapelor. Când mă fac bine, am să dau iama în Consiliul ăla şi am să pun coroana pe capul tău.

— Îţi mulţumesc!

Îi întoarse zâmbetul blajin – un zâmbet sincer, căci numai Noden ştia ce-ar fi făcut Vivia fără tatăl ei alături ori fără sângele familiei Nihar care-i curgea prin vene.

Ar fi ajuns ca mama ei, probabil.

— Nu vreau decât ce-i mai bine pentru tine, Vivia! Vântul îi adia prin smocurile de păr. Şi ştiu că tu vrei numai ce-i mai bine pentru mine.

Vivia încremeni, valul de ruşine copleşind-o acum şi mai fierbinte. Tatăl ei era *atât* de fragil. Indiferent de ce spuneau vindecătorii, era cu un picior în groapă.

Fireşte că avea să încerce să-l vindece. Fireşte că avea să-i spună despre lacurile subterane. Da, ceva o furnica pe şira spinării când se gândea la asta – şi da, mama ei îi spusese să ţină totul secret, însă asta se întâmplase înainte ca Jana să moară şi s-o lase pe Vivia de una singură. Se întâmplase înainte să decidă că melancolia ei era mai preţioasă decât propria fiică.

Serafin, fusese alături de Vivia în tot acel timp. Era un tată bun, chiar dacă Vivia nu-l merita.

Trase adânc aer în piept, gata să arate cu degetul înspre tufele de afine şi spre trapă, când se auzi un clopot.

Alarma de la palat.

Vivia sări de îndată în picioare şi tot de îndată le ordonă gărzilor să se strângă în jurul regelui. Apoi, şoptindu-i tatălui ei să rămână calm, Vivia ieşi în fugă din grădina reginei. Pe la jumătatea aleii cu dovlecei, o întâlni pe Stix.

— Ce s-a întâmplat? strigă Vivia pe deasupra alarmei, încercând să nu ia în seamă chipul răvăşit şi somnoros al lui Stix. De parcă fata petrecuse toată noaptea în oraş.

— Magaziile, îi strigă înapoi, făcându-i semn Viviei s-o urmeze. Cineva a intrat acolo… şi, domnule, cred că acel cineva este Furia.

După vuietul asurzitor al apelor care inundară tunelul, liniştea care se lăsase era tulburătoare. Cum putea atât de puţină piatră să înăbuşe tunetul de dedesubt, Merik nu putea spune. Cu atât mai mult, cu cât încă simţea tremurul în picioare, în plămâni.

Aici mirosul era doar puţin mai suportabil. Deşi Merik şi Cam ieşiseră de pe Strada Rahatului, rahatul rămăsese lipit de ei.

Făcură patruzeci şi patru de paşi, Cam numărându-i în şoaptă tot drumul, şi ajunseră dinaintea unui zid de cărămidă, străbătut de sus până jos de o crăpătură în zigzag. Fisura arăta de parcă ar fi fost făcută întâmplător.

Părea şi recentă, marginile fiindu-i ascuţite, iar molozul proaspăt.

Era evident că pentru asta veniseră Merik şi Cam, ca să se strecoare prin crăpătura aceea. Merik intră primul, ajungând în spatele unui raft din lemn umed de cedru. Îl ocoli printr-o parte şi se trezi într-o pivniţă.

Magaziile regale. Arătau întocmai cum şi le amintea Merik: rafturi inegale pline cu saci, cutii, păturii şi sticle: proviziile necesare pentru întreţinerea palatului.

Merik aşteptă câteva clipe cu urechile ciulite. Încercă să audă vreo răsuflare în aerul stătut, să zărească vreo siluetă în lumina slabă a lampadarelor vrăjite.

Nu auzi şi nu văzu pe nimeni. Singurul sunet era apa care picura într-o băltoacă din apropiere. Condensul ce se prelingea în josul pereţilor de granit sau poate chiar o

scurgere din fundaţie.

— Suntem la primul nivel al magaziilor regale, îi şopti lui Cam în cele din urmă.

Ea răsuflă surprinsă.

— Ei bine, n-a fost greu să intrăm.

Merik fu de acord, însă nu se putu abţine să nu se întrebe dacă X-ul de pe hartă indica până la urmă un loc de întâlnire ori mai degrabă o gaură din Cisterne care trebuia reparată.

Şi totuşi, iată-i aici. Merik voia să arunce o privire prin jur. Mai ales de vreme ce asta era prima oară când vedea provizii la un nivel atât de jos. Celelalte două etaje erau de obicei bine aprovizionate, însă nivelul patru fusese dintotdeauna gol. *Dintotdeauna.*

Merik intrase în aceste magazii cu două luni în urmă. Coborâse la nivelul doi, nu văzuse nimic altceva decât şoareci şi se dusese direct la tatăl său să-i ceară să trimită un emisar în ale negoţului în oraşul Veñaza, înainte de întâlnirea pentru Armistiţiu.

Serafin se învoise.

Apoi îl însărcinase pe Merik cu acea misiune – şi nu doar cu misiunea de a restabili legături comerciale, ci şi cu aceea de a reprezenta Nubrevna în calitate de Amiral al Marinei Regale la întrunirea pentru Armistiţiu.

Cei mai sfinţi cad cel mai de sus.

— Vino! îi făcu Merik semn lui Cam să meargă înainte.

Rafturile magaziei se intersectau la mijloc, unde o scară de piatră în spirală urca şase nivele mai sus.

Lăsară în urmă, rând după rând, fiecare raft ticsit de provizii.

— Ce scrie acolo? întrebă Cam, arătând cu degetul spre un sac burduşit din mijlocul încăperii, iar numărul proviziilor începea să scadă. Nu arată ca literele nubrevnane.

— Fiindcă nici nu sunt, răspunse Merik, făcându-şi de lucru cu mânecile lui murdare. Sunt cuvinte în dalmotti. Unul înseamnă „grâu”, celălalt, „ovăz”, zise şi arătă spre o ladă vopsită cu roşu pe o parte. În lada aia sunt smochine

uscate din Marstok. Pe cea de-acolo scrie „nuci” în cartorrană.

Cam îşi ţuguie buzele într-o parte.

— Dar, domnule… ce caută mâncăruri din alte ţări aici? Credeam că nimeni nu vrea să facă negoţ cu noi.

Şi el se întreba acelaşi lucru, deşi avea o bănuială. Una care avea de-a face cu arme marstokeze, cu nave în miniatură şi cu lupte pe mare.

Un val de fierbinţeală cuprinse braţele lui Merik.

Cantitatea de provizii de aici era mai mare decât ce-ar putea prăda nişte piraţi în două săptămâni. Vivia probabil făcuse o înţelegere cu Vulpile cu luni în urmă – cu mult înainte să-l fi trădat pe Merik şi să-l lase să moară.

Furia lui Merik creştea pe măsură ce devenea din ce în ce mai sigur de asta; el şi Cam ajunseră în inima pivniţei, unde îi aşteptau treptele de piatră. Aici toate rafturile erau goale, ca şi cum acel cineva care aproviziona locul voia ca mărfurile să nu fie la vedere.

— Sus! porunci Merik. Trebuia să verifice şi nivelul al cincilea. Trebuia să vadă cu ochii lui dacă mai erau şi altele la fel.

Ajuns acolo, plămânii lui Merik se încinseră şi mai mult. Nivelul al cincilea era şi mai ticsit de provizii decât al şaselea, şi nimic nu provenea din Nubrevna.

Şi toate erau *aici,* unde nu foloseau nimănui.

Mâncarea asta ar fi trebuit să-i hrănească pe cei din Donjonul lui Pin ori pe cei nevoiaşi din Cisterne – ori, pe apele iadului!, pe supuşii familiei Nihar. În schimb, stătea aici pur şi simplu şi nu aducea nimănui niciun folos. Poate doar Viviei.

Destul – Merik văzuse suficient şi venise timpul să facă acum cale întoarsă. Nu avea să fie nicio întâlnire aici. Doar o gaură în Cisterne care trebuia reparată.

Merik şi Cam erau la jumătatea drumului spre trepte, când auziră un geamăt.

— Ajutor!

Merik încremeni; Cam se opri lângă el. Geamătul se repetă, „Ajutor”, iar Cam îşi duse mâna la stomac.

— Trebuie să mergem să vedem ce e, domnule.

Merik scutură din cap. *Nu.*

— Cineva e rănit, domnule!

Un alt scuturat din cap, de data asta şi mai hotărât. Ceva ca de gheaţă se adună în venele lui Merik. Ceva puternic şi întunecat, făcut din mixine şi umbre. *Pleacă repede, cât mai poţi, ţipa instinctul lui Merik. Locul ăsta nu e sigur pentru tine!*

Omul umbrelor era aici.

Merik o apucă pe Cam de mantie, care era încă udă şi murdară, şi o trase înspre scări. Trei trepte coborâră şi ajunseră la sursa gemetelor.

Un om întins pe dalele de piatră, cu o sabie înfiptă în stomac şi cu măruntaiele împrăştiate pe podea. În ochi i se citea durerea, în vreme ce linii negre ca marea cea mai adâncă îi brăzdau faţa.

Semăna atât de mult cu o altă moarte. O altă crimă – una comisă de Merik. *Pleacă repede, cât încă mai poţi, pleacă repede, cât încă mai poţi!*

Cam se eliberă din strânsoarea lui Merik şi se lăsă în genunchi lângă bărbat.

— Sunt aici, rosti ea în încercarea de a-l alina. Sunt aici acum!

Ochii bărbatului se întoarseră spre Cam, în ei pâlpâind sclipirea recunoaşterii. Încercă să vorbească, însă din gură nu-i ieşi decât sânge bolborosind. La fel şi din gaura din stomac.

Garda nu avea cum să supravieţuiască unei asemenea răni, şi totuşi Cam avea dreptate. Până şi morţii aveau nevoie de compasiune. Aşa că, deşi fiecare fibră din corp îi striga lui Merik să fugă, se ghemui lângă fată. Şi atunci îl văzu.

Bărbatului îi lipsea degetul mic – degetul mic de la mâna stângă, întocmai ca asasinului Garren.

Era ca şi cum retrăia noaptea de pe *Jana.* Dar cum? Cine era acest bărbat? Nu se putea să fie doar o coincidenţă.

Înainte ca Merik să apuce să-i pună întrebări bărbatului pe moarte, încremeni. Până şi magazia şi moliile păreau să

se fi oprit în loc.

Mort. Bărbatul era mort.

Merik îşi drese glasul, gata să-i poruncească lui Cam s-o ia înainte. Doar că, tocmai atunci, un scrâşnet răsună în pivniţă. Merik îl simţea târându-i-se pe piele ca o mie de purici de nisip.

Neghiobul frate Filip pe orbul frate Daret
În peştera cea neagră tot mai adânc îl duse.
Ştia că acolo Regina Crab domneşte.
Însă asta deloc pe fugă nu-l puse.

Cam se lăsă în jos. Merik rămase pur şi simplu cu ochii holbaţi la cadavru. Gura mortului nu se mişca, iar ochii îi erau la fel de ţepeni şi de sticloşi… Totuşi, din gâtul lui ieşeau nişte cuvinte.

Era cu neputinţă, cu neputinţă.

Cam se aşează de-a buşilea, şoptind printre dinţi:

— Domnule, domnule! În tot acest timp, cadavrul continua să murmure.

Orbul frate Daret către neghiobul frate Filip:
Oare Regina Crab nu mai domneşte aici?
Am auzit că-i rea şi că mănâncă peşte,
Mai bine stăm departe de-al ei regat, nu zici?

— Domnule, domnule, domnule! Cam se întinse să-l apuce pe Merik.

Un clopot se auzi sunând. Asurzitor şi de o intensitate brutală; era alarma de la palat.

Merik se mişcă. O luă de mână pe Cam şi porni în fugă spre scări în timp ce restul cântecului răsuna în jurul lor.

Fratele Filip răspunse-atunci fratelui mai mic:
Nu ţi-am purtat eu de grijă mereu?
Ce fac, ştiu prea bine, sunt mai mare, deci
Tu să nu crezi că vreodată am să te învăţ de rău.

Cu neputinţă, *cu neputinţă.*

Gărzile năvăleau de la suprafaţă. Merik le auzea tropotul paşilor venind din spatele lor pe treptele de piatră. Le simţea răsuflarea alunecând în aerul de pe scară.

El şi Cam ajunseră la cel mai de jos nivel şi o luară la fugă printre rândurile de rafturi.

Mirosul, se gândi în treacăt Merik. *Gărzile se iau după miros.* Şi totuşi, nu aveau ce face decât să continue să alerge. Rafturile se perindau ca în ceaţă în colţul ochilor lui. Amândoi răsuflau sacadat.

Ajunseră la zidul din capăt. Merik o împinse pe Cam în spatele lăzilor din lemn de cedru, în vreme ce o lumină se revărsă asupra lui. Zece gărzi cu torţe în mână se apropiau din ce în ce mai mult.

— Furia! strigă unul dintre ei. Trageţi în el! mârâi altul.

Merik se strecură în Cisterne după Cam. Ea îl aşteptase – fată neghioabă –, iar el o prinse încă o dată. O ţinea strâns de braţ pe când goneau de-a lungul tunelului întunecat.

Umbre, strigăte, rahat – toate ricoşau în pereţii de calcar. Apoi o auzi pe Cam ţipând – „Arbalete!” – şi o pală de vânt se izbi de pieptul lui Merik.

Nu, nu era vânt. Forţa aceea, vuietul acela… era apă.

Soldaţii le strigau să se oprească. Însă ei nu o făcură. Nu *puteau* s-o facă. Zgomotul, furtuna care se apropia…

Ajunseră la canalul de scurgere. Cam se aruncă în el, iar Merik o urmă, cu genunchii îndoiţi. Cu mâinile şi cu pieptul înainte. Şi totuşi, vuietul, forţa apei… îi împinseră pe Merik şi pe Cam înapoi în picioare.

O luară la fugă. O săgeată trecu vâjâind pe lângă ei. O a doua lovi lampadarul din apropiere, cufundându-i în beznă, calea fiind luminată doar de torţele soldaţilor ce se apropiau.

Apei însă nu-i păsa. Continua să vină, la fel de zgomotoasă ca în Lejna. Ca moartea prin spintecare a lui Kullen. *Nicio scăpare. Doar furtuna.*

Merik continua să alerge, cu ochii învăluiţi în negru. Cu

urechile asurzite de valuri. Înainte, tot înainte… trebuia să meargă tot înainte.

O lumină portocalie pâlpâi. Alte lampadare. Alte tunele. Capătul Străzii Rahatului era acum atât de aproape, marginea ei lucind dincolo de ele. Merik mări viteza. Patru paşi.

Doi.

Se aruncă pe margine şi se întoarse cât s-o vadă pe Cam, la zece paşi depărtare, urmărită de un munte de apă.

Fără să mai stea pe gânduri, Merik îşi concentră puterea într-un *bici*. Vântul se înfăşură în jurul lui Cam. Mic, dar puternic. La fel ca ea. O pală de vânt care o purtă câţiva paşi, până când fu în siguranţă.

Fata se prăbuşi la pământ lângă Merik, abia răsuflând. Tremura toată. Era plină de rahat şi Noden mai ştie ce, iar apa trecea învolburată pe lângă ei, într-o spirală perfectă, vrăjită.

Îngrijorat, Merik se duse la ea.

— Eşti bine? spuse el gâfâind.

O încuviinţare sfârşită din cap.

— Da… domnule!

— Nu ne putem opri!

— Niciodată, spuse ea printre răsuflări, iar când Merik îi întinse mâna, îi zâmbi istovită. Apoi, împreună, lăsară în urmă nebunia de pe Strada Rahatului.

22

Aeduan năvăli pe malul râului, cu magia în flăcări. Înainta prea repede ca să poată opri, prea repede ca să lupte. O lua drept printre Velele Roşii care o urmăreau pe Vrăjitoarea Firului.

Îşi scoaseră armele într-o străfulgerare de oţel şi în strigăte de ură. Totuşi, Aeduan nu avea de gând să se lupte. Nu astăzi.

Una dintre săbii îi şuieră pe la ureche, trezindu-i instinctele. Se lăsă în jos, rostogolindu-se înainte şi ieşind dintre copaci, ca să vină cu faţa spre râul Amonra.

Vrăjitoarea Firului, Vrăjitoarea Firului – unde era Vrăjitoarea Firului?

O zări. În faţă, pe mal. Putea s-o ajungă din urmă, dacă ea s-ar fi oprit din alergat.

Însă nu se opri, ci făcu o mişcare atât de prostească, încât Aeduan să întrebă dacă nu cumva căuta moartea cu lumânarea. Căci o mai văzuse făcând mişcarea asta pe un drum abrupt la nord de oraşul Veñaza. De data asta, însă, Aeduan nu avea s-o mai lase să-i scape.

De data asta, avea s-o urmeze până la capăt.

Un miros de sânge care duhnea a tortură şi a maţe împrăştiate inundă nasul lui Aeduan. Se răsuci pe călcâie, tocmai când unul dintre bărbaţi îl atacă. Aeduan lovi cu piciorul, nimerindu-l în genunchi.

Osul pârâi. Bărbatul căzu, însă Aeduan plecase deja. O luase la fugă, gata să se scufunde în râu după cum plănuise… Însă încremeni. O haină bej – *haina* pe care i-o lăsase Vrăjitoarei Firului – aluneca acum în josul râului la o viteză pe care niciun om nu o putea atinge.

Niciun om, cu excepţia lui Aeduan. Se lansă din nou în sprintul lui menţinut de magie. În doar câteva secunde, prinse haina din urmă. Aceasta plutea în josul râului, la doar câţiva metri de mal.

Aeduan ţâşni înainte, şi mai iute acum, îndreptându-se ţintă către un copac de pe ţărmul râului. Malul de

dedesubt era surpat, cu rădăcinile ieşite în afară, oferind astfel sprijinul perfect.

Pământul o luă la vale, pe când Aeduan coborî şi se prinse de o rădăcină. Apa îl stropea, rece ca gheaţa, biciuindu-i obrajii.

Aproape ajungea la haină. Se întinse. Se întinse… Era prea departe. Mâna lui nu prinse decât apa sloi. Aşa că, fără să mai stea pe gânduri, se aruncă de pe mal drept în valuri.

Însă nicio o Vrăjitoare a Firului nu-l aştepta sub haină. Nu era nimic acolo, în afară de furia rece şi năvălitoare a râului Amonra.

Iseult nu avea nici cea mai vagă idee cum de era încă în viaţă.

După toate legile logicii şi ale fizicii, n-ar fi trebuit. Râul Amonra era de nestăpânit. O scuipa înainte, după care o azvârlea înapoi. Lumină, gâfâieli. Întuneric, moarte. Nu tu auz, nu tu văz, nu tu respirat, nu tu viaţă. Preţ de un secol sau poate doar câteva clipe şuvoiul pusese stăpânire pe fiecare fărâmă din fiinţa ei.

Se izbise de bolovani, de fundul râului, de valuri, cu atâta înverşunare, încât le simţi solide. Gleznele ei se agăţau de pietre, de crengi. O mie de gheare nevăzute erau în albia râului. Din când în când, curenţii iuţi o scuipau afară, cât să tragă o gură de aer, după care o trăgeau numaidecât în adâncuri.

Asta până când Iseult lovi ceva care o dădu *înapoi.* Lumea o pocni dinlăuntrul minţii ei. Apoi trupul îi fu azvârlit pe spate. Complet greşit, şi totuşi ţinut strâns de ceva.

Deschise ochii, luptându-se cu râul care îi năvălea în faţă. Nu văzu nimic, dar simţi nişte mâini. Nişte braţe.

El. El trebuia să fie. Nimeni altcineva nu mai era Lipsit de Fire.

Nimeni altcineva nu mai era atât de puternic.

Totuşi, Amonra era şi mai puternic. *Întotdeauna* avea să fie. Îl aruncă pe Vrăjitorul Sângelui – şi pe Iseult odată cu

el – tot înainte. Îi ridică la suprafaţă… după care îi trase înapoi în adâncuri.

Aer, se gândi Iseult. Era singurul lucru la care se putea gândi. Stelele licăreau sau ardeau cu putere. O explozie care să-i umple craniul.

Dar mai era ceva care i se zvârcolea în conştiinţa trezită. Ceva scurma înăuntru, ceva violent.

Ceva din care ea şi Vrăjitorul Sângelui era cu neputinţă să scape cu viaţă: cascada Amonra.

Când degetele amorţite de la picioare dădură de pietrişul de pe fund, Iseult se opinti în ele. Râul i se împotrivi, însă ea se înfipse şi mai adânc. În spatele ei, Vrăjitorul Sângelui făcu şi el la fel, oprindu-se în călcâie.

O apăra de dinţii curenţilor, iar Iseult îşi întinse mâinile reci ca gheaţa cu gândul să se apuce de ceva. Cu disperare acum. *Aer, aer.* Degetele dădură de piatră. Simţi cum i se jupoaie pielea, o senzaţie îndepărtată, şi mai simţi cum strânsoarea Vrăjitorului Sângelui slăbeşte. Râul avea să-i ia curând.

Aer, aer.

Ce o tăiase la degete trebuie să fi fost o protuberanţă în vreo coloană mai înaltă, de piatră. Se apucă de ea cu degete îngheţate. Tocmai la timp. Căci Aeduan alunecă; râul îl *azvârli* înainte.

Se prinse strâns de Iseult, iar ea se prinse strâns de piatră. Muşchii ţipau, ochii mai că-i ieşeau din orbite.

Aeduan o cuprinse pe Iseult. O mână, mare şi aspră, se aşeză peste a ei – fixându-i-o bine şi ţintuindu-l şi pe el în loc, pe când se prinse de aceeaşi piatră.

Aer, aer.

Găsi încă ceva de care să se apuce. Trase; Iseult împinse; şi iată-i că înaintau, centimetru cu centimetru. Ea se prindea de ce putea. Aeduan înfrunta curenţii. Râul îi trăgea după el.

Asta, până când Amonra îi eliberă pe amândoi. În cele din urmă, ajunseră la suprafaţă şi aerul, aerul, *aerul* năvăli peste ei.

Iseult avu răgaz doar cât să arunce o privire prin jur: un

afloriment abrupt, o cascadă dedesubt, Vrăjitorul Sângelui tuşind lângă ea – înainte să se prăbuşească pe granitul ud, iar lumea din jurul ei să amuţească în chip binecuvântat.

Într-o clipă ce-i păru o eternitate, Aeduan zăcu pur şi simplu pe granit, respirând, în vreme ce râul curgea învolburat, iar muşcătura de gheaţă a Amonrei începea să-i dispară din oase. Totuşi, răgetul râului nu mai pieri.

În cele din urmă, Vrăjitoarea Firului se ridică în capul oaselor; la fel şi Aeduan. Velele Roşii care fuseseră pe urmele lor nu mai erau pe nicăieri. Nu simţea niciun miros prin apropiere – nici pe al lor, nici pe al altcuiva.

— Aşteaptă aici, spuse Aeduan cu glas înecat. Mă întorc repede.

După ce fata încuviinţă tăcută din cap, Aeduan îşi întinse magia la capacitate maximă, scrutând zona după un loc sigur în care să se ascundă. După un loc în care să nu simtă niciun miros de om, în care nicio fiinţă omenească să nu fi călcat de veacuri.

Găsi nişte ruine străvechi. Clădite în stâncă, mai degrabă o pădure decât o fortăreaţă. Oricine abandonase zidurile şi coloanele de granit o făcuse acum multă vreme. Sculpturile antice deveniseră nişte scobituri de nerecunoscut. Podeaua şi acoperişul fuseseră înlocuite de rădăcini şi de crengi, dalele şi mozaicul de licheni şi ciuperci.

Însă putea fi apărat, cum stătea acolo, la poalele stâncii; şi era o ascunzătoare bună. Adulmecând bine locul, nu simţi decât mirosuri de animale. Cioara trecuse pe acolo, dar nu şi oameni. Nu şi proprietarii de sclavi.

Când Aeduan se întoarse la granitul alunecos, nu rosti decât atât: „Pe aici!”, iar ea înţelese. Îl urmă. Departe de cascadă, departe de râu, departe de orice miros omenesc.

Coborârea pe panta abruptă a dealului era o treabă anevoioasă. Necesita un du-te-vino continuu după cum îţi îngăduia terenul. În cele din urmă, primii monoliţi se iviră strâmbi din pământ, iar solul deveni plat, o stepă îngustă şi năpădită de buruieni. Aici oamenii săpaseră în stâncă după bunul lor plac. Dincolo chiparoşii uriaşi prinseseră rădăcini

nestingheriţi.

Vrăjitoarea Firului nu scoase nicio vorbă tot drumul. Răsufla scurt, sacadat. Era limpede că avea nevoie de odihnă; era limpede că avea nevoie de hrană. Aşa că, deşi muşchii lui Aeduan ardeau de dorinţa de a se mişca mai repede, îşi menţinu pasul într-un ritm lent. Uşor de urmat.

Până când ajunseră în cele din urmă în mijlocul ruinelor. Era singurul loc înconjurat de patru pereţi care încă mai stăteau în picioare. Să recunoaştem, lujerii şi ciupercile puseseră stăpânire pe granit şi nu era niciun acoperiş deasupra capului, însă pereţii erau pereţi. Ceva ce era pe placul majorităţii oamenilor.

Dar, pe de altă parte, Vrăjitoarea Firului nu era ca majoritatea oamenilor.

Se aşeză pe piatra din pământul noroios, cu genunchii strânşi la piept. În ciuda căldurii înăbuşitoare, ea tremura ca varga.

— De ce e pe urmele tale? cuvintele aspre ale lui Aeduan străpunseră liniştea mormântală a locului.

— Cine? întrebă Vrăjitoarea Firului, cu vocea răguşită şi înăbuşită de genunchi. Îşi înălţă capul. Avea o tăietură în dreptul sprâncenei pe care Aeduan n-o observase până atunci.

— Preotul Purist, răspunse Aeduan. Corlant.

Spre surprinderea ei, scoase un oftat. Îşi strânse braţul drept, iar un fior de teamă păru să-i străbată chipul.

Era cea mai puternică emoţie pe care o văzuse la Vrăjitoarea Firului. Semn că atenta ei stăpânire de sine pierduse în faţa istovirii. Aeduan nu ştia că asta era cu putinţă.

Fata se luptase cu el îl păcălise şi îi rupsese spinarea. Se bătuse cu gărzile oraşului şi-i înfruntase pe Vrăjitorii Otrăvurilor spintecaţi cu pieptul înainte, şi totuşi Aeduan n-o văzuse niciodată să-i fie frică.

— Să înţeleg că îl cunoşti, spuse Aeduan.

— Dar *tu* de *unde* îl ştii? spuse ea, străduindu-se vizibil să rostească acele cuvinte.

Aeduan şovăi. Preţ de câteva clipe, nu se auzi nimic

altceva decât cascada din depărtare. Nicio mişcare în afară de crengile bătute de vânt de deasupra lor.

Aeduan se afla sub cuţitul Domniţei Destinului, întrebarea era care tăiş avea să-l rănească mai puţin? Să-i spună lui Iseult adevărul despre Corlant şi despre capătul de săgeată ar fi însemnat că trădarea la care se gândise Aeduan devenea imposibilă.

Pe de altă parte, dacă păstra secretul ar fi însemnat, cu siguranţă, că aveau să apară şi alţi urmăritori ca Velele Roşii. Aeduan nu putea să stea clipă de clipă lângă Iseult, iar dacă vreunul dintre câinii lui Corlant le-ar fi dat din nou de urmă – dacă ea ar fi încăput pe mâna Velelor Roşii… pe mâna acelui Vrăjitor al Focului –, atunci, odată cu ea ar fi pierdut şi talerii de argint.

Scoase capul de săgeată din buzunar.

— Corlant mi-a cerut să intru în slujba lui, începu s-o lămurească deodată, înainte să te fi întâlnit. Voia să te găsesc şi să te duc la el. Vie.

Cu băgare de seamă, Aeduan se apropie de Vrăjitoarea Firului, crezând că ea avea să se dea înapoi.

Dar nu o făcu. Fireşte că nu. Continua să-şi maseze braţul, iar de îndată ce Aeduan se apropie de ajuns, luă vârful săgeţii din palma lui întinsă.

— De ce-mi spui asta? întrebă ea.

— Fiindcă ţin mai mult la talerii mei de argint decât la ce are să-mi ofere preotul. Şi fiindcă nu sunt singurul pe care Corlant l-a plătit ca să te găsească. Oamenii aceia sunt în slujba lui şi bănuiesc că vor mai fi şi alţii.

Iseult se uită cu ochi mari la Aeduan, cu trupul aplecat înainte. Cu faţa căzută. Apoi izbucni în râs.

Aeduan nu mai auzise nicicând aşa ceva. Nu era un clinchet drăgălaş precum cel al nevestelor înstărite din oraşul Veñaza, care ascundea haz şi care era întrebuinţat ca o armă. Niciun hohot zgomotos, ca al cuiva ce râde din toată inima, cu poftă, des.

Ci era un sunet ascuţit, îngânat, în parte un tril răsunător, în parte o gâfâială frenetică. Nu era un sunet plăcut, nu unul care să-i invite şi pe alţii să i se alăture.

— Norocul prostului, îngăimă ea. Ăsta mă tot salvează pe mine, Vrăjitor al Sângelui. Doar. Norocul. *Prostului.* Pentru prima oară de când se aliase cu ea, Vrăjitoarea Firului o dădu pe dalmotti: Pe zeiţa din ceruri!, chiar aşa e, cum zice expresia: Norocul prostului! Alege calea cea mai prostească, iar Domniţa Destinului te va răsplăti.

— Ar fi trebuit să fiu moartă, Vrăjitor al Sângelui. Ar fi trebuit să fiu zdrobită de pietre ori strivită sub cascadă. Dar nu sunt. Cât despre Corlant, a mai încercat o dată să mă omoare. Cu săgeata asta. O ridică şi rămase cu privirea aţintită asupra ei. A mai şi blestemat-o. Astfel încât, dacă rana nu avea să mă dea gata, s-o facă b-b-blestemul. Şi totuşi, cumva, am scăpat cu viaţă.

Hohotul de râs al lui Iseult începu să se domolească. Apoi pieri de tot.

— Ai fost prin preajmă mereu, Vrăjitor al Sângelui. Pe aici, pe undeva, s-stând la pândă. Din cauza *ta* a trebuit să mă întorc la tribul meu – ceea ce înseamnă că din cauza *ta* Corlant a *p-p-putut* să mă atace. Prin urmare, dacă nu te-aş fi întâlnit, nici n-aş fi aici, aşa-i?

Aeduan miji ochii – nu din pricina spuselor ei, ci mai degrabă din pricina felului în care le rostise. Îl învinuia pe el pentru Corlant, preotul Purist. Îl învinuia pe el pentru tot, însă nu era ca şi cum nu şi-o făcuse cu mâna lui.

— Dacă nu te-aş fi întâlnit niciodată, îi replică el cu răceală, atunci nu mi-aş fi rupt niciodată spinarea, iar Leopold fon Cartorra nu mi-ar mai fi cerut să intru în slujba lui. Călugăriţa Evrane nu ar mai fi fost la un pas de moarte, în timp ce eu nu aş mai fi fost silit să lucrez pentru…

— Călugăriţa Evrane trăieşte? Vrăjitoarea Firului sări în picioare, o expresie nouă înlocuindu-i isteria de mai devreme: făcu ochii mari, îşi desfăcu buzele. *Speranţă.* Am crezut că Spintecaţii au pus mâna pe ea în Lejna. Dar… trăieşte?

Când Aeduan încuviinţă din cap, ea şi-l lăsă pe spate, închise ochii. Când vorbi din nou, o făcu în nomatsi, ca la început, şi fără să se mai bâlbâie.

— Indiferent de ce s-a întâmplat între noi, rosti ea pe un ton plat, indiferent de ce întâmplări ne-au adus aici, nimic nu mai poate fi schimbat. Iar eu îţi datorez viaţa, de două ori.

Aeduan se crispă când auzi de o datorie de viaţă. Totuşi, ea nu terminase.

— În Lejna. Ai promis că o să mă ucizi dacă ne vom mai întâlni vreodată. Ai spus că datoria de viaţă fusese plătită. După calculele tale, îţi sunt datoare o dată pentru că nu m-ai ucis noaptea trecută. De două ori, pentru că m-ai salvat din Amonra. Poate chiar de trei ori, pentru că m-ai avertizat în privinţa lui Corlant.

Fata izbucni în râs, acelaşi sunet isteric, dar se opri îndată, chipul redevenindu-i rece şi sobru, şi spuse:

— Nu ştiu cum să te răsplătesc, călugăre Aeduan, dar ştiu că Mama Lună ar vrea măcar să încerc.

El tresări la auzul acestor cuvinte. Se îndepărtă de ea mult prea violent.

— Nu mai sunt călugăr, zise înainte să se îndrepte cu paşi mari către ruine.

Cineva trebuia să recupereze proviziile uitate.

Plimbarea lui prevăzătoare se prefăcu într-un mers rapid. Apoi într-un sprint, ferigile lovindu-i-se de călcâie. Crengile zgâriindu-i pielea.

Cineva îi datora lui Aeduan viaţa. Era…

Pentru prima oară.

La început, nici nu putu să mai înghită. Iseult, Vrăjitoarea Firului, era în viaţă datorită lui. Putea să respire şi să simtă gustul apei râului pentru că el îi salvase viaţa.

Deşi, într-un fel, şi ea o salvase pe a lui. Prima oară, pentru că nu-l omorâse cât timp zăcuse fără simţire, prins în capcana de urs. A doua oară, pentru că fusese cea care se prinsese de piatră înainte să cadă în cascadă.

Însă Aeduan decise să nu pomenească nimic din toate astea, căci, dacă Vrăjitoarea Firului credea că îi datorează trei vieţi, atunci asta îi dădea lui un avantaj. Ceva de care se putea folosi. Nu ştia cum, nu ştia când, doar că avea s-o

facă negreşit.

23

În ciuda aspectului exterior cam îndoielnic, Trandafirul Poleit îi atrăgea pe cei mai înstăriţi dintre Velele Roşii. Sclavii erau cea mai bună dovadă în această privinţă – feţele lor curate, hainele lor bine croite.

Aerul păru să se tensioneze când Caden şi Safi intrară, iar Safi îşi simţi numaidecât magia trimiţându-i fiori pe ceafă. Era un soi de vrăji, de farmece aici. O vrajă care să şlefuiască, să netezească adevărul şi să scalde pe toată lumea într-o lumină nenaturală, dar măgulitoare.

Fals, fals, fals.

Cuplurile de pe canapeaua joasă şi oamenii care mâncau la mese arătau cu toţii ca scoşi dintr-un tablou.

Frumuseţe, îşi dădu seama Safi, urmându-l pe Caden înspre uşa acoperită de o perdea din spate. Indiferent de ce vrajă se făcea aici, oferea *tuturor* frumuseţe.

Dar nu şi lui Caden. Farmecul din încăpere nu se revărsă şi asupra lui, indiferent de ce frumuseţe avea – Safi nu putea nega că n-ar avea ceva –, era numai mâna mamei naturi. Trecură dincolo de perdea, iar acolo mese înalte până la genunchi erau răspândite la distanţe egale pe covoare fine şi printre perne împrăştiate pe podea. Fiecare masă era doldora de cărţi de joc şi monede, în vreme ce fumul gros ce ieşea din pipe învăluia pielea golaşă a sclavilor din Trandafirul Poleit.

Magia lui Safi îi trimitea fiori şi furnicături pe când traversară încăperea. *Greşit* era un cuvânt cu care nu puteai nici să începi să descrii locul ăsta. Ori pe Velele Roşii de acolo.

Caden îi făcu semn înspre masa din capătul opus, unde stătea o femeie. Părul ei cenuşiu era prins în vârful capului, la fel ca toată lumea de acolo, iar pielea neagră lucea de perfecţiune. Câştigurile şi cărţile zăceau împrăştiate dinaintea ei, iar rânjetul satisfăcut sugera că doar ce pusese pe fugă nişte pierzători la tarot.

Atât de absorbită în număratul monedelor era femeia, că

nici nu-i observă pe Caden şi pe Safi apropiindu-se, până când el se lăsă pe bancheta de lângă ea. Se încruntă.

— Cine eşti…

Se opri, cuta dintre sprâncene adâncindu-i-se.

— Ăla e un cuţit cu care mă împungi în rinichi?

— Da, este, răspunse Caden în dalmotti, la fel cum i se adresase şi femeia. Vreau doar să-ţi spun câteva întrebări, amirale Kahina, după care eu şi tovarăşa mea o să te lăsăm să-ţi continui jocul de cărţi.

— Şi dacă nu răspund… ce? O să-mi scoţi maţele?

Cu o nouă răsucire din încheietură, îngână:

— O, nu, cineva să mă salveze de omul ăsta rău cu un cuţit.

Safi o plăcu numaidecât pe femeie.

— Îţi dai seama, continuă Kahina, că eu conduc cea mai mare flotă a Velelor Roşii de pe Marea Jadansi? Dacă ai fi într-atât de prost încât să-mi înfigi cuţitul în spate, ai fi mort înainte să ajungi la uşă.

— Atunci, dacă preferi, propuse Caden, cu expresia de pe chip neschimbată, noi doi putem să ne continuăm discuţia pe fundul porţilor iadului. Am auzit că rănile la rinichi sângerează abundent. Am putea să ne întâlnim acolo chiar înainte de următorul dangăt de clopot.

Kahina îl ţintui cu privirea pe Caden preţ de câteva clipe, bătând cu degetele în masă. Pe degetul mare de la mâna dreaptă avea un inel mare de jad care bocănea iar şi iar. După care, un zâmbet îi încreţi buzele.

— Cine eşti? Nu sunt obişnuită cu bărbaţi care vorbesc la fel de bine precum arată. Cât despre tine – îşi întoarse privirea spre Safi –, ia loc, fato! Pe onoarea mea, nu te muşc!

Din spusele ei nu lipsea adevărul, aşa că Safi făcu după cum i se porunci, ocupând locul de partea cealaltă a Kahinei. Venind mai aproape, văzu că pe masă erau înşirate toate cărţile de tarot. Aveau spatele de culoare albastru-verzui şi marginile tocite.

Safi începu să bată cu degetele în genunchi. O ardeau palmele să le amestece. Să joace. Dar se sili să-şi întoarcă

privirea şi s-o cerceteze în schimb pe amiral Kahina – pe care Safi o putea vedea acum dincolo de vraja de farmec. Amiralul, deşi avea o strălucire naturală, nu mai era la prima tinereţe, iar dinţii îi erau atât de pătaţi, că ajunseră de culoarea noroiului.

Safi îşi dădu seama care era motivul, când Kahina îi spuse:

— Dă-n coa' pipa aia, fato!

Îi dădu pipa; Caden o privi lung.

— Am venit aici cu treabă, amirale. Am venit pentru corabia pe care ai capturat-o acum trei zile.

— Aprinde! murmură Kahina către pipă, înainte să tragă adânc din ea. Un fum palid îi ieşi printre dinţi, pe când toarse: Va trebui să fii mai explicit. Capturez atât de multe corăbii. Am spus deja că am cea mai mare flotă dintre Velele Roşii? Kahina se aplecă seducător spre Caden.

Spre surprinderea lui Safi, şi el se aplecă seducător spre ea. Chiar sub ochii ei, Caden deveni Pehlivanul Prefăcut. Era uimitor cât de mare era contrastul şi cât de iute se petrecea schimbarea. Bardul Iadului pe nume Caden, atât de dedicat muncii şi de serios, devenea destinsul Pehlivan Prefăcut, tot numai farmec şi zâmbete dulci.

Un astfel de zâmbet afişa acum, iar Safi fu cuprinsă de fierbinţeală. De o fierbinţeală furioasă. De o fierbinţeală atrasă. De o fierbinţeală *nedumerită.* Căci era rânjetul acela perfect, de trei ori blestemat, care o băgase în atâtea necazuri în oraşul Veñaza.

— Corabia pe care o caut este un cuter. Mânuit de un echipaj în verde.

— Verde marstokez sau verde cartorran? Vai, dar ce prostesc din partea mea!

Trase în continuare din pipă, înainte să-şi îndrepte atenţia spre Safi, are începuse să bată şi mai iute din degete.

— N-am văzut în viaţa mea doi oameni care să aducă mai mult a cartorrani decât voi. Părul ăsta blond şi pistruii *ăştia.* Aveţi noroc că nimeni de pe micul nostru teritoriu nu v-a jupuit încă de vii.

— Răspunde la întrebare! Vocea lui Caden era mai împietrită acum, farmecul lui era deja pe ducă. Unde este cuterul *cartorran?*

— Pe fundul golfului.

Ei bine, *asta* era o minciună şi ocazia perfectă ca Safi să intervină. La urma urmelor, şi ea putea foarte bine să joace jocul ăsta.

— Tot acolo ţi-ai ascuns şi frumuseţea şi tinereţea?

Kahina se înecă brusc cu o gură de fum. Apoi râse:

— Voi doi, spuse ea, printre hohote de râs, sunteţi mai amuzanţi decât cei cu care mă întovărăşesc de obicei. Muşcă din muştiucul pipei, ţinând-o nemişcată, apoi strânse pachetul de cărţi de tarot. Vă daţi seama că, dacă ar fi pe aproape corabia asta, tot n-aţi putea s-o scoateţi din port, nu?

— Tocmai de aceea o să ne spui unde este şi echipajul.

Kahina pufni dispreţuitoare.

— Mâine este Măcelul lui Baile. Şi, văzând încruntătura nedumerită de pe chipurile lor, adăugă: Domniţa Baile… presupun că nu o aveţi în Cartorra. Dar, prin părţile astea, este sfânta protectoare a mărilor, iar marinarii nu se abat în niciun chip de la regulile ei.

— Reguli? întrebă Safi, în ciuda privirii lui Caden, care părea să-i spună *Nu-i face jocul.*

— Trei reguli are, îngână Kahina, amestecând cărţile. A noastră Domniţă a Mărilor. Nu se fluieră când e rost de furtună. Pisicile cu şase degete pun şoarecii pe fugă. Şi întotdeauna, dar întotdeauna să rămâi peste noapte pentru Măcelul lui Baile din Arenă.

Ei bine, se gândi Safi, *asta explică semnul de la han.*

Kahina însă nu terminase.

— Aşa că, vedeţi voi, dragilor? Niciunei corăbii nu îi este îngăduit să iasă din port până nu se sfârşeşte lupta din arenă. Şi, chiar şi atunci, puţini ies. Toţi beau de sting în noaptea aia şi de două ori mai vârtos a doua zi. La urma urmelor, e lupta cea mai mare din an.

Zâmbind, făcu evantai cărţile, mişcare de efect, menită să distragă privirea.

Dar nici Caden, nici Safi nu muşcară momeala. De fapt, Caden o împunse şi mai adânc cu cuţitul şi spuse:

— Amirale, încep să-mi pierd răbdarea. Unde. Este. Cuterul cartorran?

Kahina îşi ţuguie buzele.

— Vai, ce duri sunteţi! Ce ziceţi de asta… Îi întinse cărţile lui Caden. Vă spun unde este corabia, dacă o să câştigaţi la tarot.

— Nu, amirale! răspunse Caden. O să ne spui acum!

— O singură rundă este tot ce vă cer. Cea mai bună mână câştigă.

— O fac eu! se trezi Safi înainte să se gândească, înainte să-şi dea seama ce fel de adversar avea să fie Kahina.

Ştia doar atât: Kahina rostise adevărul, *avea* să le spună de corabia pierdută dacă ar fi urmat să piardă.

Iar Safi mai ştia şi că, de cum se propusese învoiala, degetele ei se liniştiră.

Amiralul Velelor Roşii zâmbi. Un vălătuc de fum se împletea printre dinţii ei maronii. Apoi, într-o fluturare a cărţilor, amestecă de două ori pachetul şi împărţi câte patru cărţi fiecăruia. Inelul îi scânteie.

— Întoarce! porunci ea.

Safi întoarse cărţile. Era o mână bună şi, deşi era absolut sigură că nu se dăduse de gol, avea mare grijă să nu lase să se citească nimic pe faţa ei.

— Schimbi? întrebă Kahina mieros. Nările îi fremătau, o expresie a victoriei.

Era o cacealma. O minciună. Safi simţi asta dintr-o singură privire.

— Schimb două cărţi.

Safi dădu jos cele mai proaste cărţi, după care trase alte două din pachet. Împărăteasa şi Vrăjitoarea. Ce combinaţie *nemaipomenită!*

Totuşi, când Kahina nu schimbă decât o singură carte, neîncrederea se strecură în inima lui Safi. Se înşelase oare? Avea să repete eşecul din oraşul Veñaza? Interpretase greşit şi căzuse în capcană…

— Arată!

La porunca aceea, instinctul ei preluă controlul. Safi îşi arătă cărţile, în timp ce Kahina făcu la fel.

Safi câştigase. *La mustaţă.* Călugărul fără Nume al Kahinei îi dublase valoarea cărţilor, însă combinaţia lui Safi dintre Vrăjitoare, Împărătească, Soare şi Naştere se dovedi a fi câştigătoare. Iar Safi îşi îngădui, în sfârşit, să-şi ridice privirea spre Caden.

Ochii lui străluceau, iar când se aplecă spre Kahina, o făcu zâmbind şi cu o energie proaspătă în mişcări.

— Acum să vorbim despre corabie, Amirale!

— *Bine*, oftă teatral. Am luat-o în flota mea, aşa cum ar face oricine cu jumătate de creier. E o corabie numai bună, rapidă şi sper din suflet că nu vreţi s-o luaţi înapoi.

Se opri să tragă un nou fum. Apoi cuvintele îi ieşiră odată cu un vălătuc înceţoşat.

— Cât despre echipajul ei, au fost vânduţi arenei. Toţi vrăjitorii o să participe mâine la luptă, cât despre ceilalţi, ei bine… Orice încăierare bună are nevoie de miei pentru sacrificare.

Adevărat, adevărat, adevărat.

Şi totuşi, chiar pe când căldura adevărului învăluia pielea lui Safi, stomacul îi tresări.

Caden părea să simtă acelaşi lucru, căci expresia de pe faţa lui devenise de gheaţă. Nu mai era Pehlivanul Prefăcut, ci un Bard al Iadului hotărât. Se ridică în picioare, la fel făcu şi Safi.

Amiral Kahina le rânji amândurora.

— Sper din suflet că ne vom revedea.

— N-o să se întâmple, o asigură Caden, întinzând mâna spre Safi.

N-o atinse, doar îi făcu semn să treacă în faţă ca să se poată îndrepta spre uşă.

— Dar cum rămâne cu întâlnirea noastră de pe fundul porţilor iadului? ciripi Kahina în urma lor. Eu abia aşteptam!

Nici Safi, nici Caden nu priviră înapoi. Nu că ar fi avut nevoie, căci hohotul batjocoritor de râs al femeii-pirat îi urmă tot drumul până la ieşire.

24

Vivia cerceta cu atenţie gaura din peretele magaziei regale. Fruntea îi era adunată în binecunoscuta încruntătură Nihar – cea care lui Merik îi reuşise întotdeauna de minune – în vreme ce îşi strângea nasul cu degetele.

Totul în jur puţea a excremente.

Lângă ea, o gardă drăguţă pălăvrăgea întruna despre cum nu avusese habar că ar fi o crăpătură în fundaţie.

— Am fi reparat-o de mult, măcar de-am fi ştiut, repetă ea.

La care Vivia se mulţumise să dea din cap şi să se arate nespus de înfuriată. Adevărul era că Vivia ştiuse de gaura de acolo. De fapt, ea făcuse gaura, ştiind că inundaţiile şi mizeria de pe Strada Rahatului aveau să-i ţină departe pe intruşi. Până acum fusese soluţia perfectă pentru a strecura nevăzută în magazie prada Vulpilor. Ori Vivia, ori Stix obişnuiau să strecoare înăuntru mâncare proaspătă ca să golească tunelul, după care, rând pe rând, lăzile erau umplute cu alimentele furate.

Fetele recurseseră la trucul ăsta de vreo cincizeci de ori şi niciodată nu întâmpinaseră vreo problemă.

Asta, firește, până acum.

— Blestemată fie Furia! scuipă Vivia cuvintele, înmuiate în venin. Şi asta nu doar pentru că bărbatul ucisese o gardă regală, ci şi pentru că acum planul Viviei fusese descoperit. Prea mulţi îi aflaseră secretul, mâncarea adusă de pe meleaguri străine ce stătea ascunsă la nivelele de jos, iar metoda cu magaziile fusese ideea *ei* – una căreia regele i se împotrivise.

Vai, Serafin nu avea să fie deloc încântat.

Vivia dădu să plece. Garda strigă după ea:

— Ar trebui să astupăm gaura, domnule?

— Las-o aşa, răspunse Vivia. Pentru moment, vreau să fie păzită. Zece oameni, neîntrerupt.

O încuviinţare scurtă din cap, iar Vivia lăsă garda în

urmă, îndreptându-se spre scări. Trecu printre servitori, soldaţi şi ofiţeri, fiecare dintre aceştia scotocind după alte crăpături în palat. După alte locuri prin care ar fi putut să intre şi alţi ticăloşi.

Sunt prea mulţi oameni, se gândi ea când ajunse în dreptul scărilor. Nici prin cap nu-i trecea că ar fi putut să le ceară tuturor să ţină secret chestiunea cu Vulpile. O singură persoană – atât ar fi fost suficient. Una care să pălăvrăgească prietenului la ceaiul de bivol de la Bărbatul Spintecat: *Am văzut grâne din Marstok în magazia regală!* Apoi prietenul ar fi spus mai departe mamei sale, iar povestea ar fi circulat, până când toată lumea ar fi aflat de Vulpi, înainte ca Vivia şi Serafin să fie pregătiţi să dea de veste. Înaltul Consiliu l-ar fi considerat un risc nesăbuit, un risc *nebun,* iar Vivia nu avea să mai pună nicicând mâna pe coroana mamei ei…

Nu! şuieră ca pentru sine, urcând câte două trepte odată. *Fără regrete. Mergi înainte.* Ajunse pe palierul ultimului etaj şi sări. Capul alb al lui Stix se ridica pe deasupra celorlalte gărzi, care făcuseră roată în jurul cadavrului.

Vivia aruncase o singură privire înspre el, însă nici nu avu nevoie de mai mult. Bărbatul arăta precum cadavrul din grădina lui Linday. Furia trecuse într-adevăr pe aici; Furia comisese într-adevăr o nouă crimă.

Şi totuşi, chiar acum, un ofiţer, chel şi cu voce de bariton, îi tăie calea Viviei. Clătină din cap:

— Nu e dintr-ai noştri, domnule.

Vivia clipi, nedumerită.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu face parte din garda regală. Îşi croi drum cu coatele până la cadavru, până când Vivia putu să-l privească îndeaproape. Nu este uniforma noastră, domnule. E greu de spus cu tot sângele ăla uscat de pe el – sau orice ar fi. Se cutremură. Dar, pe dedesubt, e îmbrăcat cu totul altfel. De asemenea, de observat că are doar nouă degete.

Cu o mână acoperindu-şi gura şi nasul, Vivia se aplecă în

faţă. Era destul de limpede, doar nouă degete. *La fel cum avea şi cadavrul din sera lui Linday.*

— Sugerezi că făcea parte dintre Cei Nouă? întrebă Vivia, îndreptându-se de spate. Credeam că banda s-a destrămat cu ani în urmă.

— Poate că nu. Ofiţerul ridică din umeri. Sau poate că a *făcut* parte dintre Cei Nouă. Nu e ca şi cum poate să-ţi crească la loc degetul mic.

— Ai dreptate, murmură ea, iar acum încruntătura Nihar era una cât se poate de sinceră. Nimic din toate astea nu avea vreo logică. Nici faptul că Cei Nouă pătrunseseră în magazii, nici că Cei Nouă păzeau sera lui Linday.

— Domnule, i se adresă Stix.

Vivia se făcu repede că nu aude, îndreptându-se înapoi spre trepte. Ştia că era urât din partea ei, dar deja se întâmplaseră o mulţime de lucruri. Fără îndoială că nu ar fi avut puterea să se uite la părul ciufulit al lui Stix şi la uniforma ei boţită.

E prea bună pentru mine.

— *Domnule.* Stix îi puse o mână pe braţ. Pe banderola de doliu. Furia are un tovarăş şi ştiu exact unde locuieşte băiatul.

Acum Vivia asculta cu atenţie. Se opri, trei trepte mai sus. Se întoarse, privirea ei era la acelaşi nivel cu cea a lui Stix. Ofiţerul secund se oprise cu o treaptă mai jos.

— Furia a fost cel care v-a vandalizat biroul noaptea trecută. Nu am avut timp să curăţ ori să vă aştept, fiindcă l-am urmărit.

Vivia răsuflă, urând senzaţia de uşurare care îi descleştase stomacul. Însă, chiar dacă Stix nu-şi petrecuse noaptea cu vreo iubită, asta nu o făcea o partidă potrivită pentru Vivia.

— Până unde l-ai urmărit? întrebă Vivia stăpânit.

— Până la sera vizerului Linday.

S-o spânzure Noden! Vivia îşi reluă urcuşul.

— De ce nu l-ai oprit? De ce nu l-ai arestat? A omorât doi oameni, Stix!

Ea îşi ridică mâinile în aer.

— N-aveam de unde să ştiu că o să-i omoare! Am crezut că poate lucrează cu vizerul Linday, aşa că am aşteptat afară, sperând că avea să reapară. Cum nu a mai făcut-o, m-am întors la Donjonul lui Pin, unde am găsit o a *doua* persoană în biroul dumneavoastră.

Trecură de palierul de la al patrulea etaj, ambele fete urcând acum câte două trepte odată.

— Era un băieţaş, continuă Stix. Slab, cu pielea în două culori, şi era limpede că era în căutarea cuiva. Aşa că l-am lăsat să caute… După care l-am urmărit. Mai întâi, până la Templul lui Noden de pe Strada Vulturului, apoi până la o locuinţă cu camere de închiriat din Vechiul Oraş.

Palierul de la etajul al treilea rămase în urma lor.

— Ai intrat după el? Ai văzut în ce cameră stă?

— Nu, nu m-am putut apropia atât de mult – are nişte reflexe nemaipomenite. Cum vezi la copiii din Cisterne.

Palierul de la etajul al doilea, iar Vivia practic o luase de-acum la goană. *Mergi înainte, mergi înainte.*

— Aş putea să-i trimit pe soldaţi să caute prin locuinţă, domnule.

— Nu, gâfâi Vivia. Nu vreau să risc să-l sperii pe bărbatul ăsta. Dacă are o asemenea putere încât poate ucide în… în halul *ăsta* – arătă în jos – atunci nu putem risca viaţa niciunui civil. Dar vreau să supravegheze cineva casa. Dacă vine cumva băiatul, vreau să fie urmărit. Dacă îl putem aresta, atunci poate vom putea atrage în capcană şi bestia care îşi spune Furia.

— Da, domnule! Stix făcu un salt rigid, pe când cele două păşiră pe palierul celui mai de sus etaj.

Şi totuşi, nu făcu decât zece paşi înainte să încetinească, înainte să se oprească şi să se aplece ca să-şi recapete suflul.

Căci un gând bolnav îi făcuse părul măciucă.

— Stix, spuse ea gâfâind. Dacă acel cadavru… de jos… nu era o gardă – se opri, trăgând aer în piept – şi făcea într-adevăr parte dintre Cei Nouă, atunci ce căuta aici? Şi ce căuta Furia aici?

Stix îşi ridică mâinile, un gest de neputinţă.

— Nu… nu ştiu, domnule. Aţi verificat magaziile?

— Nu… Blestemată să fiu, nu!

Cele două femei, ca una, ţâşniră înapoi spre scări, începură să le coboare în fugă, de două ori mai repede decât urcaseră. Vivia ajunse la etajul al cincilea şi trecu de gărzi, cu Stix pe urmele ei, pe când se îndreptau spre cel mai apropiat sac de grâne adus din afară.

Vivia ştia însă ce avea să găsească. Simţea încolăcindu-i-se în stomac o certitudine bolnăvicioasă, o certitudine dureroasă.

Deschise sacul cu orz din Dalmotti.

Negru, până la ultimul bob – mânjit de acelaşi ulei ca smoala precum cadavrele. Nu putea fi deloc mâncat. Şi la fel era şi următorul sac, şi următorul după el.

Toată strădania Viviei fusese în zadar. Luni întregi de piraterie tăinuită fără suficiente arme care să-i protejeze oamenii… Luni întregi de încărcat şi descărcat pe furiş din magazii… Şi luni întregi de ascuns, de minţit şi de rugăciuni ca totul să merite la urma urmelor. Şi pentru ce? Ca totul să fie pângărit de o magie coruptă.

N-ar fi trebuit să-l asculte pe tatăl ei. Ar fi trebuit să se încreadă în propriile instincte şi să ducă toată mâncarea asta la Donjonul lui Pin.

Şi n-ar fi trebuit niciodată, dar niciodată să ia armele alea –, de trei ori fie blestemate! – de la marstokezii ăia, de trei ori fie blestemaţi!, şi să-l lase pe Merik în urmă.

Vivia nu se mai putu abţine. Chiar dacă Stix era chiar lângă ea, împreună cu alţi vreo sută de soldaţi, chiar dacă ştia că avea să i se ducă vestea până la urechile Înaltului Consiliu, Vivia îşi prinse capul în mâini şi scoase un urlet.

În căldura ca de cuptor a după-amiezii, Cam îl conduse pe Merik printre alei şi străduţe lăturalnice până la o baie publică din Vechiul Oraş. Era la fel de în paragină ca restul zonei, dar măcar apa era curată.

Ba mai mult, nu era nimeni la ora asta a zilei, iar îngrijitoarea abia dacă se trezi din moţăiala ei ca să ia monedele de la Merik. Dacă băgase de seamă putoarea ori

mizeria în care erau acoperiţi, nu schiţă niciun gest.

— Ne trebuie haine curate! izbucni Cam de cum intrară în cabana întunecată din lemn. Lăsaţi pe mine, bine? Fac baie când mă întorc! Nu mai aşteptă niciun răspuns, ci se repezi înapoi în lumina soarelui.

Merik o lăsă să plece. Înţelesese nevoia de a o ţine pe *Camilla* secret şi, în final, avea dreptate. *Chiar* aveau nevoie de haine curate.

Merik făcu baie de unul singur, lăsându-se în voia durerii provocate de săpun pe carnea vie. În apele calde, vrăjite care-i treceau de mijloc. Oare cât trebuia să frece ca să se cureţe de toată furia aceea?

Ori de toate acele umbre?

Sperase că liniile nu fuseseră decât în închipuirea lui, atunci când, în zori, se dăduse cu alifia din salvie – că semnele de pe pieptul lui nu fuseseră decât o festă jucată de lumină. Acum însă… nu mai avea cum să nu ia în seamă dungile negre care porneau dinspre inimă şi se răspândeau precum sticla spartă.

Dacă asta i s-ar fi întâmplat cu o lună în urmă, Merik ar fi întrebat-o pe mătuşa lui ce iadul era cu el. Însă acum Merik nu avea cui să ceară ajutor. Poate doar lui Cam, care ştia mai puţine despre magie decât ştie o broască dintr-o fântână despre mare.

Ca şi cum ar fi fost chemată de gândurile lui, uşa din scânduri a încăperii se deschise cu un scârţâit. Capul negru al lui Cam se ivi înăuntru.

— Hainele, domnule! Le lăsă pe podea, împreună cu o pereche de cizme din piele aspră. Apoi ieşi, uşa închizându-se tot cu un scârţâit.

— Băiete!

Uşa se opri în loc.

— Se mai aud tobele de vânt?

— Da, domnule, veni răspunsul scurt. Dar nici picior de soldat prin Vechiul Oraş. *Nu încă,* se gândi Merik, înainte ca uşa să se închidă de tot. Se grăbi să-şi termine baia. Umbre şi oameni morţi – avea să le dea de capăt mai târziu.

Când o întâlni pe Cam la intrarea de la băi, numărând scândurile de pe perete, pielea fetei strălucea lună, părul ei negru arăta mătăsos ca puful de gâscă. Întocmai ca Merik, purta o tunică simplă, albă şi nişte pantaloni largi, cafenii, care pe ea păreau imenşi, chiar şi suflecaţi şi strânşi cu o curea. Spre deosebire de el, nu avea pantofi şi nici o mantie cu glugă, însă, pe de altă parte, Merik presupunea că nici nu avea nevoie de ele. Faţa ei era brăzdată de cicatrici, şi nu pentru ea sunau acum tobele de vânt.

— Cred, spuse în timp ce veni în dreptul ei, că încă put a canal. Şi sunt sigur că mirosul ăsta o să-mi rămână veşnic în nări.

În loc să zâmbească, aşa cum s-ar fi aşteptat, Merik nu primi decât un mormăit drept răspuns. Asta nu-i stătea deloc în fire fetei, încât se gândi că are o reacţie întârziată. Însă ea se întorsese deja pe călcâie, cu o mână pe clanţa de la ieşire.

Oraşul fierbea înăbuşit din pricina umidităţii, a oamenilor şi a căldurii, însă Cam nu făcu nicio remarcă nici de data asta şi nici despre soldaţii care trecură în grabă pe lângă Merik. Nici măcar despre băltoaca imensă în care călcase şi care numai Noden ştia ce anume era.

Colţurile gurii ei nu se ridicară. Şi nici cuta de pe frunte nu i se netezi.

Abia când ajunseră înapoi la apartamentul lui Kullen, Cam îşi întrerupse tăcerea.

Se duse până la fereastra cu sticlă neclară, privi afară două clipe, apoi se întoarse cu faţa spre Merik. Obrajii îi erau roşii din pricina căldurii şi, după cum spera el, bănuia să fie mai degrabă furie.

— M-am gândit mult la asta, domnule, încă de când am plecat din magazii. Şi am hotărât că avem nevoie de ajutor.

— Ajutor, repetă Merik, scoţându-şi noua mantie – care îi era mult prea mare – şi aruncând-o pe pat. În ce privinţă, mai exact?

— Morţii nu se întorc la viaţă. Îşi ridică bărbia, pregătindu-se să-şi susţină argumentul. Indiferent de ce a

fost aia – indiferent de ce am văzut în magazii, nu era în regulă. Nu era… *sfânt!*

— Sunt sigur că îi vor da de capăt gărzile.

— Şi dacă nu? Ce se întâmplă dacă nu sunt în *stare* să-i dea de capăt? Sau dacă nici măcar nu au văzut ce am văzut noi? Cineva trebuie să ştie că un soi de magie neagră este prezentă în Cisterne, domnule.

— Cineva? întrebă el cu băgare de seamă, ca şi cum ştia deja încotro se îndrepta discuţia.

— Forţele Regale. Sau… sau Înaltul Consiliu.

— A, în regulă. Merik râse, un sunet sec, plin de cruzime. Vrei să spui Forţele Regale şi Înaltul Consiliu care sunt conduse de *sora* mea. Care, în caz că ai uitat, a încercat să mă omoare.

— Nu ştim dacă ea a făcut asta. Nu cu siguranţă.

— Nu ştim, zici?

O adiere fierbinte, plină îi străbătu pieptul. Merik încerca să o înăbuşe. Să nu îi dea drumul – nu asupra lui Cam.

— Ştim sigur că ne-a lăsat să murim pe mare.

— A făcut-o pentru Vulpi, domnule! Nu spun că a procedat bine, ci doar că a obţinut armele pentru Vulpi şi doar ce am văzut, cu ochii noştri, că planul ei cu pirateria dă roade.

Preţ de o jumătate de clipă, nu făcu altceva decât să o privească lung pe Cam. După care, cu o încetineală letală, spuse:

— Ce am văzut noi a fost Vivia depozitând mâncare. Pentru ea însăşi. Îi ţii cumva partea, Cam?

— Nu! Mâinile lui Cam ţâşniră în aer. Doar că… nu putem ţine piept unor cadavre care se trezesc la viaţă, domnule! Nu de unii singuri! Şi dacă, stărui ea, prinţesa *chiar nu* a încercat să vă omoare? Dacă… ei bine, dacă a fost cineva care are legătură cu mortul din magazii? Se împletici doi paşi înspre Merik.

Însă el se întoarse cu spatele. Nu putea s-o privească. Singura persoană în care-şi pusese încrederea, singura persoană care-i fusese alături prin toate câte trecuse…

Acum se întorcea împotriva lui.

Îşi aţinti privirea asupra cărţilor lui Kullen. Asupra volumului *Adevărata poveste a celor Doisprezece Paladini.* Plămânii i se umflau, apăsându-i coastele cu o furie care implora să fie folosită. Să lovească şi să izbucnească. Să o înfrunte pe sora lui, o dată pentru totdeauna.

— Vivia, rosti el silit, este cea care a încercat să ne omoare.

— Ba nu, mârâi Cam. Nu a făcut asta. *Uitaţi-vă* la mine, domnule!

Merik nu se uită, iar vântul începuse acum să i se învârtejească. În rafale mici, tumultuoase.

Cam se apropie cu paşi mari de el, cămaşa fluturându-i pe lângă trup ca velele unei corăbii.

— Uitaţi-vă la mine!

— De ce? Merik fu nevoit să-şi ridice glasul peste vântul care se înteţea. *Adevărata poveste a celor Doisprezece Paladini* se deschise larg. Ce vrei de la mine, Cam?

— Vreau să vedeţi adevărul! Vreau să-l *recunoaşteţi,* domnule! Nu sunt oarbă, să ştiţi – v-am văzut semnele de pe piept şi de pe braţe! La fel ca ale bărbatului mort din pivniţă. Ne trebuie răspunsuri, domnule, şi cred că ştiu unde…

— Nici eu nu sunt orb, Cam! se întoarse el în sfârşit spre ea. Văd foarte limpede că eşti fată!

Preţ de o clipă suflată de vânt, îl privi cu gura deschisă. Surprinsă.

— Asta credeţi că sunt? În tot timpul ăsta şi *încă* nu v-aţi dat seama? izbucni apoi într-un hohot sec de râs. De ce mă surprinde? Nu m-aţi văzut nici când eram pe *Jana.* Pe atunci, nu ştiaţi nici cum mă cheamă, aşa că de ce m-aş aştepta să înţelegeţi – să mă *vedeţi* pentru ceea ce sunt acum!

Cam se apropie şi mai mult, până când feţele lor ajunseră să fie la doar câţiva centimetri depărtare. Prea aproape ca vântul fierbinte al lui Merik să mai circule între ei.

— Vă credeţi atât de altruist, scuipă ea cuvintele. Vă

închipuiţi că acţionaţi pentru binele tuturor, dar ce o să se întâmple dacă greşiţi? Cel puţin, ca băiat, nu rănesc pe nimeni. Dar să pretindeţi că sunteţi un martir? Că sunteţi Furia? Asta răneşte pe toată lumea.

Prea departe. Merik îşi lansă vântul, separându-i. Aruncând-o pe Cam pe spate şi azvârlind cărţile în toate direcţiile. Însă ea nu terminase. Nici măcar nu se arătă afectată.

Se întinse doar cât era de lungă şi strigă din toţi rărunchii:

— Încetează să vezi doar ce *vrei* să vezi, Merik Nihar, şi acceptă ce se întâmplă cu adevărat aici!

Apoi se ridică şi trecu furtunos pe lângă el, îndreptându-se spre uşă. O trânti în urma ei, lăsându-l singur cu vântul lui, cu furia şi cu toate cărţile împrăştiate în jur.

25

Visul fu altfel în seara asta. Cu totul altfel.

Iseult se făcea că este în turnul din Poznin al lui Esme, un loc părăginit, care stătea să cadă şi pe care îl mai văzuse o dată – doar că, ultima oară, prin ochii lui Esme.

De data asta însă, Iseult vedea turnul prin propriii ei ochi. Se afla în Poznin, în propriul corp, şi se uita lung la o fată despre care presupunea că era Păpuşarul.

Iseult n-avea nici cea mai vagă idee de ce se afla acolo. Adormise cu doar câteva clipe înainte, în timp ce Vrăjitorul Sângelui stătea de pază lângă ea. Apoi se trezise – dacă putea să spună astfel – în turnul acela. La început, vederea îi era înceţoşată, cărămizile de la ultimul etaj contopindu-se într-o masă cenuşie, bezna nopţii de afară apărând ca o pată neagră drept în mijloc. Chiar şi aşa, Iseult recunoscu locul.

Îl recunoscu şi pe Păpuşar, cu toate că nu o văzuse niciodată pe fată. Esme stătea pe un scăunel, cu faţa la o masă pe care se aflau o grămadă de cărţi. Lumânările pâlpâiau pe masă, pe pervaz, pe pietrele ieşite în afara zidului, scăldând întreaga încăpere într-o licărire caldă.

Părul lung şi negru al lui Esme era împletit în două cozi, iar pe măsură ce vederea îi deveni mai clară, Iseult îşi dădu seama că exploziile de culoare din părul lui Esme erau de fapt fâşii de fetru. Şiraguri de mărgele. Şi flori uscate.

Când fata se întoarse în sfârşit spre ea, fu limpede, după cum se miră şi îşi holbă ochii ei căprui, că nu-şi dăduse până atunci seama că mai era cineva de faţă.

După care, chipul palid, tipic nomatsi, se lumină tot.

— Tu erai, şopti ea, înainte să traverseze grăbită podeaua denivelată a încăperii înspre Iseult.

Corpul din vis al lui Iseult se dădu înapoi doi paşi. Încăperea se pierdu în ceaţă, destrămându-se pe margini. Esme ajunse în dreptul ei. Totul deveni cât se poate de clar, de perfect, ca şi cum Iseult însăşi ar fi stat în

încăperea aceea.

Doar că, atunci când Esme îşi întinse mâinile după Iseult, ele trecură drept prin ea.

Fata râse, un sunet uşor, melodios.

— E ca şi cum ai fi aici, cu mine! Te văd atât de bine! Cum?

Se duse spre stânga, dându-i ocol. Cercetând-o cu privirea de sus până jos.

— Nu… nu ştiu.

Iseult îşi simţea grea limba din vis. Şi gâtul încleştat.

— Eşti mai înaltă decât am crezut, ciripi Esme, bătând din palme. Şi mai musculoasă.

Dădu să-i atingă braţele, dar degetele trecură printre.

Încă un hohot încântat de râs. Sări în faţa lui Iseult, de data asta concentrându-se pe chipul ei.

Sprâncenele i se uniră într-o încruntătură.

— Ai o cicatrice sub ochi. Seamănă cu o lacrimă. Când s-a întâmplat asta?

Când cu Lejna, ar fi vrut să spună Iseult. *Din cauza Vrăjitorilor Otrăvurilor pe care i-ai spintecat. Însă îşi înghiţi cuvintele din vis.* Dacă Esme se supărase pe felul cum îi tratase Iseult pe cei pe care îi spintecase pe drumul nomatsi, cine ştie cum s-ar fi simţit dacă ar fi aflat că ea şi Aeduan îi decapitaseră pe cei din Lejna?

Din fericire, Esme nu băgă de seamă tăcerea ei. În schimb, îşi încrucişă braţele la piept şi o întrebă:

— Eu arăt aşa cum ţi-ai imaginat?

Iseult se sili să încuviinţeze din cap, cu toate că nu era adevărat. Păpuşarul era o făptură mult mai drăguţă – de departe cea mai frumoasă femeie nomatsi pe care o văzuse Iseult vreodată, cu bărbia ei delicată şi cu pielea albă şi lucitoare. Exploziile de culoare din părul lung nu făceau decât să-i sporească frumuseţea, aşa cum făcea şi gropiţa din obrazul drept, care îi apărea ori de câte ori zâmbea.

— Eşti… mai scundă decât mi te-am închipuit.

Asta era adevărat. Statura minionă a lui Esme, pur şi simplu, nu se potrivea cu puterea uriaşă pe care o controla.

— Ce surpriză plăcută să te am aici! Gropiţele lui Esme se adânciră şi mai mult. Învăţam, aşa cum fac mereu la ora asta. Doar noaptea am timp pentru mine. Gropiţa îi dispăru, însă doar un moment. Zâmbetul îi reapăru, pe când se îndrepta înapoi spre masă.

— Trebuie să fii într-unul dintre vechile locuri, îi strigă ea peste umăr. Cum e turnul meu, unde pereţii dintre Lumea Asta şi Cele Vechi sunt mai subţiri. Dar care anume, mă întreb? Ridică un volum ferfeniţit de pe masă, făcând să pâlpâie flacăra lumânării de lângă.

Se întoarse apoi spre Iseult. DESCHIDE OCHII!

Forţa poruncii şi faptul că nu se aştepta la asta o năuciră pe Iseult. Nu i se putu împotrivi, nu înainte ca scena turnului să dispară, iar ruinele în care dormea să devină totuna.

Esme emana şi mai multă veselie. Cumva, stătea alături de ea, ţinând cartea strâns, iar Iseult plutea deasupra propriului trup adormit. Iseult cea din vis fu cuprinsă de nişte fiori de gheaţă. Nu mai văzuse nicicând asemenea magie. Şi nici nu mai *auzise* niciodată de aşa ceva.

Nu băgă de seamă neliniştea ei. Păpuşarul era, pentru prima oară, detaşată complet de mintea lui Iseult. Nu-i citea gândurile şi nici nu-i fura secretele.

— Acesta e fără îndoială un loc din zilele apuse. Statuile îl dau de gol. Să fie bufniţe sau ciori?

Bufniţe? Iseult se uită în direcţia indicată de Esme. Lumina stelelor scălda monoliţii roşi de vreme din fiecare colţ al încăperii; Iseult nu vedea decât nişte simple bucăţi de piatră acoperite de licheni galbeni. Nu bufniţe, nu ciori, nimic altceva.

— Şi, fireşte, continuă Esme, uşurinţa cu care vorbim ne arată încă o dată locul aşa cum este. Vorbea cu sine acum şi, după ce îngenunche în mijlocul camerei, deschise cartea. Nu era lumină la care să citească, însă Esme nici nu avea nevoie. Era ca şi cum absolut toate lumânările din Poznin fuseseră aduse aici.

Iseult se strecură mai aproape de Esme, privirea fugindu-i de la ce inspecta Păpuşarul la propriul eu

adormit. *Greşit.*

Trupul lui Iseult nu se mişcă din loc, iar paginile lui Esme nu scoteau niciun sunet. *Greşit, greşit.* De fapt, nu se auzea nimic în afară de vocea lui Esme.

— Nu găsesc locul ăsta, spuse Esme, stând cu picioarele încrucişate. Eridysi nu pomeneşte nimic despre el în notiţele ei.

— Eridysi? îi ieşi numele pe gură înainte ca Iseult să-l poată opri.

Înainte ca măcar să lase numele să se aşeze – căci, fireşte, Esme nu avea cum să se refere la Eridysi, Vrăjitoarea Văzului, care scrisese faimoasa *Jelanie c*u secole în urmă. La fel cum vechea păpuşă de cârpă a lui Iseult nu fusese numită după acea Eridysi, ci pur şi simplu pentru că i se păruse un nume frumos când era copilă.

Doar că Esme chiar se referise la faimoasa Vrăjitoare a Văzului.

— Da, răspunse ea simplu. Ragnor mi-a dat acum câţiva ani vechiul jurnal al Surorii Vrăjitoare a Văzului. Tot ce ştiu am aflat din paginile astea. De la Spintecat la reînsufleţire, de la legatul păpuşilor la Războiul de Ţesut. Poţi să le înveţi şi tu, Iseult!

Sau pot să le dau uitării. Înainte ca Iseult să întrebe cum să evite… să mai umble în vis, Aeduan intră în încăpere.

Dădea târcoale ca un animal prins în cuşcă, trecând direct prin Esme. Nările îi fremătau pe când adulmeca aerul şi, indiferent de ce simţea, era evident că nu le putea vedea pe Esme şi pe Iseult plutind ca nişte năluci în mijlocul ruinelor.

Esme se ridică în picioare, îndreptându-şi cuţitele spre ea.

— Tot cu el eşti! Ţi-am *spus* că e periculos, Iseult.

— Dar mi-a salvat viaţa!

Abia dacă îşi auzea propriile cuvinte. Atenţia îi era îndreptată spre Vrăjitorul Sângelui, care era atent la Iseult cea adormită.

Nu adulmeca. Nu dădea târcoale. Doar o privea lung, cu o expresie de nedescifrat pe chip.

— Ţi-a salvat viaţa de la ce? întrebă Esme şi se postă în faţa ei, blocându-i vederea spre Aeduan, iar când văzu că Iseult tot nu-i răspunde, repetă: Ţi-a salvat viaţa de la *ce?*

Esme îşi ridică mâna liberă în aer, cu degetele răsfirate, şi o lovi pe Iseult peste ţeastă.

Visul puse stăpânire pe ea. Gata cu ruinele, gata cu sinele pierdut printre umbre, gata cu Vrăjitorul Sângelui. Iseult era prinsă în capcană, iar Esme îi controla încă o dată mintea.

Nimic nu mai era personal. În doar câteva secunde, Esme găsi amintirea pe care o căută. *Oh, în numele zeiţei!* Cuvintele ei răsunau în capul lui Iseult. *Bărbaţii aceia aproape că au pus mâna pe tine, iar Vrăjitorul Sângelui* chiar *ţi-a salvat viaţa!*

Esme scotoci în continuare. Iseult simţea ca nişte viermi mişunându-i prin creier. *Nouă ori patru, treizeci şi şase. Nouă ori cincisprezece, o sută treizeci şi cinci…*

Înmulţirea lui Iseult nu o opri pe Esme.

Oamenii ăştia lucrează pentru… Corlant? El cine este? Un preot purist, dar… Vocea i se pierdu, iar licăriri de albastru dantelau acum Visul. *Îl ştiu pe bărbatul ăsta,* continuă ea în cele din urmă. *Dar după un alt nume. Dacă e pe urmele tale, Iseult, atunci înseamnă că… Înseamnă că el…* Surprinderea lui Esme o copleşi pe Iseult. *Vai, dar asta e atât de neaşteptat! Şi, fireşte, trebuie să fie o greşeală! Nu e posibil să fii o Cahr Awen, nu-i aşa?*

NU! izbucni Iseult. Cu mult prea mult elan. Însă întotdeauna fusese greu să menţină un echilibru în Vis. Mai ales după liniştea din ruinele-fantomă.

O tăcere prelungă se aşternu apoi, dând de înţeles că Esme cugeta şi chibzuia. Clipele se transformară în minute, iar lui Iseult nu-i rămânea decât să aştepte. Singură. Într-o lume nesfârşită de umbre sufocante.

Până când Esme vorbi din nou, iar plămânii lui Iseult cea din vis, trădătorii, fură scuturaţi de un fior de uşurare.

Poate că eşti o Cahr Awen, Iseult. Sau poate că nu. Oricum ar fi, nu ar trebui să mai ai nevoie de Vrăjitorul Sângelui ca să te salveze. Patru bărbaţi e o nimica toată

pentru cei ca noi. Spintecă-i pur şi simplu şi termină cu ei.

Uite, am să-ţi arăt cum să faci.

O străfulgerare de lumină. Erau acum înapoi în turnul lui Esme, însă, de data asta, Iseult era cea prinsă în mintea ei. Silită să vadă prin ochii săi.

Fata stătea la fereastră, nepărând să fie deranjată nici de flacăra lumânării care ardea atât de aproape, nici de ceara care îi picura pe rochie. Arăta undeva în întuneric, mijindu-şi ochii până când rânduri întregi de Spintecaţi – aceiaşi pe care Iseult îi văzuse cu două săptămâni în urmă – îi apărură cât se poate de clar. Siluete umbrite în beznă.

— Este un bărbat, în primul rând, spuse Esme. Cel cu şorţ, îl vezi? A fost fierar.

Iseult îl vedea pe bărbat – nu avea cum să n-o facă, de vreme ce ochii lui Esme erau aţintiţi asupra lui. Şorţul cenuşiu al bărbatului era pătat cu sânge negru.

— A fost un Vrăjitor al Fierului slab, o lămuri Păpuşarul fără afectare. Calm. Avea un Frate de Fir în satul lui. Un bărbat fără vreo putere elementară. Când l-am spintecat pe fierar, Fratele de Fir a încercat să intervină. Nu ştiu ce s-a *gândit* că ar putea face. Când cineva cheamă o vrajă de spintecare, prea puţine îl mai pot salva, în afară de Mama Lună… şi de mine, desigur.

Esme vorbea cât se poate de nonşalant, fără urmă de vanitate când îşi compara puterea cu cea a zeiţei lor.

— Dintr-un motiv sau altul, continuă Esme, o urmă de oboseală strecurându-i-se în voce, nu l-am lăsat pe fierar să-şi atace Fratele de Fir. Presupun că încă mă simţeam generoasă pe atunci, aşa că l-am chemat pe fierar înainte să ucidă pe careva. Dar uite… vezi Firele acelea roz? Sclipesc pe dinlăuntrul Firelor Retezate. Au rămas încă, în ciuda faptului că toate celelalte Fire au dispărut. Esme privi cu atenţie Firele care se învârtejau deasupra capului clericului, aşteptând ca Iseult să-i răspundă.

Aşa că o făcu pe cea din Vis să spună: *Da, Esme. Văd Firele prieteniei.*

— Aşa îi controlez. Le retez toate Firele, cu excepţia unuia, pe care îl leg la Război. Dar asta nu e treabă uşoară.

Este o metodă pe care am să ţi-o arăt în altă seară. Pentru moment, tot ce trebuie să ştii este cum *să-i omori.*

Şi, spunând acestea, Păpuşarul îşi ridică mâinile în aer, încheieturile atât de fine şi braţele sale atât de fragile. Deşi, privite atât de aproape, nu aveai cum să nu observi cât de mult semănau degetele ei cu ale lui Iseult: subţiri până la punctul de a fi considerate noduroase şi foarte depărtate când le îndoia.

Păpuşarul întinse mâinile înainte, unduindu-şi degetele ca un muzician care cântă la harpă.

Sau ca o ţesătoare care lucrează la război.

Firele fierarului – cele în culorile amurgului care încă îl mai legau de Fratele lui îndepărtat de Fir – veneau plutind încet spre mâinile lui Esme, subţiindu-se pe măsură ce se apropiau… şi împletindu-se apoi printre degetele ei.

De îndată ce Firele deveniră atât de subţiri, încât erau aproape nevăzute, şi se strânseră atât de bine în jurul degetelor lui Esme, încât păreau două gheme strălucitoare de lână roz, fata îşi duse mâinile la faţă:

— Şi acum, doar o mică tăietură!

Esme îşi aplecă înainte capul, iar lui Iseult i se păru că deschide gura, dezvelindu-şi dinţii, şi că Firele intră printre…

Esme îşi încleştă gura. Firele pocniră ca un pas greşit făcut pe un lac îngheţat. Într-o străfulgerare de lumină, firele se strânseră unele în altele, se chirciră înapoi, dispărură cu totul.

Fierarul începu să se zbată convulsiv. Se prăbuşi în genunchi, în timp ce pustule noi începură să-i apară şi să-i plesnească pe tot corpul. Esme se întoarse apoi de la fereastră, iar Iseult nu mai văzu ce urmă.

— Vraja de Spintecare o să-l ardă cu totul acum! Esme îşi scutură mâinile de resturile de Fire care încă îi atârnau printre degete. O să fie mort în câteva clipe.

Iseult nu avea ce să răspundă. O fierbinţeală i se adună în piept. Îi clocotea în gâtlej. Asta nu era magia Firelor. Asta nu era magia Eterului. Asta era ceva ce Iseult *nu* putea face.

Ea nu era ca Esme. Ea nu era ca Esme!

— Ce-i cu tine, Iseult?

N-nimic, încercă să spună. Trebuia să plece de aici. Trebuia să se trezească… *Vreau… să încerc să fac ce mi-ai arătat,* minţi ea. Orice ca să scape din Vis.

Funcţiona. Esme zâmbi – Iseult îi *simţi* zâmbetul cum i se lăţeşte pe faţa care nu era a ei. Apoi încuviinţă din cap, alungând viziunea turnului.

— Foarte bine, Iseult! Exersează şi, cât de curând, vom lucra împreună!

Esme bătu din palme.

Lumea deveni neagră, iar Iseult alunecă, în sfârşit, într-un somn adevărat şi fără vise.

Vrăjitoarea Firului făcea prea mult zgomot.

Aeduan nu se aşteptase la asta din partea ei. Era atât de stoică, de neclintit. Şi totuşi, iată-i aici: Aeduan încercând să-şi încheie rutina de dimineaţă, în vreme ce Vrăjitoarea Firului îl întrerupea neîncetat.

Se mutaseră din încăperile străvechii fortăreţe de la primul etaj într-o zonă de câmp deschis de pe una dintre stepele mai înalte. Fusese un foc acolo, suficient de recent cât să cureţe vlăstarii şi tufărişul într-o furtună de flăcări. Se întâmpla deseori pe Ţinuturile Disputate, ca şi cum zeii se năpusteau din când în când asupra lor, îndepărtând vechiul. Făcând loc noului.

Întocmai ca un nomatsi care cânta fals.

Iarba moartă trezită-i de foc,
Pământul mort doar ploaia-l trezeşte,
O viaţă veche uneia noi face loc
Şi astfel ciclul ei se reînnoieşte.

Ăsta era cântecul pe care Vrăjitoarea Firului îl îngână dimineaţă. Îl fredona complet ieşită din ritm, ceea ce pe Aeduan, care medita şezând cu picioarele încrucişate pe o coloană căzută, îl distrăgea grozav.

Se opri de cum îl văzuse că stătea acolo, însă era prea

târziu. Concentrarea lui fusese întreruptă.

Ar fi blestemat-o pe fată dacă ar fi ştiut că ar fi ajutat la ceva. Însă nu o făcu, iar, de îndată ce se ridică şi îşi dădu jos pelerina de călugăr, ea îşi reluă cântatul – un murmur încet în timp ce făcea focul de tabără cu o uşurinţă deprinsă.

Aeduan încercă în schimb să-şi înceapă dimineaţa cu o încălzire, răsucindu-şi încheieturile şi braţele, însă nu se putea concentra. Nu cu tot zgomotul ăla.

— Linişte! mârâi el într-un final.

— De ce? replică ea, sfidându-l prin ridicarea bărbiei.

— Mă distragi!

Sfidarea deveni şi mai mare, coborându-i de pe faţă pe umeri. Îşi îndreptă spatele.

— Credeam că nu mai eşti călugăr. Aşa că de ce mai meditezi sau… ce faci tu acolo?

Aeduan n-o luă în seamă şi începu să-şi exerseze loviturile de picior, relaxându-le şi făcându-le să ţâşnească în aer.

— Cum era să fii călugăr? Veni mai aproape.

Încă trei lovituri de picior, apoi trecu la genuflexiuni. *Unu, doi…*

— Oricine poate deveni călugăr, continuă ea, venind acum în faţa lui. Indiferent de unde se trag sau – făcu un semn cu mâna – ce magie au.

— Ba nu! Aeduan ştia că trebuia să lase baltă discuţia asta, şi pe Vrăjitoarea Firului odată cu ea, însă nu putea îngădui cuvintelor sale – aşa false cum erau – să rămână între ei. Crede-mă, Vrăjitoare a Firului, spuse el gâfâind între două genuflexiuni, călugării pot fi la fel de cruzi ca restul oamenilor. Doar că acţionează în numele Cahr Awenilor.

— Ai plecat din cauza cruzimii?

Aeduan se opri. Pe chipul fetei nu se citea nimic, până şi nasul ei atât de expresiv rămăsese acum complet nemişcat. Oftă.

— Doar pentru că mi-am pierdut încrederea în cauză nu înseamnă că antrenamentul şi-a pierdut toată utilitatea.

Ea îşi lăsă capul într-o parte.

— Şi de ce nu mai crezi în cauză?

În ce se băgase Aeduan? O întrebare ducea la alte o sută, iar acum fata deschisese ultimul subiect despre care ar fi vrut Aeduan să vorbească. Vreodată.

— Destul! Se întoarse cu spatele la ea. Părăseşte perimetrul ăsta sau fă linişte!

Se îndreptă către o porţiune umbrită din luminiş, unde iarba era mai scurtă şi nicio urmă din fortăreaţă nu-i stătea în cale. Unde putea să se rotească şi să se rostogolească, să lovească şi să se ghemuiască.

Din cine ştie ce motiv, Vrăjitoarea Firului veni după el.

— Poţi să eviţi răspunsurile pentru moment, dar am de gând să continui cu întrebările. În glas i se citea o nevoie imperioasă, o intensitate fierbinte. Nu se mai bâlbâia, aşa cum văzuse că i se întâmplase de câteva ori.

Plus că stătea mult prea aproape. Îi invadase spaţiul personal aşa cum nimeni nu mai îndrăznise până atunci.

— Dă-te înapoi! o avertiză el, altfel am să presupun că vrei să te alături antrenamentului.

— Nu plec până nu-mi răspunzi!

Mai făcu un pas înainte, provocându-l. Cu ochii, cu ţinuta corpului, cu linia gurii. Aeduan simţi un fior sfredelindu-i stomacul. După care îi trase picioarele de sub ea.

Fata ştia ce urmează – era pregătită –, însă Aeduan fu prea rapid ca să poată fi oprit. Piciorul lui tăie aerul, iar ea căzu la pământ.

Totuşi, înainte să lovească iarba, Aeduan o prinse şi o puse uşor jos. Ea îl apucă de cămaşă în pumnii încleştaţi, iar spatele i se aşeză pe pământul umed de rouă.

— N-ar trebui să-ţi iroseşti energia, spuse ea sec, şi nici să te dai mare. Nici urmă de frică în ochii ei galbeni de nomatsi, ci doar o uşoară roşeaţă în obraji.

Aeduan aproape că izbucni în râs la vederea petelor de culoare şi la auzul spuselor ei, căci nu se dădea mare. Asta era mişcarea de bază din antrenamentul carawenilor. Ca să i-o demonstreze, o prinse de încheietură cu cealaltă

mână, îşi înfipse degetele în tendoanele ei şi i-o răsuci spre interior. Articulaţiile nu avură de ales decât să se supună.

Ea îi dădu drumul cămăşii, însă, spre uimirea lui, nu se chirci şi nici nu se zbătu din şolduri de frică. Doar îşi depănă larg picioarele, opintindu-se în călcâie. Încercând să-l imobilizeze în iarbă. Prea înceată, era prea înceată. Un simplu învăţăcel faţă în faţă cu un maestru.

Aeduan îşi înteţi strânsoarea, răsucind mai tare şi silind-o să se rostogolească într-o parte. Într-o fracţiune de secundă ajunse pe burtă, cu capul dat pe spate. Privirea îi scăpăra acum. Nici urmă de calmul unei Vrăjitoare a Firului nu mai rămăsese în ea.

O ceruse; o ştia prea bine şi era furioasă.

— Ce-ţi pasă ţie că am plecat eu din mănăstire? o întrebă Aeduan.

— Nu-mi… pasă… că ai plecat. Cuvintele îi ieşeau greoi, un sunet pe care Aeduan îl recunoscu drept semn că se lupta cu bâlbâiala. Vreau să ştiu… de ce. Nu mai crezi în Cahr Aweni?

Aeduan şovăi, luat pe nepregătite de întrebarea ei directă. Apoi îşi aminti.

— Aşa deci! Călugăriţa Evrane ţi-a împuiat capul cu prostii şi acum te crezi o Cahr Awen. O eliberă din strânsoare, dându-se jos de pe ea şi ridicându-se în picioare. Îi întinse mâna.

Ea nu i-o acceptă. Se împinse în mâini şi în genunchi, cu privirea aţintită în iarbă.

— De ce… sunt prostii?

— Nu eşti Vrăjitoare a Vidului, rosti cuvintele cât se poate de sec, şi totuşi o loviră ca nişte pietre.

Ea tresări. Apoi spuse:

— D-dar… eu… *noi* am vindecat Fântâna.

Aeduan îşi lăsă capul într-o parte. Trase o gură prelungă din aerul jilav al dimineţii, în vreme ce din pădure se auzea cântecul greierilor şi, în depărtare, bubuitul unui tunet.

— Aşa e, recunoscu el în final, cineva a vindecat-o.

Văzuse Fântâna Originii cu ochii lui, şi totuşi nu părea total refăcută – nu semăna cu Fântâna Eterului în preajma

căreia Aeduan îşi petrecuse mare parte din copilărie.

Exprimă asta, adăugând:

— E ca şi cum Fântâna ar fi revenit doar parţial la viaţă. Ca şi cum doar jumătate din perechea Cahr Awen ar fi vindecat-o, şi nu cred, Vrăjitoare a Firului, că tu ai fost acea jumătate.

Acum fu rândul fetei să ofteze.

— Ah!

Se căzni să se ridice în picioare. Tremura din tot trupul, privirea îi fugea de colo-colo, fără să rămână într-un loc.

Aeduan îşi dădu numaidecât seama că făcuse o greşeală. Nu ar fi trebuit să zică nimic. Ar fi trebuit s-o lase să creadă în fantezia ei zadarnică şi lipsită de noimă.

La urma urmelor, o Vrăjitoare a Firului nefericită n-ar fi făcut decât să-i încetinească.

— Prima lecţie a unui novice carawen, începu Aeduan, purtându-se ca şi cum nimic nu se întâmplase. Nu provoca pe cineva mai priceput ca tine.

Nările lui Iseult fremătară. Chipul i se înăspri. Sfidarea, hotărârea se întorseseră şi, împotriva propriei voinţe, Aeduan îşi ţuguie buzele.

— Nu te-am provocat, răspunse ea cu răceală.

— În majoritatea culturilor, să te apropii prea mult de cineva e luat drept provocare.

— Atunci, învaţă-mă!

El ridică din sprâncene.

— Ce-ai făcut mai devreme, felul în care m-ai pus la pământ. Învaţă-mă, ca să nu fac aceeaşi greşeală de două ori!

— Nu avem timp pentru asta!

Scutură din cap, apoi, cu mare hotărâre, îi întoarse spatele Vrăjitoarei Firului.

Ea îl atacă.

Iar Aeduan zâmbi.

26

În ciuda strădaniilor ei, Safi căzu pradă somnului. Dormi toată noaptea şi toată ziua următoare. Mâncarea, baia şi o partidă de tarot fuseseră prea mult pentru ea, aşa că se ghemui în pat lângă Vaness. Ochii o usturau de oboseală. În clipa următoare, Bardul Iadului, împărăteasa şi toată Republica Piraţilor din Saldonica se făcură nevăzute.

Până când auzi o bătaie în uşă.

Safi se trezi atât de brusc, încât căzu din pat. Mâinile şi picioarele îi erau prinse cu funii învelite în mătase, pe care Lev, cu scuzele de rigoare, cu care o legase după ce se întorseseră de pe teritoriul Velelor Roşii.

Barzii Iadului îşi scoseseră cuţitele şi securile dinainte ca Safi să apuce măcar să se dezmeticească şi, când se ridică în picioare, Lev – singura echipată complet – se apropie uşor de uşă, cu pumnalul la înaintare.

O a doua bătaie. Directă, hotărâtă. Safi aruncă o privire împărătesei, care stătea calmă lângă obloanele trase. Cu mâinile în poală şi cu spatele drept, şezând pe singurul scaun din încăpere.

— Nu ar fi trebuit să vii aici! strigă o voce de bărbat în marstokeză.

Nările împărătesei fremătară şi abia îşi reţinu un zâmbet – ceea ce însemna că asta făcea parte din planul ei. Măcar dacă ar fi ştiut şi Safi ce presupunea *de fapt.*

Era limpede că Barzii Iadului erau la fel de nedumeriţi ca ea, căci Lev şi Zander se holbau la Caden, aşteptând o comandă care nu mai venea.

— Vorbeşte vreunul dintre voi marstokeză? întrebă împărăteasa cu un aer afectat. *Prea* afectat. Se ridică în picioare, gulerul de la gâtul ei părând la fel de uşor precum o păpădie, la cât de încet se ridicase. Au spus că n-ar fi trebuit să fi venit aici.

Caden ridică o mână, lama cuţitului lucind. Apoi adulmecă aerul, ochii lui mijiţi fixându-se asupra ferestrei.

— Fum, spuse el.

Toţi îşi întoarseră deodată capetele înspre obloane, printre care nu era nicio îndoială că începuseră să se strecoare fuioare cenuşii.

— Pe hăurile iadului! înjură Lev în acelaşi timp cu Zander, care bombăni:

— V-am avertizat în privinţa flăcărilor Vrăjitorilor Focului!

— Da, dar astea nu sunt flăcări vrăjite, interveni Vaness, radiind toată de-acum. Un zâmbet flămând. Sunt alchimice, fiindcă ăla e foc-de-mare de-al Ochilor-Răi.

— Dar nici nu suntem pe mare, mormăi Lev. Şi de ce să dea foc întregului han? Credeam că numai pe tine te vor, spuse ea, aruncându-i împărătesei o privire.

— Nu o vreţi pe împărăteasa Marstokului? strigă Caden, tot în cartorrană. O să moară dacă nu ne daţi drumul!

— Nici nu merită altceva! se auzi înăbuşit răspunsul.

Apoi un înflăcărat: De ce să ne mulţumim cu firimituri din Marea Nisipului când putem avea în schimb tot Marstokul?

O clipă de tăcere apăsătoare, timp în care chipul lui Vaness se făcu alb ca varul.

După aceea un râset înecat i se desprinse de pe buze. Se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră. Înainte ca cineva s-o poată opri, deschise larg obloanele.

— Predaţi-vă! le strigă ea, în timp ce fumul pătrundea în încăpere. În calitate de împărătească, eu vă poruncesc să vă predaţi!

— Pentru Marea Nisipului! Pentru Marea Nisipului!

O străfulgerare de lumină străbătu încăperea, năvălind asupra lui Safi într-o rafală de magie. Apoi încă alte trei străfulgerări, iar Zander o trase pe împărătească de la fereastră. Mijindu-şi ochii ca să vadă atacul orbitor, Safi îşi dădu seama că săgeţile trase de arbalete zburau înspre zăvoare şi ricoşau.

Magia protectoare funcţiona – cel puţin împotriva atacului venit din afară. Fumul, însă, continua să se strecoare înăuntru. Fierbinte, înecăcios şi mult prea familiar. O amintire mult prea recentă, mult prea

proaspătă, care-i încleştă gâtul. *Fum. Flăcări. Moarte.*

— Îndreaptă zăvoarele împotriva focului adevărat, urlă Caden la Zander, apoi, către Lev: Trebuie să ţinem fumul afară cât de mai mult, după care el şi Lev smulseră pătura de lână de pe pat şi, cu o viteză deprinsă, se apucară să o întindă ca pe o velă gabier.

O lumină albă se furişă în încăpere, iar fumul o făcu pe Safi să-i dea lacrimile. Se trase spre peretele unde Vaness stătea ghemuită.

Nu mai rămăsese nimic din masca fără cusur a împărătesei. Prin ceaţă şi prin luminile orbitoare, Safi văzu ochii ei holbaţi. Degetele i se strânseseră în jurul gulerului până albiseră, iar mâinile îi tremurau. Tremura *toată*, de altfel.

— M-au trădat, bălmăji ea, fixând-o cu ochi înlăcrimaţi pe Safi. M-au trădat! era tot ce putea să mai spună, repetând acelaşi lucru iar şi iar: M-au trădat!

Brusc, străfulgerările de lumină se opriră. Gata cu săgeţile azvârlite înspre zăvoare, iar Caden şi Lev se duseră la fereastră, fluturându-şi steagul. Safi abia observase, căci Vaness trăgea de gulerul ei cu atâta disperare, încât începuse să-i curgă sânge din nas. Un firişor roşu de la una dintre nări.

— Opreşte-te! Safi se trase mai aproape, apucând-o pe împărătească de încheieturile mâinilor. Nu poţi să-l scoţi!

Vaness îşi ridică privirea, în ochii ei mijiţi citindu-i-se furia.

— Nu înţelegi, Safi? Ochi-Răi m-au trădat. În tot acest timp, ei au fost *putregaiul* de la curtea mea şi tot ei au fost cei care mi-au distrus corabia şi mi-au omorât… Vocea i se pierdu, iar Vaness dădu să se ridice în picioare. Eliberează-mă! se adresă Barzilor Iadului în cartorrană. Sângele îi curgea acum din ambele nări.

— Zăvoarele noastre o să ţină, îi răspunse Caden.

Totuşi, de îndată ce termină de rostit cuvintele, care căzură greu şi de neclintit, Zander se întoarse din locul lui de la uşă şi spuse:

— Nu pot să îndrept zăvoarele, domnule. Nu cât suntem

atacaţi – flăcările de dedesubt se întind mult prea repede.

Lev se întoarse spre Vaness.

— Cum ne-ai putea scoate de-aici?

— Pot să sting flăcările. Am mai făcut-o şi înainte!

— Aşa e, întări Safi, ridicându-se. Aşa am scăpat cu viaţă după ce ne-a fost atacată corabia.

Caden o ţintui pe Vaness cu privirea, iar ceilalţi doi Barzi ai Iadului îl ţintuiau cu privirea pe conducătorul lor. Aşteptau.

În cele din urmă, Caden întrebă:

— De unde ştim că n-ai să ne trădezi, Înălţimea Ta?

— Pentru că nu e timp, răspunse Vaness.

În ciuda nebuniei din încăpere, în ciuda căldurii care se ridica dintre scândurile podelei, Safi simţi minciuna.

— Nu putem fi omorâţi de magia ta, continuă Caden, vârându-şi cuţitul în teacă. O mişcare precaută, ca şi cum încă se gândea ce să facă. Nici nu are rost să încerci.

— Moartea ta nu-mi este de niciun folos, îi replică Vaness, mai aprinsă acum. Focul-de-mare arde mult mai repede decât flăcările obişnuite, iar noi nu mai avem timp! arătă cu un deget către uşă, prin ale cărei crăpături focul începea să se strecoare înăuntru.

Zander trase o înjurătură; Lev se întinse după pătura de lână; Caden îşi puse mâinile de-o parte şi de alta a gulerului de la gâtul lui Vaness. Gura i se mişca muteşte, până când un clic răsună în încăpere. Gulerul de lemn se deschise.

Vaness se puse în mişcare în aceeaşi secundă. Scăpând de guler, care căzu cu o bufnitură ce făcu podeaua să se cutremure, o prinse pe Safi şi ţâşni înspre uşă.

— Trage zăvoarele! îi ordonă ea lui Zander. Nu putem ieşi cât încă sunt puse.

Zander se uită la Caden. Comandantul încuviinţă din cap.

— Trage-le!

Uriaşul îşi ridică braţele şi începu să bălmăjească în barbă. Încăperea pâlpâia şi se îngâna, o putere care se desfăcea fărâmă cu fărâmă într-un chip pe care Safi nu

putea să-l desluşească – Barzii Iadului puteau face vrăji?

Apoi argintul şi întunericul izbucniră în fâşii neclare, pe când Vaness chema fiecare fărâmă de fier din încăpere. Două bucăţi se prefăcură în cuţite, tăindu-le cu uşurinţă legăturile lui Safi şi ale lui Vaness, înainte să se înalţe în aer, unde deveniră două săbii subţiri. Una pentru împărătească, una pentru Safi.

Zăvorul cedă. Safi simţi asta în vacarmul asurzitor care izbucni şi în săgeţile trimise cu furie în ziduri de arbaletele de afară.

— Scoate-ne de aici! se răsti Caden la Vaness.

— Nu, răspunse ea. Îşi ridică mâinile în aer. Cuţitele Barzilor Iadului se întoarseră împotriva lor, aţintite spre ţeasta fiecăruia dintre ei.

Întocmai ca plevuştile purtate în josul curentului, fierul trecu pur şi simplu printre ei, sfârâind şi ieşindu-le prin ceafă – în timp ce lanţurile de la gâtul Barzilor se înroşiră puternic.

Vaness însă părea să se aştepte la asta. Părea să *vrea* să se întâmple asta; în scurtul răgaz pe care-l obţinu, îşi îndreptă magia asupra uşii.

Un geamăt metalic o azvârli pe Safi departe de Barzii Iadului. Balamalele se strânseră. Încuietoarea se desfăcu, îşi schimbă forma. După care, înainte ca vreunul dintre Barzii Iadului s-o poată opri, Vaness îşi ridică braţele în aer.

Uşa zbură pe lângă Safi şi Vaness. O explozie de aer, fum şi căldură. Se roti într-o parte, înainte să-i zdrobească sub ea pe toţi trei Barzii deodată. Îi strivi de perete, cu aceeaşi uşurinţă cu care plesneşti trei muşte cu un plici.

— Noi doar urmăm nişte ordine! strigă Caden. Cu fumul care-l învăluia, arăta fantomatic. Scheletic. Nu ne facem decât datoria!

— La fel şi eu, mârâi Vaness, cu faţa mânjită de sânge.

Se răsuci pe călcâie înspre coridorul pustiu.

Safi nu se duse după ea. Se uită la Caden, care era în stânga. La Lev, care era în mijloc. La Zander, care era în dreapta. Nu avea încredere în Barzii Iadului, nu-i plăceau,

şi totuşi asta nu însemna că trebuia să-i lase să moară.

— Aşteaptă! ţipă ea la Vaness, iar împărăteasa se opri în prag. În spatele ei se ridica un perete de fier, făcut din balamale, cuie şi tot ce mai reuşi să găsească fiervraja sa. Dă-le drumul!

— O să încerce din nou să ne prindă!

— Ba nu! strigă Lev. Cicatricile de pe faţa ei pâlpâiră şi luciră. O să vă ajutăm!

— Nu putem avea încredere în ei, stărui Vaness, care întinse mâna după Safi, în timp ce sângele i se prelingea de pe bărbie. Trebuie să plecăm, Safi. *Acum!*

— Puteţi avea încredere în noi, vorbi de data asta Zander, deşi faţa-i era strânsă rău de uşa care îl apăsa din ce în ce mai mult de perete. Putem să vă demonstrăm. Lăsaţi-mă doar să-mi scot laţul…

— Am făcut-o eu deja!

Toate privirile fugiră spre Caden, care ţinea un lanţ de aur înfăşurat între degetele ivite pe deasupra uşii. Lanţul pe care toţi Barzii Iadului îl purtau, inclusiv unchiul lui Safi. Şi era, după cum îşi dădu seama Safi, obiectul pe care ei îl numiseră „laţ”.

— Pe onoarea noastră! spuse Caden cu glas răguşit, cuvintele părând să iasă cu mare efort şi să-i provoace o mare durere. Nu o să vă facem niciun rău!

Era prima oară când vorbele unui Bard făceau magia lui Safi să răsune şi să-i spună că erau *adevărate.*

— Nu o să vă mai prindem, continuă el, cu faţa şi mai strivită. O să scăpăm împreună!

Adevărat, adevărat, *adevărat* – nu era nicio îndoială. Safi îşi simţea magia uşoară de sinceritatea cuvintelor lui şi, cu toate că nu avea nicio noimă, nu putea să se dezică de ce vedea. De ce simţea.

— Eliberează-i! îi strigă lui Vaness. Spune adevărul – putem avea încredere în ei. Ne vor *ajuta!*

Tăcerea pusese stăpânire pe lume. Fum, căldură, scântei. Cât timp Vaness rămase pe gânduri, totul în jur păru să se topească.

— Grăbeşte-te! încercă Safi să strige, însă, tocmai

atunci, hanul *pocni!* apoi se prăbuşi pur şi simplu.

Nu mai aveau timp, iar împărăteasa ştia. Cu un mârâit, dădu drumul uşii. Caden căzu peste Lev, care îl ajută numaidecât să-şi lege la loc laţul. Între timp, Vaness chemă tot fierul de la uşă, fâşii de negru care umplură aerul şi îi măriră scutul. Înainte să gonească pe coridor, în spatele lor un zid de fier ţinea piept fumului şi flăcărilor.

Un zid care le proteja fiecare pas, Safi şi Vaness mergând în faţă, iar cei trei Barzi ai Iadului venind împleticit la urmă.

În vreme ce Aeduan şi Iseult îşi strângeau lucrurile dintre ruine, un *bubuit* făcu aerul să se cutremure. Un sunet înăbuşit, ca o salvă de tun trasă de la mile depărtare.

Privirea lui Iseult o întâlni pe a lui Aeduan.

— Oameni, spuse ea.

El încuviinţă din cap.

— Ar trebui să verificăm, continuă fata.

El încuviinţă încă o dată.

— Rămâi aici!

Ea nu-l ascultă. Oftă – ceva ce făcea din ce în ce mai des în preajma ei. Însă nu încercă s-o oprească, iar în doar câteva minute ajunseră înapoi în stepa în care se luaseră la trântă.

Iarba rămăsese culcată la pământ, acolo unde o ţintuise în repetate rânduri. Aeduan nu o rănise – fusese mereu atent să se oprească înainte, să-i urmărească expresia feţei după vreun semn al durerii –, dar nici nu o lăsase să câştige. Aşa cum nici călugăriţa Evrane nu-l lăsase vreodată să câştige.

Trecând de stepă, începură să urce în zigzag dealul împădurit, până când ajunseră la un luminiş mărginit de stejari şi pini.

Văzură bărci purtate de curenţi în susul râului Amonra.

Aeduan scoase un oftat; Iseult încreţi din nas.

— Velele Roşii, presupuse el. Poate şi Ochi-Răi. Acum, că Armistiţiul de Douăzeci de Ani s-a încheiat, mă gândesc că s-au aliat ca să pregătească un nou atac.

Îi explică degrabă despre cine erau cele două facţiuni de piraţi şi cum deasupra alianţei pe care păruseră s-o formeze atârna, cu vârful în jos, cuţitul Domniţei Destinului.

În timp ce vorbea, Aeduan scoase un ochean de bronz de la cingătoare şi scrută orizontul. Fiecare corabie era plină ochi de soldaţi şi fiecare soldat era înarmat până-n dinţi. Oameni forfoteau de-a lungul malului. Aproape nevăzuţi, dar, dacă te uitai mai mult timp într-un loc… *Acolo.* Mişcare. Cai. Şi mai mulţi soldaţi.

— Unde se duc? întrebă Iseult de îndată ce el îşi termină explicaţia.

— În amonte.

Acum fu rândul lui Iseult să ofteze, însă nu spuse nimic. De fapt, tăcerea ei dură atât de mult, încât Aeduan îşi coborî în cele din urmă ocheanul.

Şi văzu că se uită la el, nemişcată. Pentru prima oară, chipul ei nu era lipsit de emoţii, ci strâns de durere, cu buzele ţuguiate şi cu nasul încreţit. Aeduan înghiţi în sec. Poate *chiar* o rănise. Avea pete de iarbă pe umeri şi genunchi, iar o vânătaie îi împurpura obrazul.

Dar nu. Cu cât privea mai mult în ochii aceia căprui, cu atât afla mai multe. Nu era durere, ci suferinţă. Pentru a doua oară în aceeaşi dimineaţă, Aeduan îşi dori să nu fi spus nimic despre perechea Cahr Awen.

Se întoarse, agăţându-şi ocheanul înapoi la cingătoare, şi îşi drese glasul:

— Vor fi nevoiţi să coboare până să ajungă la Cascadă, Vrăjitoare a Firului. Iar noi trebuie să fim acolo înaintea lor.

— Atunci, să pornim la drum, spuse ea pe un ton sec.

— Va trebui să ne mişcăm mai repede. Poţi?

Iseult pufni, iar când privi înapoi, Aeduan văzu că trăsăturile feţei i se destinseră. Pe chip i se citea acum o uşoară, aproape nevăzută, licărire poznaşă.

— Cred că amândoi ştim răspunsul la asta, Vrăjitor al Sângelui.

Trecu pe lângă el, cu bărbia ridicată. Provocatoare.

— Întrebarea e dacă *tu* o să poţi ţine pasul.
Apoi o luă la goană, iar el alergă după ea.

27

Cam nu se întorsese nici dimineaţă, nici în ziua următoare. Merik bătuse străzile din Vechiul Oraş şi pe cele de dincolo de el – ba chiar şi prin Cisterne –, însă nu dădu de ea cu niciun chip.

Încetează să mai vezi doar ce vrei *să vezi, Merik Nihar, şi o să vezi ce se întâmplă cu adevărat aici!* Ultimele ei cuvinte îi răsunau în urechi. Iar şi iar. Batjocoritoare. Dispreţuitoare. O fantomă care voia să fie eliberată. Încetează să mai vezi doar ce vrei să vezi!

Merik voia s-o vadă pe Cam, prietenă cu care trecuse prin inundaţii şi apele-iadului. De-a lungul Străzii Rahatului şi înapoi.

Înainte s-o alunge.

Se gândi că fata trebuie să fi plecat în căutarea răspunsurilor despre mortul din magazii… Şi că dăduse peste ceva ce nu putuse înfrunta de una singură. Ca omul umbrelor.

Merik îşi trase mai bine gluga pe cap, traversând şi mai iute Aleea Vulturului. *Încetează să vezi doar ce vrei să vezi!* Atacul verbal îi răsună în piept, în urechi. De neevitat şi mult prea adevărat.

Merik văzuse o posibilitate de negoţ pentru Nubrevna acolo unde nu era niciuna. Văzuse o marină care avea „nevoie de conducerea lui” când de fapt nu avea. Văzuse o domna egoistă în Safiya fon Hasstrel, o Vrăjitoare a Firului frustrată în Iseult det Midenzi, apoi un matelot lipsit de importanţă în Cam – când niciuna dintre presupuneri nu se dovedise a fi adevărată.

Iar cea mai rea dintre toate, cea mai sfântă dintre toate amăgirile sfinte, era că Merik văzuse un tron pe care crezuse că-l poate ocupa – pe care Kullen îi dăduse de înţeles că, într-o bună zi, ar trebui să-l revendice, chiar dacă acea „măreţie” îi aparţinea surorii lui prin naştere.

Merik înainta încet. Prea încet. Erau căruţe, refugiaţi şi măgari, de trei ori fie blestemaţi, la fiecare trei paşi pe

care încerca să-i facă.

Un bărbat intra în el din spate, iar când Merik nu se dădu din drum, bărbatul îl împinse:

— Dă-te la o parte…

Într-o clipă, Merik îl prinse pe bărbat de încheietură, răsucindu-i-o până când simţi ligamentele şi oasele întinzându-se. Încă un centimetru, şi ar fi plesnit.

— Am să te ucid, fu tot ce-i spuse Merik.

— Nu, te rog! se bâlbâi bărbatul.

Merik îi dădu drumul, azvârlindu-l cât colo. Îi venea să urle: *Sunt primejdios!*

Însă cuvintele nu-i ieşiră şi, pentru moment, pielea lui Merik fu străbătută de o pală rece de vânt. De o briză care-i stârnea magia.

Moartea. Umbre. Îl chemau… spre sud. Tot înainte pe Aleea Vulturului. Aceeaşi întunecime de gheaţă care îi vorbise în magazii – acelaşi blestem îngheţat de care se temuse că o luase pe Cam.

Merik lăsă în urmă cheiul, intrând degrabă pe o alee întunecoasă. Acolo începu să urce, pas cu pas. Sărind de pe un perete pe altul, cu vântul care să-l înalţe tot mai sus. Până când, ajunse pe un acoperiş de ţigle.

Soarele dogorea. Se lăsă pe vine şi îşi îndoi degetele, urmărind cu privirea cum praful se strânge în rotocoale, purtat de vântul lui. Încercă să găsească orice putea fi folosit pentru vântvraja sa.

Acolo. Drept înainte.

Merik porni, mantia fluturând în urma lui. Gluga îi alunecă de pe cap. Cizmele tropoteau pe ţigle, dărâmându-le. Crăpându-le. Spărgând mai multe dintre ele.

Ajunse la capătul clădirii. După ce-şi recăpătă suflul şi îşi adună puterile, Merik sări peste o alee îngustă, cufundată în beznă. Acoperiş după acoperiş, distanţa dintre Merik şi întuneric – umbra care-i *răsuna* în sânge – se micşora cu fiecare salt.

Asta, până când acoperişul se termină, silindu-l să se oprească. Debarcaderul de Sud se întindea dinaintea lui, iar dincolo de el podul-de-apă se ridica deasupra văii

umbrite de nori înspre Santinele.

Atât de aglomerat. Bărcile erau atât de strânse una într-alta, încât nu se mai vedea niciun petic de apă. Nu era niciun spaţiu între oamenii care continuau să vină.

Merik se întinse de-a lungul pantei acoperişului şi se furişă până pe margine. Instinctul îl făcu să-şi ducă mâna la ocheanul din haina de amiral…

Dar nu avea nicio haină. Niciun ochean. Nicio armă.

Nu mai conta. Nu avea nevoie de ele – nu când sângele lui tânjea după vântul din umbră.

Scrutând iute debarcaderul, băgă de seamă că oamenii erau de toate rasele şi de toate vârstele, cu tot felul de voci şi de probleme. Nu erau numai nubrevnani, ci şi oameni din afara graniţelor. Oameni de pe Ţinuturile Disputate ori veniţi din sălbaticii munţi Sirmayan.

Privirea i se opri asupra unui bărbat chel, care hoinărea acolo unde debarcaderul pătrundea în portul ridicat de mâna omului. Era la fel de plin de cicatrici ca Merik sau cel puţin aşa era pe creştet – oarecum şi pe mâna pe care acum o ţinea ridicată deasupra capului.

O mână fără degetul mic.

Merik simţi fiori de groază pe ceafă şi pe braţe şi se întrebă dacă putea să fie acelaşi din magazii. Atunci, bărbatul se întoarse şi văzu că era într-adevăr Garren. Asasinul de pe *Jana.*

Preţ de câteva clipe răscolitoare, debarcaderul păru să dispară. Merik nu-l mai vedea decât pe asasin, nu mai auzea decât sângele pulsându-i zgomotos. Nicio pală de vânt nu-i atingea obrajii, nicio voce nu-i ajungea la urechi.

Lumea toată se întrupase într-un cadavru ambulant.

În noaptea aceea, în întunericul din cabina lui, Merik îl spintecase pe Garren cu un pumnal. Sângele ţâşnise; măruntaiele dădură pe afară. Şi totuşi, iată-l acum pe bărbat stând în faţa lui.

Merik miji ochii. Petele de soare îi întunecau vederea, dar încă mai putea să desluşească liniile negre şi zigzagate care zvâcneau pe gâtul bărbatului.

Semne ca ale lui Merik.

Semne care îl chemaseră la el.

Înainte, nu ştiuse ce însemnau. Nici acum nu ştia. Doar de un lucru era sigur: Cam avusese dreptate – erau de rău.

Merik mai ştia că, urmărindu-l pe Garren, ar putea da de Cam, aşa că nu mai putea da înapoi.

Garren se îndepărtă de Merik, făcându-şi loc prin mulţime. Se îndrepta spre o tavernă numită Bărbatul Spintecat de pe marginea canalului. O clădire mare din piatră, plină ochi cu marinari şi cu soldaţi care aveau nevoie de o băutură ieftină.

În doar câteva clipe, Merik coborî de pe acoperiş şi se apropie de birtul dărăpănat. Mulţimea de oameni rămase undeva în vacarmul de pe fundal, culori vagi lipsite de importanţă.

Ajunse în dreptul Bărbatului Spintecat, privind lung la semnul care scârţâia în bătaia vântului. Ochiul negru pictat pe lemn îi părea mult prea cunoscut. Mult prea… real.

Uşa se deschise larg. Merik îşi feri capul, în vreme ce doi marinari ieşiră împleticindu-se în lumina zilei, beţi de la prima oră a dimineţii. Însă ce-l interesa pe el se afla în spatele lor. Undeva înăuntru, întunericul şerpuia, iar morţii umblau nestingheriţi.

Merik descoperi că holul era întocmai cum îşi amintea de pe urma vizitelor anterioare, cu jumătate dintre felinare stinse, cu preşurile albastre murdare de noroi şi cu toate celelalte lucruri înmuiate în aroma ceaiului de bivol. Bărbatul Spintecat servea o varietate de băuturi alcoolice la subsol, însă cea mai faimoasă dintre toate era ceaiul de bivol, care nu era nici ceai, şi nici nu avea vreo legătură cu vreun bivol.

Însă îmbăta un om zdravăn. Repede. Iar într-o lume zguduită de duşmani şi de foamea din stomac, patronii de sclavi asta şi voiau: să se îmbete zdravăn. Repede.

Merik ajunse în încăperea principală a barului. Se deschidea dinaintea lui, lumânările pâlpâind dinlăuntrul candelabrelor pântecoase. Ceara picura pe oamenii care umpleau cu zecile mesele şubrede. Merik aproape

ajunsese la uşa din capătul opus, când îşi dădu seama că în încăpere se aşternuse tăcerea. Chefliii se opriseră din chefuit, iar la masa cea mai apropiată, un marinar încremenise în loc, cu carafa de ceai de bivol în aer.

Un ghiont din partea vecinului. Un tuşit venit de aproape. Apoi, deodată, lemnul gemu, podeaua toată cutremurându-se, pe când fiecare persoană din încăpere hotărâse să se ridice brusc în picioare.

— Ţi-am spus eu c-o să vină! se auzi un glas de bărbat, mieros şi binecunoscut.

Merik se întoarse cu faţa spre bar, unde un Serrit Linday transpirat stătea cu mâna întinsă spre el.

O fracţiune de secundă, lumea îşi încetini ritmul. Se opri cu totul. *Te-am văzut murind,* se gândi Merik. Şi totuşi, iată-l pe Linday dinaintea lui, un al doilea mort umblător – acum şi unul vorbitor, care îi spuse pe un ton aproape vesel:

— Soldaţi, arestaţi-l! Arestaţi Furia!

Safi, Vaness şi Barzii Iadului năvăliră afară din han cu doar câteva clipe înainte să se prăbuşească din temelii, într-o nebuloasă de foc-de-mare negru. Goniră prin baia publică, folosindu-se de rotocoalele de fum ca să se ascundă, înainte să iasă în arşiţa zilei care nu se stânjenea să fie atât de strălucitoare, atât de senină.

Zander deschidea drumul, deşi, după Safi, toate străduţele arătau la fel. Şi mai multe clădiri prefăcute în ruine, aparţinând unor vremuri de mult apuse. Sângele ţâşnea din nasul lui Vaness într-un ritm în care niciun corp n-ar fi putut să-l susţină, cu atât mai puţin în timp ce fugea la o viteză ameţitoare printr-un oraş ostil. Flancată de Lev şi de Safi, împărăteasa reuşea totuşi să menţină un sprint anevoios.

Caden încheia formaţia, cu o sabie lungă din fier – făcută de Vaness din cele două săbii subţiri – în mână.

În timp ce Zander îi conducea spre o răscruce care se despărţea în cinci direcţii, împânzită de coifuri şi de steagurile Ochilor-Răi, ca de altfel în orice alt district,

Vaness îşi înfipse călcâiele în pământ.

— Trebuie… să ne oprim, spuse ea gâfâind şi aplecându-se.

Safi se întoarse împreună cu Lev şi fu cuprinsă de groază. Sângele ce cursese din nasul lui Vaness lăsase o dâră în spatele lor pe care orice neghiob putea s-o urmeze. *Gândeşte ca Iseult, gândeşte ca Iseult.* Mai întâi de toate: sângele. Trebuiau să-l oprească.

Însă Lev îşi rupea deja o fâşie din mâneca ei.

— Poftim! Lăsându-se pe vine, Lev apăsă cârpa pe nasul împărătesei. Nu putem sta pe loc.

— Ştiu. Vocea îi era acum înăbuşită de bumbacul negru. Mă descurc eu. Lăsaţi-mă doar să-mi recapăt suflul… o… secundă…

— Nu avem o secundă! interveni Caden.

O dădu la o parte pe Lev şi o cuprinse pe împărătească cu braţul lui mult mai mare, mult mai puternic:

— Ochi-Răi sunt chiar pe urmele noastre! Trebuie să ne *mişcăm!*

După ce Safi îi dădu drumul lui Vaness, el o ajută pe împărătească să-şi reia sprintul. Tocmai la ţanc, căci un bărbat îmbrăcat în auriul Ochilor-Răi venea *în fugă* spre ei.

Însă Caden pornise deja, ferindu-se şi trăgând-o pe Vaness pe cea mai îngustă dintre cele cinci străzi.

— Vă prind din urmă! strigă el, ceea ce lui Safi nu-i dădu de ales decât să pornească în goană după Lev şi Zander.

Doar că şi ei dispăruseră, pierduţi prin mulţime, iar acum un al doilea de la Ochi-Răi se repezea înspre ea.

— Ticăloşi mâncători de muci! le strigă Safi, apucând-o în singura direcţie liberă: drept înainte.

Pe când îşi înfigea cu putere călcâiele în pământ, furia o cuprinse din vârful degetelor de la picioare. Capetele alea seci o lăsaseră de izbelişte! *Vă prind din urmă* unde?

Safi o luă la stânga, alăturându-se unui grup de bărbaţi aplecaţi sub greutatea unor coşuri crăpate, pline cu rufe. Când cotiră pe altă stradă, la fel făcu şi ea. Intră în cel mai apropiat dintre ei. Bărbatul se împiedică, coşul îi căzu din mâini, iar rufele fură azvârlite înainte, împiedicându-l pe

bărbatul din spatele lui. Circulaţia se opri, numai că Safi reuşise deja să treacă mai departe.

La următoarea intersecţie, nimeri chiar peste Caden şi Vaness. Zander şi Lev erau şi ei acolo, mergând înainte ca să le croiască drum prin mulţime.

Regretă că-i făcuse *ticăloşi mâncători de muci.* Deşi doar puţin.

Drumul continua la vale acum, lăsând să se vadă piaţa în aer liber, marea şi corturile ce fluturau în adierea vântului. Clopotele de alarmă sunau – când începuseră oare să sune? –, ceea ce însemna fie că şi mai mulţi Ochi-Răi îi aşteptau în faţă, fie că focul de la han se întinsese.

Dar probabil că amândouă. Şi totuşi, nimeni nu încetini. Nici măcar Vaness, pe care Caden aproape o ducea cu totul, îşi continuară goana, Barzii Iadului şi împărăteasa deopotrivă. Lăsând în urmă răscruci de drum şi oameni.

Asta, până când, întocmai cum se temuse Safi, ajunseră cu toţii în piaţă, unde fură înconjuraţi de sclipiri aurii şi verzi. Veneau din toate părţile. Ochi-Răi. Ochi-Răi *furioşi.*

Se furişară în spatele unor corturi, cu Zander înainte şi cu Safi la urmă. Momentan, nimeni nu veni după ei. Aleea asta micuţă – dacă putea fi numită astfel – era pustie.

Ce-ar face Iseult? Ce-ar face Iseult?

Atunci Safi îşi dădu seama. Nu şi-l putu stăpâni – un zâmbet i se lăţi pe faţă.

— Înainte! strigă ea. *Căruţa aia de după corturi!*

Zander nu avu nevoie de alte indicaţii. O trăsură rămăsese blocată în mulţime, umbra ei întinzându-se pe alee.

Şi mai avea şi uşa descuiată, după cum află Safi când Zander o deschise larg. Femeia dinăuntru deschise gura să ţipe, însă Lev îi puse cuţitul la gât înainte să poată scoate vreun sunet.

După care, Caden, Vaness şi Safi se strecurară înăuntru după ceilalţi doi Barzi ai Iadului. Se aşezară pe banchete, iar Safi închise bine uşa.

Trecu o clipă. Trecură două. Trei. Cât despre vizitiu, dacă într-adevăr îi băgase de seamă pe nou-veniţi, cu toată

nebunia de afară, nu dădu niciun semn.

Ce urmă Safi nu avea să mai uite toată viaţa, căci fură printre cele mai neobişnuite ceasuri pe care le petrecuse vreodată. Tăcerea elegantă dinlăuntrul trăsurii ce se legăna dintr-o parte în altă contrasta cu vacarmul şi cu alarmele de afară, în vreme ce interiorul de bun-gust, cu pereţii căptuşiţi cu pâslă albastră şi cu ferestrele cu perdeluţe purpurii păreau complet nepotrivite cu cei patru musafiri nepoftiţi, care răsuflau din greu şi miroseau a fum.

Ca să nu mai pomenim de gazda lor silită de împrejurări, o bunicuţă cu ochi migdalaţi, specifici celor din Orientul Îndepărtat, care nu părea deloc afectată de cuţitul pe care Lev i-l ţinea la gât.

Singurul lucru care lipseşte din acest tablou absurd, se gândi Safi, *este un vals care să se audă pe fundal.* Astfel, ar fi fost o scenă desprinsă tocmai din comediile care îi plăceau atât de mult lui Mathew.

— Îmi… pare rău, îi spuse Caden în cele din urmă femeii, încă încercând să-şi recapete suflul. Avem nevoie… de un loc unde să ne ascundem.

— Şi trebuie să o ajutăm şi pe Vaness.

Safi se întoarse spre împărătească, care stătea lângă ea şi care părea că nu mai are mult şi îşi pierde cunoştinţa.

Bătrâna băgase şi ea de seamă şi, fără să-şi mişte braţele, îndreptă un singur deget spre un cufăr de sub bancheta pe care stătea Safi.

— O trusă de vindecare, spuse Zander, iar uriaşul, care stătea adunat ca să încapă înăuntru, se aplecă şi mai mult ca să-l poată scoate printre picioarele lui Safi.

— Ai grijă! îi avertiză Caden, deşi era cu ochii la împărătească. Cu ochii la cârpa pe care o ţinea apăsat pe nasul ei sângerând. Femeia asta e o proprietăreasă de sclavi. Nu putem avea încredere în ea.

— Proprietăreasă de sclavi? pufni Safi. Nu prea cred. *Uită-te* la ea!

Femeia îşi mută privirea dintr-o parte în alta. Poate nedumerită de limba cartorrană, dar în niciun caz

înfricoşată.

— Mă uit! i-o întoarse Caden. Şi mă uit şi la trusa de vindecare. Aşa ceva aduc proprietarii de sclavi în arenă, de vreme ce mulţi dintre concurenţii lor ies din lupte pe jumătate morţi.

— Are… dreptate, îngăimă Vaness – iar magia lui Safi tresări: *Adevărat.* Şi totuşi, pe când privea în ochii negri ai femeii, nu vedea *cum* era cu putinţă. Bunicuţa asta mărunţică arăta atât de bună la suflet şi de miloasă.

Sunt mai multe grade pentru orice, îi spusese Caden cu o zi în urmă, *care nu se potrivesc prea bine cu viziunea ta adevărat-sau-fals pe care o ai asupra lumii.*

Cu grijă, şi cu muşchii lui uriaşi pregătindu-se să întâmpine o capcană, Zander deschise cufărul. Niciun foc nu izbucni dinăuntru; nicio otravă nu ţâşni în afară. În schimb, găsiră întocmai ce li se promisese: o trusă de vindecare.

— Se poate? o întrebă Zander pe femeie cu o amabilitate dureroasă în voce – încă o absurditate care completa scena.

Însă femeia îşi îndreptase deja mâinile spre Vaness, ca şi cum ar fi spus: *Grăbiţi-vă, grăbiţi-vă!*

Aşa că Zander se grăbi, scotocind prin cufăr ca să găsească o sticluţă cu tonic de închegare a sângelui. Safi se grăbi şi ea, luând sticluţa din mâinile uriaşului. Apoi fu rândul lui Caden să se grăbească, aruncând cât colo cârpa de bumbac şi dând bărbia lui Vaness pe spate. O tinctură groasă, lipicioasă, de culoarea sângelui uscat îi fu turnată în gură.

Toţi cei din trăsură se uitau acum – lung şi stăruitor – la împărăteasa Marstokului.

Ea trase o gură de aer, tuşi o dată şi îşi lăsă capul în jos. Nicio picătură de sânge nu-i mai curgea acum din nas. Ochii, însă, deşi înroşiţi, erau deschişi şi alerţi.

Safi şi Barzii Iadului răsuflară uşuraţi, toţi ca unul.

Între timp, Vaness îşi plimbă privirea pe la fiecare Bard al Iadului. Zander, Lev şi Caden.

— Vă mulţumesc!

— Nu ne mulţumi încă. Caden trase puţin perdeaua, cât să permită unei singure raze argintii de soare să pătrundă înăuntru. Alarma încă sună şi suntem înconjuraţi din toate părţile. E doar o chestiune de timp până când o să înceapă să verifice trăsurile.

— Cum rămâne cu teritoriul Velelor Roşii? întrebă Safi. N-am putea să ne ducem acolo? Să ne ascundem până când se liniştesc apele?

Deşi întrebarea lui Safi fusese adresată lui Caden, femeia din Estul îndepărtat fu cea care răspunse.

— S-au unit! Vocea îi era aspră şi rotunjea cuvintele. Ochi-Răi şi Velele Roşii s-au aliat sub comanda Regelui Cotropitor. Le-a promis în schimb Nubrevna şi Marstokul.

Caden se uită la Safi, însă fata nu putu să facă altceva decât să încuviinţeze din cap, căci vorbele bunicuţei răsunau a adevăr.

— Pe hăurile iadului! înjură Lev, iar Caden bombăni în barbă.

Vaness se aplecă înainte, oţelindu-şi ţinuta.

— De ce ne spuneţi asta?

— Nu e profitabil pentru afaceri. Bătrâna îşi încreţi nasul, iar glasul îi deveni rece ca gheaţa: Dacă cele două tabere devin una singură, atunci comerţul nu mai depinde de cerere şi ofertă.

— Vreţi să spuneţi că *arena* nu mai depinde de ele, interveni Caden, iar femeia nu făcu decât să ridice un singur umăr, deloc impresionată. Ca şi cum ar fi zis: *E acelaşi lucru.*

În tot acest timp, trăsura mergea înainte.

— Acolo mergem acum? întrebă Lev. La arenă?

Femeia dădu din cap că da, iar Caden se lăsă pe spate.

— Foarte bine.

Apoi le aruncă lui Vaness şi lui Safi un zâmbet à la Pehlivanul Prefăcut:

— Oamenii noştri sunt la arenă. De cum o să-i eliberăm, o să putem pleca în sfârşit din ţinutul ăsta mocirlos şi împuţit. Împreună. Aşa cum am promis!

28

Le luară câteva ore ca să coboare stâncile din jurul cascadei Amonra. Umiditatea şi căldura erau sufocante, ridicându-se din defileul de dedesubt.

Însă Iseult nu se plânse o dată, şi, fireşte, Aeduan nici atât.

Mergea în frunte acum, de parcă Iseult trecuse cine ştie ce probă de încercare la care o supusese cu o zi în urmă. Ori poate că uitase că nu trebuie să aibă încredere în ea. Bănuia că ambele variante erau corecte. Îi mai dăduse şi pelerina din piele de salamandră, cerându-i în schimb haina în care îl întâlnise prima oară.

Însemna ceva – să-i dea pelerina a doua oară. Şi cu toate că Iseult nu ştia încă *ce* anume, ştia cât de bine se simte să fie iar sub fibrele ei groase.

Cu atât mai mult cu cât simţea că ceva fundamental se frânsese înăuntrul său.

După ceasuri întregi şi la mulţi kilometri depărtare, înţelesese în sfârşit că acel ceva trebuia să fi fost inima ei. Că, atunci când Aeduan îi spusese că nu era o Cahr Awen, simţise o durere atât de mare, încât o copleşise şi o trăsese în jos. Şi totodată ştiuse că asta era confirmarea pe care o aştepta. Asta era dovada.

Era frântă. Era inutilă. Era jumătatea fără rost a unei prietenii. Cea care avea să trăiască de-a pururi în umbră, indiferent de ce ar fi făcut. Indiferent cu cine s-ar fi luptat. Iseult nu ceruse niciodată nimic. Copilă fiind, învăţase că încuietorile ruginite de la uşă erau tot ce putea primi mai bun.

Asta până când o întâlnise pe Safi şi, în taină, în tăcere, atât de bine ascuns, încât nimeni n-ar fi aflat vreodată, Iseult începuse să spere că viaţa ei ar fi putut deveni ceva. Visurile mărunte nu erau chiar atât de rele. Iseult putea să apeleze la ele drept alinare din când în când, şi ştia că nimeni nu putea s-o sfătuiască mai bine.

Doar că acum… acum visul măreţ pe care şi-l tot repeta

în sinea ei era posibil să nu se mai îndeplinească… Să nu fie jumătatea Cahr Awen… Abia acum îşi dădea seama cât de mult îşi dorise asta.

De când era o copilă.

O neghioabă visătoare.

Se simţise bine să-l atace pe Aeduan. Prea bine. Iseult se pierduse pe sine în lupta corp la corp. În izbucnirile neaşteptate de durere când Aeduan îi aplicase o lovitură.

Până la sfârşit, văzuse că transpirase toată, pieptul cerşindu-i după aer cu mult înainte ca trupul să i se fi dat bătut; la fel şi Aeduan. Deşi, pe măsură ce lupta continua, Iseult era din ce în ce mai sfârşită, mai disperată şi, chiar dacă el o trântise la pământ, o strânsese de gât şi îi parase fiecare lovitură, Vrăjitorul Sângelui nu o slăbise o dată, dar nici nu dăduse înapoi.

Apoi goana prin pădure – asta se simţise şi mai bine. De mult nu se mai distrase Iseult atât. De mult, *de mult* de tot, şi era recunoscătoare pentru asta. Chiar şi acum, cu bătături, vânătăi şi cu călcâiele care o ardeau. Poate că, după ce toţi muşchii îi vor fi amorţit şi nu va mai putea să umble, Iseult avea să se răzgândească. Însă nu credea că se va întâmpla una ca asta.

La urma urmei, durerea era învăţătură de minte pentru faptul că îndrăznise să aibă visuri prea mari.

Valea de dincolo de cascadă promitea o răcoare binecuvântată. Aici ferigile tremurau în bătaia vântului, laolaltă cu petalele albe şi galbene ale asfodelului. Copacii erau rari, înlocuiţi de coloane uriaşe din piatră care parcă crescuseră din pământ, dăltuite şi canelate de cursul schimbător al răului. Coloane care erau de toate mărimile, înălţimile şi culorile.

Şi care rămăseseră în veci tăcute. Niciun om nu călcase vreodată prin aceste locuri.

În cele din urmă, Aeduan o conduse pe Iseult afară din defileul îngust, unde dinaintea lor se întindeau văi inundabile. Stejarii îşi făcură apariţia, la fel şi umbra care-i proteja de soare.

Apărură din nou şi urme ale civilizaţiei, cu toate că nu şi

ale oamenilor care-i aşteptau în faţă. Acestea erau câmpurile de luptă din nişte vremuri de mult apuse, de mult uitate.

Coifuri ruginite şi platoşe de metal. Săbii, suliţe, vârfuri de săgeată. Cât vedea cu ochii, numai semne ale morţii, unele atât de vechi, încât ţărâna şi ferigile puseseră stăpânire pe ele. Iseult le afla abia când se sfărâmau sub tălpile ei. Alte rămăşiţe erau destul de noi cât să lucească încă, rămase neatinse în locul în care căzuseră la pământ, lăsate să fiarbă în soarele clocotitor.

Mai erau şi schelete, cele mai multe acoperite de muşchi. Deşi nu toate.

— De ce sunt toate astea aici? întrebă în cele din urmă Iseult. De ce nu i-a îngropat sau nu i-a ars nimeni pe morţi?

— Fiindcă nu au mai rămas destui în viaţă ca să facă asta.

Aeduan coborî spre dreapta, conducând-o pe Iseult spre sud. Mai aproape de Amonra. Acolo malurile înalte şi netezi ale râului întrerupeau linia pământului moale, iar vlăstarii copacilor se înălţau spre văzduh în unghiuri neobişnuite.

Pădurea era straniu de tăcută, de parcă până şi animalele ştiau că locul ăsta era blestemat. De parcă ştiau că piraţii veneau încoace cu barca.

Aşa că Iseult continuă cu glas scăzut:

— Dar de ce s-au luptat atât de aprig? Are vreo valoare pământul ăsta?

— Nu e nimic de valoare aici. Aeduan vorbea şi el încet. Şi totuşi, oamenii au crezut dintotdeauna că sunt mai înţelepţi decât cei dinaintea lor. Că ei vor fi cei care vor cuceri Ţinuturile Disputate.

Sări peste o ridicătură stâncoasă şi se întoarse, întinzându-i mâna lui Iseult. Ea primi bucuroasă ajutorul, chiar dacă încheieturile i se revoltau de durere. Simţea degetele lui calde cuprinzându-le pe ale ei.

— La mănăstire, continuă el, dându-i drumul, ne-au învăţat că, atunci când Paladinii s-au trădat unii pe ceilalţi,

aici au dus ultima lor bătălie. Moartea lor a blestemat pământul, astfel încât niciun om să nu poate cuceri vreodată Ţinuturile Disputate. Dar eu cred că totul este doar o minciună.

— De ce?

Trecu o clipă înainte să-i răspundă, răsucindu-şi încheieturile, ca şi cum ea l-ar fi strâns prea tare.

— Fiindcă, spuse el, o încruntătură uşoară strecurându-i-se pe frunte, întotdeauna a fost mai uşor să dai vina pe zei ori pe vreo legendă decât să-ţi asumi propriile greşeli. Pământul ăsta nu e mai blestemat ca altele. Doar că a fost înecat în prea mult sânge.

Aeduan îşi reluă mersul, iar Iseult îl urmă. Încă o milă, însă tot nu întâlniră vreo urmă de viaţă omenească. Numai sânge străvechi şi uitat. Asta până când Aeduan încremeni în loc.

— Velele Roşii, murmură el, lăsându-se pe vine. Cei care au venit după tine. Trebuie să ocolim prin nord!

Nu făcură decât trei paşi, că Aeduan se opri încă o dată. Ochii îi erau acum de-un roşu sângeriu.

Se întoarse brusc spre Iseult, haina fluturându-i ca o coadă de pisică.

— Aşteaptă aici! Trebuie să verific ceva.

Iseult nu apucă să mai zică nimic, că şi dispăru înapoi în pădure. Îşi încreţi nasul, dar nu dădu să-l urmeze. Vrăjitorul Sângelui se arătase de încredere până acum şi numai staza ar fi putut s-o ajute.

Sau, cel puţin, aşa îşi spunea în sinea ei, pe măsură ce secundele treceau, iar pământul începea să se cutremure. Doar o zgâlţâire uşoară, aproape imperceptibilă, dacă nu i-ar fi făcut gleznele lui Iseult să tremure. Dacă nu ar fi făcut ca moliile din jurul ei să se învălmăşească în zbor.

Apoi pământul se cutremură încă o dată şi, de data asta, zburară nu doar moliile. Un stol uriaş de grauri îşi abandonară crengile şi se înălţară deasupra copacilor.

Un al treilea cutremur zgudui ţinutul. O lovitură puternică a pământului, care o făcu pe Iseult să se prăbuşească în genunchi. Se ridică numaidecât, inima

bătându-i nebuneşte, în timp ce pământul încă se mişca. Crengile se scuturau; frunzele cădeau; veveriţele, lăstunii şi sturzii goneau acum pe lângă ea.

O umbră se alungi deasupra pădurii. Uriaşă. Înaripată. Cu Fire de-un argintiu aprins şi tremurătoare. Numai o dată mai văzuse Iseult asemenea Fire.

La Vulpile-de-Mare.

Există lucruri mai rele în Ţinuturile Disputate decât Vrăjitorii Sângelui.

Iseult crezuse că Aeduan se referise la oameni mai răi decât Vrăjitorii Sângelui – cum erau Velele Roşii. Şi totuşi, pe măsură ce umbra venea tot mai aproape, cu Firele argintii sclipindu-i în dreptul inimii, îşi dădu seama că Aeduan nu se referise câtuşi de puţin la nişte oameni.

Ci la liliecii de munte, acele creaturi imense, ca nişte şerpi, despre care auzise din legende. Acei saprofagi străvechi de pe câmpurile de luptă.

Iseult se ridică şi o luă la fugă.

Aeduan pornise pe urmele armatelor din faţă dintr-un singur motiv, acela că era sigur că erau armate.

Simţise miros de degete rupte şi de unghii smulse, o putoare care nu semăna deloc cu celelalte. Şi totuşi, mirosul care se afla dincolo de acea scârbăvnicie era cea care-l bântuia pe Aeduan. Care-l făcea să meargă înainte, uitând cu totul de Vrăjitoarea Firului.

Apă de trandafir şi cântece de leagăn înfăşurate în pleduri de lână. Un copil.

Un fior rece îl străbătu pe dinăuntru pe Aeduan, ajungându-i în plămâni, în pumni, răsunându-i în timpane. Doar de două ori în ultimul deceniu mai fusese copleşit de senzaţia asta – de amintirea asta – care fusese chemată la suprafaţă. Şi de două ori, Aeduan o privise drept în ochi şi îi spusese:

— Da, astăzi poţi veni!

Şi tot de două ori, oameni muriseră de mâna lui Aeduan. De două ori, simţi o dorinţă copleşitoare de a achita în numele altcuiva o datorie de viaţă.

Astăzi avea să fie a treia oară.

Fugi, copilul meu, fugi!

Înainta cu deosebită grijă de-a lungul terenului nisipos şi moale, cu râul atât de aproape. Muşchii lui, magia lui tânjeau să se aprindă. Cu viteză. Cu putere. Însă sângele îşi avea sălaş în aerul de aici, saturând valea precum putoarea unui iaz infestat de ţânţari. Aeduan îşi forţă picioarele să se târască înainte agonizant de încet.

Ajunse la râu şi se opri în dreptul unui mesteacăn cu scoarţa argintie. Mirosurile pe care le urmărise Aeduan – cel al copilului şi cel al conducătorului Velelor Roşii – continuau înspre nord, departe de râu. Aeduan porni pe urma lor, magia străbătându-i muşchii. Vieţuitoarele i se dădeau din cale. Pământul se zgâlţâia, o distragere îndepărtată.

Nu simţea decât răceala pumnilor, moartea care-i curgea prin vene.

Ajunse la tabăra de lângă un pârâiaş susurător. Totul îi era atât de familiar. Atât de familiar zilei de acum paisprezece ani.

Şapte oameni erau acolo, cei mai mulţi aşteptând într-un cort făcut cu pricepere, împodobit cu fâşii aurii pe margine, întocmai felul de cort pe care Aeduan îl văzuse pe la picnicurile familiilor înstărite.

Aceştia erau bărbaţii pe care îi întâlnise cu o zi înainte. Cei care o vânaseră pe Vrăjitoarea Firului.

Aeduan păşi în luminiş, încântat în sinea lui că pământul alesese să se cutremure nici două clipe mai târziu. Garda singuratică de afară îl zări. Barba lui era unsuroasă, în vreme ce mantia fină, dată cu ulei, fusese evident şterpelită de pe spinarea vreunui călător. Înainte să se apropie de Aeduan, aruncă nişte priviri îngrijorate spre cer.

Însă prostul nici nu-şi scosese arma. Şi nici Aeduan.

Bărbatul înaintă cu paşi mari, pietrişul scrâşnindu-i sub tălpi, în vreme ce privirea i se fixă asupra lui Aeduan. Nu părea impresionat.

Ceea ce era numai bine. Cu cât se apropia de Aeduan,

cu atât se îndepărta de cort şi asta însemna că lupta avea să fie cu atât mai uşoară.

— N-ar trebui să fii aici!

Garda era acum îndeajuns de aproape să se facă auzită pe deasupra pământului ce se cutremura, a pădurii care trosnea. Barba îi era ascuţită, aşa cum purtau toţi bărbaţii din Nord.

— Întoarce-te şi pleacă!

Încă o privire atentă înspre cer. Chiar atunci o umbră se lăsă degrabă asupra lor, stârnind vântul şi atrăgând privirea lui Aeduan.

Un liliac de munte plutea deasupra capetelor lor. Aeduan nu mai văzuse în viaţa lui o asemenea creatură. Era mai mare şi mai zvelt decât s-ar fi aşteptat, şi cu o coadă lungă, ca un bici, la spate. De altfel, liliacul cel monstruos arăta întocmai ca liliecii obişnuiţi din junglele din Sud.

Aeduan presupunea că ar trebui să-i fie frică.

Numai că nu-i era. Răceala din sângele lui tânjea să fie eliberată, la fel şi copilul ţinut prizonier în cort. *Asta* era tot ce conta acum.

Se întoarse spre proprietarul de sclavi, acum vizibil încurcat, neştiind care dintre cele două ameninţări era mai mare: Aeduan sau liliacul de munte. Pentru Aeduan, răspunsul era evident.

— Ar trebui s-o iei la fugă, îl avertiză el pe bărbat. Ori te omor!

Bărbatul strânse din buze.

— Noi suntem şapte, iar tu eşti unul singur.

Îl apucă pe Aeduan de cămaşă.

— Întocmai, făcu Aeduan. Întocmai motivul pentru care ar trebui să fugi. Apoi, cu o viteză cu care niciun om nu se putea măsura, îi răsuci mâna bărbatului la pieptul lui şi îi trase una. Pumnul îl lovi chiar deasupra cotului, rupându-i articulaţia şi frângându-i osul umărului în două.

Osul ieşi prin carne; omul scoase un urlet.

Însă ăsta era doar începutul. Braţul omului fiind încă răsucit într-un unghi nefiresc, Aeduan îi *înfipse* cotul în

gât. Vârful ieşit străpunse cu uşurinţă pielea moale a gâtului.

Barba omului se înroşi îndată şi, cu o uşoară răsucire din încheieturi, Aeduan azvârli trupul cât colo.

După, totul în jur deveni o învălmăşeală de pământ ce se cutremură, de strigăte şi sânge. De groaza care punea stăpânire pe privirea lor, când îşi dădeau seama că urmau să moară.

Încă şase. Aeduan îi omorî pe toţi într-un timp mai scurt decât i-ar fi luat să-şi lege şireturile. Însă cu ultimul dintre bărbaţi, conducătorul care puţea a degete rupte, Aeduan nu se grăbi.

Sau, cel puţin, ăsta era planul. Căci, după ce îşi înfipse genunchiul în spinarea bărbatului, pârâul umezind pietrişul în care i se afunda acum faţa, îl prinse de păr. Îi dădu capul pe spate, lăsând la vedere o bărbie ascuţită, plină de răni deschise, şi târâtura începu să vorbească.

— Regele, îngăimă el, ne aşteaptă.

— Mă îndoiesc.

Aeduan îşi scoase cuţitul de la cingătoare. Prima armă din luptă, pe care o aşează într-un punct de presiune, chiar în spatele urechii.

Bărbatul se cutremură, însă nu de teamă. Un monstru ca ăsta nu ştia ce-i frica, însă Aeduan putea să simtă plăcerea care pulsa prin venele bărbatului. Părea să se desfete cu senzaţia tăişului care-i străpungea pielea, care i se împlânta adânc într-un mănunchi de nervi ce-i făceau tot corpul să urle de durere.

— Regele… din Nord, Ragnor.

La auzul numelui, cuţitul lui Aeduan încremeni.

— Ragnor, repetă bărbatul. El e… Regele Cotropitor şi ne aşteaptă. Cu prada noastră.

Se scurse o clipă prelungă. Liliacul de munte venea spre ei, stârnind vântul, frunzele şi crengile.

Totuşi, Aeduan rămase nemişcat, urmărind cu privirea cum bărbatului i se scurge sângele de-a lungul gâtului, amestecându-se cu apa din pârâu.

După care Aeduan înfipse cuţitul până la capăt. Un

singur punct, îl vârî şi-l scoase. Sângele ţâşni. Putoarea lui îl copleşi.

Înainte să se ridice, şterse cu grijă tăişul de spatele bărbatului. Întunericul dinlăuntrul lui devenise acum şi mai rece.

Fugi, copilul meu, fugi!

Pe când îşi punea cuţitul în teacă, Aeduan ridică privirea spre cer. Liliacul de munte venea încoace, aripile lui ca nişte membrane fiind aproape transparente.

Scotea nişte sunete ascuţite, făcându-l să-i clănţăne dinţii. Numai că încă nu putea s-o ia la goană. Nu fără copilul după care venise aici de la bun început.

Se repezi spre cort. Fata – căci asta simţise printre trandafiri şi cântece de leagăn – era înăuntru.

Cortul era ticsit de provizii şi de tot felul de lăzi. O siluetă micuţă stătea ghemuită după una dintre ele. Mâinile micuţe, de nomatsi, îi erau legate, iar capul îi era acoperit cu un sac.

Aeduan se lăsă în genunchi lângă ea, degetele lui repezindu-se să scoată pumnalul cel mai scurt. În timp ce îi tăia frânghiile, începu să-i vorbească în nomatsi:

— N-am să-ţi fac rău. Sunt aici să te ajut, surioară.

Deasupra lor, liliacul de munte scoase încă un ţipăt. Vântul sufla cu putere în cort, scuturându-l în mişcări ritmice, ca şi cum creatura aceea plutea chiar în dreptul lor.

Totuşi, nu-i ataca, aşa că Aeduan n-o luă în seamă.

Rochiţa verde-salvie a fetei era umedă de la noroiul de pe podea. Pielea îi era rece ca gheaţa, iar picioruşele aproape vinete de frig. Tremura, dar nu se împotrivi atunci când Aeduan îi scoase sacul de pe cap.

Era mai mică decât se aşteptase şi mai murdară, părul ei negru era ud şi încurcat tot.

Indiferent de tribul din care se trăgea, probabil fusese luată prizonieră de Velele Roşii cu cel puţin câteva zile în urmă, ceea nu avea nicio noimă pentru Aeduan. Fireşte, tatăl lui nu s-ar fi învoit să lucreze cu proprietarii de sclavi. Nu după tot ce se întâmplase.

Fugi, copilul meu, fugi!

— N-am să-ţi fac rău, repetă Aeduan. Cuvintele îi veneau atât de firesc pe buze, şi totuşi îi păreau că sună atât de neobişnuit. Sunt aici să te ajut.

Fata nu schiţă nimic. Nu dădu niciun semn cum că ar fi priceput ceva din ce-i spusese. Când încercă s-o conducă la ieşirea din cort, îl lăsă. Iar când îi spuse „Acum o să te iau în braţe”, nu i se împotrivi.

Aeduan o ridică. Era atât de uşoară, atât de fragilă. O pasăre în braţele lui de demon.

Afară, liliacul de munte amuţise brusc. Cortul era zgâlţâit din ce în ce mai puţin… apoi încetase de tot.

Creatura zburase în altă parte.

— Închide ochii! îi spuse el fetiţei, apropiindu-se de deschizătura cortului.

Nu voia să vadă moartea pe care el o lăsase în urmă.

Numai că ea refuză. Întocmai ca surioara Mamei Lună, care nu vru să-şi închidă ochii după ce Păcăliciul îi trădase pe toţi, Bufnicioara asta îşi ţinu semeaţă pleoapele deschise.

E alegerea ei, îşi spuse Aeduan, întorcându-se apoi la locul măcelului.

29

Ei bine, Merik căzuse direct în capcană. Văzuse ce voise să vadă – asasinul mort – şi astfel intrase drept într-o încăpere plină cu soldaţi din Forţele Regale.

Într-o clipă numără vreo douăzeci care-i blocau calea spre ieşirea din bar şi cel puţin tot atâtea arme pe care le aveau la ei.

Şanse grozave. Pentru soldaţi.

Merik însă avea un avantaj: magia lui. O singură răsuflare, şi fierbinţeala se aprinse la viaţă. Încă una, şi fu în mişcare, asmuţind vârtejurile lui de vânt, de furie, asupra unei ceşti cu ceai de bivol aburindă de pe masa cea mai apropiată, alcoolul clocotitor fiind azvârlit în aer.

O ploaie şuierătoare de ceai de bivol căzu pe soldaţii care se apropiau.

Unul dintre ei însă se aştepta la acest truc. Se aplecase dinainte, iar acum se năpustea spre el, gata de luptă.

Merik îl lăsă să vină. Când trupurile li se ciocniră, se rostogoli pe spinarea lui şi-l apucă strâns. Se dădură peste cap, împinşi de avântul bărbatului… În vreme ce Merik ajunse numaidecât deasupra lui.

Un pumn în nas. Ţâşni sângele. Un al doilea pumn în ureche, vântul lui Merik gata să dea o nouă lovitură. Bărbatului îi plesni timpanul; el începu să urle.

Bine. Cuvântul îi furnică printre degete, pe când îşi scotea pumnalul. Se simţea atât de bine. Atât de grozav. Atât de răzbunător.

Merik se întoarse. Cuţitul lui se înălţă în aer, ciocnindu-se apoi de o floretă duşmană. Îndreptă apoi plăseaua înspre încheietura altui soldat. O singură lovitură, şi bărbatul se prăbuşi la pământ. Pumnalul îi căzu din mână, iar Merik îl luă cu uşurinţă.

Acum avea două săbii. Şansele lui deveneau din ce în ce mai bune.

Asta dacă, fireşte, nu puneai la socoteală arbaletele pe care câţiva soldaţi le îndreptau acum înspre el.

Merik dădu cu piciorul. Trosc! făcu o masă, lovindu-se de podea, în timp ce alte două ceşti cu ceai de bivol fură azvârlite în aer. Când săgeţile se năpustiră asupra lui, Merik se ascunse după o masă răsturnată. Masa scrâşni, carafele se sparseră, o izbucnire de căldură şi lumină se aprinse.

Una dintre lumânări căzuse din candelabru, scânteile ei fiind prea aproape de ceaiul de bivol. Un perete de foc avea să se ridice cât de curând între Merik şi soldaţi.

Ceea ce însemna că *acum* era momentul numai bun ca Merik să se îndrepte spre bar. Îşi aruncă ambele pumnale şi se ascunse după tejghea, chiar înainte de a izbucni căldura însoţită de sunetul furiei adevărate.

În doar câteva secunde, Bărbatul Spintecat ardea în flăcări.

Mijind ochii ca să vadă ceva prin tot acel fum şi foc, Merik scruta barul, încercând să dea de urma lui Garren. Într-un colţ, uşa neagră încă îl chema. Umbrele încă îi răsunau în urechi.

La gândul acesta, puterea lui Merik se trezi în deplinătatea ei. Aerul se învârteji, aducând scântei. Ieşi de după bar. Cu toată forţa muşchilor şi a magiei lui, se aruncă pe cei patru soldaţi, cei care stăteau între el şi uşa din celălalt colţ.

Unul dintre ei încercă să fugă. Merik îşi făcu un bici din vânt, dărâmând doi soldaţi.

Şansele lui Merik deveneau şi mai bune. Nu-şi putu stăpâni un rânjet, înghiţind astfel aer greu, fierbinte. Lumină, fum, flăcări – astea erau elementele lui. Prietenii lui. Din ele se născuse, o creatură pe jumătate om, pe jumătate umbră. Şi tot în ele avea să se întoarcă.

Ascuţit ca un tăiş.

Ultimii doi bărbaţi îşi încărcară arbaletele şi traseră. Prea iute ca Merik să se poată feri, săgeţile intrându-i în stomac, în coapsă. Dar, într-o strălfulgerare de putere care năvăli prin el, umbrele i se adunară în vene.

Merik nu avu răgaz decât să-şi spună *Fără durere*, înainte să smulgă cele două săgeţi şi să se pună în

mişcare. Se apropie cu paşi mari de uşă, aproape nevăzută din pricina fumului şi a focului.

Furia se dezlănţuise.

Vivia stătea la biroul ei din Donjonul lui Pin, refăcând calculele pe care le notase în registru cu o zi în urmă. Sumele şterse şi negative aveau cât de curând să iasă pe plus. Dar da, o strângea puţin stomacul la gândul că ţinea ascunsă de tatăl ei ultima captură a Vulpilor, însă căldura adunată în piept înghiţi degrabă senzaţia de vină.

La urma urmelor, ascunderea proviziilor în magazii se dovedise un eşec total, aşa că Vivia nu mai vedea niciun rost să le tot strângă. Cei din Donjonul lui Pin mureau *acum* de foame, punct.

Cu un scrijelit satisfăcător din peniţă, revizui cantităţile proviziilor ce urmau să vină. Apoi scrise noul total.

Auzi paşi venind pe scări, iuţi şi urcând mai multe trepte odată. Apoi Stix dădu buzna înăuntru.

— Domnule! spuse ea gâfâind. L-am urmărit pe băiat – tovarăşul Furiei. Trebuie să veniţi. Acum!

Vivia sări în picioare. Hârtiile se împrăştiară care încotro.

— Unde e?

— Aici! În Donjonul lui Pin.

Nu aşteptă s-o urmeze, capul ei alb dispărând din vedere înainte ca Vivia să ajungă măcar la uşă. Când coborî scara în spirală, Stix, cu picioarele ei lungi, era aproape la capătul holului.

Vivia pe jumătate mergea, pe jumătate alerga după ea, prinzând-o din urmă când intră în bucătărie. Vivia fu copleşită de abur, de căldură şi de zăngănitul amorţit al cuţitelor. Oamenii se opreau din treburile lor ca să-i zâmbească prinţesei, ca să se încline dinaintea ei ori s-o salute curtenitor. Însă Stix nu-şi încetini pasul, aşa că nici Vivia nu o făcu.

Trecură de cuptoarele pântecoase, apoi de rafturile cu proviziile zilnice. După care, în cele din urmă, ajunseră în dreptul uşii care dădea spre pivniţa din cel mai întunecat

ungher. Doi soldaţi stăteau de pază.

— S-a întors băiatul? le strigă Stix.

— Nu, domnule! răspunse unul, în vreme ce al doilea strigă şi el:

— Nimeni nu a trecut pe aici, domnule!

— Bun. Stix se aplecă pe sub boltă. Vivia o urmă, pietrele zgâriindu-i pielea capului. Umbrele îi învăluiră privirea.

— Băiatul a coborât pe aici, îi şopti Stix, înaintând acum în tăcere şi într-un ritm mai lent. Poate îl putem încolţi. Să-l folosim drept momeală pentru Furie… Nu e nimeni aici.

Stix sări de pe ultima treaptă, după care se întoarse: Nici ţipenie.

Avea dreptate. Pivniţa pătrată, luminată de felinare, era pustie, locul fiind prea mic pentru ca cineva să se ascundă acolo. Nu aveai cum să te piteşti pe sau după rafturile prinse în pereţi, unde abia ar fi încăput o persoană.

— Jur! şuieră Stix printre dinţi, că băiatul a coborât aici. Oamenii mei trebuie să-l fi ratat.

Veni înapoi spre scări.

— Aşteaptă! Vivia se apropie, cu gâtul aplecat, de raftul din faţă. Era înclinat într-o parte, iar prin crăpătura dintre el şi următorul raft se târau afară păianjeni. Unul câte unul. Şi câte un miriapod din când în când.

În câteva secunde, Vivia prinse lemnul cu mâna. Trase. Raftul ieşi uşor – prea uşor. Ca şi cum scândurile de pin aveau nişte rotiţe dedesubt.

O boltă largă se deschidea în zid, picături de apă prelingându-se printre pietre. Un gândac se furişă afară.

— Sfinte ape ale iadului! izbucni Stix în şoaptă, venind în dreptul Viviei. Unde credeţi că duce?

— Întunericul nu ne este întotdeauna duşman, murmură Vivia. Intrarea o vei găsi în subteran.

— Intrarea… spre ce?

Vivia nu răspunse. Nu putea, căci, chiar în acel moment, simţea ceva bolborosindu-i în piept. Ceva fierbinte care ar fi putut să fie un hohot de râs ori poate un oftat. Fireşte, răspunsul în legătură cu oraşul subteran era chiar aici.

Chiar sub nasul ei afurisit şi sub nasul mamei ei, deopotrivă. În toţi aceşti ani, crezuseră că oraşul era pierdut, în toate aceste luni, Vivia îşi irosise timpul căutându-l.

Lacrimi i se adunară în colţul ochilor, însă scrâşni din dinţi, alungându-le. Putea să plângă, putea să râdă, putea să se lase *copleşită* mai târziu, căci acum trebuia să meargă înainte.

— Ia felinarul! spuse ea hotărât. Apoi păşi în întuneric.

Vivia mergea înainte, deşi Stix venea în urma ei cu felinarul. Umbra ei se răspândea de-a lungul tunelului din piatră de calcar, care ducea într-o singură direcţie: în jos.

În afară de prima întrebare, Stix – un secund desăvârşit, ca de obicei – nu mai puse alta şi nici Vivia nu-i dădu vreo lămurire.

Fiecare pas le purta şi mai departe în adâncuri, strălucirea verde şi familiară înstăpânindu-se şi mai mult. Asta, până când Vivia şi Stix nici nu mai avură nevoie de felinar. Vulpile de foc luminau tot în jur, continuându-se la nesfârşit, precum o constelaţie de-a lungul cerului. Apoi tunelul se termină, o uşă de piatră aşteptându-le, larg deschisă.

Iţite printre pietrele luminoase de calcar, şase capete priveau prin mijlocul uşii. Unul peste altul, netede şi neîndoielnic toate la fel. Mixinele lui Noden.

Vivia se opri, înghiţind cu greu, trăgând o gură de aer, apoi înghiţind încă o dată, căci un vârtej negru i se stârnise în stomac.

Nu trebuia decât să treacă dincolo. Atunci ar fi aflat toate răspunsurile. *Atunci* ar fi obţinut ce căutase în tot acest timp.

O răsuflare de oţel. Vivia intră. Piatra scrâşni în cadru, chipurile se întunecară pe măsură ce strălucirea verde se pierdu.

Iat-o acolo. În *oraşul subteran.* Se întindea în caverna dinaintea ochilor ei. Drumuri înguste răspândindu-se înainte, mărginite de clădiri înalte de trei etaje. Unele

ieşeau din pereţii cavernoşi, altele direct din podeaua calcaroasă. Ferestrele şi uşile stăteau larg deschise, însă nimeni nu se afla dincolo de ele, în afară de pânzele de păianjen.

Toate erau luminate de vulpile de foc. Ciupercile se căţărau pe pereţii cavernei şi pe tavanul zgrunţuros, se înfăşurau în jurul coloanelor şi acopereau intrările. Ba unele chiar sclipeau dinlăuntrul caselor goale.

Pustiu. Nelocuit. Vivia ar fi putut aduce aici mii – zeci de mii – de nubrevnani. Simţi din nou vârtejul din stomac, acum de două ori mai intens. O durere fericită îi cuprinse plămânii, apăsând-o în capul pieptului.

Stix aşează cu grijă o mână pe umărul ei.

— Ce este locul ăsta, domnule? E mare cât Aleea Vulturului.

— Mai mare. Vivia o prinse pe Stix de mână, trăgând-o mai în faţă. Vino. *Trebuia* să meargă înainte. *Trebuia* să afle răspunsurile.

Se aventurară şi mai departe, fără să dea de vreun semn de viaţă. Doar urme de paşi prin pânzele de praf ori de mâini printre vulpile de foc, ca şi cum oamenii şi-ar fi trecut degetele printre ele. Casele erau toate la fel, înşirându-se una după alta. Locuinţe construite aidoma după modelul celor de deasupra. Atât de mult spaţiu – *în sfârşit, în sfârşit.*

Totuşi, chiar pe când Vivia şi Stix ajungeau într-o intersecţie, un zgomot răsună prin tot oraşul. Ca fierul bătut de o piatră. Ca un cuţit vechi ce cade pe o podea îndepărtată.

Vivia se crispă. Stix încremeni. Aşteptară în loc, cu răsuflările tăiate, în vreme ce lumina verde şi pânzele de păianjen şopteau de jur împrejurul lor.

Atunci se auzi o voce. Un strigăt venit de aproape – mult prea aproape. Vivia şi Stix ţâşniră spre cea mai apropiată casă. La ţanc, căci cel care strigase tocmai trecu pe lângă ele.

Vivia trase cu ochiul după o uşă străveche, cu Stix în spatele ei. Un băiat deşirat şi tuns scurt se lupta cu cei doi

care-l trăgeau de-a lungul drumului. Avea mâinile legate şi totuşi lovea necontenit cu picioarele. Să se împingă. Să scuipe. Şi să strige iar şi iar:

— Nu trebuie să fie aşa! Nu trebuie să fie aşa!

Vivia întâlni privirea lui Stix prin întuneric.

— Ăsta e băiatul? şopti ea.

Stix încuviinţă din cap.

Unul dintre bărbaţi, o bestie nubrevnană cu barbă, îşi pierdu în cele din urmă răbdarea cu băiatul. Îl apucă de guler şi îl pocni zdravăn în nas.

Băiatul tuşi şi tuşi, ca mai apoi să izbucnească într-un râset isteric.

— O să… regreţi, spuse el printre două hohote gâfâite.

— Mai degrabă *tu* o să regreţi, mârâi bestia. Să te întorci aici a fost cel mai prostesc lucru pe care l-ai fi putut face, Cam. Şi o să plăteşti, ştii prea bine.

— O să fie amuzant, spuse o a doua voce. Aspră, de femeie. De data asta fac pariu că n-o să te mai lase să pleci.

— Pentru cine lucrezi? întrebă băiatul, pierindu-i râsul. Cine te-a plătit să-l omori pe pr…

Trosc! Vocea, băiatului se stinse. Un sunet înăbuşit, ca şi cum genunchii i-ar fi cedat.

— Fii fată bună, Cam, spuse uriaşul, şi ţine-ţi fleanca!

Niciun răspuns. Când Vivia mai aruncă o privire, îl văzu pe uriaş ridicând-o pe *fată* pe umăr.

Vivia aşteptă până când cei trei dispărură din vedere, apoi se întoarse spre Stix, care-i şopti:

— Aţi observat ceva la mâinile lor?

Cum Vivia ridică din sprânceană, Stix îşi flutură mâna stângă. Nu aveau degetul mic.

Fruntea Viviei se descreţi.

— La fel cum nu aveau nici cei omorâţi de Furie. Aş zice că s-au *întors* Cei Nouă.

— *Sau*, continuă Stix, nu au plecat niciodată. Poate că au stat ascunşi în tot timpul ăsta…

Vocea i se pierdu şi făcu ochii mari. Alte voci se apropiau. Şi venea şi mai multă lumină, portocalie, cum

numai focul unor felinare putea să răspândească.

Oameni. *Mulţi* oameni. În oraşul Viviei, şi probabil în slujba Furiei.

Aşa că Vivia luă o hotărâre. Veni mai aproape de Stix. Suficient de aproape cât să nu audă nimeni ce avea să-i spună:

— Întoarce-te la Donjonul lui Pin. Avem nevoie de soldaţi.

— Şi dumneavoastră ce-o să faceţi?

— Nimic nesăbuit.

Stix o privi pe Vivia, care avea faţa trasă.

— Nu vă cred. Azi păreţi… altfel.

Vivia ridică uimită din sprâncene, apoi îşi dădu seama la ce se referea Stix. Chiar *era* altfel azi. Fusese atât de preocupată, atât de concentrată, că nici nu se obosise să fie o Nihar.

Din cine ştie ce motiv de neînţeles, asta o făcu să zâmbească. Să simtă o exaltare stranie în spatele coastelor.

— Du-te, Stix! îi spuse ea, făcându-i semn din cap. O să stau cu ochii pe cei Nouă. Să văd ce pot învăţa de la ei!

— În regulă, răspunse Stix, cu toate că tot nu dădea să plece.

Cuta dintre sprâncene i se adânci, de parcă ar fi fost prinsă într-o dilemă…

Dar se hotărî şi se aplecă înainte, până când buzele ei atinseră obrazul Viviei. Un sărut dintre cele mai uşoare.

— Ai grijă!

După care dispăru.

Vivia simţi câteva bătăi de inimă nebuneşti şi nu putu să respire. Stix văzuse dincolo de masca ei, şi totuşi nu fugise. Nu o judecase. Nu prinsese ură.

Pe apele iadului! Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi lăsat-o s-o vadă aşa cum era acum câţiva ani? Poate că ea şi Stix ar fi putut să…

Nu. Vivia se frecă la ochi. *Fără regrete.* Putea să rumege asta mai târziu. Pentru moment, trebuia să meargă înainte.

După ce-şi reveni, Vivia porni din nou în recunoaştere.

De una singură. Zgomotele din faţă se auzeau din ce în ce mai puternic – erau pe puţin zece oameni – judecând după multele felinare strânse într-un singur loc.

Se apropie de mulţimea adunată într-o piaţă mare. Intră în casa care dădea în stradă. Urcă, etaj după etaj, până când ajunse pe acoperiş. De aici, Vivia vedea totul cât se poate de bine. De aici, din umbră, putea să-i urmărească pe Cei Nouă.

Căci Stix avea dreptate. Erau cei Nouă. Îl ştia pe bărbatul din mijloc – îl *luase în slujba* ei. Garren Leeri, Piaţa Judecăţii. Eşuase însă atât de lamentabil, încât scăpase de el cu prima ocazie.

Arăta groaznic. Era numai piele şi os. Şi avea cicatrici negre peste tot.

— Înapoi! mârâi el. Faceţi loc surorii mele!

Oamenii se dădură înapoi, Vivia văzând-o limpede pe fata care doar ce se trezea.

— Garren, îngăimă ea surprinsă.

După care, deveni o adevărată tornadă. Începu să se zbată, să lovească, să se zvârcolească. Încerca să se ridice, să se lupte cu funiile care o ţineau legată. Asta până când Garren scoase din teacă pumnalul pe care-l avea la brâu.

Cam se linişti, dar nu tăcu din gură.

— Te-ai folosit de mine! Cuvintele ei se loviră de piatra de calcar, suficient de răsunătoare cât să le audă toată lumea din piaţă. Am avut încredere în tine şi tu m-ai *folosit.*

— Nu am luat decât ce era al meu, Cam, de vreme ce tu ne-ai lăsat fără să-ţi plăteşti datoriile. Îi flutură lama în faţă. Pot să te dezleg? Te porţi frumos?

Ea îşi strânse buzele şi încuviinţă din cap.

Garren îi tăie frânghiile, un gest surprinzător de tandru. De cum simţi fibra plesnind, Cam se dădu înapoi:

— Ce *eşti* tu?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru. Râse, iar ceilalţi doi din bandă i se alăturară. Băiat, fată – încă nu te-ai hotărât, Cam?

Ea nu muşcă momeala.

— Te-am *văzut* murind, Garren.

— Da. Şi pe prinţul tău l-ai văzut murind. Dar moartea pentru mine nu mai este un obstacol. Şi nici pentru tine n-ar trebui să fie, Cam. Acum, dă încoace mâna stângă. Trebuie să terminăm ce am început înainte să-ţi iei tălpăşiţa.

— Nu.

Cam voi să fugă. Dar bărbosul o prinse, lovind-o în spate.

— Nu! ţipă ea. NU!

Vivia se ridică în picioare. Era copleşită numeric şi nu avea decât un pumnal cu care să se apere, de vreme ce nu era pic de apă prin jur. Însă nu conta. Fata asta era în pericol; Vivia avea s-o ajute.

În secunda în care se pregătea să dea fuga la scări, zări o altă siluetă. Învăluită în beznă, aştepta pe acoperişul clădirii, în celălalt colţ. O pală de vânt se învârtejea în jurul lui. Hainele îi fluturau. Umbrele se împleteau.

Apoi silueta sări în piaţă, lumina revărsându-i-se pe chip.

Era Merik.

Fratele Viviei.

Merik dăduse de urma duşmanului: cincisprezece oameni, cu privirea aţintită asupra lui Garren şi Cam, care stăteau în mijlocul pieţei. Cei Nouă, Merik îi aflase acum, şi nu fusese lucru uşor. Fusese ca un peşte prins în undiţă, cu umbrele care-l trăgeau tot mai aproape de mal.

Trecu prin pasaje şerpuitoare, de zone scufundate în întregime sub ape, coborî prin găuri neluminate şi urcă scări nesigure, până când ajunse aici. La Cam, care stătea în genunchi, plină de sânge, dinaintea asasinului de pe *Jana.* Dinaintea fratelui ei, Garren.

Totul avea noimă acum – de ce se ascundea Cam pe alee, de ce fusese atacată la Donjonul lui Pin şi de ce stăruia întruna că era posibil ca nu Vivia să fie în spatele atacului.

Avea s-o întrebe mai târziu. Să hotărască dacă s-o ierte.

Dar, pentru moment, Cam era în primejdie.

Dintr-un singur salt, Merik ajunse în piaţă. Vântul se strânsese în jurul lui, gata de luptă. Unul dintre bărbaţi se întoarse. Merik îl lovi în piept, dărâmându-l dintr-o singură lovitură.

Alţi doi porniră la atac, cu pumnalele scoase.

Merik pur şi simplu izbucni în râs – de parcă ar fi putut să ţină piept vântului lui cu lamele lor. *Furiei* lui.

Îşi ridică în aer ambele mâini, concentrându-şi puterea într-o minge de vânt. Cu o fluturare din încheieturi, fiecare molie care zburătăcea prin jur fu asmuţită în ochii bărbaţilor.

Aceştia începură să ţipe.

Merik se răsuci cu iscusinţă, vântul întinzându-se în afară ca o prelungire a propriului corp. Cei mai mulţi o luaseră de-acum la fugă, inclusiv unul dintre cei care o aduseseră pe Cam în piaţă. Însă Merik nu-l lăsă să scape aşa uşor. Din trei paşi mari, îl prinse din urmă pe bărbat şi îl lovi în spatele genunchiului. Se prăbuşi la pământ, stârnind un nor de praf, pe care vântul lui Merik îl înghiţi degrabă.

El îl azvârli pe bărbat pe spate. Vorbele pe care le scoase din gâtlej fură de neînţeles. Nu era cu mult mai mare decât Merik, ci doar bărbos. Şi flămând, dacă era să judeci după obrajii supţi.

Merik se îndreptă, ridicând pumnalul bărbatului cu ambele mâini. Era pregătit – *însetat* – de răzbunarea care sălăşluia în lama-i de oţel. Avea să-i reteze gâtul, arterele, spinarea…

— AMIRALE, OPREŞTE-TE!

Cuvintele săgetară ţeasta lui Merik. Rămase nemişcat, cu pumnalul în aer. Cu vântul învolburându-se în jurul lui. Bărbosul tremura, ochii îi era închişi strâns.

Merik se întoarse şi o văzu pe Cam la nici douăzeci de paşi depărtare – cu un cuţit la gât. Garren o ţinea de la spate.

Într-o clipă, fierbinţeala din trupul lui Merrik dispăru. Într-o clipă, vântul lui se domoli.

— Dă-i drumul! încercă el să spună, însă vocea îi era

răguşită, ceva ce nu se putea face înţeles. Un simplu fulger, când era nevoie de o furtună.

Garren înţelese. Zâmbi, trăsăturile feţei lui pocite întinzându-se într-un chip ciudat.

— Rămâi pe loc sau fata moare!

Merik îşi aruncă pumnalul şi îşi ridică mâinile în aer, lipsit de apărare. Trebuia să se lase purtat de curenţi, purtat de vânt. Dacă Garren s-ar fi speriat, nu era nicio îndoială că şi-ar fi omorât propria soră.

Aproape c-o făcuse deja, când cu explozia de pe *Jana.*

— Dă-i drumul! îi porunci Merik, mai tare de data asta. Pe mine mă vrei mort.

— Adevărat! Zâmbetul lui Garren se lăţi. Dar tu te-ai dovedit tare greu de ucis.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine.

Bărbatul râse, un sunet pătrunzător, care-l înfioră pe Merik. Ştiu cine eşti, prinţe Merik Nihar. Dar, mă întreb, *ea* cine este? Lama se mişcă. O picătură de sânge apăru la suprafaţă.

Lui Merik îi tresări inima în piept, însă rămase pe loc. Furia lui se domolea cu repeziciune la vederea sângelui ce se prelingea pe gâtul lui Cam. *Lasă-te purtat de curenţi, lasă-te purtat de vânt.*

— Se presupunea că te alături Celor Nouă, Cam. Tonul lui Garren era mieros, pe când o cerceta cu privirea. Că o să-mi iei locul şi o să reclădeşti oraşul ăsta împreună cu singurul vizer căruia îi pasă de noi. Dar ai fugit ca o laşă. Şi apoi, tot ca o laşă, m-ai lăsat să pătrund pe corabia prinţului…

— N-a fost aşa! izbucni Cam.

— Ba *exact* aşa a fost.

După acele cuvinte, Garren îi înhaţă mâna stângă şi îi reteză degetul mic.

Sângele ţâşni numaidecât, un singur fir roşu-închis. Ea ţipă. Degetul căzu pe podea.

Însă Merik era deja acolo, gata s-o dea la o parte, înainte ca Garren să-i facă şi mai mult rău.

El râse, împleticindu-se înapoi, după care se întoarse şi

o luă la fugă.

Bun. Lui Merik îi plăcea urmărirea. Se înălţă în zbor. Uşor, uşor acum – fără furie. Doar o moarte rece şi calculată.

Se lăsă la pământ două străzi mai în faţă, chiar dinaintea lui Garren, care luase o curbă. Abia dacă avu timp să fie uimit când mâinile lui Merik i se încleştară în jurul gâtului. Fu ridicat. Picioarele lui atârnau acum în aer. Îl duse apoi pe bărbat în spate, tot mai în spate, până când Garren se izbi de un perete.

Mai multe ciuperci luminoase se scuturară pe el. Şi totuşi, bărbatul continua să râdă.

— Nu mă poţi omorî, îngăimă el, apucând degetele lui Merik. Sunt… ca tine, prinţe.

— Ba nu! Merik trase adânc aer în piept şi simţi cum vântul curge prin el.

— Ba da, ba da! Garren rânji. Suntem nişte marionete acum, tu şi cu mine! Nu ne mai putem întoarce la *ce* am fost!

— Eşti sigur de asta? se auzi o nouă voce. Una pe care Merik o ştia prea bine, una pe care o urâse atâta amar de vreme. Dar pentru care, întorcându-şi acum capul şi lăsându-şi ochii să vadă o altă siluetă în afară de cea a lui Garren sau Cam, nu simţea altceva decât o uşurare teribilă.

Vivia se îndrepta spre ei. Privirea îi scăpăra, pe chip i se citea forţa familiei Nihar. Argintul luci. Ea se apropie şi mai mult. Apoi, dintr-o singură mişcare, Vivia îi reteză capul lui Garren.

Acesta se înclină într-o parte, căzu şi peste o fracţiune de secundă trupul tot i se prefăcu într-o pulbere calcaroasă.

— Întoarce-te la asta! izbucni Vivia, ridicându-şi privirea spre Merik.

O nouă expresie i se aşternu pe chip. Una pe care nu o mai văzuse nicicând. Aproape că semăna cu… regretul.

— Merik, spuse ea în cele din urmă, un sunet înăbuşit, aproape vesel, arătai *îngrozitor.*

30

Safi renunţase la încercarea de a-şi linişti degetele şi de a nu mai bate din călcâie. Iar Caden renunţase la a-i spune să înceteze.

După ceea ce păreau ceasuri întregi petrecute în trăsură, toată lumea era cu nervii la pământ. Până şi bătrâna se apucase să-şi cureţe pământul de sub unghii, o mişcare furioasă care crescu în intensitate, devenind mai nerăbdătoare cu fiecare minut care trecea.

Totuşi, trăsura nu mergea mai repede. Odată trecută de aglomeraţia din piaţă, călătorii care se duceau la arenă umpleau fiecare drum noroios ce traversa mlaştinile, fiecare pod şubrezit ce se înălţa pe deasupra râurilor. Cei mai mulţi dintre ei erau beţi turtă – întocmai cum le spusese amiral Kahina că vor fi – şi, deşi Caden rareori trăgea cu ochiul după perdea, nu aveai cum să nu auzi chiotele de afară, micile răfuieli care se iscau între proprietarii de sclavi.

Şi peisajul se schimba. Pământul tare lăsa loc noroiului şi podurilor nesigure. Putoarea înţepătoare a oraşului deveni putoarea sulfuroasă a mlaştinii. În tot acest timp, căldura insuportabilă din trăsură fu înlocuită de umiditatea sufocantă şi la fel de insuportabilă.

Singurul care părea neafectat de toate era Zander, care încercase chiar să închege o conversaţie:

— Am auzit că Ţinutul Esticilor este chiar mai întins decât cel al vrăjitorilor. Din ce popor sunteţi?

La auzul acestor vorbe, bătrâna îi aruncă o privire nimicitoare, iar Caden ridică nevinovat din umeri.

Când vizitiul bătu în sfârşit în acoperiş şi le strigă „Aproape am ajuns!”, nimeni nu avu regrete că se sfârşea călătoria.

Trăsura se opinti şi se hurducăi într-un urcuş neobişnuit. Vacarmul de afară deveni o bâiguială înăbuşită, iar fărâma de lumină care pătrundea înăuntru pe după marginea perdelei se pierduse cu totul. Ajunseseră în subteran.

— Intrarea sclavilor, îi lămuri bătrâna, rânjind la cuţitul care îi era încă ţinut la gât. Este sub arenă. Mulţi bărbaţi înarmaţi aşteaptă aici. Le spuse acest ultim lucru mai degrabă ca pe un avertisment decât ca pe o ameninţare.

Ceea ce-l făcu pe Caden să se îndrepte de spate.

— Zander, mârâi el, vreau ca tu să ieşi primul. Să te ocupi de soldaţii care aşteaptă…

— Vă rog, îi întrerupse Vaness, autoritatea picurând de pe ea odată cu broboanele de sudoare. Lăsaţi-mă pe mine. Nu aşteptă să primească un răspuns. Trăsura deja se oprise, iar ea dădea să iasă.

Nimeni nu încercă s-o oprească. Atunci când Safi coborî din trăsură, toate cele douăsprezece gărzi care păzeau arena fuseseră înlănţuite la pământ, cu căluşi de fier la gură.

Singurii oameni pe care Vaness nu-i atacă fură vizitiul şi bătrâna, cea din urmă pentru că se aplecase după pietrele strălucitoare de sub trăsură, iar pe primul, pentru că încă stătea cocoţat pe capră, aruncându-le tot felul de înjurături printre dinţi.

În timp ce Barzii Iadului strângeau armele gărzilor imobilizate, Safi examina intrarea cavernoasă a arenei, cu tavanul ei plin de găuri şi cu torţele ce împroşcau scântei. Apa se prelingea dintre dalele inegale de piatră. Ca şi cum arena se scufunda încetul cu încetul.

Ceea ce probabil se şi întâmpla.

Atenţia lui Safi fu captată de două bolţi. Una clocotea de umbre, cealaltă de zgomote. La fiecare câteva secunde, zbierete şi urale răzbăteau înăuntru. Un măcel în plină desfăşurare care făcea până şi pietrele să se cutremure.

Indiferent de lupta care se dădea deasupra, era una pe cinste. Însemna că tunelul cufundat în linişte ducea către temniţele sclavilor.

— Eretico! şopti Caden, apărând în dreptul ei. Îi întinse o sabie scurtă. Grea, dar care şi-ar fi făcut treaba. Ai idee unde anume ar putea fi echipajul?

— Acolo! Safi arătă către tunelul mai întunecat.

Caden încuviinţă cu un rânjet în colţul gurii şi, după ce

înhăţă o torţă din lăcaşul de la intrarea boltită, se avântă cu paşi mari în măruntaiele arenei. Safi îl urmă pe comandant, încercând să-şi obişnuiască mâna cu sabia cea nouă, în vreme ce Vaness venea grăbită în spatele lor. Împărăteasa era neînarmată, fireşte, deşi două cătuşe noi i se încolăceau acum în jurul încheieturilor ca nişte pui de şarpe. Lev şi Zander închideau şirul şi, cu toate că se uitară înapoi după alte gărzi, nimeni nu venea după ei.

Pe toţi zeii din adâncuri, ce bine se simţea Safi că putea să se mişte din nou! Ce bine era să-şi întindă picioarele fără ca Barzii s-o împingă de la spate ori să fie fugărită de Ochi-Răi! Ce bine era să ţină iar o sabie în mână, chiar dacă fusese făcută pentru cineva de două ori cât ea! Niciunul dintre aceste lucruri nu contau.

Şi nu conta nici faptul că, la fiecare câţiva paşi, Safi călca cu cizmele ei prin băltoace cu apă rece ca gheaţa, care o împroşca până la creştet. Era în *mişcare.*

Toate sunetele care se auzeau de la suprafaţă amuţiră curând, fiind înlocuite de discuţii şoptite ce răsunau prin tunel şi de veşnicul pleoscăit al unei fortăreţe pe jumătate scufundate. Aici te afundai până la glezne în apa sulfuroasă.

Când tunelul se ramifică în sfârşit într-o puzderie de drumuri noi, şase gărzi îşi făcură apariţia. Înainte ca măcar să apuce să fie uimiţi, Vaness îi şi prinse de pereţii jilavi, curele înguste încingându-le mijlocul şi căluşuri de fier închizându-le gura.

— Cartorrani? îl întrebă Caden pe cel mai apropiat dintre ei, care atârna strâmb în cureaua prinsă cu trei centimetri prea sus.

Privirea îi fugi înspre pasajul din mijloc – o privire cuprinsă de-o teamă sinceră, care o făcu pe Safi să simtă o căldură a magiei ei.

— Pe aici, spuse ea, punându-se deja în mişcare.

Lev îi tăie calea.

— Mai bine mă laşi pe mine înainte. Doar în cazul în care dăm nas în nas cu vreo vrăjitoare.

Just.

Din faţă răzbătea lumina focului, iar discuţiile se opriră la auzul pleoscăitului ce se apropia. Iată-i ajunşi: o temniţă joasă, scoasă parcă dintr-un basm de groază. Se întindea la nesfârşit, luminată de torţele primitive. Celulele de piatră adăposteau chipuri de toate culorile, vârstele şi mărimile, ce se iţeau printre gratii. Mulţi dintre ei purtau gulere precum cel pe care Barzii Iadului i-l puseseră împărătesei.

— Cartorrani? strigă Caden, ridicându-şi torţa.

Răspunsul veni fără întârziere. Aproape toţi îşi scoaseră braţele printre bare:

— Eu sunt carrtoran! Nu, eu sunt cartorran! *Cartorra!*

Era evident că niciunul nu era cartorran, şi totuşi lui Safi nu-i plăcea deloc ideea de a-i lăsa pe toţi bărbaţii şi femeile să se lupte – să *moară* – ca să-i distreze pe piraţii iubitori de pariuri, însă nu era nici suficient de naivă cât să creadă că pot fi toţi ajutaţi.

Fugă. Asta era ce conta.

— *Aici, domnule!* strigă Lev, cu mult în faţă, şi, până când Safi îi prinse din urmă, Caden vorbea deja cu un bărbat în uniforma verde a cartorranilor. Spunea ceva care semăna cu *prinţul, unde e prinţul?,* însă era aproape imposibil să-i desluşeşti vorbele pe deasupra sclavilor care urlau şi a apei care clipocea cu furie, supărată că nu este luată în seamă.

Fugă, fugă. *Propria* fugă. Asta era tot ce conta.

Totuşi, când Safi aruncă o privire înspre Împărăteasa Marstokului, văzu ceva complet diferit licărind în ochii lui Vaness.

— Înălţimea Ta! Caden îi făcu semn împărătesei spre gratii. Ăsta e echipajul nostru. Eliberează-i, te rog, ca să ne putem găsi corabia şi să plecăm din ţinutul ăsta blestemat!

Împărăteasa nu se clinti din loc, iar sclavii continuau să strige. Apa o împroşca şi pe ea, şi pe Safi. Erau ude leoarcă, iar pe trup rochiile atârnau greu. Nu mai erau de culoarea muştarului sau a verdelui-pădure, ci de o întunecime saturată.

— Înălţimea Ta, încercă şi Safi, apropiindu-se.

Împărăteasa o săgetă cu o privire.

— Nu am încredere în ei. Vor să ne ducă direct la Henrick.

— Ba nu, o contrazise Safi. Au spus adevărul când eram la han.

— Asta pentru că focul îi amenința. Ochii îi scăpărau ca pielea de crocodil. Vreau să mă conving încă o dată, Barzilor. Dați-vă jos lanțurile și lăsați-o pe Safi să vă citească încă o dată. Dacă refuzați, nu eliberez pe nimeni!

Caden se pleoști și nu ar fi băgat nimeni de seamă dacă nu ar fi tremurat flacăra torței pe care o ținea în mână.

— O fac eu, domnule. Zander dădu să-și scoată lațul de la gât.

— Nu! Cuvântul ieși deodată atât din gura lui Caden, cât și a lui Vaness.

— O fac eu, sfârși Caden propoziția, în același timp cu spusele împărătesei:

— Vreau cuvântul comandantului!

Zander se ruși nă, însă luă torța de la Caden când i-o întinse. Apoi el și Lev se dădură la o parte, tristețea citindu-li-se în ochi.

Niște ochi triști, triști de tot. Safi nu avea nevoie să-și folosească magia ca să vadă cât era de adevărat.

Caden păși în față, oprindu-se la doar câțiva pași depărtare de Vaness și Safi. Își sprijini apoi sabia de picior și, cu mișcări stângace, de parcă n-ar fi făcut asta cu doar o oră în urmă, își scoase lațul.

Vaness se mișcă, ridicându-și degrabă brațele în aer. Cătușele îi ieșiră de pe mâini, transformându-se într-un bici care se încolăci în jurul gâtului lui Caden, în timp ce sabia i se încârliga pe picior ca o rădăcină cățărătoare, trăgându-l în jos. Nimeni nu se putea mișca. Nimeni nu o putea opri. În mai puțin de o clipă, comandantul Barzilor Iadului era țintuit la pământ.

Apa clipocea în jurul lui, iar sclavii strigau în asentiment.

Zander și Lev țâșniră înainte, însă fură opriți de palma ridicată a lui Vaness.

— Rămâneți pe loc sau moare. Se apropie lin de Caden,

de parcă ar fi fost într-o sală de bal, şi îşi coborî privirea. Mergem la Azmir, comandante.

— Şi… dacă… refuz? spuse el gâfâind, un sunet chinuit, şi cu chipul strâns. *Strâns.* Safi nu crezuse până atunci că îşi poate ţine ochii – sau buzele – mai strâns de-atât.

— O să te las aşa. Te va ucide, mai devreme sau mai târziu. Am auzit poveşti despre blestemul Barzilor Iadului. E ca o spintecare, dar mai lentă – cu mintea care-ţi rămâne trează tot timpul. Eşti mereu conştient de ce ţi se întâmplă, dar n-ai niciun control.

— Te rog! o imploră Lev. Nu-i face asta!

Caden gemu. Cu pumnii strânşi pe lângă corp, în ciuda fierului care îi imobilizase încheieturile, lovea şi lovea.

Însă era doar începutul; când Vaness îngenunche în dreptul Bardului, valuri sclipitoare se ridicară, iar negrul începu să se strecoare pe chipul lui Caden.

La început, Safi crezu că îşi închipuie toate acele umbre din jurul lor. Apoi, când de pe buzele lui Caden se desprinse încă un geamăt, iar negrul i se strecură afară printre dinţi, ştiu că totul este cât se poate de adevărat.

Era întocmai ca fumul ce ieşea din pipa amiralului Kahina. Doar că… acesta era vrăjit. Era *rău.* Făcea pielea şi magia lui Safi să se înfioare. Şi stomacul i se revoltă, căci era o tortură. Pur şi simplu. Oricare ar fi fost rostul laţului ăluia, fără el, Bardul Iadului era în agonie.

— Opreşte-te! bubui vocea lui Zander, răsunând de-a lungul temniţelor, temniţe care amuţiră pe deplin. Fiecare sclav, fiecare marinar, fiecare bărbat şi fiecare femeie se uita cu ochi mari la comandantul Barzilor Iadului.

În ciuda tuturor, Vaness nu părea deloc mişcată.

— Mergem la Azmir, comandante! Vreau să-mi dai cuvântul tău că, de cum punem piciorul pe corabie, mă vei duce acolo.

Caden spuse ceva nedesluşit. Cuvintele se pierduseră pe deasupra încleştării pumnilor lui. Pe deasupra scrâşnetului picioarelor lui de fier. Însă, indiferent de ce spusese, era perfect adevărat.

Safi nu se putu abţine. Se duse la Vaness.

— *Te rog.* Niciun om nu trebuia să îndure… orice ar fi fost ce îndura el.

— Nu până nu se învoieşte. Vaness se aplecă spre Caden, iar întunericul se învălui în jurul ei precum aburul în jurul unei cratiţe care dă în clocot. Spune că mă vei duce la Azmir, comandante!

— Da, gemu Caden. Apoi, din nou: *Da, da, da, da, da, da, DA DA DA DA.*

Era prea mult.

— Spune adevărul! izbucni Safi, neabătută când coatele ei se loviră de împărătească. Neabătută când magia neagră a lui Caden se năpusti asupra ei, rece ca un sărut în toiul iernii şi totodată fierbinte ca o zi dogoritoare. Se aruncă lângă el, bâjbâind cu mâinile după lanţ.

Nu mai era la el, aşa că ea plesni apa, împroşcând-o în toate părţile. Înnebunită. *Disperată.*

Caden striga într-una:

— DA DA DA DA!

Lanţul căzu. Drept pe pieptul lui, iar, când Safi îşi ridică privirea, o văzu pe Vaness întinzând indiferentă o mână. Împărăteasa se îndepărtă apoi cu paşi mari, fierul care până atunci îl ţinuse legat pe Caden urmând-o ca un căţeluş.

Lev se repezi să-l ajute pe comandant să se ridice, în vreme ce Safi îi aranjă lanţul în jurul gâtului. De îndată ce îi apropie capetele, magia dispăru. Capetele se uniră pe dată, şi, într-o clipă, întunericul fu absorbit înăuntru, mişcându-se în spirale printre cicatricile de pe chipul lui Caden, de pe gât, de pe mâini.

Mâini care, abia acum îşi dădea Safi seama, le ţineau strâns pe ale ei. Atât de strâns, că i se albiseră şi tremurau. O strânsoare cu care ar fi trecut prin focurile-iadului şi înapoi.

El deschise ochii, privirea absorbindu-i tot ce era în jur şi, cu o voce răguşită, aspră, spuse:

— Îţi mulţumesc… domna. Îţi mulţumesc!

31

Iseult habar n-avea ce era de făcut cu fetiţa.

Când Aeduan o găsise, stătea pe malul râului Amonra, uitându-se cum liliacul de munte o ia către sud. Stomacul i se întorsese de uimire. De teamă.

Era atât de tăcut. Atât de lipsit de Fire.

Şi atât de plin de sânge. Când văzu ochii căscaţi ai lui Iseult, spuse:

— Nu e sângele meu, apoi îi făcu semn să-l urmeze.

Ea făcu întocmai, spre un mănunchi de tufe de soc, pitite după un stejar uriaş din apropierea malului. Dintre ele palpitau nişte Fire de un cenuşiu înfricoşat. Iseult se aplecă printre crengi şi găsi o fetiţă ghemuită în rădăcinile argintii ale stejarului, aproape una cu trunchiul. O festă jucată de lumină, fără îndoială, şi totuşi Iseult trebui să clipească de trei ori şi să se frece la ochi ca să vadă mai bine. Ca să-şi dea seama de vârsta fetiţei, de cât era de fragilă, de amorţita ei detaşare.

Fata arăta de şase ani, poate şapte. De asemenea, părea pierdută şi zdruncinată. Firele îi pluteau deasupra capului în nuanţele cenuşiu-pal ale fricii. Nicio altă culoare. Nicio altă emoţie.

Aeduan se apropie cu paşi mari de tufele de soc. Trecu pe lângă Iseult şi îngenunche lângă fetiţă.

— De unde vii tu, surioară? Vorbea o nomatsi stricată. Velele Roşii ţi-au luat familia?

Niciun răspuns. Copila se uita cu ochii ei mari şi căprui la Iseult.

Un copil. Un *copil.* Iseult *habar* n-avea ce era de făcut cu un copil.

Îşi lăsă bocceaua pe pământul noduros. Aveau nevoie de un adăpost de doamne-ajută, iar fata avea nevoie de ceva de îmbrăcat. Şi de încălţat. Nici un foc n-ar fi stricat – presupunând că reuşeau să facă unul, cu toate armatele care mişunau prin jur.

Când Iseult se aplecă spre Aeduan, Firele copilei

străluciră mai puternic, nuanţe albe de panică amestecându-se printre cele cenuşii. Se vârî şi mai adânc printre rădăcini.

— N-am să-ţi fac rău, spuse Iseult, încercând să abordeze o expresie care spera să fie de calm.

Firele fetei nu se schimbară.

— Călugăre! Iseult nu ştia sigur de ce îl strigase astfel pe Aeduan. Probabil fiindcă nu putea rosti Vrăjitor al Sângelui în faţa copilei.

Se ridică în picioare. Copila se crispă, după care, când Aeduan se întoarse, se întinse după el. Degetele ei îl prinseră de mantie.

Expresia lui rămase neschimbată când îşi întoarse privirea. Neînduplecarea de piatră rămase, şi totuşi îi adresă un blând „Nu plec nicăieri, Bufnicioară”. Ea îi dădu drumul.

Un roz blând, de amurg, îi licări prin Fire. O strălfulgerare uimitoare de culoare prin tot acel cenuşiu. *Fire care leagă.*

— Ce e? o întrebă Aeduan, atrăgându-i atenţia lui Isuelt înapoi la trăsăturile feţei lui. La ochii lui albastru-pal care păreau aproape albi în lumina plăpândă.

— D-de ce, începu Iseult, doar ca să-şi închidă numaidecât gura. Era obosită. Liliacul de munte o neliniştise. De ce, încercă ea din nou, mai hotărâtă acum, este copila aici? Ce ai de gând să faci cu ea?

— Nu ştiu.

Iseult o privi cu colţul ochilor pe fată, ai cărei ochi mari erau aţintiţi asupra lor. Cu pielea palidă, de nomatsi, mânjită de noroi, arăta întocmai cum îi spunea Aeduan: ca sora mai mică a Mamei Lună, Bufnicioara.

Are nevoie de o baie, se gândi Iseult.

— Le-ai găsit pe Velele Roşii? îşi întoarse privirea spre Aeduan.

El încuviinţă din cap.

— Aceeaşi care te-au vânat şi pe tine.

— Şi… u-unde sunt acum?

— Nu mai sunt. Asta fu tot ce răspunse Vrăjitorul

Sângelui,

Însă Iseult nu avea nevoie de nimic mai mult. Îi omorâse, iar asta explica sângele.

Iseult ştia că ar fi trebuit să fie şocată. Îngrozită. Scârbită. Viaţa nu trebuia curmată de nimeni altcineva în afară de Mama Lună, şi totuşi… nu simţea decât o răcoroasă senzaţie de uşurare. Oamenii lui Corlant nu-i mai puteau face rău.

— Poţi să-i adulmeci familia? continuă ea. Sau tribul? Am putea s-o ducem înapoi.

Cum Aeduan nu răspunse, Iseult îşi întoarse privirea spre el. O privi înapoi, cu o expresie încremenită pe chip. Şi pieptul îi încremenise, ţinându-şi răsuflarea. Orice i-ar fi trecut prin gând, nu putea să bănuiască.

O străfulgerare fierbinte îi înfioră şira spinării. Ea izbucni:

— *Deci?* Poţi sau nu poţi să dai de urma familiei?

Colţurile gurii lui Aeduan se lăsară în jos.

— Pot. Are pe rochie urmele mirosului unui trib. Numai că… Aeduan îşi mută privirea dincolo de Iseult. Pupilele îi tremurau. Familia ei e la nord. Înapoi de unde am venit.

Iseult îşi încreţi nasul.

— Dacă nu ne continuăm drumul, nu o să mai putem trece. Corăbiile Regelui Cotropitor vor ajunge la mal, iar armatele ne vor tăia calea.

— Calea ta, fireşte.

Trei clipe trebuiră să se scurgă până când Iseult reuşi să priceapă tâlcul spuselor lui. Şi, odată ce o făcu, asta îi căzu în stomac greu ca gheaţa. Un oftat uşor i se desprinse de pe buze.

Însemna că era sfârşitul călătoriei lor împreună. Alianţa lor neobişnuită avea să se încheie aici, posibil pentru totdeauna.

— Nu pot s-o abandonez pe copilă, spuse Aeduan, fără vreo inflexiune în voce, fără vreo expresie pe chip.

Totuşi, Iseult simţea că încerca să-şi găsească o scuză.

— Nu, încuviinţă ea.

— O să fie o povară pentru noi dacă mergem mai

departe.

— Da!

— Vrăjitoarea Adevărului e la sud-est. Posibil să fie tocmai la capătul peninsulei. Sau poate chiar pe marea de dincolo de ea.

Iseult dădu din cap. Nu avea ce argument să mai aducă – nimic din ce ar fi putut spune nu l-ar fi convins pe Aeduan să vină cu ea. Se aflau la o răscruce de drumuri, şi asta era.

— Cea mai directă cale este să mergi de-a lungul râului. Dar trebuie să te grăbeşti dacă vrei să ajungi înaintea Velelor Roşii. Eu am s-o duc pe Bufnicioară… Acum spunea ceva de mâncare. Ceva despre împărţirea porţiilor şi la cine ar trebui să rămână mantia carawenilor.

Iseult nu-l mai asculta.

O privi din nou pe fetiţă. Bufnicioara. Surioara Mamei Luni. Mai mult animal decât fiinţă omenească, o urma în tăcere pe Mama Luna oriunde mergea aceasta. În toate vechile poveşti, curajul Bufnicioarei se arăta numai pe timp de noapte, în vreme ce, pe timp de zi, se ascundea prin cele mai întunecate colţuri ale pădurii – întocmai cum făcea acum micuţa creatură din faţa ei.

De ce a trebuit s-o găsească? se întrebă Iseult, senzaţia de fierbinţeală cuprinzându-i acum violent umerii. Dacă Aeduan nu ar fi găsit-o pe copila asta, Iseult n-ar fi fost nevoită să-şi continue drumul de una singură.

Safi era la sud-est; Safi era tot ce conta. Ea crescuse în lumina soarelui, în vreme ce Iseult era umbra din spatele ei. Fără ea, Iseult nu ar fi fost decât o învălmăşeală de gânduri care o abăteau întruna de la calea cea bună.

Safi era o Cahr Awen. Iseult nu era decât o fată care şi-ar fi dorit şi ea să poată fi.

Iseult se ura pe ea însăşi din pricina acestui adevăr, dar asta era. Voia să meargă după Safi; voia ca Aeduan să-i arate calea; voia ca acest copil să dispară pur şi simplu.

Monstru, îşi spuse în sinea ei. *Eşti un monstru.*

Abia atunci îşi dădu Iseult seama că Aeduan se oprise din vorbit. Că se uită lung la ea; se uită şi ea lung la el. O

clipă. Două. La nesfârşit, în vreme ce vântul fremăta printre tufe, iar insectele bâzâiau.

Iseult ştia ce avea de făcut. Ştia ce ar fi făcut Safi, dacă ar fi fost în locul ei. Ştia ce ar fi făcut Habim, Mathew, mama ei sau *oricine* altcineva cu o coloană vertebrală. Atunci, de ce îi era atât de greu să rostească vreun cuvânt?

Iseult înghiţi cu greu. Aeduan se întoarse să plece. Chiar nu mai era nimic de spus şi, câteva clipe mai târziu, o săltă pe Bufnicioară în picioare.

— Vrei să mergi singură, Bufnicioară, sau să te duc în spate?

Din partea fetei nu se auzi niciun răspuns, şi totuşi Aeduan încuviinţă din cap, ca şi cum el era cel care putea să vadă verdele hotărârii strălucind printre Firele Bufnicioarei. Semn că voia să meargă pe propriile picioare.

Iseult se întoarse şi ieşi din încrengătura tufelor de soc. Se ducea o luptă în pieptul ei. Un sentiment pe care nu-l recunoştea, aprins şi îngheţat deopotrivă. Dacă Safi ar fi fost aici, ar fi ştiut ce anume simţea.

Motiv pentru care trebuia să meargă înainte.

Din spatele ei veni un foşnet. Bufnicioară ieşi dintre frunze, urmată de Aeduan. Iseult nu se uită la niciunul, gândurile ei fiind departe, spre sud. La cea mai bună cale de a trece pe lângă Velele Roşii.

O clipă mai târziu, Aeduan apăru fără zgomot – absolut niciunul – drept în spatele lui Iseult. În palma întinsă ţinea capul de săgeată.

Cum Iseult nu schiţă niciun gest să-l ridice, el o luă cu blândeţe de încheietură, îi întoarse mâna cu faţa în sus şi îi puse bucata de fier în palmă. Se simţea caldă pe pielea ei, la fel cum erau şi degetele lui – degete acum desfăcute.

Niciun cuvânt nu se desprinse de pe buzele lui şi nici de pe ale lui Iseult. Se uită pur şi simplu, aproape amorţită, la acul de fier care sclipea în soarele strălucitor.

Când Iseult se întoarse spre el, Aeduan plecase deja cu Bufnicioară şi aproape se pierduseră din vedere, o mişcare frântă în marea şopotitoare de verde, înainte ca Iseult să-şi găsească în cele din urmă glasul.

— Aeduan!

Nu-i rostise niciodată numele cu voce tare. Fu uimită de cât de uşor i se desprinsese de pe buze.

El aruncă o privire în urmă, expresia de pe chipul lui era la fel de nepătruns ca întotdeauna. Era însă garnisită… cu *ceva.* Speranţa, se surprinse ea spunându-şi în sinea ei, cu toate că ştia că e doar o închipuire de-a ei.

Aeduan nu era genul de bărbat care să aibă vreo speranţă.

— Talerii, continuă ea, sunt în Lejna. E o cafenea pe deal, unde am descoperit un cufăr plin cu monede. Nu ştiu cum au ajuns acolo. Pur şi simplu am dat peste ei şi i-am luat.

Pieptul lui Aeduan se dezumflă, eliberând un oftat. Ar fi vrut să întrebe mai multe – Iseult îşi dădea seama din felul în care îşi strângea buzele. Gata să rostească ceva.

Se răzgândi însă şi se întoarse.

Aşa că Iseult îi imită mişcarea, întorcându-se şi ea cu faţa către râu şi porni la drum.

Fără să mai privească înapoi.

Merik se aruncă în genunchi în dreptul lui Cam, uitând cu totul de Vivia, de Garren sau de Cei Nouă. Cam se făcuse ghem, cu mâna stângă ţinându-se strâns de pântece. Sângele curgea râuri-râuri.

— Trebuie să te ducem la cineva să te ajute, spuse Merik.

Încercă s-o ridice, însă ea se împotrivi. Scutură din cap.

— Îmi pare rău, şopti ea. N-am ştiut ce avea de gând Garren…

— Nu-mi *pasă* de asta, Cam. Ridică-te, fir-ar să fie! Trebuie să te ducem la cineva care să te ajute!

Umbra Viviei îi învălui.

— La Donjonul lui Pin, spuse ea. Putem să chemăm un vindecător acolo. Pe aici! îi arătă spre drumul dincolo de piaţă.

— Atunci să mergem! Neluând în seamă protestele lui Cam, Merik îşi strecură braţul pe după fată, în vreme ce

Vivia o sprijini pe Cam de cealaltă parte.

Însă Cam, încăpăţânată ca de obicei, îi dădu la o parte. Chipul îi era palid ca hârtia şi era plină de sânge.

— Pot să merg, îngăimă ea. Doare ca naiba, dar este cel mai rapid aşa. Hai!

Păşi peste cadavre, Merik şi Vivia o urmară degrabă.

Abia atunci, în timp ce Cam îi conducea pe o străduţă lăturalnică, îl simţi şi Merik: un curent rece dintr-un cămin neaprins. Un fior de gheaţă strecurându-se uşor în veşnica lui furie.

Se întoarse spre direcţia de unde venea senzaţia şi tocmai când *ştiu* că avea s-o găsească, tocmai când o *simţi* zvârcolindu-i-se în pântece, un zid de umbre îi apăru în faţa ochilor. Se ridica deasupra clădirilor, întunecând întregul oraş, întreaga cavernă.

Zidul venea înspre ei.

— Fugiţi!

Îndemnul ce se desprinsese de pe buzele lui Merik era viu. Se unduia precum creatura ce îi urmărea. Strigă încă o dată, mai tare: Fugiţi!

O apucă pe Cam, trăgând-o mai iute înspre Donjonul lui Pin sau înspre orice i-ar fi aşteptat în faţă. Dar neapărat cât mai *departe* de omul umbrelor.

Nimeni nu se împotrivi. Toată lumea o luă la fugă.

Merik îşi simţea pieptul zvâcnindu-i la fiecare pas. El era peştele de la capătul unei undiţe care era aruncată în direcţia greşită. La fiecare stradă pe care o lăsau în urmă. Încerca să ţină panica la distanţă.

O voce îndepărtată începu să cânte.

Aducea la urechile lui Merik cuvinte pe care le ştia prea bine, un cântec pe care acum îl purta înăuntrul lui. Erau nişte versuri de mult uitate sau poate niciodată ştiute, iar cântecul răzbătea chiar din inima oraşului. De undeva departe şi totuşi înfiorător de aproape.

Tot mai departe înotară, până ce bezna îi învălui,

Şi doar un clinchet se mai auzea în liniştea

adâncă,
Daret se temea că era clinchetul cleştilor ei,
Dar Filip, ca să-l liniştească, pe dată gândul îi alungă.

Cam aproape se împiedică. Merik o prinse, sprijinind-o cu un braţ ferm la spate.

— Ce-a fost asta? întrebă Vivia.

Merik nu răspunse. Doar îi zori înainte, căci peretele de umbră mai că-i ajunsese din urmă.

Neghiobul frate Filip o luă-atunci-nainte,
Uitând că al său frate orb era.
Tot soiul de poveşti acesta auzise
De aurul pe care Regina-n peşteră-l strângea.

Vocea părea să vină de pe o stradă din apropiere. Umbrele se îndeseau. Din clipă în clipă, aveau să-i cuprindă pe Merik, pe Vivia şi pe Cam, orbindu-i. Prinzându-i în capcană.

Regina Crabilor nu peşti, ci avuţii adună –
Sau cel puţin Filip asta credea şi pace.
Şi mai credea că banii pot cumpăra iubirea
Şi că acele bogăţii rege-l vor face.

Drumul se sfârşea mai în faţă, iar o adiere de aer sărută obrajii lui Merik. O briză de vânt. Rece, proaspătă…

— La dreapta! strigă Merik, iar Vivia şi Cam îi dădură îndată ascultare.

Iată secretul lungii domnii a reginei:
Ştia ce dorinţe peştii-n suflet poartă.
Ademenirea ce luceşte, putere tot mai multă
Şi foamea de iubire care pe toţi ne-ncearcă.

Încă două străzi, încă două curbe, iar vântul rece îl învălui cu şi mai multă forţă pe Merik. Însă, chiar pe când

îşi deschidea gura ca să le strige s-o ia la stânga, îşi dădu seama – groaza lovindu-l în stomac – că îi condusese în cerc. Nu ştia cum se făcea, că zidul de umbre le ieşise chiar în cale.

Era o capcană. O momeală aruncată de Regina Crab, iar el era într-adevăr fratele cel neghiob. Vântul pe urmele căruia mersese aparţinea omului umbrelor.

— Opriţi-vă! Cuvintele îi ieşiră din gâtlej, chiar pe când se opri stângaci din alergat, trăgând-o pe Cam mai aproape. V-am dus pe drumul greşit!

Cam rămăsese calmă, în ciuda faptului că încă sângera.

— Pe acolo! arătă cu bărbia spre o stradă nouă.

După treizeci de paşi, ajunseră la capătul cavernei, unde îi aştepta o uşă. Chiar la ţanc, căci umbra aproape îi prinsese din urmă. Tentaculele ei se întindeau înspre ei, la fel cum se întinde moartea pe fundul mării. Grea. Flămândă. Nefirească.

Vivia se strecură prima pe uşă, Merik şi Cam venind după ea. Pasajul de piatră urca în spirale abrupte, sfârşindu-se la fel de abrupt într-o învălmăşeală de ape. Întocmai ca în Cisterne, şuvoaiele se revărsau cu o iuţeală căruia niciun om nu i se putea împotrivi. Vivia se aplecă înainte, ca şi cum ar fi vrut să facă o încercare.

— Aşteaptă! strigă Cam. Apele o să se oprească! La fiecare şaizeci de secunde, nu mai curg în următoarele zece. Trebuie doar să ştii când să numeri!

— Dar nu ştim câte secunde au trecut deja! strigă înapoi Vivia. În caz că n-ai observat, e un *monstru* pe urmele noastre!

Drept răspuns, hohotul de râs al omului umbrelor răsună de-a lungul tunelului.

— Nu vă temeţi de mine!

— Nu mă tem, spuse Merik, deşi nu era prea sigur de ce răspunsese. Nu era sigur nici de ce auzise vocea pe deasupra tumultului apelor.

În clipa aceea şuvoaiele se revărsară. O coadă imensă de alb trecu în goană pe lângă ei, lăsând în urmă pietre ude şi un tunel la fel de ud zece paşi mai în spate.

Cam se eliberă din strânsoarea lui Merik şi fugi. Vivia o urmă.

Dar nu şi Merik.

Vai, el dădu să le urmeze, însă îşi simţi piciorul ţintuit în podea. Fu nevoie de un efort colosal ca să reuşească să facă un singur pas. O secundă.

După care fu prea târziu. Omul umbrelor îl ajunse din urmă.

Întunericul năvăli peste Merik, însă nu cum o făcuse în sera lui Linday, ci de zeci de ori mai puternic. De mii de ori mai puternic. Nu mai era pâlpâirea slabă, timidă, abia simţită a unei flăcări focvrăjite. De data asta se petrecuse brusc, complet. Într-o clipă, Merik vedea dinaintea ochilor tunelul, pe Vivia şi Cam înaintând de-a lungul lui.

În următoarea, Merik deveni prizonierul întunericului. Nu exista sus. Nu exista jos. Nu putea să-şi dea seama unde începea umbra şi unde se termina. *Eclipsa.* Acea senzaţie de lumină acolo unde nu era niciuna, a durerii fără vreun epicentru.

Se împletici înainte, însă nu mai era niciun zid care să-l călăuzească. Nu mai avea nimic de care să se ţină. Numai cuvintele care lunecau din spate.

— Ştii, cântecul ăsta nu e nubrevnan.

Vocea era acum atât de aproape. O gheară ce-l zgâria pe Merik pe şira spinării.

— Fraţii cei nătângi sunt mai bătrâni decât însuşi oraşul ăsta, iar povestea lor vine tocmai din munţi. Pe atunci, aveam şi eu alt nume. Înainte să devin sfântul Furia.

O pală de vânt mângâie chipul lui Merik. Trase adânc aer în piept şi-l lăsă să-l înconjoare. Lăsă magia să-l pătrundă. Simţea tunelul acum. Simţea cum apele dau năvală de undeva din dreapta lui. Tot ce trebuia să facă era să fugă.

Sau cel puţin aşa crezu când o luă la goană. Omul umbrelor râse.

— O, Fratele meu de Fir, nu trebuia să-ţi foloseşti magia în preajma mea!

La auzul acelor vorbe, Merik încremeni. *Frate de Fir.*

Nu… se putea.

Drept răspuns, umbra se risipi. Lumina se răspândea iarăşi dinspre ciupercile strălucitoare care fuseseră până atunci ascunse de furtuna omului umbrelor. Acopereau fiecare centimetru din tunel – luminând apele care se revărsau acum înspre el.

Aveau să se năpustească asupra lui Merik din clipă în clipă. Trebuia să o ia din loc. Trebuia să se înalţe în zbor.

Dar nu se înălţă. În schimb, îşi întoarse capul şi urmări cu privirea cum, unul câte unul, tentaculele întunericului se încolăcesc în jurul bărbatului care venea încoace. Un bărbat înalt. Lat în spate. Cu părul de culoarea cenuşii, chiar şi acum, când umbrele fumurii îi brăzdau şi îi jucau pe piele. Chiar şi acum, când i se întindeau pe mâini şi pe picioare şi îi făceau cercuri negre în jurul creştetului.

Kullen zâmbi. Un zâmbet familiar, sfâşietor.

— Salut, vechi prieten! spuse el. Mi-ai dus dorul?

Merik abia avu timp să-şi spună *Nu se poate,* înainte ca apele să dea năvală peste el.

32

Nu trebuia să fie aşa. Nu trebuia ca fata aceea, Cam, să-i strige lui Merik să fugă, în vreme ce Vivia privea totul amorţită.

Nu trebuia să fie Merik cel înghiţit de umbre şi de ape.

Dar aşa se întâmplase, iar dacă fusese vreodată un timp potrivit să meargă înainte, acum era.

— Du-te la Donjon! îi porunci Vivia fetei. Adu ajutoare şi nu-i lăsa pe soldaţi *să intre* în subteran!

Apoi, fără alte cuvinte, Vivia se aruncă în apă.

Şuvoaiele se învolburară în jurul ei. O lăsară fără văz, fără auz, fără pipăit. Prieten. Mamă. Sine. Totul făcea parte din Vivia şi Vivia făcea parte din acel tot.

Îl simţi pe Merik în beznă, în greutatea apăsătoare, asurzitoare a valurilor din subteran. În faţă. Fratele ei era în faţă. Tunelul se bifurca; vârtejul îl purtase înspre dreapta.

Aşa că se avântă înainte, o creatură a vitezei şi a puterii, îşi folosea magia şi instinctele ca să se propulseze mai iute spre Merik. Mai iute decât curenţii zdrobitori de oase.

Era un rechin călare pe un val de reflux. O vulpe-de-mare pornită în urmărire.

Când tunelul se bifurcă, ea ţâşni spre dreapta. O ardeau plămânii, însă senzaţia era una binecunoscută. O primi cu bucurie. Apa era ca o mamă pentru Vivia, în vreme ce pentru toţi ceilalţi rămânea o ameninţare.

Se izbi de Merik şi îl prinse strâns în braţe. Dacă îi mai rămăsese vreun strop de aer în trup, ea doar ce i-l scosese pe tot afară.

Dar era conştient – slavă lui Noden –, iar braţele lui erau acum în jurul ei, ea fiind la comandă. Putea să se folosească de spumă şi de furia apei ca să-i propulseze pe amândoi înainte.

În faţa lor, tunelul se lăţea. Simţea deasupra valurilor o bulă de aer.

Ţâşni în sus. Ajunseră la suprafaţă; simţi cum Merik

scuipă apa afară din plămâni.

Îl scufundă din nou înainte ca tunelul să se îngusteze la loc.

Vivia înainta acum cu şi mai multă iuţeală, recunoscătoare pentru faptul că Merik nu i se împotrivea. Că îşi îndreptase instinctiv corpul ca să prindă viteză maximă. *Trebuie să fi fost Vrăjitorul Vântului din el,* se gândea ea. El înţelegea – el *era* – fiinţa care opunea cea mai puţină rezistenţă.

Era singurul lucru pentru care îl invidiase întotdeauna. Atât de uşor, mereu îi fusese atât de uşor. Şi totuşi, acum, *nimic* nu mai era uşor.

O nouă bifurcaţie. De data asta, Vivia o luă la stânga. Un recif de corali îi aştepta în faţă, iar ea îl simţi doar pentru că apa se învolbura în jurul lui.

Trebuia să meargă.

Îl strânse şi mai bine pe Merik, iar el se strânse şi mai bine de ea – de parcă ar fi ştiut: ce urma nu avea să fie deloc plăcut.

Un val, se gândi Vivia. *Un val care să ne poarte pe amândoi.* Îşi închipui forţa sfâşietoare a contracurentului. Venind de sub ea şi din spatele ei.

Iată-i ajunşi acolo. Apa năvăli pe la picioarele ei. Îi smulse cizmele, după care îi azvârli pe amândoi în sus. Curentul îi lovi cu toată puterea, străduindu-se din răsputeri să-i tragă în jos.

În sus! ţipă Vivia cu mintea. Cu magia ei.

Valul îi dădu în cele din urmă ascultare.

Ţâşniră în sus, înspre tavanul pe care Vivia îl simţea ca fiind mult prea aproape. Totuşi, dacă ar fi încetinit, nu ar fi avut avântul necesar ca să scape de aceşti curenţi.

Cap.

Corp.

Picioare.

Vivia şi Merik ieşiră din apă, cu braţele încă încolăcite unul în jurul celuilalt. Apa le dădu drumul, iar ei se prăbuşiră pe podeaua de calcar.

Vivia se căzni să se ridice în picioare. Ştia unde se aflau,

căci simţea locul în care umezeala pătrunsese în piatră, unde igrasia se adunase pe pereţi. Unde apa îşi croise drum prin alte tunele, în josul altor trepte – şi care dintre pasaje erau libere. Care erau lipsite de primejdii.

Asta era surpătura, iar aici, prin perdeaua de apă, era o gaură în molozul prin care doar ce săpase.

Îl ajută pe Merik să se ridice, simţindu-l cum îşi încordează muşchii. Odată pus pe picioare, sprijinindu-se anevoie de umărul ei, Vivia se ajută de ceaţă ca să-şi croiască mai departe calea. Avea atât de multe să-i spună, în timp ce înaintau greoi prin apă. O mie de întrebări, o mie de scuze şi o mie de critici pline de obida unei surori mai mari. Şi totuşi, precum apa care umplea cu repeziciune platoul, toate cuvintele pe care Vivia tânjea să le spună nu aveau unde să se ducă. O apăsau pur şi simplu în capul pieptului, îi sufocau mintea.

Aşa că, în cele din urmă, nu spuse nimic.

Merik era în viaţă. Nu ştia cum şi de ce. Dar era în viaţă şi, pentru prima oară de când se ştia – singura zi din existenţa ei –, simţea că a făcut alegerile corecte. Simţea că de-acum putea să meargă înainte, ştiind că nu avea absolut niciun regret.

Iseult aproape ajunsese în dreptul râului, când dădu de primul cadavru.

Nu era un schelete uitat din cine ştie ce război străvechi, ci un trup nou. Un trup tânăr.

Doar ce ocolise trunchiul unui stejar căzut, rădăcinile lui ieşite în afară devenite acum căminul albinelor care zumzăiau pretutindeni în jur, ameţindu-i toate simţurile. Motiv pentru care nu se aşteptase câtuşi de puţin să dea nas în nas cu mortul.

El zăcea de partea cealaltă a stejarului, pielea lui maronie nefiind încă umflată. O moarte recentă, căci, deşi muştele roiau în jurul tăieturii de la gât, viermii nu colcăiau încă în rană.

Iseult îşi înălţă privirea spre cer. Ulii şi ciorile zburau în cerc, dând de înţeles că şi mai multă moarte aştepta în

josul râului.

Iseult îngenunche în dreptul bărbatului. Era de fapt un băiat, nu mai mare decât ea. Avea ochii deschişi, aţintiţi înainte, în ciuda muştelor care roiau prin jur. Un şarpe auriu i se încolăcea de-a lungul curelei, simbolul pe care Aeduan îl descrisese ca fiind cel al Ochilor-Răi. Însă nu arăta câtuşi de puţin ca marinarii pe care ei îi văzuseră din vârful stâncilor. Băiatul ăsta nu purta nicio sabie, doar nişte pumnale şi un ochean.

O *iscoadă.* Iseult trebuia să se mişte cu mai multă băgare de seamă. Înfăşurându-şi mâna în mânecă, închise ochii băiatului. Nu pentru că Mama Lună cerea ca morţii să fie „adormiţi” înainte să-i pătrundă în regat, ci pentru că se ştia că Păcăliciului îi plăcea să-şi facă sălaş în cadavrele uitate din pădure.

Nu, Iseult voia să închidă ochii băiatului pentru că-i făcea stomacul să i se întoarcă pe dos când vedea muştele dându-i târcoale. Cu degetul învelit în mânecă, îi lăsă în jos pleoapa stângă.

Trecu apoi la ochiul drept. Însă, pe când îi cobora pleoapa, Firele i se treziră la viaţă. Fire flămânde de culoarea purpurii, Fire furioase roşu-sângerii. Dădeau să ajungă la magia ei, să se încolăcească, aşa zdrenţuite cum erau, în jurul ei. Fire concentrate de culoare albastră ori verzi şi acaparatoare.

Iseult se ridică în picioare şi îşi dădu seama, abia acum, ce însemnau toate astea. O iscoadă moartă pe fundalul unei alianţe şubrede. Era oare sfârşitul acestei fragile perioade de pace?

N-are importanţă, hotărî Iseult în sinea ei. Căci, chiar dacă Ochi-Răi şi Velele Roşii se întorceau unii împotriva celorlalţi, asta nu schimba cu nimic drumul ales de Iseult. Oricum ar fi fost, trebuia să mărească pasul.

Aşa că se îndepărtă degrabă de cadavru, îndreptându-se direct spre râu. Lăsând cât mai în urmă Firele acaparatoare. Mergea mai iute, tot mai iute, însă cu şi mai puţină băgare de seamă. Ştia că nu venea nimeni după ea, aşa că nu merita să-şi piardă timpul cu ştersul urmelor.

Simţi freamătul şi mai multor Fire venind dinspre râu. Dinspre corăbiile pe care ştia că le va găsi acolo, pe lângă care trebuia să treacă.

Frunzişul se rări; valea inundabilă lăsa loc rădăcinilor şi ţărmului spongios. Corăbiilor, soldaţilor şi Firelor. Trei galioane uriaşe, şase nave mai mici şi multe altele care se iveau acum de după cotitura râului, în vreme ce altele se pierdeau în depărtare. Aerul era încărcat, ţesătura lumii străbătută de un fior.

Iseult cunoştea bine acel tremur, cu toate că nu-l văzuse niciodată – nu-l simţise niciodată – la scară atât de mare.

Firele care leagă erau pe cale să se frângă.

Fără să mai stea pe gânduri, o luă la fugă. Gleznele o săgetau, genunchii îi trosneau, dar trebuia să treacă de corăbiile astea, de armatele şi de păsările astea care zburau în cerc, înainte ca lumea din jurul ei să se destrame. Înainte ca Firele care se întindeau între Ochi-Răi şi Velele Roşii să plesnească.

Iseult nu se gândise că avea să dea peste alte cadavre. De fapt, uitase cu totul de ulii şi de ciori. Lumea ei se concentrase asupra propriilor picioare, asupra propriului drum şi asupra propriei viteze.

Staza venea în chip atât de firesc când avea un plan. Când nu gonea pur şi simplu ca să scape cu viaţă. Planul ei, însă, nu era unul bun – lucru de care îşi dădu seama abia când se împiedică de un alt cadavru. Luase braţul lui, atât de maroniu în iarba verde de pe mal, drept o rădăcină. Îl sări… ajungând cu călcâiele drept între coastele mortului.

Iseult căzu cât era de lungă. Mâinile îi aterizară pe un al treilea cadavru – pe piciorul acestuia iar faţa îi era la doar câţiva centimetri depărtare de un al patrulea, care era cu ochii deschişi.

Muştele îi intrau în gură. O cioară croncăni pe deasupra capului ei.

Înainte ca Iseult să se ridice în picioare, Firele pe care le simţise mai devreme – cele rele, cele înfuriate – îi apărură dinaintea ochilor. Se îndreptau spre mal. Cât de curând,

aveau s-o ajungă.

Iseult se căzni să se ridice, agăţându-se cu degetele de carnea moartă. Era încă destul de proaspătă cât să opună rezistenţă, dar se simţea tare. Rigidă.

Moartă, moartă, moartă.

Se ridică în picioare şi începu de îndată să caute o ascunzătoare… însă nu era nimic în jur. Nicio piatră suficient de mare după care să se furişeze, nicio creangă suficient de joasă pe care să se poată căţăra.

Aruncă o privire disperată spre râu şi văzu o barcă apropiindu-se, plină cu bărbaţi ale căror Fire tremurau ameninţătoare.

Nu avea unde să fugă. Nu avea timp să scornească un plan. Şi totuşi, pentru prima oară, Iseult nu fu cuprinsă de panică. Şi nici nu-şi dori cu disperare ca Safi să fi fost aici şi s-o fi scăpat. În schimb, îşi păstră calmul. Îşi păstra concentrarea. Aşa cum fusese învăţată.

Cu mâna dreaptă, dă-i omului ce se aşteaptă să primească.

Într-o pădure plină de stârvuri, soluţia era evidentă. Se aruncă la pământ lângă cel mai apropiat mort, se întinse peste picioarele lui şi rămase nemişcată.

Închise ochii tocmai când Velele Roşii coborâră la ţărm.

33

Traversând pădurea de stejari din Ţinutul Disputat, Aeduan îşi simţea buzunarul uşor fără capul de săgeată. Nu-şi dăduse seama cât de mult se obişnuise cu greutatea lui. Cu prezenţa lui de fier.

Dar acum nu mai era. N-avea rost să se mai gândească la asta. Trebuia pur şi simplu să meargă înainte.

Muşchii îl dureau. Îşi îndoia degetele şi îşi răsucea pumnii în ritmul paşilor săi, iar de fiecare dată când Bufnicioara se împiedica, era nevoit să-şi înghită frustrarea.

Nu Bufnicioara era vinovată că era atât de mică şi de fragilă. Nu ea era vinovată că-i atrăgea tot timpul atenţia. Pasul îi era mic şi trupuşorul, slăbit. Se chircea, se ferea şi se uita lung la tot ce nu erau ochii lui Aeduan.

La fiecare pas al lui, ea făcea trei. La fiecare ridicătură de pământ pe care el o urca fără nicio greutate, ea trebuia să se aplece, să se pună în patru labe, să calce cu grijă de fiecare dată.

Nu avea ce face. Ăsta era drumul pe care îl alesese Aeduan, cel care ducea spre nord. Era întocmai cel pe care venise cu Vrăjitoarea Firului. De fapt, bănuia că mirosul care se păstra încă în hainele Bufnicioarei ar putea să-l conducă la acelaşi trib nomatsi care pusese capcana de urs în care-şi prinsese piciorul. Semăna cu mirosul Vrăjitoarei Firului, deşi mirosul sângelui acelui trib era mult mai îndepărtat. O săptămână de mers; poate chiar mai mult, la cum înainta cu Bufnicioara.

Şi nu era în direcţia în care se aflau talerii lui Aeduan.

Se miră de cât de puţin îi păsa, de fapt, de arginţi. Ba mai mult, Aeduan se surprinse că se gândeşte mai mult la persoana care îi găsise decât la monedele în sine. Voia să ştie cum ajunseseră în Lejna. Cum bărbatul – sau femeia – care mirosea a lacuri limpezi şi a ierni geroase îi adusese acolo. De îndată ce avea s-o ducă pe Bufnicioară la loc sigur, Aeduan voia să găsească răspunsurile la întrebări.

Gândul îi crispa şi mai mult muşchii. Îi venea să fugă. Să se lupte. Cunoştea prea bine de-acum senzaţia asta – o întâlnise în repetate rânduri, de fiecare dată când era mustrat de călugăriţa Evrane ori antrenat de starostele de breaslă Yotiluzzi. Era ca un zid care se închidea în jurul lui Aeduan şi care îi făcea călcâiele să se înfigă mai adânc, cu mai multă *forţă* în pământ.

Bufnicioara scânci, mânuţa fiindu-i strivită în strânsoarea lui.

Aeduan se opri. Până acum, nu făcuse decât s-o tragă după el. Pentru că era un demon şi asta făceau demonii. Ochii lui întâlniră ochii ei mari, amărâţi.

— Îmi pare rău, îi spuse, deşi nu era nevoit, dar ea avea încredere în el.

Copilă nechibzuită! Nu-i venea să creadă că tatăl lui o voia. De ce, de ce – după tot ce se întâmplase, *de ce?*

Pe când Aeduan era pierdut în ochii ei înlăcrimaţi, auzi o salvă de tun în depărtare. Spre sud. Unde trebuia să fie acum Vrăjitoarea Firului.

Fără să mai stea pe gânduri, Aeduan trase adânc o gură prelungă de aer. Puterea lui se trezi cu forţă la viaţă; magia lui prinse mirosul propriului taler de argint, cel care atârna încă la gâtul ei.

Da, era la sud. *Grăbeşte-te,* îşi spuse, căci violenţe erau pe cale să se dezlănţuie.

Aşa se întâmpla mereu în Ţinuturile Disputate.

Aeduan îşi domoli magia, înfăşurând-o înapoi ca o aţă pe mosor, când simţi deodată nişte mirosuri noi de sânge.

Erau cu sutele, ridicându-se deasupra pădurii şi venind înspre el din nord, unele călare. Altele pe jos.

Aeduan se gândi că nu puteau fi decât aceiaşi Ochi-Răi pe lângă care trecuse cu o zi în urmă şi care, din cine ştie ce motiv, făceau acum cale întoarsă. Mergeau înspre sud, de-a lungul defileului înţesat de coloane.

Aeduan se opri. Chiar acolo, în pădure, cu Bufnicioara lângă el. Călăreţii aveau să-i ajungă curând… Adulmecă, lăsându-şi magia să se răspândească şi să prindă urma.

Şi mai mulţi oameni veneau din spate, tocmai ca aceia

pe care îi văzuseră Aeduan şi Iseult de dimineaţă printre ruine. Curând, cele două grupuri aveau să se întâlnească.

Aeduan îşi coborî privirea spre Bufnicioară, care îl urmărea tăcută. Mereu tăcută.

— Trebuie să fugim acum, surioară. O să te duc în spate. E în regulă?

Când ea încuviinţă din cap, el îngenunche. Hopa sus!

Ea îi dădu ascultare.

Iar Aeduan o luă la goană.

Safi avea de gând să se ducă după Barzii Iadului şi după marina din Cartorra. La urma urmelor, odată scăpată din arenă, acesta era fără îndoială următorul pas logic pe care trebuia să-l facă.

Se părea totuşi că zeii aveau alte planuri. Căci, pe când Safi fugea în urma lui Vaness şi a Barzilor, zări ceva care i se păru cunoscut.

Nu-l văzu decât cu colţul ochiului şi nu-l recunoscu pe dată. Nu zărise decât bărbia pătrăţoasă a bărbatului, însă fărâma de imagine îi zgândări mintea.

Abia când ajunse la celălalt tunel, cuvintele „Javră ’matsi” îi trimise fiori pe şira spinării.

Nubrevnani.

Şi nu doar nubrevnani, ci şi marinari de pe *Jana.* Oameni din fostul echipaj al lui Merik.

Safi se opri din mers. Ajunse în dreptul celulei bărbatului în zece paşi, înaintând anevoios prin apa care-i ajungea până la mijloc.

Strigătele sclavilor răsunau şi mai puternic acum. Băteau în gratii şi împroşcau cu apă. *Dă-ne drumul, dă-ne drumul, dă-ne drumul.*

— *Tu!* strigă Safi în nubrevnană şi se apropie de bărbatul cu bărbie pătrăţoasă, care nu se clinti din loc, nu schiţă niciun gest. Cum ai ajuns aici?

Cum el nu răspunse, ea veni până în dreptul gratiilor:

— Cum ai ajuns aici?

Şi de data asta, bărbatul îşi ţinu gura. Tovarăşii lui, pe de altă parte, nu avură nicio reţinere. Un băiat cu pieptul

dezgolit şi cu nişte cozi împletite veni mai aproape.

— Facem parte din Vulpi, doamnă. Suntem din Lovats.

Asta nu-i spunea nimic lui Safi.

— Nu faceţi parte din echipajul prinţului Merik?

— Nu, răspunse un alt marinar.

Era ofiţer, bănuia ea, după haina pe care o purta şi după gulerul de vrăjitor pe care îl avea prins la gât. Suntem în slujba prinţesei Vivia. Misiunea noastră este să strângem mâncare, seminţe şi animale vii – orice am putea duce înapoi la poporul nostru.

— Nubrevna a ajuns să recurgă la piraterie? interveni Vaness.

Safi tresări. Nu o auzise pe împărătească venind. Nu o zărise apropiindu-se prin lumina slabă a torţei ori pe deasupra pleoscăitului apei.

— Da, îi răspunse ofiţerul. Doar că am dat greş, căci corabia noastră a fost luată de Ochi-Răi acum două zile. În vreme ce noi, echipajul, am fost vânduţi arenei.

— E mai rău decât atât, se amestecă băiatul, ţipând peste nebunia dinăuntru. Ne-au luat corabia şi au umplut-o cu foc-de-mare. Iar *acum* este în drum spre Lovats, gata să omoare pe toată lumea!

Safi rămase cu gura căscată şi chiar şi Împărăteasa Fierului făcu un pas înapoi.

— Ajutaţi-ne! imploră ofiţerul, uitându-se mai întâi la Safi, apoi la Vaness. Vă rog! Daţi-i măcar drumul Vrăjitoarei noastre de Voce. Ea ar putea să-i avertizeze pe cei din capitală – e tot ce vă cerem.

— Vă rugăm! Băiatul scutură din codiţe. Piraţii ne-au omorât prinţul, iar acum vor să ne omoare şi familiile. În timp ce vorbea, cuvintele vibrându-i de adevăr, o siluetă nouă îşi făcu apariţia printre membrii echipajului.

O femeie cu guler. O Vrăjitoare a Vocii.

Totuşi, Safi abia dacă băgă de seamă. *Piraţii ne-au omorât prinţul.* O simplă propoziţie, totuşi atât de devastatoare.

— Prinţul Merik, repetă Safi, e mort? Cum băiatul n-o auzi, ea se apropie şi mai mult şi strigă: *Prinţul Merik e*

mort?

El se dădu înapoi, înainte să încuviinţeze din cap.

— *Jana* a sărit în aer. Foc-de-mare.

Vaness se întoarse spre Safi.

— La fel cum s-a întâmplat şi corabiei mele, spuse Vaness, deşi pe chip nu i se citea nicio umbră de uimire. Ca şi cum ar fi ştiut deja. *Mesajul de pe nava de război.* Trebuie s-o fi înştiinţat pe Vaness de moartea lui Merik.

Safi însă nu se luă la ceartă cu ea – nu acum. Nu avea niciun rost. În schimb, îşi duse mâna la Piatra ei de Fir.

Merik Nihar era mort.

Presimt că n-am să te mai văd niciodată. Fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase. *De trei ori fie blestemată!* îşi spuse în sinea ei – căci nu voise să se adeverească. Nu făcuse decât să dea glas frământărilor ei după ce buzele li se uniseră. Nu trebuiau să se împlinească. Merik Nihar nu putea fi cu *adevărat* mort.

Un clinchet străbătu aerul. Gulerul de la Vrăjitoarea Vocii căzu la pământ, iar femeia se împletici numaidecât în spate. Ochii i se făcură roz pe când se conecta la Firele ei de Voce. Buzele începură să i se mişte.

Sclavii din jur făceau acum şi mai mult zgomot.

— De ce, strigă Safi ofiţerului, Ochi-Răi au atacat Lovats?

Însă bărbatul ori nu o auzi, ori nu ştia motivul, căci ridică din umeri. Neputinţa i se citea în ochi.

— Ne-au atacat ca să ne slăbească forţele, veni răspunsul de la omul cu bărbie pătrăţoasă. Ochi-Răi şi Velele Roşii traversează Ţinuturile Disputate în timp ce noi vorbim, iar armatele lui Ragnor se adună în Munţii Sirmayan. Când Lovats o să fie inundat şi toată lumea o să moară, n-o să mai avem cum să-i oprim să pună stăpânire pe toată Nubrevna.

— De unde ştii? întrebă Vaness.

— I-am auzit vorbind pe cei care ne-au capturat.

— Şi eu i-am auzit, se prinse băiatul de gratii. O să-i ucidă pe toţi cei dragi nouă şi o să ne distrugă căminele. Pur şi simplu. Începu să zgâlţâie barele pentru efect.

Pe când le zgâlţâia, barele se topiră. Suficient de mult cât să se poată strecura afară.

El rămase cu gura căscată şi sări înapoi. Toţi ochii erau la Vaness şi chiar la Safi, însă Vrăjitoarea Fierului nu schiţă niciun gest, în afară de rostirea imperioasă a poruncii:

— Avertizează-ţi poporul! spuse ea. Şi opreşte-l pe Regele Cotropitor! Apoi se întoarse şi dădu să plece.

— Aşteaptă! strigă Safi. Trebuie să-i eliberezi pe toţi!

Vaness pretinse că nu o auzi; vacarmul se înteţi.

— Te rog! strigă după ea. Ambele facţiuni de piraţi au ancorat acum pentru Măcelul lui Baile, Înălţimea Ta! Nu vor pleca până mâine – am putea să facem *praf* locul ăsta.

Însă Vaness îşi văzu de drum. Aproape ajunsese în dreptul bolţii. Aproape dispăruse din vedere.

— Gândeşte-te la Viperele Înălţimii Tale!

La auzul acelui nume, împărăteasa se opri în sfârşit. Se întoarse, chipul ei fiind lipsit de orice expresie. De fier de sus până jos. Vaness îşi ridică mâna stângă în aer, ca şi cum ar fi invitat-o pe Safi la dans. Apoi magia i se trezi la viaţă. Se năpusti asupra ei, fierbinte şi vie, în vreme ce o sută de lacăte se deschiseră deodată cu un geamăt. De la uşi, de la cătuşe, de la gulere.

Între două răsuflări, faimoasa arenă a sclavilor, locul unde războinicii şi vrăjitoarele se luptau pentru bani, deveni un loc în care lupta se dădea acum pe viaţă şi pe moarte.

Măcelul lui Baile începuse.

34

Salut, vechi prieten! Salut, vechi prieten! Pe ritmul acestor cuvinte, Merik o urma pe Vivia sus, tot mai sus. Liniştea era întreruptă de gâfâieli şi de valurile care se spărgeau în depărtare, în vreme ce drumul le era luminat de ciupercile verzi.

Salut, vechi prieten!

Merik se opri. Pietrişul îi scârţâia sub cizme. Îşi scutură capul dintr-o parte în alta, picăturile de apă împroşcând podeaua de piatră.

Vivia îşi întoarse privirea, şuviţe din părul ei ud brăzdându-i fruntea.

— Merik… eşti rănit? Erau primele vorbe pe care i le adresa de când îl salvase din apă.

El nu-i răspunse. Nu era nimic de spus.

Salut, vechi prieten!

În Lejna, Merik îl *văzuse* pe Fratele lui de Fir *spintecat. Văzuse* vraja neagră punând stăpânire pe Kullen şi îl urmărise cum plecase în zbor ca să moară de unul singur. Oamenii nu revin din aşa ceva. Oamenii nu se întorc din morţi.

Numai că… ei o făcuseră. Ei o *făcuseră.* Garren Leeri, Serrit Linday…

Merik se scutură încă o dată. De data asta, cu şi mai multă putere. Aproape cu disperare – *picioare!* Simţea nişte picioare căţărându-se pe el. Se apucă cu mâinile de cap, de gât. Ceva se târa de-a lungul lui. Umbrele care puneau stăpânire pe el, întunericul care sălăşluia înăuntru…

Vivia îi dădu una peste umeri.

Merik sări înapoi, cu pumnii ridicaţi.

— Un păianjen! izbucni ea. Era un păianjen pe tine. Îi arătă cu degetul chestia păroasă, care acum se urca pe unul dintre pereţi.

Preţ de câteva clipe, Merik urmări cu privirea creatura, inima bătându-i ca un berbece în capul pieptului. *Umbre,*

întuneric. Păianjeni. Nimic din toate astea nu fusese adevărat. Fireşte că nu.

Se sili să încuviinţeze înspre soră-sa, semnalul că îşi putea continua drumul. Ea şovăi, depărtându-şi buzele ca şi cum ar mai fi vrut să spună ceva. Însă nu era nimic de spus, aşa că îşi drese glasul şi îşi reluă mersul.

Ajunseră la capătul tunelului. Vivia se căţără pe o scară din frânghii. Lumina se revărsa de undeva de sus, făcându-l pe Merik să se uite chiorâş la deschizătura pătrată de deasupra. Odată cu soarele, venea şi aer proaspăt, vânt proaspăt, *energie* proaspătă pentru căldura şi furia cu care se hrănise în ultimele zile.

Merik îl lăsă să vină. Îl lăsă să cadă asupra lui, întocmai tunetului dinaintea unei furtuni. Poate că întunericul sălăşluia înăuntrul său, însă *acum* putea măcar să se ridice deasupra.

Începu să urce, vântul învolburându-se deja sub el. Nu avea nevoie de scara de frânghii, aşa că trecu pe lângă ea. Urcă, până când fu scăldat în lumina zilei. Până când ieşi din tunel şi fu înconjurat de garduri vii şi iederă.

Frunzele foşneau, crengile trosneau. Vântul din propriul vârtej, precum şi cel dintr-o adiere mai întunecată se adunau deasupra lui. Merik zbură şi mai sus, scuturându-se de plante înainte să se lase în cele din urmă la pământ, lângă un iaz, a cărui apă împroşca la fiecare pală de vânt magic.

Era grădina mamei lui. Nu mai intrase aici de multă vreme. Acum era năpădită de buruieni şi de umbre unduitoare, salcia plângătoare înmuindu-şi iar şi iar crengile în apa iazului.

— Merik, eşti rănit, spuse Vivia.

Stătea în dreptul băncii de marmură, cu trupul înspre poartă, dar cu privirea îndreptată înapoi. Vântul sufla prin stufărişul din spatele ei, însă haina îmbibată de apă abia dacă se mişca.

Era într-adevăr sora lui cea care-i stătea acum dinainte? Merik o privi lung, însă nu văzu nimic din mândria ei. Nimic din forţa condescentă ori din temperamentul atât de

înfumurat al familiei Nihar.

De fapt, Merik o văzu pe mama sa.

Era o minciună. Un truc. La fel cum nici ce văzuse în subteran nu era Kullen.

— Stomacul tău, adăugă Vivia. Şi piciorul!

Merik îşi coborî privirea la gaura din cămaşă şi la cea din cracul pantalonilor. Prin ele se zăreau pete înnegrite, însângerate. Fusese lovit de săgeţile Bărbatului Spintecat; îşi amintea acum. Îşi apăsă rănile cu degetele, dar nu simţi nicio durere. Doar piele încreţită, care deja făcuse crustă.

— Sunt bine, spuse în cele din urmă. Mâinile îi căzură pe lângă corp. Dar Cam… Trebuie să…

Merik îşi pierdu glasul. Nu ştia deloc ce trebuia să facă. Era atât de derutat. Atât de lipsit de scop. Simţea că se scufundă sub valuri.

Cei sfinţi cădeau cel mai de sus.

Săptămâni în şir căutase dovezi cum că soră-sa fusese cea care-l omorâse. Săptămâni în şir îşi *dorise* să găsească dovezile, astfel încât să arate odată pentru totdeauna că felul în care conducea regatul era greşit şi că metoda lui Merik era cea corectă.

Însă adevărul era chiar în faţa ochilor lui, nu? Văzuse ceea ce voise să vadă, deşi, în cele mai îndepărtate unghere ale minţii lui, ştia că Vivia nu-i era duşman. Pur şi simplu avusese nevoie de cineva pe care să-l învinuiască pentru propriile nereuşite.

Duşmanul era el însuşi.

— Prietena ta, spuse Vivia, aducându-l înapoi în prezent. Fata aceea? Am trimis-o la Donjonul lui Pin. Putem să mergem şi noi acolo, numai că trebuie să le spun Forţelor Regale ce se întâmplă în subteran…

Îi pieri glasul, cute apărându-i deodată pe frunte. Se întoarse spre poartă, cu faţa la oraş.

Atunci, Merik auzi. O tobă de vânt, cântecul ei aproape pierzându-se pe deasupra furtunii întunecate ce se aduna deasupra, unde fulgerele izbucneau din inima unui vârtej.

O a doua tobă i se alătură, apoi o a treia, până când o sută de tobe de vânt răsunau de-a lungul Lovatsului. Mai

puternice decât vântul, mai puternice decât nebunia însăşi.

Debarcaderul de Nord a fost atacat, strigau în cadenţa lor. *Chemăm toţi soldaţii. Debarcaderul de Nord a fost atacat.*

Merik nici nu stătu pe gânduri. Trase în piept magia lui, vântul care să-l poarte în zbor cât mai iute şi mai departe.

Acesta se încolăci pe sub picioarele soră-sii, pe sub picioarele lui. Apoi, împreună, cei doi fraţi Nihar zburară către Debarcaderul de Nord. Grădinile se micşorară, făcând loc pământurilor care mişunau de oameni. Străzile din Lovats erau şi ele ticsite, arătând ca nişte şanţuri săpate de apă prin nisip, urmând să fie inundate de pârâiaşe.

Toată lumea fugea în aceeaşi direcţie. Cât mai departe de Debarcaderul de Nord, cât mai departe de fumul care se ridica – negru, înecăcios, nefiresc. Învăluise tot portul, lipsindu-l de orice detaliu. Un nor care să ardă totul în cale.

Şi totuşi, cu cât Merik şi Vivia se apropiau mai mult, cu atât Merik vedea mai bine pricina acelui fum – acelor flăcări negre, care se răspândeau cu repeziciune, cu miezul lor de un alb imaculat şi clocotitor.

Foc-de-mare.

Merik auzise poveşti despre flote întregi care fuseseră făcute scrum chiar pe creasta valurilor înspumate. Focul-de-mare mistuia totul în calea lui, iar apa nu făcea decât să-l răspândească şi mai repede. Propria lui corabie îi căzuse pradă – şi el îi căzuse pradă –, iar acum şi mai multe corăbii ardeau în flăcări. La fel şi docurile, şi clădirile care mărgineau debarcaderul.

Dacă furtuna care se învolbura deasupra lor avea în cele din urmă să izbucnească, nimic nu ar mai fi putut opri focul din a pune stăpânire pe oraş.

Merik îşi miji ochii, căznindu-se să vadă, prin tot fumul şi nebunia aceea, de unde trăgeau Forţele Regale. Se lăsă mai jos, Vivia făcând şi ea la fel în spatele lui. Apoi şi mai jos, până când zări o blocadă ce se forma la capătul Aleii Vulturului. Piatră şi nisip ce se ridicau sus, tot mai sus,

blocând râul. Blocând străzile.

Ţinând piept focului-de-mare.

Înainte ca Merik să ajungă la blocadă, auzi o şoaptă familiară prelingându-i-se pe gât. Ca o lesă trasă. Ca un laţ care se strângea.

Îşi încetini zborul, aruncându-şi privirea înapoi. Înspre ochiul furtunii. Înspre întunericul care-şi întindea tentaculele asupra oraşului.

Omul umbrelor.

— Ce-i? strigă Vivia peste vântvraja lui Merik.

Uniforma flutură pe lângă ea – acum uscată –, iar părul îi era împrăştiat în toate direcţiile. Se clătina în aer, încercând să se prindă de el.

— Omul umbrelor, îi răspunse Merik. Nu striga, căci nu era nevoie. Vivia văzuse deja, înţelesese.

Nu i se împotrivi lui atunci când o lăsă şi mai jos – şi mai iute, tot mai iute, fumul năvălindu-le în faţă – doar ca s-o coboare în dreptul blocadei.

Şi nu spuse nimic nici când Merik, în loc să vină lângă ea, se ridică înapoi în zbor, pe o adiere puternică, fierbinte de vânt, care-l purtă spre acoperişuri.

Începuse să plouă.

Vivia se prăbuşi la pământ. O undă de şoc îi străbătu călcâiele, gleznele, genunchii. Aproape căzu, însă soldaţii erau acolo s-o prindă, s-o ajute să se ridice. Apoi i-l arătară pe cel care era la conducere.

Vizerul Sotar.

Tatăl lui Stix trona deasupra tuturor, strigându-le comenzi Vrăjitorilor de Vânt care se înşiruiseră în spatele blocadei.

— Trebuie să menţinem pietrele uscate! Să ţinem fumul departe!

Zărind-o pe Vivia, se grăbi înspre ea. Ploaia îmbâcsită de fum îi lasă dâre lungi pe faţă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi porunci Vivia, în vreme ce soldaţii şi civilii treceau în goană pe lângă ei, cărând pietre şi cărămizi pentru baricadă.

Şi mai duceau şi trupuri omeneşti. Unele erau încă vii şi ţipau, însă cele mai multe erau carbonizate, de nerecunoscut.

— Vrăjitoarele noastre de Voce au primit veşti de la Saldonica! strigă Sotar, că o corabie cu Ochi-Răi şi foc-de-mare se îndreaptă încoace. Am oprit numaidecât circulaţia pe râu, numai că a fost prea târziu. Arătă cu degetul locul unde râul se vărsa în Debarcaderul de Nord. Corabia era deja aici, iar când am încercat să ne urcăm la bord pentru control, afară a ieşit un furtun, care a început să împroaşte cu foc-de-mare.

— Ce corabie? vru Vivia să ştie, nevoită să ridice şi mai mult vocea. Nevoită să-şi acopere nasul cu mâna din pricina fumului. Cum a trecut de Santinele?

— Era una dintre corăbiile noastre, înălţimea Ta! o navă de război cu două catarge. Chiar înălţimea Ta i-a dat girul.

Vivia se trase înapoi.

— Eu i-am dat girul? N-am… *Vai,* dar o făcuse. O corabie cu două catarge de-a Vulpilor. O corabie de-a Vulpilor care fusese dată dispărută din Saldonica.

— Se îndreaptă chiar acum înspre podul-de-apă! continuă Sotar. Ne temem că vrea să ajungă la baraj, dar nu am reuşit s-o oprim! Niciunul dintre Vrăjitorii Vântului trimis acolo nu s-a mai întors.

Vivia încuviinţă din cap. Ploaia, fumul, căldura, zgomotul – toate deveniseră acum un bâzâit monoton pe fundal.

Fără regrete, încerca să-şi spună în sinea ei. *Mergi înainte.* Trebuie să fie o soluţie. Un mijloc prin care corabia să fie oprită înainte să ajungă la baraj. Şi totuşi…

O fracţiune de clipă înăbuşitoare, lumea din jurul ei se prefăcu într-un peisaj tulbure, sufocat de limbile flăcărilor negre. Se strânse grămadă. Dalele de piatră de pe Aleea Vulturului îi tremurară dinaintea ochilor.

Însă *avea* regrete. Mii de regrete, iar povara lor era prea mare ca să poată merge înainte. Ea era corabia care nu putea să pornească la drum, căci ancora ei – *miile* de ancore – o ţintuiau de fundul mării.

— Înălţimea Ta! Sotar veni în dreptul ei, spunându-i

ceva. Încercând s-o ridice. Însă ea nu-l auzi, nu-i păsa.

Încă de la moartea mamei ei, Vivia încercase să fie ceva ce nu era. Purtase mască după mască, sperând ca una dintre ele să prindă rădăcini. Sperând ca *una* dintre ele să-i umple golul pe care-l simţea înăuntru.

În schimb, regretele crescuseră şi se adunaseră şi se umflaseră. Îi hrăniseră acel gol până când prezenţa lui nu mai putu fi tăgăduită.

Iar acum… Acum iată ce făcuse Vivia. Focul ăsta, moartea asta erau numai din cauza ei. Ea începuse treaba cu Vulpile. Ea furase armele care-i îngăduiseră flotei ei să-şi ia nasul la purtare.

Şi tot ea, Vivia Nihar, îşi lăsase fratele să moară. Nu mai putea fugi de adevăr. La fel cum nu mai putea fugi acum de flăcări.

— Aduceţi un vindecător pentru Înălţimea Sa! strigă Sotar. Încercă încă o dată s-o ridice, însă Vivia se împotrivi. Era ţintuită locului. Înţepenită.

Asta până când îl auzi spunând:

— L-am pierdut deja pe prinţul Merik! Nu ne permitem s-o pierdem şi pe prinţesă. Duceţi-o la adăpost!

Prinţul Merik. Numele se strecură în conştiinţa Viviei, se aşternu peste inima ei şi îi linişti muşchii. Căci ei nu-şi pierduseră prinţul, iar Vivia *nu-şi* pierduse fratele.

Singurul căruia îi curgea clocotitor prin vene adevăratul sânge al familiei Nihar era încă în viaţă şi se lupta, căci Merik nu putea sta locului mai mult decât putea ea. Asta era totuşi adevărat şi măcar în privinţa asta Vivia *semăna* cu tatăl ei. *Semăna* cu Merik.

Iată, deci, cine era ea în realitate. Era împărţită fix pe din două. O jumătate moştenise puterea tatălui ei şi ambiţia acestuia, cealaltă jumătate, inima miloasă şi dragostea mamei ei pentru Nubrevna.

În adâncul sufletului ei, era acum sigură de toate astea şi ştia exact ce avea de făcut. Venise momentul să fie cea care trebuia să fi fost în tot acest timp.

Se îndreptă de spate, eliberându-se din strânsoarea lui Sotar şi, într-o izbucnire de viteză, Vivia ţâşni spre

blocadă. La stânga, era o deschizătură printre pietre. Putea să se strecoare pe acolo. Putea să ajungă la debarcader. Putea să *ajungă* la corabie înainte ca focul-de-mare şi furia să apuce să se mai răspândească.

Sotar strigă după ea să se oprească.

— Focul o să vă ucidă!

Fireşte că avea s-o ucidă. Vivia ştia că o aştepta moartea pe podul-de-apă. Flăcările negre, nefireşti aveau să-i atingă pielea şi s-o ardă, nesătule, până la os.

Însă mai ştia şi că nu putea să lase toate miile de oameni – oamenii ei – să moară. Dacă barajul avea să cedeze, focul-de-mare s-ar fi răspândit şi mai mult. Mai întâi, oraşul ar fi ars din temelii, ca mai apoi să fie înghiţit de ape.

Vivia se aruncă iute cu capul înainte în mare. Înotă prin fum şi foc, până când se afundă destul de mult ca muşcătura focului-de-mare să n-o mai poată prinde din urmă.

Iar apoi înotă cât de iute o purta magia spre podul-de-apă din nord.

35

Inima lui Iseult nu bătuse nicicând mai iute.

Mai mult ca sigur că şi cei din jur o puteau auzi. Mai mult ca sigur că o vedeau pulsându-i în piept, bătaie după bătaie.

Era înconjurată de doisprezece bărbaţi. Nouă de pe ţărm, trei din copaci. Unul îşi aruncase cizma la câţiva metri depărtare, iar un sunet ca de oţel trecut pe tocilă zgârie urechile lui Iseult. Îşi ascuţea cuţitul.

Ea îşi răsfirase părul şi îşi ridicase gulerul pe cât putuse mai bine ca să-şi acopere cât mai mult din pielea-i palidă. Însă nu putea ţine muştele la distanţă. Îi umblau pe urechi şi pe mâini. Chiar şi pe gât în jos, intrându-i pe sub pelerină.

Nu mişca. Iar de respirat, respira cât mai uşor posibil, pe gura întredeschisă.

Bărbaţii aşteptau în tăcere. Ultimul dintre ei li se alătură în sfârşit. Chiar şi cu ochii închişi, Iseult simţi că Firele lui erau de un cenuşiu intens şi roşu-aprins. Un Vrăjitor al Focului. El era cel de la conducere, căci, de cum se apropie, Firele celorlalţi se colorară în verdele-muşchi al supunerii.

Vrăjitorul Focului călcă cu paşi grei printre cadavre.

— Copilul e la ei!

— La Ochi-Răi? întrebă bărbatul a cărui cizmă era pe aproape.

Se aplecă şi mai mult faţă de cum stătea; oasele îi trosniră.

— Cine mai e pe-aici?

Căldura ieşea din gura Vrăjitorului de Foc, ca şi cum fiecare cuvânt pe care îl rostea era învăluit în foc. Firele lui luceau ca nişte tentacule portocalii de foc, semn că îşi folosea magia.

— Am crezut, spuse atunci un al treilea bărbat, cu un accent puternic, că Ragnor ne-a spus doar *nouă* despre copil.

— Evident că Ragnor a minţit. Vrăjitorul Focului veni şi mai aproape. Iseult îi simţea Firele, îi auzea răsuflarea pe când amuşina printre cadavre, întocmai ca un câine de vânătoare.

Inima îi bubuia acum şi începuse să tremure de-a binelea. *Te rog, nu veni aici! Te rog, nu veni aici!*

— Poate că Ochi-Răi nu ştiu ce am găsit noi, vorbi iarăşi primul. Poate că au luat-o din întâmplare.

— Şi au ucis şapte de-ai noştri ca să pună mâna pe ea?

Bufnicioara, îşi dădu seama Iseult – după care îi veni aproape imediat un alt gând: *Aeduan a ucis şapte bărbaţi.*

Vrăjitorul Focului se apropie şi mai mult. Găsise ceva pe placul lui. Firele îi pâlpâiau de dorinţă şi curiozitate.

Apoi focul se stinse şi căldura se năpusti pe Iseult.

Bărbatul cu cizma se dădu înapoi, înjurând printre dinţi.

Vrăjitorul Focului nu făcu decât să izbucnească în râs, un miros de păr ars furişându-se în nările lui Iseult. Bărbatul dăduse foc cadavrelor.

— Opreşte-te! îi spuse cel cu cizma, Firele devenindu-i bej de repulsie. Ochi-Răi o să vadă fumul.

— Şi ce contează? replică Vrăjitorul Focului.

Deşi bătu din palme, iar focul se stinse. Numai mirosul şi ecoul vorbelor lui rămaseră în urmă.

— Am putea să le luăm corăbiile. Şi caii. Ba chiar şi Saldonica, dacă atacăm acum. Toţi deodată, câtă vreme Ochi-Răi nu se aşteaptă.

La auzul acelor cuvinte, fiecare set de Fire din zonă se colorară în nuanţe violet. Toţi voiau să pună mâna pe ce aveau Ochi-Răi.

— Şi cum rămâne cu Ragnor? întrebă o voce nouă. Cum rămâne cu fetiţa?

— O să luăm şi fetiţa şi o s-o vindem. Dacă magia ei este atât de preţioasă de o vrea Ragnor, cu siguranţă că o s-o mai vrea şi altcineva.

Un alt fior de încuviinţare le străbătu Firele. Şi totuşi, deşi bărbaţii continuară să vorbească, Iseult nu-i mai auzi. Nu mai putea să-i asculte, căci Vrăjitorul Focului se apropia acum de ea.

Lumea întreagă se limita la cizmele lui care veneau din partea stângă. Un pas, doi.

Iată-l ajuns în dreptul ei. O călcă pe braţ, iar mintea îi fu inundată de alb. Plămânii stăteau să-i plesnească. Nu putea să respire, nu putea să se mişte, nu putea să gândească. Muşchii îi urlau de dorinţa de a-şi deschide ochii.

Vrăjitorul Focului îngenunche – mai degrabă îl *simţi* că îngenunchează, căci Iseult nu-l putea vedea. Nu se putea uita cum genunchiul lui îi intră în cot, îndoindu-i încheietura într-un chip atât de nefiresc.

Îi auzea fiecare răsuflare. Răsuflări grele, care miroseau a fum şi a mortăciuni. Şi mai aproape. Veni şi mai aproape, degetele lui întinzându-se după mantia ei de salamandră…

Un corn răsună prin aer. Puternic, răscolitor, purtător al poftei de sânge.

Ca unul, Firele din jurul lui Iseult se făcură turcoaz de uimire. Apoi deveniră crem de nedumerire. Atât de iute, încât aproape că nici nu observă înainte să se coloreze în roşul sângeriu al furiei.

Se auzi apoi o salvă de tun – două.

Vrăjitorul Focului dădu drumul mantiei lui Iseult şi se ridică în picioare. Bombănind şi cu limbile de foc aproape năpustindu-se asupra ei. Totuşi, ea nu se clinti din loc.

Nu până când el nu se depărtă, până când nu se alătură celorlalţi, strigându-şi furia în înalturi.

De cum plecară bărbaţii – de cum Iseult ştiu că Firele se îndepărtaseră suficient de mult cât să n-o mai vadă – se căzni să se ridice.

Pelerina de salamandră era neatinsă, însă pantalonii îi fuseseră pârliţi până la genunchi. Deja se ivea pe sub ei un petic de piele lucioasă, acoperită de băşici dureroase. Dar era în viaţă.

S-o binecuvânteze Mama Lună, era în *viaţă!*

Preţ de câteva clipe, Iseult şovăi. Pe jumătate în picioare, pe jumătate ghemuită pe vine, lângă un cadavru înnegrit care încă scotea fum.

Trebuia să fugă. Acum. Înainte să izbucnească o bătălie

în toată regula. Dar încotro – asta era întrebarea. Deşi ştia ce voia să aleagă, ce ar fi trebuit să aleagă, dorinţele şi nevoile ei nu mai coincideau deloc.

Iseult îşi duse mâna la Piatra de Fir. Îi lăsase semn în capul pieptului, la fel cum îi lăsase şi talerul de argint de lângă ea. Iseult le strânse în pumn pe amândouă, până când i se albiră degetele. Logica ei de Vrăjitoare a Firului îi spunea să meargă pe un drum. Să se grăbească, să fugă, să lase în urmă ce avea să vină. Şi inima ei tânjea să o apuce pe acelaşi drum – Firele care legau se întindeau spre sud.

Însă era vorba doar despre jumătate din inima ei. Cealaltă jumătate… îşi dorea să meargă spre nord. Pe drumul nesăbuinţei. Pe care supravieţuirea părea imposibilă.

Şi mai multe salve de tun se auziră bubuind în depărtare. Fumul se ridica în văzduh. Bătălia începuse, iar curând avea să ajungă acolo unde ar fi trebuit să fie Aeduan şi Bufnicioara. Dacă Iseult s-ar fi dus spre sud, ar fi putut să lase toate astea în urma ei.

Însă atunci, pe când stătea acolo, chinuită de nehotărâre, fu copleşită de propria magie. De un vârtej de Fire puternice, învăpăiate. Se întindea fierbinte spre cer, gata să mistuie pădurea.

În acel moment, Iseult ştiu ce are de făcut. Logica nu mai conta, nici pragmatismul tipic unei Vrăjitoare a Firului, şi nici măcar cele două jumătăţi ale inimii ei.

Conta doar să facă ce trebuia.

Aşa că îşi alese calea şi o luă la fugă.

Aeduan o ducea în spate pe Bufnicioară. Ea sălta în ritmul mersului, frica sa fiind aproape palpabilă.

Însă, întocmai ca tiza ei, Bufnicioara era o luptătoare. Se ţinea strâns şi nici nu se plânse măcar o dată de pasul iute al lui Aeduan. Sângele lui, însufleţit de magie, îl purta la o viteză pe care nimeni nu putea s-o întreacă. Pe care nimeni nu putea s-o oprească.

Or, cel puţin, asta spera. Aeduan nu mai fusese niciodată

nevoit să gonească astfel, având şi pe altcineva de care să aibă grijă.

Mugetul prelung al unui corn despică aerul. *A-uuuuu!*

În depărtare, focul izbucni, un adevărat infern provocat de magie.

Vrăjitorul Focului. Aeduan nu ştia dacă era acelaşi din urmă cu o zi, însă nici nu conta. Un pârjol grozav, un zid de căldură şi foc, venea înspre ei. Nu trebuia să-i ajungă.

Iată şi caii, traversând pădurea cu Ochi-Răi pe spinarea lor. Şeile străluceau de culoare – palpitânde şi orbitoare pe fundalul negurii cenuşii care acum se aşternea printre copaci.

Aeduan o luă pe Bufnicioară din cârcă şi o lăsă pe pământ. O săgeată îi intră în spate, iar el se împletici înainte, aplecându-şi trupul peste copilă.

Însă pe ea n-o nimeri, iar asta, îşi spuse Aeduan, era un lucru bun.

O trase pe fetiţă mai aproape, protejând-o, în vreme ce el îşi evalua durerile şi rănile. O *coastă ruptă. Plămânul stâng străpuns. Inima străpunsă.*

Rana de la inimă avea să fie o problemă – *asta* avea să-l încetinească. Fiindcă, dacă sângele nu-i curgea cu uşurinţă prin vene, Aeduan nu putea să-şi folosească magia la capacitate maximă. Avea să-l încetinească, avea să-l slăbească.

Îl lovi o a doua săgeată. Drept în ceafă. Sângele ţâşni cu putere.

Întotdeauna. Întotdeauna se lăsa cu sânge pe oriunde se ducea Aeduan.

Focul era şi mai aproape de-acum. Fumul îi intra în gâtlej, în ochi, făcându-i să lăcrimeze, iar stejarii, călăreţii, soldaţii care dădeau năvală din cealaltă parte – toate astea păreau să se contopească şi să se piardă într-o ceaţă.

Fugi, copilul meu, fugi!

Râul. Dacă Aeduan ar fi reuşit s-o ducă pe Bufnicioară la Amonra, atunci poate că ar fi izbutit să scape de furtuna de foc ce se înteţea din ce în ce.

Se ridică, smulgându-şi săgeata din ceafă. Voci şi

mirosuri de sânge îl izbiră din toate părţile. Căprioarele, veveriţele şi cârtiţele fugeau care încotro.

Fără un cuvânt, Aeduan o ridică pe Bufnicioară pe un umăr şi îşi reluă sprintul. Şi un cerb o luase la goană, iar Aeduan se forţă să ţină pasul cu el. Să-l urmeze printre copaci.

Nu se uită nicio clipă spre umăr, să vadă ce face Bufnicioară. Ar fi însemnat să-şi întindă gâtul, şi pur şi simplu nu era timp pentru aşa ceva. Nu când trebuia să nu rateze un pas ca să se poată îndepărta cât mai mult de foc. Nu când atenţia lui era concentrată toată ca să n-o scape pe Bufnicioară.

În cele din urmă, el, copila şi cerbul lăsară în urmă vuietul îndepărtat al flăcărilor. Acesta fu însă înlocuit de iureşul săbiilor. Un miros de sânge ajunse la nările lui Aeduan. Războiul poposise încă o dată pe Ţinuturile Disputate.

Aeduan nu încetini. Dimpotrivă, îşi iuţi pasul. Bufnicioară se bătea de el, însă o ţinea strâns – pe amândoi.

Înainte, şirul copacilor se sfârşea, lăsând loc râului, care aproape că nu se mai vedea de corăbiile în flăcări şi de tunurile care trăgeau.

Cerbul ajunse la capătul pădurii.

O ploaie de săgeţi se abătu asupra lui. Animalul mugi, iar sângele începu să curgă.

Aeduan abia dacă avu timp să se oprească. Să se întoarcă înainte ca şi mai multe săgeţi să se năpustească spre el, şuierându-i pe la ureche. Două se opriră în braţul său stâng, însă el se răsuci, lăsând-o jos pe Bufnicioară.

Nicio săgeată nu o nimeri pe copilă. Era teafără, era teafără.

Însă nu şi Aeduan. Prea multe răni; prea mult sânge ţâşnea din el; prea mult fum îi îneca plămânii. Ba, mai rău de-atât, ajunsese la râu şi nu vedea nicio cale pe unde să-l traverseze.

Fugi, copilul meu, fugi!

Aeduan o trase pe Bufnicioară înapoi printre copaci.

Prea tare o smucise însă: copila se împiedică şi căzu.

Ochii ei, cuprinşi de panică şi înecaţi de lacrimi, îl căutau pe Aeduan. Prea multă groază se citea în ei, prea multă nedumerire şi încredere.

Pământul se cutremură, mişcându-se aproape în ritm cu răsuflările gâfâite ale Bufnicioarei. Atât de brusc, atât de nefiresc – tremurul îi făcu picioarele să cedeze. Aeduan se prăbuşi, rostogolindu-se din pădure până pe malul râului.

Săgeţile se asmuţiră asupra lui, una după alta.

Se întoarse spre fetiţă, sperând să-i poată spune să fugă, să se ascundă, întocmai cum făcuse şi mama lui cu atâţia ani în urmă. Însă fu prea încet. Unul de la Ochi-Răi călare o înhăţase deja. Acesta îşi întoarse apoi calul, pierzându-se în galop printre copacii fumegânzi.

Aeduan încercă să se târască după ei. Pământul încă se cutremura, o mie de replici care-i adânceau fiecare săgeată şi mai mult în carne. Nu putea să le scoată, altminteri corpul lui ar fi început să se vindece cu toată puterea rămasă, iar dacă ar fi făcut asta, şi-ar fi pierdut cunoştinţa.

Se înecă. Sânge îi izbucni pe gură. Vederea i se înceţoşă, întunericul îi cuprinse colţul ochilor.

Adulmecă aerul, aproape cu disperare, după mirosul sângelui Bufnicioarei. Ori după al bărbatului care o luase, însă Aeduan era mult prea slăbit şi nu-i mai rămăsese nicio fărâmă de magie. Totuşi, simţi vag căldura care se apropia.

Bufnicioara fusese dusă într-acolo, aşa că tot pe acolo avea să meargă şi el.

Asta, până când o siluetă îi tăie calea.

La început, crezu că e doar în închipuirea lui. Că epuizarea şi fumul îi jucau o festă, făcând să-i apară dinaintea ochilor umbre negre care alergau printre copacii în flăcări.

Însă silueta se depărtă de foc. Îşi ridică mâinile în aer şi, de fiecare dată când îşi răsucea încheieturile, izbucnea un foc nou. Copacii, tufele, până şi păsările – toate erau prinse în încleştarea flăcărilor aducătoare de moarte.

Aeduan ştia că ar trebui să-l ocolească, însă nu avea pe

unde. Pădurea ardea; era prins la mijloc.

Vrăjitorul Focului se întoarse ca să ardă un mesteacăn, iar privirea – care-i scăpăra precum tăciunii aprinşi – îi căzu pe Aeduan.

Bărbatul zâmbi, o strălucire albă într-o lume de flăcări, iar Aeduan îl recunoscu. Era acelaşi de mai devreme. Acel Vrăjitor al Focului care încercase să-l omoare.

De îndată ce fu sigur de asta, muşchii îi fură cuprinşi de un nou avânt de energie. Fumul se învolbură şi focul cântă, găsea în ele destulă forţă cât să se repeadă înainte. Dacă ar fi putut să-l ucidă pe bărbatul ăsta, poate că ar fi pus capăt şi focului. Din trei paşi impulsionaţi de magie, Aeduan ajunse în dreptul Vrăjitorului Focului. Îşi scoase sabia din teacă.

Vrăjitorul îşi deschise gura şi începu să scuipe foc.

Aeduan abia avu timp să se dea înspre stânga, înainte ca vârtejul să treacă chiar pe lângă el. Vuia atât de tare, încât înghiţi toate celelalte sunete. Atât de fierbinte, încât amorţi toate celelalte simţuri.

Aeduan se răsuci. Sabia lui nimeri numai foc, iar văpăile izbucneau chiar sub tălpile lui. Scânteile şi fumul îl orbeau. *Fugi, copilul meu, fugi!*

Se întoarse spre stânga. Şi mai mult foc. Se răsuci spre dreapta. Flăcări nesfârşite. Vru să facă iute cale-ntoarsă, însă nu dădu decât de piatră. *De coloanele din defileu.* Nicio scăpare.

Aeduan se întoarse cu faţa spre Vrăjitorul Focului, care încă avea zâmbetul acela blestemat pe chip. Răutăcios şi satisfăcut.

Deci aşa am să mor. Aeduan nu se gândise niciodată că avea să piară în foc. Decapitat, poate. De bătrâneţe, destul de probabil. Dar nu în foc – nu când scăpase cu viaţă dintr-o asemenea încercare în urmă cu atâţia ani.

Lumea din jurul lui se cutremură şi se înceţoşă. Totuşi, pregătirea pe care o avea puse stăpânire pe el. Cu mâna liberă, verifică dacă cingătoarea era la locul ei. Dacă pumnalele erau la îndemână.

Apoi îşi luă poziţia de atac, căci poate că sângele lui

Aeduan avea să ardă, dar nu şi sufletul său.

Vrăjitorul Focului îşi ridică mâna pentru o ultimă lovitură. În ciuda fumului, Aeduan mirosi atacul cum se aduna în venele bărbatului. Muşchii săi se crispară, aşteptând momentul perfect ca să se dezlănţuie. Era nevoit să treacă direct prin flăcări, dacă voia să ajungă la gâtul bărbatului.

Însă atacul nu mai veni. În timp ce Aeduan stătea acolo, pe poziţii şi gata de asalt, umbre începură să ia focul prin învăluire. La început, crezu că erau nori – o furtună –, însă, cu cât privi mai mult, cu atât îşi dădu seama că umbrele veneau chiar de la Vrăjitorul Focului.

Brăzdau întregul corp al bărbatului, nişte pârâiaşe de întuneric. Începu să se zbată, să urle. Se apucă de braţele care i se înnegreau şi supurau. Le zgârie. Înfigându-şi unghiile în carne.

Vraja de spintecare, îşi dădu seama Aeduan şi, pe când gândul îi răsări în minte, Vrăjitorul Focului se linişti. Ochii i se înnegriră complet. Flăcările din jurul lui se stinseră una câte una.

O siluetă în alb apăru în spatele Vrăjitorului Focului. Mergea apăsat, cu mâinile înainte şi cu ochii daţi peste cap. Masca împotriva focului prinsă la mantia de salamandră îi acoperea jumătate din faţă. Sprâncenele îi erau ascunse sub un strat de cenuşă.

Aeduan nu ştia cum ajunsese Vrăjitoarea Firului aici. Şi nu ştia nici de ce. Ştia doar că nu putea să-şi dezlipească privirea.

Vrăjitoarea Firului înainta cu paşi egali înspre Vrăjitorul Focului. El ajunsese de-acum un monstru spintecat pe deplin şi totuşi, când se smuci şi mârâi la Iseult, fata nu se sperie. Nu avu nicio reacţie.

În schimb, îşi dădu jos masca şi, deschizând gura larg… muşcă aerul cu dinţii.

Vrăjitorul Focului se prăbuşi la pământ. Mort.

36

Vivia se ridică la suprafaţa apei după ce parcurse jumătate din drum până la podul-de-apă. Aici focul-de-mare nu mai răzbătea. Nu trecea nicio corabie şi se urcă pe creasta unui val stârnit de propria magie.

Chiar şi prin învălmăşeala propriilor ape, Vivia recunoscu nava de război a Vulpilor.

O fierbinţeală îi izbucni în piept la gândul că Ochi-Răi erau la bord. O senzaţie înţepătoare, care îi apăsa venele, pielea, plămânii.

Furia familiei Nihar.

În sfârşit, o cuprinsese şi pe ea. În sfârşit, putea să-şi dezlănţuie mânia sălbatică moştenită de la tatăl său, putea să-şi accepte forţa copleşitoare ce-i mistuia toată frica.

Vivia ţâşni afară din apă, furia curgându-i prin vene suficient cât s-o propulseze în înalturi. Marinarii o zăriră. Arătară spre ea, cu gura căscată, în vreme ce alţi marinari se pregăteau să se apere.

Însă erau prea înceţi, iar Vivia prea furioasă. Se repezi spre puntea corabiei. Îşi încleştă pumnii din aer, lovind valurile. Bărbaţii se dădură înapoi. Intrau unii într-alţii, se aruncau în apă, iar unul dintre ei nimeri drept într-o sabie pe care încercase – prea târziu – s-o scoată din teacă.

Vivia coborî atunci pe punte, lemnul plesnind sub genunchii săi, pe când se lăsa jos. Ridică mâna stângă şi, dintr-o singură şfichiuire, un val mătură şi mai mulţi bărbaţi, aruncându-i peste bord. O ridică pe dreapta şi cioburi de apă tăiară în carne. Despicară gături.

Sângele, fierbinte şi glorios, ţâşni, mânjind pielea Viviei.

Ea abia dacă băgă de seamă, atenţia sa fiind deja îndreptată asupra furtunului de la pupa. Era prima oară când vedea foc-de-mare, şi totuşi îi recunoscu sursa. Un tub uriaş din piele, gros cât un trunchi de copac, pompa răşină sub punte. Capătul lui fusese modelat sub forma unui tun, care putea fi răsucit astfel încât să fie îndreptat după nevoie.

O sabie îi şuieră pe deasupra capului. Ea se lăsă în jos. Prea încet. Oţelul îi muşcă din umărul stâng, înghiţind piele, o bucată din haină şi sânge. Căldura – îndepărtată şi fără însemnătate – îi cuprinse braţul. Însă Vivia ajunsese lângă furtun, iar marinarilor nu le mai rămăseseră nimic de făcut. Îşi ridică mâna stângă în aer, plimbând-o prin jur şi îndreptând-o spre puntea principală. Se opri în dreptul vinciului furtunului…

— Opreşte-te! Opreşte-te!

O siluetă veni şchiopătând spre ea, dând din mâini, cu roba fluturându-i în urmă.

Serrit Linday.

Vivia se opri, şocul înţepenindu-i mâna. *Aici* se ascundea vinovatul din Nubrevna, *aici* o conduseseră învălmăşeala de informaţii primite de la spionii ei. Linday era în cârdăşie cu Ochi-Răi, care era în cârdăşie cu Cei Nouă – şi *el* era cel care încercase să-l omoare pe Merik.

Vivia nu ştia cum, nu ştia de ce, însă nu putea să nege ce se afla chiar dinaintea ei. Totul, absolut totul ducea înapoi la Serrit Linday.

— Rămâi pe loc! îi ordonă Vivia.

Linday se opri. Roba îi era sfâşiată, faţa-mânjită de negru. Cenuşă, presupuse Vivia, doar că negreala părea să se mişte. Să se învârtă în loc şi să şerpuiască.

— Dacă dai drumul focului-de-mare, îi strigă Linday, miile de oale cu foc de sub punte o să sară în aer. O să murim şi tu, şi eu.

Vivia nu se putu abţine. Izbucni în râs. Un sunet sec, hodorogit.

— De ce eşti aici, Serrit? Nu ţi-a ajuns că ne-ai dat pe mâna Puriştilor?

Chipul i se schimonosi. Întunericul îi pulsa pe sub piele. Preţ de câteva clipe, gâtul îi palpita de-ai fi zis că urma să se sufoce.

În tot acest timp, corabia o ţinea înainte spre baraj. Valea înnegurată de mai jos, verde şi plină de viaţă, fu lăsată în urmă.

În cele din urmă, Linday îngăimă:

— Nu am vrut să trădez Nubrevna. Ragnor mi-a promis tronul, zise, iar apoi îi pieri glasul şi se aplecă în faţă, răpus de tuse.

Ceva negru ca smoala începu să-i curgă din gură. Umbrele de pe piele se învârteau acum şi mai iute. Bolboroseau uşor, întocmai ca la Spintecaţi.

Vivia se depărtă de furtună şi făcu trei paşi înspre vizerul pe care îl plăcea cel mai puţin. Marinarii se adunară, gata să atace, însă Linday le spuse printre gâlgâielile de smoală:

— Daţi-vă înapoi!

— Ce ţi se întâmplă? întrebă Vivia. Faci cumva vreo vrajă de spintecare?

Linday tuşi de trei ori, dându-şi capul peste cap, ochii strălucindu-i. Când vorbi din nou, vocea îi era mieroasă. Apăsată.

— Morţii nu pot face vrăji de spintecare, prinţesă. Nu tocmai, căci morţii… Firele lor sunt deja făcute fărâme. Eu nu fac decât să le culeg înainte să se chircească de tot.

— Cine o face? Ce *eşti* tu?

Întrebarea fusese pusă atât de uşor, încât aproape se pierdu în briza care sufla peste poduri, în bubuitul îndepărtat al furtunii şi a focului-de-mare din spate.

Însă Linday – sau cel care îl controla – o auzi fără nicio problemă.

— Eu sunt cel de care ar trebui să te temi, prinţesă, căci, de îndată ce barajul cedează şi tot oraşul moare, eu voi fi cel care va pune stăpânire pe tot. Inclusiv pe Fântâna pe care familia ta a ascuns-o cu atâtea veacuri în urmă.

La auzul acelor cuvinte, lumea din jur păru să se prefacă într-o formă ciudată, molcomă. O sută de gânduri năvăliră deodată. O sută de detalii care ieşeau acum în evidenţă.

Barajul trona deasupra cu crăpătura lui uriaşă, neobişnuit de tăcut. Neobişnuit de calm. Pescăruşii dădeau târcoale, iar un uliu fu prins în curenţii de aer care suflau de-a lungul podului. Briza mângâia pielea Viviei, iar marinarii scrutau cerul, ca şi cum aşteptau ceva.

Sau pe cineva.

Cu o mişcare greoaie, peisajul amestecându-se ca vopselele proaspete în bătaia ploii, Vivia aruncă o privire în spate. Spre Lovats, de unde negrul se ridica în coloane reţinute. Deja mai subţiri decât atunci când plecase Vivia.

Şi furtuna se îndepărta. Nu mai ploua, nu mai fulgera. Numai norii negri şi învolburaţi se ridicau dintre ziduri, precum veninul supt dintr-o rană.

Lovats avea să scape cu viaţă, însă Vivia nu putea salva barajul de la distrugere. *Dacă* ar fi putut în schimb să facă nava să nu mai înainteze. Deşi nu ştia dacă magia podurilor-de-apă avea să ţină, simţea că urmările unei văi inundate erau de preferat celor unui oraş inundat.

Întoarse capul spre stânga. Privi lung la peticele de pământ ce se întindeau până departe. Aceeaşi privelişte pe care o văzuse şi mama ei înainte să-şi ia rămas-bun de la viaţă.

Era chiar o ultimă imagine frumoasă, decise Vivia.

Cu gândul acesta în minte, timpul se derulă înainte. Lumea îşi reluă cursul, iar Vivia se repezi la furtunul care acţiona focul-de-mare. Apucă vinciul de fier şi trase. Răşina lucioasă începu să-i curgă prin capăt. Un adevărat şuvoi ţâşni cu putere, împroşcând podeaua, catargul, velele.

Focul izbucni. Negru şi alb, şi răspândindu-se cu prea mare repeziciune ca să-l poţi evita.

Marinarii care mai rămăseseră o luară la fugă. Dar nu şi Linday. El rămase pe loc, lăsând focul să-l cuprindă, chiar în timp ce trupul i se aprindea ca o torţă. Chiar în timp ce ardea, şi ardea, şi ardea.

Vivia se întoarse spre balustradă şi sări. Se scufundă în valuri şi înotă, magia ei purtând-o înapoi către Lovats.

Prea încet, însă – înainta prea încet.

Corabia sări în aer. Fu lovită de o explozie de energie, care o azvârli la suprafaţa apei. Abia apoi veni şi sunetul, însă ea era deja în aer. Era deja departe.

Pe când trupul ei se depărta de podul-de-apă, iar valea apăru dinaintea ochilor ei, pătată de umbre şi de flăcări, Vivia nu putu decât să zâmbească. Fiindcă, deşi căderea

avea să-i aducă moartea, cel puţin podul-de-apă rezistase.

Şi la fel şi barajul.

Lui Safi îi venea să spargă ceva. Să spargă, să sfâşie, să dea cu pumnii, să distrugă.

Şi poate după, lumea avea să capete un sens.

Căci nu era posibil ca Merik Nihar să fie mort. Adevărul îi răsuna pe dinăuntru odată cu bătăile inimii. Odată cu paşii care o purtau nesiguri înainte.

Sclavii goneau pe lângă ea din toate părţile. Trecuse multă vreme de când nu-şi mai folosiseră mâinile şi picioarele. Magia lor era gata să se dezlănţuie. Treceau ţipând, fugind, flămânzi. La dreapta, izbucniri de foc. La stânga, şfichiuiri de vânt; pietrele îi scrâşneau sub tălpi. O învălmăşeală de culoare şi violenţă, de foame şi libertate, toate adevărate, adevărate, *adevărate.* Sclavii se buluceau în tunel, în cavernele care semănau perfect una cu cealaltă. Nu aveai cum să-ţi dai seama care veneau şi care plecau.

Nişte degete o apucară pe Safi de cot. Ea îşi înălţă sabia… însă nu era decât Lev, cu ochii ei mari şi cu cicatricile întinse la maximum.

— Unde este împărăteasa?

Safi nu ştia, aşa că nu răspunse.

— Trebuie să plecăm, continuă Lev, strângând-o şi mai mult pe Safi. Sclavii îi eliberează pe ceilalţi, iar cât de curând locul ăsta o să fie împânzit de gărzi.

Bun. Safi zâmbi. Avea să facă locul ăsta una cu pământul, începând cu Ochi-Răi, care îl omorâseră pe Merik.

Luminile se aprinseră la viaţă. Pietrele-de-alarmă prinse în ziduri pâlpâiră, chemând astfel gărzile.

Zâmbetul lui Safi se lăţi şi mai mult.

— Lev! Caden îşi croi drum prin mulţime, marinarii cartorrani strângându-se în urma lui. Nu putem pleca pe unde am venit. Zander s-a dus să caute altă ieşire… Unde e împărăteasa?

Întrebarea îi fusese adresată lui Safi, însă ea nu făcu

decât să rânjească şi mai tare. Zander, al cărui cap se ridica pe deasupra învălmăşelii, le făcu semn cu mâna să-l urmeze.

Safi porni degrabă, bucuroasă să se pună în mişcare. Să se lupte. Începu să-şi croiască drum, cu coatele la înaintare şi cu dinţii dezgoliţi.

În tot acest timp, pietrele-de-alarmă continuară să lumineze.

Safi ieşi din toată nebunia chiar în faţa lui Zander, care aştepta lângă un pasaj ciudat de liniştit, ciudat de gol. Erau câţiva sclavi care alergau prin el, însă cei mai mulţi se duceau într-o cu totul altă direcţie.

— Asta e intrarea în arenă! Glasul jos şi răsunător al lui Zander aproape că se pierdu în tot acel haos. Dar cred că e şi o scurtătură care să ne scoată!

— Ia-o înainte! îi porunci Caden înainte să se întoarcă spre echipajul cartorran, numărându-i pe măsură ce treceau pe lângă el.

Safi se duse după Zander, urmându-i silueta mătăhăloasă şi ascunsă în umbră. Băltoacele se răriseră. Podeaua era stăpânită de un tremur neobişnuit.

La început, Safi crezu că era pur şi simplu urmarea zarvei sclavilor care se zbăteau să scape cu viaţă. Şi totuşi, cu cat se apropiau de bifurcaţia din faţă, cu atât tremurul îi zgâlţâia mai puternic picioarele. Îl simţea răzbătându-i până în plămâni, cu fiecare gură de aer pe care o trăgea în piept.

Până şi torţele împroşcau cu scântei.

— Ce-i asta? întrebă unul dintre marinari.

— Vine dinspre arenă, răspunse un altul.

— Motivul pentru care nu o să intrăm *acolo.*

Lev o luă înainte şi ajunse prima la bifurcaţie. Apoi, strigându-le tuturor să aştepte o clipă, păşi cea dintâi în tunelul cufundat în beznă.

Clipele treceau şi toţi stăteau adunaţi la bifurcaţie. Inima lui Safi bătea în ritmul vibraţiilor care scuturau pietrele – mai repede, şi mai repede – până când fu sigură că drumul întunecos pe care îl alesese Lev era greşit,

greşit, *greşit.*

Se întoarse spre Caden.

— Strig-o să vină înapoi! E ceva acolo.

— Ce… începu Caden.

Greşit, greşit. Safi trecu în fugă pe lângă el şi îşi duse mâinile căuş la gură:

— Lev! Întoarce-te!

— O secundă! veni răspunsul îndepărtat. Văd ceva… Glasul i se pierdu, înghiţită de un ţipăt asurzitor.

O lumină portocalie se aprinse la capătul tunelului, iar vocea lui Lev se auzi vibrând de-a lungul pietrelor:

— ULIU-DE-FOC! AU UN AFURISIT DE ULIU-DE-FOC! FUGIŢI!

— Rahat! izbucni Caden.

Sau poate era unul dintre membrii echipajului. Sau poate fusese chiar Safi însăşi. Căci la acelaşi lucru se gândise şi ea, pe când se întoarse pe călcâie şi o luă la goană, de parcă demonii Vidului veneau după ea.

Ulii-de-foc. Demoni. Tot pe-acolo.

Zgomotul creştea în urma ei. Un vuiet ce devenea din ce în ce mai mare, ca o cascadă ce se apropia cu repeziciune. Doar că nu era asta. Absolut deloc. Cascadele nu fac pământul să se cutremure şi nici nu transformă noaptea în zi.

Apoi veni căldura. O simţi cum o învăluie, agăţându-i-se şi muşcându-i din umeri, cu mult înainte ca strălucirea înfocată s-o prindă din urmă.

Iar când strălucirea *chiar o* prinse din urmă – pe porţile iadului, Safi fugi atât de repede, cum nu o mai făcuse în viaţa ei. Trecu de marinari, trecu de sclavi, trecu de Caden şi Zander şi, vai, iat-o şi pe împărătească, care doar ce ieşea printr-o deschizătură luminată.

— FUGI! zbieră Safi.

Ajunse în dreptul lui Vaness şi o prinse pe împărătească de braţ. O trase după ea cu toată puterea. Afară pe uşă, afară din calea uliului-de-foc.

Şi totuşi, unde ajunseră Safi şi Vaness nu era cu mult mai bine decât uliul-de-foc. Erau în arenă.

Măcelul lui Baile era în plină desfăşurare de-a lungul bazinului acoperit cu pietriş. Un fulger scăpără de nicăieri, pârlindu-i obrazul lui Safi înainte să trăsnească o stalagmită care doar ce se ridica din pământ. Un Vrăjitor al Furtunii în luptă cu un Vrăjitor al Pământului. *Nemaipomenit.*

Safi sări spre stânga, evitând la mustaţă o ploaie de cioburi de gheaţă care se topiră numaidecât într-un zid de flăcări. Dispăruseră toate graniţele dintre prieten şi duşman, dintre sclav şi stăpân, dintre o Velă Roşie şi unul de la Ochi-Răi. Toată lumea se lupta cu toată lumea. Fiecare persoană de trei ori blestemată din arenă se încleşta într-o luptă corp la corp, sabie la sabie, magie la magie.

Vai! Şi mai era şi uliul-de-foc. Acesta ajunsese la suprafaţa arenei, iar acum ieşea din tunel într-o izbucnire de căldură albă.

Safi mulţumea zeilor că muşchii îi erau mai deştepţi decât creierul, căci atunci când dădu cu ochii de creatură – o dâră de foc lungă cât un galion cu aripi şi de două ori mai lată – ea rămase în loc, uimită din cale-afară.

Picioarele, însă, voiau să se pună în *mişcare.* Ţâşni spre una dintre stalagmite, dar care se făcu praf de cum se apropie de ea. Aşa că se duse mai departe – *adăpost, adăpost.* Trebuia să se pună la adăpost. Căci uliul dădea acum târcoale, strigându-şi furia în înaltul unui cer albastru şi senin.

Îşi strânse apoi aripile şi coborî în picaj. Drept spre Safi.

Ea voia să fugă, să se ascundă, să vireze brusc; şi totuşi, chiar în timp ce încerca să-şi piardă urma, ştia – în ungherul cel mai îndepărtat al creierului ei, cel menit să o ţină în viaţă – că de creatura asta nu puteai scăpa doar prin *viraje iuţi.*

Auzul îi fu înghiţit de zgomot, auzul unu vuiet infernal. N-avea cum să scape cu viaţă, nu şi de data asta.

Cineva se izbi de ea din spate. Căzu la pământ, lovindu-şi cu putere bărbia de pietriş.

— *Închide ochii!* îi strigă Caden.

Safi îi închise. Flacăra lovi uliul.

Vechea ei viaţă luase sfârşit.

Când era mică, Habim îi spusese că marstokezii cred că ulii-de-foc sunt duhuri ale vieţii. Ale naşterii. Să dai peste un uliu-de-foc şi să scapi cu viaţă însemna că ţi se acordase o a doua şansă. Un nou început. O ruptură definitivă cu trecutul.

Safi credea asta, căci în pauza dintre o bătaie de inimă şi următoarea, în vreme ce creatura se repezea spre ea cu lumină, căldură şi sunet, întreaga fiinţă i se concentră într-o singură fărâmă de gând. O amintire, la fel de pătrunzătoare precum cel mai ascuţit tăiş.

Tot ce vei iubi, îi spusese unchiul ei, *îţi va fi luat de lângă tine, Safiya… şi măcelărit. Curând, vei simţi asta pe pielea ta. Îl vei simţi cu lux de amănunte.* Apoi adăugase: *Dacă ai vrea, ai putea să schimbi şi să modelezi lumea. Ai antrenamentul necesar – am văzut asta cu ochii mei. Din păcate, pare să-ţi lipsească iniţiativa.*

Ei bine, Safi nu dădea nicio balegă de cal pe asta. Nu-i lipsea iniţiativa – ea *era* iniţiativa. De la un cap la altul.

Iniţiază, finalizează.

Safi era gata să schimbe lumea. Gata s-o *distrugă.*

Cu acest gând, începu o nouă viaţă.

Uliu-de-foc trecu ţipând pe lângă ea. Caden se dădu jos de pe Safi. Părul ei fusese ars până la jumătate. Iar rochia avea nişte găuri uriaşe de-a lungul marginilor.

Caden îi întinse mâna. La fel ca mai devreme, cicatricile lui palpitau de întunecimea care-i şoptea că era *greşită.* Pupilele lui se măriseră peste iris.

— Data viitoare, spuse el gâfâind, cuvintele amestecându-i-se cu umbrele, când vezi un uliu-de-foc, ce-ai zice să nu-i mai stai în cale?

Se întoarse, ca şi cum ar fi dat să plece.

Numai că Safi îşi întinse mâinile, care-l apucară de lanţ, trăgându-l mai aproape.

— Ce eşti tu? şuieră ea printre dinţi.

Însă umbrele începuseră deja să se retragă. Irisurile, să-i redevină din negri căprui, iar din gură nu-i mai ieşeau

acum rotocoalele de întuneric.

— Dacă scăpăm cu viaţa de aici, spuse el, arătând încă o dată ca Pehlivanul Prefăcut pe care îl ştia, adu-mi aminte să-ţi explic. Dar acum, domna, trebuie să ne mişcăm!

37

Merik ştia bine furtuna asta. Scăpase cu viaţă din ea în Lejna, când zburase împotriva aceluiaşi vânt dezlănţuit, în căutarea ochiului ei. În căutarea sursei.

Astăzi, când Merik găsise inima furtunii, îl văzu pe acelaşi om zburând către ea. Însă astăzi Kullen nu se prăbuşise şi nici nu murise, ci mai degrabă plutea deasupra ei, nemişcat, de parcă s-ar fi aflat în vârful unui munte.

Odată, pe când era copil, focul cuprinsese o casă de pe domeniul familiei Nihar. Oamenii care locuiau acolo scăpaseră cu viaţă, dar nu şi câinele lor. Forma lucioasă, înnegrită a cadavrului său găsit printre dărâmături avea să-l hăituiască în veci pe Merik.

Iar acum, iată-l din nou aici. Dărâmături. Un cadavru, îngrozitor şi totodată de netăgăduit, chiar în vreme ce mintea îi şoptea: *Încetează să mai vezi doar ce vrei să vezi.*

Kullen îl zări pe Merik. Un fulger îi lumină zâmbetul ştirb. Buzele i se strângeau într-un chip care i se părea familiar şi neomenesc deopotrivă. Vârtejuri de vânt negru se încolăceau la nesfârşit în spatele lui, purtând cu ele moloz, frunze de toamnă şi salvie.

— Nu te bucuri să mă revezi, Frate de Fir?

— Nu eşti Fratele meu de Fir. Merik era uimit de cât de sec îi era tonul vocii. L-am văzut murind pe Fratele meu de Fir.

— M-ai văzut *spintecat.* Kullen îşi întinse braţele, aproape apatic, fulgere scăpărându-i din vârful degetelor. Dar asta nu înseamnă că trebuie să fie şi sfârşitul.

— Ce eşti tu?

— Ştii răspunsul la întrebarea asta. Eu sunt răzbunarea. Eu sunt dreptatea. Eu sunt Furia.

La auzul acelor cuvinte, gheaţa şi mânia îşi înfipseră adânc ghearele în pieptul lui Merik. Şi totuşi, vag, Merik ştia că niciuna nu era a lui.

— Ţi-am cerut să mă ucizi, continuă Kullen, venind mai

aproape şi mai aproape, până când nu mai aveai cum să nu-i vezi umbrele care i se cuibăriseră pe sub piele, în adâncul ochilor, ce i se aprindeau cu fiecare fulger care scăpăra dedesubt. Îţi aduci aminte, Merik? Când eram în Lejna, ţi-am cerut să-mi curmi zilele. Slavă lui Noden că ai refuzat, altminteri niciunul dintre noi nu s-ar mai fi aflat astăzi aici. Tu ai fi fost mort, eu aş fi fost mort şi amândoi am dansa acum cu mixinele.

Merik dădu să răspundă. Încercă a rosti ceva, însă vorbele nu-i ieşiră pe gură. Nimic în afară de: *Tu ai fi fost mort, eu aş fi fost mort.*

Kullen râse.

— *Totuşi, numai în moarte au putut înţelege viaţa. Şi numai în viaţă vor putea schimba lumea.* Îşi duse mâna la cap, rânjetul acela nefiresc lăţindu-i-se şi mai mult pe chip. Un zâmbet care nu se reflecta şi în ochii lui morţi, morţi de-a binelea. Amintirile Furiei au fost dintotdeauna aici, Merik. Doar că a trebuit să mor ca să am acces la ele.

— Acum am să te fac rege! Un vânt rece bătea dinspre Kullen. O putere care se ruga să fie folosită. Împreună putem să stăpânim peste oraşul ăsta! Peste întreaga naţiune!

— Nu. Merik scutură din cap. Lacrimile îi zburau de pe obraji, pierzându-se în furtună. Nu vreau asta, Kullen! Nu *vreau* să fiu rege…

— O, ba da, vrei!

Înainte ca Merik să clipească ori să i se împotrivească, Kullen îl prinse de gât. Îi trase aerul lui Merik direct din plămâni.

— Măcar atunci am să te socotesc duşmanul meu. Şi, adu-ţi aminte, *sunt ascuţit ca tăişul.*

— Te rog, Kull! începu Merik să lovească repede cu pumnii în braţele lui Kullen. Tu nu eşti aşa!

— Ba exact aşa *sunt,* Merik. Adevăratul meu eu a ieşit în sfârşit la iveală.

Degetele lui Kullen se strânseră şi mai mult, adâncindu-se în pielea lui Merik.

— Opreşte furtuna asta! îngăimă el. Pleacă, Kullen,

pleacă!

— Nu. Kullen chicoti, un sunet gâtuit, care făcu furtuna să vuiască. Erau atât de sus, atât de sus. Eu am făcut oraşul ăsta şi tot eu am să-l distrug.

— N-am să te las! şuieră Merik. Plămânii îi luaseră foc. Ardea tot, pe dinăuntru şi pe dinafară.

Strânsoarea lui Kullen deveni şi mai puternică. Gheaţă neagră care să străpungă pielea lui Merik. Fulgi de nea începură să cadă în jurul lor.

— Crezi că mă poţi opri, Mer? Sunt legat la Război, iar tu eşti legat de mine. Dacă îmi trimiţi sufletul dincolo de ultimul recif, al tău o să-i urmeze. Fraţi de Fir până la moarte.

Spunând acestea, îi dădu drumul. Răsuflarea lui îl învălui, în vreme ce vântul i se strecură pe sub picioare, ţinându-l în aer. Vântul lui Kullen, ştia, însă îşi simţea propria putere zvârcolindu-i-se pe undeva. Ca şi cum amândoi controlau magia, ca şi cum această vrajă – această furie – era răul care se întindea între ei. O fântână din care amândoi îşi trăgeau forţele.

Iar atunci Merik înţelese.

Era mort. Întocmai ca Garren. Întocmai ca Linday. Şi, cel mai rău dintre toate, întocmai ca acela care stătea dinaintea lui: Kullen. Sfântul protector al tuturor lucrurilor nedreptăţite, mai grotesc decât înseşi mixinele. Kullen era Furia, de la un cap la altul.

— Văd că ai priceput, spuse Kullen şi, deşi cuvintele lui se pierdură în răgetul furtunii, Merik le simţi răsunându-i până în adâncul sufletului. Explozia de pe *Jana* te-a omorât, dar noi doi suntem legaţi ca Fraţi de Fir. Vraja ţesută care mă ţine în viaţă s-a întins până la tine. Dar, dacă unul dintre noi moare, se duce şi celălalt. Aşa că nu-ţi rămâne de ales decât să mi te alături.

O lumină strălucea în spatele lui Kullen. Era atât de puternică, încât Merik se văzu nevoit să închidă ochii. Îşi ridică mâinile. Un tunet scutură pământul. Când Merik deschise iarăşi ochii, îl găsi pe Kullen uitându-se în jos.

Printre nori şi haos, văzu şi Merik: corabia cu focul-de-

mare sărise în aer.

Kullen îşi îndreptă atenţia înapoi la Merik, ochii lui complet negri. Fără nicio licărire în ei. Numai gheaţă, vânt şi furie.

— Poate că soră-ta crede că a câştigat, dar eu am să distrug barajul de unul singur. Oraşul ăsta o să-şi capete conducătorul de drept, într-un fel sau altul.

Merik nu-l mai ascultă. Cu ochii înlăcrimaţi şi prin furtună, zări mai multe siluete îndreptându-se spre vale, nişte pete de culoare pe fundalul unei lume de fum şi flăcări negre.

Una dintre ele încerca să cheme apa la ea. Încerca să se întoarcă la podul-de-apă. *Vivia.* Căderea avea să-i aducă moartea. Merik nu avea decât două opţiuni.

Să salveze oraşul.

Sau să-şi salveze sora.

Ştia răspunsul, evident. Unul pentru binele celor mulţi – îşi trăise întreaga viaţă după acest crez, sacrificându-se pe sine, renunţând la Safi şi în cele din urmă pierzându-l pe Kullen pentru ce crezuse el a fi binele mai mare.

Însă nu dăduse rezultate.

Nu dăduse niciodată rezultate. Merik rămăsese întotdeauna cu mâna goală, cu întunericul care săpase din ce în ce mai adânc. În curând, nu avea să mai rămână nimic pe dinlăuntrul lui, nimic de dat.

Merik înţelegea asta acum. Ce ştia el despre oraşul ăsta? Ce ştia el despre vizerii ori despre marinarii lui? Încercase – numai Noden ştia cât încercase – să fie persoana de care poporul lui avea nevoie, însă răsplata îi fusese întotdeauna numai cenuşă şi colb.

Vivia, în schimb… sora lui Merik nu înţelesese niciodată şi uitase cum e să iubeşti, ea era acea Nihar care ar fi putut să apere poporul, să-i asigure prosperitatea, care putea şi care *avea,* să cucerească imperii la fel de uşor cum strunea un val…

Vivia era menită să fie regină. Se născuse cu acest drept; fusese croită pentru asta.

— Vino! îi porunci Kullen, atrăgându-i atenţia lui Merik,

iar vântul şi gheaţa pulsau de-a lungul Firelor care-i unea. A sosit vremea să le amintim oamenilor că îi veghez mereu.

Nevoia de a se supune se cristaliza în oasele lui Merik. Nevoia de a folosi vârtejul lui Kullen, de a renunţa în faţa puterii lui nesfârşite. De a distruge şi de a ţipa, de a sfâşia şi a face bucăţi.

Însă Merik ţinu piept acestei nevoi. De data asta, coborî şi mai mult în adâncul lui. Până când îşi găsi temperamentul. Acea furie mereu aprinsă a familiei Nihar. *Aceasta* era magia lui – slăbită şi puţină, dar în întregime a lui. Trebuia să se mulţumească doar cu atât.

Altminteri, Merik nu ar fi putut s-o prindă pe sora sa înaintea mixinelor flămânde.

Cu gândul ăsta în minte, Merik se îndepărtă de Kullen, numai cu ajutorul propriei magii, a propriei voinţe.

Mai mulţi pentru binele unuia singur.

Fuga de Măcelul lui Baile fu o învălmăşeală de oţel, sânge şi magie. Oţelul lui Safi. Sângele altora. Magia lui Vaness.

Lângă ieşirea principală din arenă, li se alăturară Zander şi Lev, în spatele cărora venea aproape întregul echipaj cartorran.

— Plăcintă pişată! înjură Safi cum ajunseră afară, unde nebunia din jurul arenei era şi mai mare decât cea dinăuntru.

— Plăcintă pişată! fu de acord şi Caden.

Singurul drum care ducea spre debarcader dădea pe afară de oameni care fugeau şi se băteau. Două dintre poduri se prăbuşiseră din pricina greutăţii prea mari, în vreme ce alte trei erau cuprinse de flăcări.

Ultima lovitură în rinichi erau însă apele care înconjurau arena. Spumegau de sânge şi mişcare. De crocodilii care se zvârcoleau, se răsuceau şi înhăţau fiecare persoană care le ieşea în cale, fie vie sau moartă.

— Nu putem cu niciun chip să ajungem în port! strigă Safi.

Caden îi oferi un rânjet, întruchiparea înfumurării absolute.

— Asta nu-i nimic, făcu el, apoi strigă: Barzi ai Iadului! În formaţie! Toţi ceilalţi, treceţi în spate! *Tu* – arătă cu degetul spre împărătească – avem nevoie de trei scuturi! Mari.

Vaness îi întoarse rânjetul şi cu aceeaşi stăpânire ca la fiecare gest, fiecare vrajă, şi ridică mâinile în aer. Trei scuturi de fier – mari – se adunară şi se formară din fierul găsit prin apropiere. Până şi sabia lui Safi îi fu smulsă din mâini, ca apoi să se prefacă într-un scut curbat pentru Caden, care îi ajungea până la piept.

— Treceţi în spate! strigă Caden.

Safi se duse în spate.

— Alinierea!

Numaidecât, Barzii Iadului se aşezară într-un triunghi. Zander în faţă, Caden şi Lev în spatele lui, de-o parte şi de alta. Porniră apoi toţi trei înainte, la viteză maximă.

Urmă o pauză.

Apoi un atac.

Safi nu mai văzuse aşa ceva. Acţionau în armonie deplină. *Atac. Pauză. Atac. Pauză.* Câţiva mai curajoşi atacau din lateral ori din spate, iar marinarii erau bine antrenaţi.

Astfel, cartorranii traversară mlaştina. Timpul îşi pierduse orice noimă. Trecea de la clipe şi frânturi de clipă la salturi şi perioade de acalmie. De la tăişuri ce se arcuiau şi la maxilare care mârâiau în apropiere. *Atac. Pauză. Atac. Pauză.* La nesfârşit, sub un cer desăvârşit, lipsit de nori.

Până când ajunseră în port.

Până când ajunseră la corabie.

Nu erau primii care ajunseseră la cuterul cartorran de la capătul docului. Marinarii deja mişunau pe punte, în vreme ce o femeie cu păr sur trâmbiţa ordine de la pupa.

Îi zări apropiindu-se înaintea echipajului. Zâmbi – un zâmbet fals, după cum îi spunea magia lui Safi –, apoi strigă:

— Aţi ajuns prea târziu ca să vă luaţi corabia înapoi,

dragilor!

Unul câte unul, oamenii se îmbulziră să vadă cine venise.

Şi-şi scoaseră cuţitele, pumnalele şi pistoalele focvrăjite.

Vaness îşi ridică braţele în aer, iar Safi ştiu exact unde avea să ducă asta. La şi mai multă bătaie, la şi mai mult sânge vărsat, la şi mai multe vieţi irosite.

Apoi se gândi la iniţiativă. La schimbare şi la modelare şi se trezi tăindu-i calea împărătesei. Barzilor Iadului.

— *Aşteaptă!*

Kahina aştepta, cu sprâncenele ridicate foarte sus.

— Nu trebuie să facem asta, spuse Safi.

Poate că Merik era mort – ca mulţi alţii –, dar asta nu însemna că trebuiau să i se alăture şi alţii.

— Dă-te la o pane! Kahina se apropie cu paşi mari de balustradă. Sabia îi zăngănea la şold. N-am nimic de împărţit cu tine, dar corabia asta e a mea. Eu am pus mâna pe ea.

— Pune-o rămăşag.

Cuvintele i se rostogoliră de pe buze. Prostesc – atât de prostesc. Însă era totuşi ceva la care nu se aşteptau.

Caden şi Vaness se apropiară de Safi, cu gurile căscate.

Amiral Kahina, pe de altă parte, arăta încântată. Un zâmbet de felină i se lăţise pe toată faţa, după care se aplecă peste balustradă, sprijinită într-o mână.

— Nu la tarot, zise ea. Ci într-un duel. Eu – îşi duse mâna la piept cu degetele răsfrânte – împotriva ta. Fără arme. Doar creier şi muşchi. Cine rămâne în viaţă păstrează corabia.

Iniţiază. Finalizează.

38

Aeduan nu-şi putea dezlipi ochii de la Vrăjitoarea Firului. Fumul o învăluise. Fără Vrăjitorul Focului care să menţină flăcările aprinse, nu rămăsese în jur decât pământ carbonizat, iar Aeduan reuşi în sfârşit să se adune.

El şi Iseult se aflau la sud de coloane, acolo unde râul curgea lin de-a lungul străvechilor câmpuri de luptă.

Aeduan se sprijini de una dintre coloane, urmărind-o cu privirea pe Iseult cum se apropie. Spintecase un om. Cu aceeaşi uşurinţă cu care Aeduan putea să oprească sângele unei persoane, ea tăiase legăturile care îl ţineau pe Vrăjitorul Focului în viaţă. Mai văzuse cândva magia asta. Magie neagră. Magie din vid, ca a lui. Dar niciodată – niciodată în cei o mie de ani ai lui – n-ar fi bănuit că Vrăjitoarea Firului…

Nu era câtuşi de puţin o Vrăjitoare a Firului.

Pe când aştepta, îi veniră în minte versurile din acea dimineaţă: *Iarba moartă trezită-i de foc, pământul mort doar ploaia-l trezeşte.* Momentul acela când se întâlniseră printre ruine părea că se întâmplase într-o altă viaţă. Doar că nu era aşa. Iseult rămăsese aceeaşi fată care se luase la trântă cu el. Care se luase la întrecere cu el.

Care se întorsese pentru el.

Ploaia începu să cadă, înăbuşind flăcările focvrăjite. Salvele de tun continuau să bubuie şi pistoalele să tragă. Câteva glasuri răzbăteau prin burniţă, semn că lupta ajunsese până la defileu.

Iseult ajunse în dreptul lui Aeduan. Cenuşa îi curgea pe obraji, râuri negre de ploaie, şi preţ de o jumătate de clipă, arăta la fel de coruptă ca bărbatul pe care doar ce-l ucisese.

Vedenia se destrămă apoi. Degetele ei îl atinseră pe Aeduan pe umăr şi, fără să scoată o vorbă, îl întoarse cu spatele la ea. Nu cu blândeţe, ci cu hotărâre. Apucă săgeata care se adăpostise în plămânii şi inima lui.

Aeduan ştia ce avea de gând să facă Iseult, iar el ştia că

ar trebui s-o oprească. Acum. Înainte să mai adune alte datorii de viaţă.

Însă nu o făcu. În schimb, o lasă să-şi proptească un picior de coloană şi să-i smulgă bucata de fier din inimă.

Durerea îl învălui, grea ca o ploaie înecată de fum. Se lipi şi mai mult de pilastru. Pieptul îi urca şi îi cobora cu repeziciune. Sângele curgea şiroaie.

— Au luat-o pe Bufnicioară, spuse Iseult.

Aeduan dădu din cap, zgâriindu-şi fruntea de piatră.

— Nu e un copil oarecare, continuă Iseult. Şi Ochi-Răi, şi Velele Roşii o vor. Orice ar fi, are ceva special.

Aeduan dădu încă o dată din cap. De atâta lucru îşi dăduse şi el seama, cu toate că nu se gândise încă ce anume ar fi putut să însemne.

— Vin după ea, Aeduan. Glasul lui Iseult era mai aspru acum. Mai puternic decât ploaia care picura.

Aeduan deschise ochii. Picături negre se prelingeau acum printre străvechile şanţuri ale pilastrului.

Alte două săgeţi îi ieşiră din carne. Una din coapsă, alta din umăr. Brusc, vederea i se ascuţi.

Alte două săgeţi fură trase afară, iar spinarea lui Aeduan se îndreptă cât era de lungă. Încă trei săgeţi, iar magia lui îşi recăpătă forţele.

— Oamenii, spuse el, întorcându-se cu faţa la Iseult. Sute de oameni vin încoace.

Ea nu se arătă mirată. De fapt, fu cea care dădu acum din cap.

— Sunt Velele Roşii de la râu. O vor înapoi pe Bufnicioară, şi de asta trebuie s-o găsim noi primii.

În acel moment Aeduan îşi dădu seama: Iseult era aici. Nu pe urmele Vrăjitoarei Adevărului, ci aici, în mijlocul unui tărâm de tăciuni aprinşi. Înainte să poată rosti vreun cuvânt, înainte s-o întrebe de unde ştia de Velele Roşii, un ţipăt neomenesc umplu aerul. Mai puternic decât ploaia care nu se dădea dusă, mai răsunător decât bubuitul salvelor de tun.

Era liliacul-de-munte, care se întorsese şi se îndrepta direct spre ei.

Aeduan abia avu timp s-o tragă pe Iseult, înainte ca ghearele creaturii să se înfigă în pietre.

Merik nu putea să ajungă la Vivia.

Vârtejul lui Kullen se asmuţea asupra lui din toate părţile, chiar în vreme ce Merik se căznea să-şi trimită vântul ca s-o prindă pe sora lui. Chiar pe când încerca să se elibereze el însuşi.

Era ca şi cum Kullen ar fi simţit ce avea de gând Merik. Era ca şi cum ar fi *simţit* puterea adevărată a inimii mici şi demne de milă a lui Merik.

El şi Kullen erau legaţi. Sufletele lor, magiile lor, ceea ce însemna… fără magie. Merik nu putea să-şi folosească vântvraja.

Îl durea în capul pieptului şi îi vlăguia trupul, însă Merik o făcu. Îşi dezlănţui vântul. Îşi dezlănţui magia. Îşi dezlănţuia furia.

Apoi căzu cu capul înainte drept în inima furtunii. O cădere liberă înspre podul-de-apă. Simţi ţipătul lui Kullen despicându-i ţeasta. Magia îl săgeta pe Merik în stomac, în picioare. *Foloseşte-mă, foloseşte-mă, foloseşte-mă.*

Merik nu o folosi. Îşi continuă picajul, fără să se gândească la el, focul-de-mare negru apropiindu-se cu repeziciune.

Trecu apoi de podul-de-apă. Căldura îl mistuia. Umbrele vuiau. Dedesubt, însă, valea cea verde îl aştepta.

Prin lacrimile provocate de fum şi de vânt, Merik îşi văzu sora. Cu mâinile şi picioarele întinse, apa adunându-se înspre ea în reţele uriaşe. Se destrămau iar şi iar, pe măsură ce ea trecea prin ele. Nu erau suficient de rezistente cât s-o oprească din a se prăbuşi la pământ, dar măcar îi încetineau căderea. Măcar o încetineau cât s-o poată prinde Merik din urmă.

Îşi strânse apoi braţele pe lângă corp şi îşi întinse vârful picioarelor.

Apa îl stropi în faţă; picături care ieşiseră de sub stăpânirea Viviei.

Mai repede, mai repede. Nu avea magia care să-l

împingă înainte, numai forţa lui Noden. Numai forţa căderii. *Lasă-te purtat de vânt, lasă-te purtat de curent.*

Merik ajunse în dreptul ei. Apa îl izbi, provocându-i o mie de tăieturi. Îşi petrecu braţele în jurul ei şi o apucă strâns.

Se rotiră. Iar şi iar, fără să vadă nimic. Fără să audă nimic. Numai apă, vântul şi senzaţia morţii ce se apropia cu repeziciune.

Însă acum… acum Merik putea *zbura.* Acum putea să-şi folosească puterea care-l lega de Kullen.

O izbucnire de vânt. Îl simţi plesnind sub ei, azvârlindu-i brusc într-un nou vârtej. Mai mult, mai mult. Merik chemă şi mai mult vânt cu un răcnet de căldură căruia Kullen nu i se putu împotrivi. Era suficient aer cât să-i oprească. Era suficient vânt cât să culce iarba la pământ. Un cerc imens deasupra căruia Merik şi Vivia încetiniră, ca în cele din urmă să se oprească.

Aterizară în picioare, genunchii cedându-le sub propria greutate. Mâinile lui Merik se afundară în iarba şi pământul reavăn. Un miros atât de puternic, atât de viu, după tot fumul şi furtuna aceea.

— Merry, dădu Vivia să spună. Umărul îi sângera.

— Braţul tău, o întrerupse Merik.

Se ridică tremurând în picioare. Dintotdeauna fusese atât de multă iarbă? Se ridicase deja cât era de lungă, de parcă vântul lui Merik nici nu o pusese la pământ.

— Sunt bine, zise Vivia venind în dreptul lui. Nu-l mai simt. Merry, trebuie să-ţi spun…

Un trosnet puternic răsună de-a lungul văii. Ca şi cum se prăbuşise un întreg munte. Ca şi cum pământul însuşi se frânsese în două.

Barajul ceda.

Safi împotriva Kahinei.

Se luptau pe puntea cuterului, în vreme ce echipajul le urmărea cu privirea de pe doc. Fără arme, fără încălţări, fără nimeni altcineva la bord. Doar cele două femei şi pescăruşii care dădeau târcoale pe deasupra capetelor lor.

Restul lumii dispăruse. Nu mai auzea larma îndepărtată dinspre arenă. Nici măcar scârţâitul scândurilor de pe corabie. Lumea dispăruse, pentru că Safi o făcuse să dispară, la fel cum o învăţase Habim acum mai bine de zece ani. Îşi menţinea privirea la nivelul pieptului Kahinei, ca să vadă astfel întregul corp al femeii. Toate răsucirile şi întoarcerile ei. Apoi Safi îşi înfipse călcâiele în lemnul aspru ca să simtă mai bine legănarea şi înclinarea corabiei.

Kahina era mai scundă decât Safi, numai că Safi nu era într-atât de neghioabă să creadă că astfel avea vreun avantaj. Îşi dădea deja seama că amiralul era o luptătoare abilă şi încercată. Şi asta din felul în care sălta de pe un picior pe altul, cu braţele în aer şi cu pumnii destinşi.

Şi îşi mai dădea seama şi din urechile ei, care erau clăpăuge şi umflate din pricina pumnilor încasaţi de-a lungul zecilor de ani, dar şi a ripostelor.

Însă ce o făcea pe Kahina să fie cu adevărat uimitoare era prospeţimea ei. Nu-şi petrecuse întreaga dimineaţă fugind de flăcări ori de Ochi-Răi, şi nici alergând printr-o arenă cuprinsă de nebunie. De fapt provocarea cea mai mare pentru Safi era aceea de a rămâne în alertă. De a-şi păstra concentrarea…

Un pumn se abătu asupra ei. Safi trase o înjurătură. Kahina pornise deja la atac. Încă o lovitură, apoi o alta. Safi abia avea timp să le pareze. Nu-i rămânea decât să bată în retragere.

Prea repede, nu mai avea loc. Balustrada se apropia cu repeziciune, ceea ce însemna că *trebuia* să acţioneze ofensiv, altminteri avea să fie prinsă la colţ. Lovi cu piciorul – o fentă care s-o facă pe Kahina să-şi lase mâinile în jos. Funcţionase, căci pumnii lui Safi se concentrară într-o lovitură dublă.

Unul dintre ei nimeri nasul Kahinei. Celălalt o izbi în piept – nu pentru durere, ci pentru putere. Pentru distanţa pe care o câştigase când se împiedicase Kahina.

Însă amiralul zâmbea, dezvelindu-şi toţi dinţii ei pătaţi şi, cu toate că ochii i se umeziseră, Safi nu-i spărsese nasul.

Kahina pufni.

— Ştii ceva, fato? Nu ştiu cum te cheamă. Bătu din piciorul drept, captându-i privirea lui Safi, înainte să se repeadă înainte. O mână grasă se puse în gâtul lui Safi. Urmă un pumn bine plasat în nasul lui Safi, iar Kahina *reuşi* să i-l spargă. O lovitură finală o trimise pe Safi învârtindu-se înapoi.

Sângele îi ţâşni din nări. Ochii i se umplură de lacrimi. Măcar simţea durerea ca pe ceva îndepărtat. Se obişnuise să fie lovită; asta nu o încetinea.

Deşi bătea iar în retragere. Şi Kahina începuse din nou să vorbească. O distragere intenţionată.

— Ce bine pentru mine – pumn, croşeu, lovitură de picior între coaste – că-ţi place să pui rămăşaguri la fel de mult ca mie, fato!

Şi mai mult sânge. Şi mai multă durere. *Nu o asculta! Nu o asculta!*

— Dar ştii ce-mi place mai mult decât să pun rămăşaguri?

Kahina se feri de pumnul lui Safi. După care făcu un salt în spate, înainte ca piciorul său să intre în genunchiul ei.

Safi continua să atace. Lovea cu picioarele, o zgâria cu unghiile pe faţă, dădea cu pumnii. Cu cât se împingea mai mult, cu atât Kahina para mai puţin. Asta până când, Safi, care îi servea lovitură după lovitură, fu suficient de aproape pentru un genunchi în burtă. Pentru un cot în bărbie…

Kahina îşi lua revanşa.

Într-o clipă, Safi nu văzu decât lemnul, velele şi cerul. Apoi lumea toată deveni numai cer.

Capul lui Safi trosni. Stele verzi îi întunecară vederea. Durerea îi izbucni în coaste. Kahina o lovea. O dată, de două ori.

Safi se ghemui, încercând să apuce un picior, orice. Însă nu prinse decât pantalonii Kahinei. Era suficient. O trase în jos pe femeia pirat.

Sau cel puţin încercă. Kahina se folosi în schimb de impuls ca s-o tragă pe Safi în sus – îndreptând-o drept spre

pumnul ei care o aştepta.

Nasul deja spart se fărâmă tot. Negrul îi acoperi ochii. Se împletici înapoi, încă o dată, izbindu-se cu capul de punte. Nu că ar fi simţit.

O clipire. Cădea. O clipire. Era la pământ. O clipire. Kahina se pusese deasupra ei. O clipire. O clipire. Braţul Kahinei se încolăcise în jurul gâtului lui Safi. Dar acum Kahina se opri – nu puse niciun pic de forţă în strânsoare. Se aplecă doar uşor înspre ea, în vreme ce îşi trecu cealaltă mână pe lângă capul ei.

— Nu mi-ai răspuns, fato, aşa că îţi repet: Ştii ce-mi place mai mult decât un rămăşag? Strălucirea inelului de jad al Kahinei îi intră în ochi lui Safi.

— Ce? Safi abia reuşi să scoată cuvântul.

Sânge, sânge. Îi tivea vederea. Şi fiecare răsuflare.

— Un târg bun.

Safi nu avea ce să răspundă. Nu avea rost să-şi folosească isteţimea împotriva Kahinei – nu când deja pierduse. Dacă femeia voia să-i distragă atenţia cu vorbăria, n-avea decât.

Numai că, atunci când Kahina rosti „Spune-mi cum te cheamă”, Safi îşi dădu seama că nu era o tehnică de distragere, cât una de tragere de timp. *Mai importante decât cuvintele rostite,* o învăţase Mathew, *sunt cele nerostite.*

— Tu vrei… să pierzi. Safi întâlni privirea Kahinei. Amândouă se foloseau de acest răgaz ca să-şi tragă răsuflarea. De ce?

Ochii Kahinei se strânseră. Ba nu – se încreţiră. Rânjea.

— Fiindcă eu n-am nevoie de corabia asta. Ci mai degrabă de o favoare din partea *viitoarei* împărătese a Cartorrei. Vai, închipuie-ţi cum aş profita de asta, Safiya fon Hasstrel.

Plămânii lui Safi se umplură de groază, de umbră şi de vâjâit. Fireşte, Kahina aflase cine era. Informaţia asta nu era tocmai secretă, dar măcar Kahina nu părea să ştie că Safi era şi o Vrăjitoare a Adevărului. Măcar *atât* să rămână confidenţial.

— Uite târgul meu, fato. Şi mai uşor, Kahina se lăsă cu toată greutatea şi la fel de uşor, întunericul se strecură înăuntru. Te las să câştigi lupta asta, iar eu şi echipajul meu o să ne luăm tălpăşiţa. În schimb, tu o să-mi rămâi datoare. Cu orice voi vrea, iar într-o zi am să vin la tine ca să-mi acorzi favorul. Cuvintele Kahinei erau încărcate de adevăr. Ne-am înţeles?

Safi se zvârcoli. Se zbătu. Se trase. Însă nu putea respira, iar lupta corp la corp nu fusese o tehnică pe care să se deranjeze vreodată s-o înveţe. Cerul, chipul Kahinei, corabia – toate i se învârteau prin faţa ochilor. Lăsând-o pe Safi fără altă opţiune decât să se învoiască.

Totuşi, se căzni să îngaime:

— Cu două… condiţii. Vorbele abia dacă i se auziră – *nu avea aer! –,* însă Kahina înţelese şi se dădu jos de pe ea, ca aceasta să poată bălmăji: Nu o să ucid pe nimeni pentru tine şi… nici nu am să-mi dau viaţa.

Zâmbetul Kahinei se lăţi şi mai mult.

— Atunci, ne-am înţeles! Pe când rosti asta, un fior de magie o străbătu pe Safi. O licărire i se aprinse în colţul ochilor.

Inelul de jad al Kahinei tremura de magia dinlăuntrul său.

— Acum întoarce-mă, fato, şi pocneşte-mă înainte să…

Safi o întoarse, o răsucire de şolduri care chiar funcţionă de data asta. În depărtare, auzi uralele care veneau de pe doc. Barzii Iadului. Şi echipajul cartorran.

Fals, fals, fals. Kahina se izbi cu spatele de punte, iar Safi se aruncă peste ea. *Fals, fals.* Şi mai multe urale. Şi mai mult sânge – şi mai multă falsitate iritându-i magia. Minciuni scornite chiar de ea. Minciuni care să-i elibereze.

— Opreşte-te! mârâi Kahina. Opreşte-te! Ochii îi erau adânciţi în fundul capului. Ajunge, fato, ajunge!

Safi se opri. Apoi se dădu jos de pe femeia mai puternică, mai mică şi mai înţeleaptă decât ea.

— Luăm înapoi corabia, gâfâi Safi, suficient de tare cât să se facă auzită de către echipaj. Ia-ţi oamenii şi pleacă! *Fals, fals, fals.*

Kahina scoase un oftat, prăbuşindu-se pe punte într-o înfrângere batjocoritoare. Chipul îi era făcut terci. Dar nu erau decât minciuni – numai minciuni.

— Am să plec. Corabia vă aparţine!

Şi asta fu totul. Duelul se sfârşise, înţelegerea-pecetluită.

Safi nu o urmări plecând. Şi nici nu băgă de seamă echipajul cartorran care se urcă la bord, şi nici pe Barzii Iadului care se certau cu Vaness pe doc. Safi îşi îndreptă trupul zdrobit spre pupa şi privi portul întunecat. În spatele ei, vuietul crescând al războiului răsună de-a lungul Saldonicăi.

Totuşi, Safi nu-şi dezlipi ochii de la unduirea dulce a valurilor mării – în ciuda sângelui care-i curgea din nas, de pe obraji, din gură –, gândurile ei erau departe.

În palma ei se odihnea Piatra de Fir. Pâlpâia şi licărea, semn că Iseult era din nou în primejdie. Semn că Safi nu putea face absolut *nimic* ca s-o ajute decât să rămână acolo şi să se roage oricărui zeu care avea urechi să asculte.

39

Un liliac-de-munte. Acelaşi liliac-de-munte de mai devreme. Iseult nu ştia de ce era atât de mirată să vadă unul. La urma urmelor, erau nişte creaturi ale măcelului, iar aici se dezlănţuise o bătălie.

Timpul părea că se oprise în loc, în vreme ce ea stătea lângă Aeudan, urmărind absorbită cu privirea acel monstru. Creatura fu străbătută de un fior, care-i făcu blana neagră să i se zbârlească.

Apoi se asmuţi asupra lui Iseult, cu dinţii dezgoliţi şi cu gura larg deschisă.

Instinctele ei se treziră la viaţă. Se răsuci într-o parte, scoţând pumnalul. Puternică. Se simţea mai puternică ca niciodată. Şi nu putea să nu se întrebe – un gând rătăcitor între două răsuflări – dacă nu cumva…

Dacă nu cumva era datorită Vrăjitorului Focului.

Viteza ei însă tot nu se putea măsura cu a lui Aeduan. El era deja acolo, cu sabia scoasă, lovind fără milă. Devenise una cu blana liliacului-de-munte, iar smocuri maronii, acoperite de muşchi, cădeau odată cu ploaia.

Firele lui argintii străluceau şi mai puternic. Iseult nu credea că poate să spintece acele Fire, iar simplul fapt că voia asta *cu disperare* o făcea să simtă o căldură dezgustătoare urcându-i pe gâtlej.

Însă acum nu era momentul să se lase în voia vinei. A repulsiei. A regretului. Iseult trebuia să se folosească de noua putere ca să se *scape* pe ea şi pe Aeduan.

Ca la comandă, Aeduan se lăsă în jos, însă liliacul se năpusti la pământ, o învălmăşeală de umbre ţipătoare prin pădure. Aeduan se aplecă drept spre colţii lui.

Iseult porni la atac, un strigăt de luptă adunându-i-se în gât.

— Pe mine! Ia-mă pe mine!

O jumătate de secundă – poate atât obţinuse Aeduan de pe urma distragerii făcute de Iseult –, însă era suficient. Ţâşni spre cel mai apropiat pilastru şi, din trei paşi, ajunse

în vârf.

Apoi se aruncă, gata să străpungă fiara pe la spate. Aşezat cum era, cu aripile întinse pentru echilibru, liliacul-de-munte nu avea cum să se întoarcă la timp.

Sabia lui Aeduan se ridică în aer, gata să-şi concentreze toată forţa şi magia în lovitură…

Iseult văzu atunci Firele argintii pulsând într-o nouă culoare. Una care nu avea nicio noimă – una pe care Iseult o ştia ca fiind imposibilă. Şi totuşi, iată: rozul amurgului împletindu-se şi amestecându-se cu argintul.

Firele care leagă.

Tăişul lui Aeduan intra în carne, în blană. Vârful urechii ascuţite – o bucată de carne mare cât capul lui Iseult – fu azvârlit pe pământul îmbibat de ploaie.

Liliacul-de-munte scoase un răget, năpustindu-se asupra lui Iseult şi dărâmând-o. Îşi ridică apoi trupul de şarpe, cu aripile desfăcute în lături. Pământul se cutremură cu fiecare pas pe care îl făcea.

Încă patru paşi grei, şi îşi luă zborul.

Firele amurgului mai licăriră încă o dată, îndreptându-se spre cascadă. Înspre fluturarea înfricoşată, frântă a Firelor slăbite din depărtare. Fire *cunoscute.*

Bufnicioara. Liliacul-de-munte era legat de Bufnicioară.

Aeduan se împletici până la Iseult, cu sabia şi tot trupul pline de sânge de liliac. Obrajii îi erau stacojii, ochii i se învârtejeau de roşu.

— Cascada… spuse Iseult gâfâind. Bufnicioara e la cascadă. Iar liliacul… este legat de ea.

O clipire nedumerită. Două răsuflări tremurătoare. Apoi valul înţelegerii îl străbătu.

— Deci de asta o vor piraţii! Un copil care poate controla… un liliac-de-munte.

Îşi şterse faţa de umăr, după care îi întinse mâna lui Iseult.

Ea o apucă strâns, degetele ei împletindu-se printre ale lui. O luară la fugă împreună.

Lumea deveni un amestec de pietre striate şi de ploaie fumegândă. Iseult nu vedea decât pământul de sub

picioare şi pilaştrii din faţă. Mantia albă îi flutura în jur, iar strânsoarea lui Aeduan nu slăbi o clipă.

La fel cum nici ţipetele liliacului-de-munte nu încetară deloc. Îşi reluă atacurile în picaj. Fire argintii aprinse de roz se apropiau. Din ce în ce mai mult. Însă acum Iseult ştia că nu aveau o ţintă anume. Atacă la întâmplare, fiindcă Bufnicioara era ţinută prizonieră fără vreun motiv.

Acum Iseult putea vedea unde avea să fie următorul atac.

— Stânga! strigă Iseult şi, ca unul, ea şi Aeduan se ascunseră pe după o coloană de piatră subţire cât un copac.

Fire Argintii. Ţipetele celor blestemaţi. Liliacul-de-munte se prăbuşi la pământ.

Şi, odată cu el, şi doi pilaştri.

Aeduan se puse în faţă. De data asta însă, pe când degetele lui îi strângeau cu putere braţul, Iseult îşi dădu seama că liliacul-de-munte bătea în retragere. În loc să ţâşnească în aer ca să se lanseze într-un alt picaj, se mulţumea să plutească deasupra lor.

Bufnicioara. Trebuie că se aflau în preajma ei.

— Râul! strigă Iseult şi, numaidecât, Aeduan îşi schimbă cursul.

Ieşiră de după pilaştrii şi fură întâmpinaţi de răul Amonra. Albia lui devenise roşie; cadavre pluteau în josul curenţilor.

Aici se dădea o bătălie. Săgeţile cădeau; oalele-cu-foc săreau în aer; tăişurile zăngăneau necontenit. Era un haos total şi nimănui nu-i pasa pe cine omora. Fire furioase, însetate de sânge întunecau vederea lui Iseult. Sângele îmbiba pământul.

Habim îi spusese cândva lui Iseult: *Războiul este lipsit de sens.* Întotdeauna crezuse că o spusese la figurat. Însă acum înţelegea *exact* ce voise să zică. Războiul chiar era lipsit de sens, copleşindu-i vederea, simţurile, auzul. Până şi magia ei. Sfărâmând-o pe Iseult bucată cu bucată. Zdrobind-o. Făcând-o pulbere.

În faţă, la poalele cascadei, Bufnicioara aştepta.

Strălucirea Firelor ei speriate, agitate răzbăteau prin ceaţa râului.

Un pocnet străbătu aerul. Numaidecât, cerul se făcu negru din pricina săgeţilor care cădeau acum, un adevărat torent revărsându-se din vârful stâncii.

Aeduan o luă la dreapta, trăgând-o pe Iseult după nişte pietre. La fix, căci săgeţile îşi nimeriră ţinta. Soldaţii şi armăsarii lor – Vele Roşii şi Ochii-Răi deopotrivă – căzură toţi ca seceraţi.

Însă nu se puteau opri. Nu aveau de ales decât să fugă prin ploaia slabă. Bărbaţii atacară cu lamele lor, însă Iseult le ocolea cu uşurinţă, acum că îl avea pe Aeduan alături. Împreună se arcuiau, se lansau în salturi, se aplecau şi se rostogoleau. O combinaţie fluidă de paşi clădiţi pe sânge şi Fire.

Aproape ajunseseră în dreptul cascadei. Aproape ajunseseră la Bufnicioara.

Ceaţa se risipea, alungată de aripile liliacului-de-munte. Acesta se lasă mai jos, cu ghearele întinse şi cu gura deschisă larg.

Ceaţa se risipi de tot, şi iat-o pe Bufnicioară. Păzită de zece bărbaţi. Restul erau cadavre zdrobite de stânci ori pierdute deja pe fundul râului – căci aşa făcea liliacul-de-munte. Chiar acum se repezea să prindă în gheare resturile unuia de la Ochi-Răi. Apoi liliacul-de-munte se înalţă în aer, izbind cadavrul de o stâncă, înainte să-l azvârle în râu.

Se lansă într-un alt picaj, împrăştiind încă o dată ceaţa, iar în acea fracţiune de secundă, Iseult cuprinse cu privirea tot ce trebuia să ştie: nouă soldaţi acum – şi, cât de curând, opt – o păzeau pe Bufnicioară, care stătea ghemuită între stânci, cu un sac pe cap.

O Velă-Roşie se năpusti dinspre dreapta; Aeduan îngheţă trupul bărbatului cu o singură mişcare de încheietură. Însă nu-l ucise, ci doar îl lăsă nemişcat ca o statuie, plecând mai departe.

Ceaţa îi învăluia. Liliacul-de-munte zbura mai jos acum şi venise vremea să dea lovitura de graţie.

— Ia-o pe Bufnicioară! strigă Iseult şi, în aceeaşi clipă, se smulse din strânsoarea lui Aeduan.

Se întoarse cu faţa la soldaţii care mai rămăseseră. Aveau destul de tras cu liliacul-de-munte, aşa că nu o zăriseră apropiindu-se de ei.

Cu un strigăt aspru, Iseult se năpusti asupra celui mai apropiat soldat, a cărui privire era îndreptată spre cer. Asupra liliacului-de-munte care venea din ce în ce mai aproape.

Se răsuci înapoi, lovind cu piciorul stâng în spate. Genunchiul îi cedă, iar el se prăbuşi la pământ. Pietrele erau alunecoase aici, iar râul Amonra răsună nu departe – un duşman căruia Iseult nu-i putea ţine piept.

Motiv pentru care lovi cu toată puterea în gâtul bărbatului.

Acesta căzu în râu. Încă o victimă a Amonrei. Mai rămăseseră şapte oameni, deşi pământul începuse să se cutremure.

Nu, nu pământul, ci pietrele. Pietrişul netezit de râu de pe mal. Se unduia şi tremura, întocmai ca valurile mării. Dirijate toate de nişte Fire aproape invizibile de culoare verde-închis.

Iseult urmări cu privirea Firele prin ceaţă… duceau la Bufnicioară. Erau Firele *ei.* Era magia *sa.*

Nu avea timp să se gândească ce însemnau toate astea şi nici să încerce să le oprească. Un alt bărbat o zărise pe Iseult şi îşi scosese sabia.

Iseult se lăsă în jos. Aerul îi şuieră pe deasupra capului. Prea aproape – tăişul fusese prea aproape, la fel şi bărbatul. Iseult avea nevoie de spaţiu.

Sau la fel de bine ar fi putut lăsa Firele argintii să-şi facă treaba. Se aruncă pe pietriş, iar liliacul-de-munte sfârşi treaba în locul ei, răpunând trei bărbaţi deodată.

Nu mai rămăseseră decât patru.

Chiar atunci, Aeduan dădu jos sacul de pe capul Bufnicioarei. Firele ei se năpustiră înainte, atât de năvalnice, cum Iseult nu mai văzuse nicicând.

Pământul vuia. Liliacul-de-munte ţipa. Firele de Vrăjitor

al Pământului dantelau totul în jur.

Iseult îşi simţi picioarele alunecând sub ea. Căzu de pe pietre, pierzându-şi pumnalul, în timp ce încerca să se prindă de ceva. Râul Amonra se apropia cu repeziciune. Iseult se rostogolea înspre el. Simţi apoi muşcătura apei, care îi luă tot aerul din plămâni, toate gândurile din minte.

Preţ de trei clipe prelungi, apele îngheţate şi pătate de sânge se învăluiră în jurul ei. Era prinsă în capcană. Trasă sub valuri.

Apoi pământul se zgâlţâi sub ea. Trosni şi se clătină, ridicând-o precum o mamă care-şi poartă copilul în braţe. Până la suprafaţa apei. Până la mal. Pietrele o lăsară apoi pe Iseult drept în braţele lui Aeduan.

El o puse pe picioare, strigându-i ceva. *Fugi!* Bănui Iseult. *Repede*! se gândi ea, cu toate că nu asculta. Atenţia îi era îndreptată spre Firele ce se chirceau acum, ale unui Vrăjitor al Pământului care făcuse tot ce ar fi trebuit să facă ea.

Iseult miji ochii ca s-o vadă pe Bufnicioară căţărându-se anevoie pe stâncă – în vreme ce liliacul-de-munte zbura şi fâlfâia din aripi deasupra ei. El era paznicul ce nu-i lăsa pe soldaţi să se apropie.

Nu avea nicio noimă. O copilă care să poată muta pământul. O copilă care să poată controla un liliac-de-munte. Şi totuşi, Iseult nu putea tăgădui ce vedea cu ochii săi.

În doar câteva secunde, o prinse din urmă pe Bufnicioară şi, fără un cuvânt, Aeduan o luă în spinare. Ea îl îmbrăţişă strâns, Firele arzând în aceleaşi culori calde ale amurgului.

Apoi continuară toţi trei urcuşul, în vreme ce liliacul, acea creatură mitică a câmpurilor de luptă, mergea înainte, deschizându-le calea.

Merik şi Vivia stăteau pe podul-de-apă. Merik de o parte, Vivia de cealaltă.

Valurile înspumate năvăleau peste ei, înalte cât barajul, înalte cât oraşul. Inundaţia avea să-i lovească în câteva

secunde. Vântul, călduţ şi slab, însă în totalitate al său, se adună în jurul lui Merik. Vivia îşi chemă şi ea apele.

Se uitau unul la celălalt. Doi Nihar. Două magii. Un frate şi o soră care nu se cunoscuseră niciodată, care nici măcar nu încercaseră s-o facă.

Inundaţia sosi.

Amândoi îşi ridicară braţele în aer. Vântul, apele, puterea. Un zid de magie care să întâmpine spuma albă. Merik se lăsă pe spate, tălpile lui alunecând pe pietrele umede, în vreme ce vântul se năpustea înainte. Scoase un strigăt, un sunet ce-i răbufni din gâtlej. Care-i deschise gura larg, făcând ca şi mai mult vânt să iasă din el.

Mai mult, şi mai mult. Asemenea unui izvor adânc şi neatins. Legat nu de Kullen, ci de sângele familiei Nihar. De sora lui care ţinea piept inundaţiei cot la cot cu el.

Fără să ţină cont de furie, de ură, de dragoste, de trecut. Ci doar de clipa prezentă. Doar de apa asta care curgea încet, înainte, împroşcând.

Întrerupt.

Merik ridică un picior. Păşi în faţă, împingându-se, împingând vântul, împingând inundaţia.

Puse un picior în faţa celuilalt. Înainta pas cu pas de-a lungul văii verzi, sub cerul care acum licărea albastru.

Vivia înainta şi ea pe pod. Paşii lor erau la unison. Unu. Doi. Împinge. Trei. Patru. Mergi înainte.

Astfel, centimetru furios cu centimetru furios, inundaţia se retrase. Luptă. Împinge. Mergi înainte.

Gheaţa năvăli trosnind peste pod, înghiţind cu zgomot râul şi distrăgându-i pentru scurt timp atenţia lui Merik. Atât cât să lase inundaţia să mai fure înapoi câţiva centimetri.

Stix, îşi dădu seama Merik. Venea în fugă spre ei, călcând pe gheaţa pe care o făcuse.

Ajunse apoi în dreptul Viviei şi, imitând poziţia de luptă Nihar, li se alătură.

Inundaţia îşi croia drum înapoi.

Luptă. Împinge. Mergi înainte.

Şi mai mulţi oameni veneau acum, şi mai mulţi vrăjitori.

Ai Vântului şi Ai Fluxului. Ai Pietrelor şi Ai Plantelor. Civili şi soldaţi deopotrivă, toată lumea împingea în ritmul fraţilor Nihar.

În spate, tot mai în spate, câştigau teren, câştigau viteză şi, curând, toată lumea ajunse să stea drept în picioare. Apoi să fugă.

Se opriră de-a binelea, căci ajunseseră înapoi la baraj. Apa se strecura acum înăuntrul vechiului ei cămin, în vreme ce gheaţa, rădăcinile şi pietrele se ridicau încet în aer. Nivel după nivel, un zid făcut de sute de vrăjitori. De sute de nubrevnani.

Până când lui Merik nu-i mai rămase nimic de făcut. Se întoarse şi întâlni din nou privirea Viviei. Ea dădu din cap o dată şi ceva asemănător unui zâmbet i se aşternu pe buze.

Merik dădu din cap la rândul lui, deja punându-şi înapoi gluga făcută ferfeniţă şi udă leoarcă. Dădea să se întoarcă la Lovats. Sora lui avusese sub control lupta, vrăjitorii, noul baraj care crescuse chiar sub ochii lor.

Nu mai avea nevoie de alte încercări stângace de ajutor. Cu atât mai puţin de cele venite din partea unui mort.

Aşa că Merik lăsă în urmă podul-de-apă şi porni în zbor spre Donjonul lui Pin.

Aeduan mergea de ore în şir, cu Bufnicioara în spinare şi cu Vrăjitoarea Firului la cinci paşi în spate dar şi cu liliacul-de-munte zburând în zigzag deasupra lor.

Ieşiseră de pe Ţinuturile Disputate, însă doar de puţină vreme. Deşi Aeduan o luase la nord de drumul pe care ştia că veniseră prima oară el şi Iseult, nu îndrăznea să-şi încetinească pasul.

Şi nici s-o pună jos pe Bufnicioară. Durerea din umeri se transformase de mult într-o agonie ce-i amorţea mintea, însă copila dormea liniştită. Dacă se trezea, dacă ar pune-o jos… Prea încet, s-ar mişca prea lent.

Abia când soarele începu să apună, iar umbrele lungi ale pinilor de la vest de Nubrevna să întunece cărarea, Aeduan le îngădui să facă în sfârşit popas.

Ajunseseră în dreptul unui iaz cu ape limpezi, ce şerpuia

printre copaci. Un zid uitat, pe jumătate scufundat, se ridica la celălalt capăt al iazului.

— Suntem singuri, spuse Vrăjitoarea Firului, cu glas răguşit din pricina fumului. Ar trebui să ne oprim.

Erau primele cuvinte pe care le auzeau de ore bune, iar preţ de jumătate de clipă, Aeduan nu le pricepu sensul.

Apoi îşi dădu seama că-i vorbise în dalmotti, nu în nomatsi. Presupunea că făcuse asta ca să nu înţeleagă Bufnicioara.

— Nu am simţit pe nimeni prin preajmă, cu mult înainte ca soarele să înceapă să apună. Arătă vag către orizont. Plus că… mi-e sete. Deci asta era. Argumentul ei suprem.

Aeduan dădu să spună ceva, însă Bufnicioara i se foi în braţe. Căsca.

Cu muşchii urlându-i de durere, o lăsă la pământ. Se ridică apoi în picioare şi începu să se întindă ca orice copil obişnuit care abia s-a trezit dintr-un pui de somn.

Patru curenţi puternici de aer tulburară suprafaţa apei, făcând pelerina lui Aeduan să fluture, pe când şi-o dădu jos de pe umerii răniţi. Liliacul-de-munte se apropie, aşezându-se în vârful zidului scufundat, în vreme ce coada lungă i se unduia printre ruine. Vârful ce se termina cu un smoc de păr i se afunda în apă.

Bufnicioara nu acordă niciun pic de atenţie fiarei imense – care acum se curăţa precum o pisică, începând cu urechea dreaptă, care-i sângera. În schimb, era absorbită să-şi croiască drum printre bolovanii care înconjurau malul iazului. Când ajunse în dreptul apei, o imită pe Iseult, făcându-şi mâinile căuş şi bând cu nesaţ.

— Surioară, spuse Iseult în timp ce copila bea. Care e numele tău adevărat?

Bufnicioara nu o luă în seamă, iar Iseult îi aruncă lui Aeduan o privire neajutorată.

El ridică din umeri. La urma urmelor, Bufnicioara nu era primul copil care rămânea fără cuvinte din pricina războiului.

Cu toate astea, vrăjitoarea Firului stărui, o încordare învăluindu-i acum vorbele.

— Poţi să vorbeşti, Surioară? P-poţi să ne spui numele tribului tău? Ceva, orice?

Bufnicioara îşi văzu de băutul din iaz, ca şi cum Iseult nici nu ar fi fost acolo.

Oftând apăsat, Iseult renunţă în cele din urmă. Se ridică în picioare şi sări peste pietre. Chiar şi în lumina slabă a amurgului, nu aveai cum să nu observi cât de murdară era. Vârfurile părului ei negru erau pârlite din pricina focului.

Nu mai era Vrăjitoarea Firului care îl găsise pe Aeduan prins în capcana de urşi. Şi nici Vrăjitoarea Firului care se luptase cu el chiar în acea dimineaţă. Era o femeie schimbată.

Aeduan o ştia, pentru că şi el trecuse prin aşa ceva. Curând avea să descopere – la fel cum o făcuse şi el – că nu era chip să scapi de propriii demoni.

De-acum înainte, avea să-şi îndoaie şi să-şi strângă degetele, întocmai cum făcea acum. Avea să-şi rotească încheieturile şi să-şi trosnească gâtul. Să-şi întindă maxilarul şi să se întrebe cine va fi următorul care va muri de mâinile ei. Care nu va mai avea cale de scăpare.

Iar din noaptea asta, îşi va dori cu disperare să scape de coşmaruri. Va fugi, se va lupta şi va ucide din nou, doar ca să se asigure că fantomele erau adevărate.

Şi erau.

Aeduan se întrebă dacă ar trebui să aibă vreun regret. La urma urmelor, spintecase ca să-l salveze. Nu simţea nicio fierbinţeală în capul pieptului, nicio senzaţie de greaţă în stomac. Ea şi-ar fi găsit adevărata natură într-un fel sau altul.

— Prietena ta e din nou în mişcare, spuse, în timp ce Iseult se aşeza de strajă lângă el, iar apa de pe mâinile ei picura pe pietre. Aş zice că e undeva pe mare. N-ai fi ajuns-o la timp nici dacă te-ai fi dus după ea.

Iseult nu schiţă niciun gest. Se uită totuşi lung în ochii lui Aeduan, despre care ştia că trebuie să i se învârtejească de roşu. Avusese nevoie de toată puterea – atât cât îi mai rămăsese – ca să prindă mirosul Vrăjitoarei Adevărului.

— Probabil că familia Bufnicioarei nu mai e, spuse ea în cele din urmă, cu ochii tot la Aeduan.

— Probabil, fu el de acord.

— Şi atunci unde o s-o ducem? Mă îndoiesc că sunt multe familii care să primească în sânul lor un liliac-de-munte. Vorbea fără vreo inflexiune în voce, ca de obicei, şi totuşi nu-i scăpă umbra de umor din vorbele ei.

Aşa că Aeduan îi răspunse în aceeaşi notă.

— Şi nici nu cred că vor să primească un Vrăjitor al Sângelui.

Buzele i se strânseră. Apoi i se destinseră numaidecât.

— Şi presupun că nici o Vrăjitoare Ţesătoare.

Cele două cuvinte căzură ca plumbul între ei.

Aeduan nu o contrazise. Era ce era, iar să se lupte cu propria natură nu i-ar fi adus decât durere. Ba poate chiar moartea.

Motiv pentru care se trezi spunând:

— Nimeni nu a fost dat vreodată afară dintr-o mănăstire carawen.

— Nici măcar un liliac-de-munte? Din nou licărirea unui zâmbet.

— Nu atâta vreme cât îi slujesc pe Cahr Awen.

Iseult se crispă, iar Aeduan se întrebă dacă nu cumva se pripise cu aceste vorbe. Era şi aşa destul de greu să priveşti în adâncul Vidului, dar ce faci atunci când Vidul îţi întoarce privirea?

Era limpede că asta se întâmpla acum. Acea schimbare a posturii ei. Acea trecere înfrigurată a limbii peste buze. Dacă era într-adevăr o Vrăjitoare Ţesătoare, asta însemna că era legată de Vid. Iar dacă era într-adevăr o Vrăjitoare a Vidului, însemna că putea fi o Cahr Awen. Iar ea înţelegea acum asta.

La fel şi Aeduan.

— Mănăstirea carawenilor.

Cuvintele i se dezlipiră de pe buze ca o rugăciune. Clipi apoi şi continuă:

— Credeam că nu mai eşti călugăr.

— Motiv pentru care nici nu am să rămân. O las pe

Bufnicioară, las liliacul, te las pe tine. Iar eu o să mă întorc la Lejna după monedele mele. *Şi poate să dau şi de urma prinţului Leopold.*

Iseult încuviinţă din cap, ca şi cum era mulţumită de plan. Din cine ştie ce motiv, asta îl deranja. Faptul că se învoise atât de lesne îi făcea plămânii să se strângă.

Orice ar fi însemnat senzaţia nouă, îi trecu de îndată. Acum Bufnicioara se adâncise şi mai mult în iazul umbrit. Între timp, liliacul-de-munte îşi plesnea coada de zid cu o expresie nemulţumită pe chip. Cu toate că ar fi putut să fie luată şi ca una amuzată. Era cu neputinţă să spui care din două.

Iseult se depărtă de Aeduan şi îi strigă Bufnicioarei să fie cu băgare de seamă.

Lucru care îl lăsă pe Aeduan, ca de obicei, pe marginea unei scene, urmărind cu privirea cum lumea se desfăşura dinaintea lui sub un cer din ce în ce mai întunecat.

40

Am mai fost aici, se gândi Safi, pe când scruta cu privirea liniile albe lăsate în urmă de corabia cartorrană. Coasta mlăştinoasă a Saldonicăi dispăruse de mult din vedere, iar acum amurgul îşi împrăştia focul de-a lungul valurilor. De-a lungul peisajului înceţoşat, sărat ce se zărea pe fereastră.

Chiar mai fusese aici. Pe o corabie ce ducea la Azmir, cu cineva care-i oblojea rănile.

Durerea o copleşi valuri-valuri, un atac cutremurător de fiecare dată când acul lui Caden străpungea pielea de deasupra sprâncenei lui Safi. Dacă scaunul ei nu ar fi fost dat pe spate şi bine înţepenit, de mult ar fi căzut, căci, oricât de blând încerca să fie Bardul Iadului, tot o durea al naibii de tare când îi cosea rana provocată de pumnul Kahinei.

Safi era în cabina căpitanului de o oră. Întâi şi întâi, Lev venise să-i rupă iarăşi şi să-i pună înapoi nasul. În ciuda strădaniilor ei, Safi urlase din toţi rărunchii, iar sângele ţâşnise cu şi mai multă forţă. Chiar şi după toată durerea îndurată şi după lacrimile care-i urmaseră, Lev fusese nevoită să plece cu scuza:

— Mi-e teamă că n-o să mai fie nicicând ca înainte, domna!

Safi se mulţumi să ridice din umeri. În lipsa leacurilor vrăjite la bord – Kahina le luase cu ea pe toate – Safi ştia că avea să rămână pe viaţă cu cicatrici şi cu un nas strâmb. Însă nu o deranja atât de mult. Nu când avea lucruri mai *importante* care să o îngrijoreze.

Cum ar fi Piatra ei de Fir.

Încetase să mai pâlpâie. Iseult era acum în afara oricărei primejdii, dar pentru cât timp?

— Te-am judecat greşit, îi spuse Caden, întrerupând şirul gândurilor lui Safi. Erau primele cuvinte pe care i le adresa în afară de *Ridică-ţi bărbia* sau *Închide ochiul.* Când eram în oraşul Veñaza, am crezut că eşti nesăbuită.

Că eşti naivă şi egoistă.

Safi nu se putu abţine: îşi ridică privirea.

— Mulţumesc?

Simţi o fierbinţeală şi mai mare de pe urma acului care o străpunse. Caden, care stătea pe un scaun, tresări. Apoi, oftând, spuse:

— Nu te mai mişca, domna!

Safi pufni, o încercare de a-şi destinde faţa. El continuă:

— Ai dat dovadă de curaj mai devreme, pe corabie – în lupta cu Amiralul. Tot un gest nesăbuit a fost, dar isteţ totodată. Şi deloc egoist. Plus de asta, ce-ai făcut în Saldonica, la han… Te-am judecat greşit.

— Dar eu, bombăni Safi, având grijă să nu i se citească nimic pe chip, nu accept încercarea asta de scuză.

Caden scoase un sunet hodorogit care aducea a râset, înainte să se aplece în faţă ca să taie fibra de cânepă cu care îi cususe rana lui Safi. Clipele treceau, durerea îi zgâlţâia ţeasta, iar Safi nu avea altceva de făcut decât să se zgâiască la lanţul care atârna la gâtul lui Caden.

Lanţul Barzilor Iadului.

El se lăsă înapoi pe spate.

— Bun. Dă-mi încheietura dreaptă.

Safi îi dădu ascultare, iar el o ridică înspre fereastră, ţinând-o în lumina care bătea dinspre mare. Degetele îi apăsau vânătăile care i se umflaseră de-a lungul braţului.

— Bardule, i se adresă ea.

— Hmm? Îi aşeză mâna, cu palma în sus, pe genunchiul lui. Se întinse după ac şi după o bucată nouă de fibră de cânepă.

— I-ai spus împărătesei ce sunt? Ce magie am?

— Nu i-am spus. Îi răspunse fără şovăire, pe când băga aţa în ac, fărâma de cupru sclipind în lumina amurgului. Dar i-am confirmat împărătesei ce auzise deja din alte surse.

— Ah! Safi oftă adânc, simţindu-şi muşchii slăbiţi. Se lăsă pe spate şi-l urmări cu privirea pe Caden cum curăţă tăietura cea lungă cu cârpa îmbibată de apă. Sânge proaspăt ţâşni şi, odată cu el, o durere nouă.

Safi se sili să vorbească în continuare.

— De unde îţi dai seama ce magie am? Asta faceţi voi, Barzii Iadului? Mi-ai promis că, dacă supravieţuim, o să-mi spui.

— Speram să uiţi de asta. Îşi ridică privirea. Dar presupun că nu pot să păcălesc o Vrăjitoare a Adevărului.

— Răspunde la întrebare!

— Să spunem doar… Îşi muşcă buza o secundă, apoi continuă: Să spunem doar că Barzii Iadului au fost şi ei cândva nişte eretici. Exact ca tine. Făcu o pauză, cât să pună deoparte cârpa îmbibată de sânge şi să ia din nou acul în mână. Magiile ne-au fost luate, domna, în semn de pedeapsă. Acum suntem în slujba celui care ni le-a luat. Dacă ne eliberăm de lanţ, murim.

Safi scoase un oftat. Ochii i se strânseră de la durerea provocată de muşcătura acului, iar o amintire îi veni în minte. O amintire cu unchiul Eron scoţându-şi lanţul – pentru doar câteva clipe o dată. Atât cât Safi să-i poată citi adevărurile.

După care Eron şi-l punea înapoi la gât.

Deschise ochii şi văzu capul lui Caden, care era atât de aproape. Avea pistrui pe frunte. Nu-i observase până acum.

— Cât ai lanţul, eşti protejat împotriva magiei. Cum?

— Nu pot să-ţi spun toate secretele mele, domna. Altminteri, ai să fugi cât vezi cu ochii, iar împărăteasa o să ne spânzure pe toţi – cu un lanţ adevărat, de data asta. Râse, însă râsetul era umbrit de tristeţe.

Înainte ca Safi să-i ceară şi mai multe răspunsuri, auzi balamalele scârţâind.

Împărăteasa Marstokului se strecură înăuntru, rochia ei de culoarea muştarului, acum pătată, foşnea. Şi ea, ca toţi ceilalţi, purta aceleaşi haine de când fugiseră din Saldonica. Amiral Kahina nu lăsase nimic la bord în afară de butoaiele cu apă proaspătă şi mobilierul.

Vaness se puse între Safi şi fereastră. Chipul îi era senin – *fals* de senin. Deşi boala sângelui care o pusese la încercare mai devreme dispăruse cu totul şi, deşi cuterul îi

ducea acum pe toţi la Marstok, adevărul era că împărăteasa nu-şi lăsase niciodată garda jos. Niciodată.

— Cât mai durează, bardule? întrebă Vaness.

— Câteva minute.

— Atunci am să spun ce am de spus cu tine de faţă.

— Foarte bine. Caden nu se mişca nici mai repede, nici mai încet decât o făcuse până atunci. Concentrarea îi rămase la fel, iar valurile de durere constante.

— O să ajungem pe coasta marstokeză mâine de dimineaţă, Safi. În semn de apreciere pentru tot ce ai făcut de când am plecat din Nubrevna, vreau să te las să alegi. Fie rămâi în grija Barzilor Iadului şi te întorci în ţinuturile natale, fie vii cu mine la Azmir. După ce mă vei fi ajutat să-mi epurez curtea, vei fi liberă să pleci. Iar eu… Se opri şi, pentru o fracţiune de secundă, masca de indiferenţă dispăru. O speranţă sinceră îi licări pe chip. Eu o să-ţi dau suficienţi bani cât să mergi oriunde vei dori. Să-ţi începi o viaţă nouă.

Cuvântarea – propunerea – se aşternu în cabină ca cearşaful care se umfla deasupra unei saltele înainte să o învăluie. Înainte să se *unească.*

— Îmi dai… de ales? repetă Safi, căreia nu-i scăpă faptul că mişcările atente ale lui Caden erau acum *mai* încete.

Safi luă Piatra de Fir în mâna stângă. Degetele ei învineţite şi pline de răni se înfăşurară în jurul lanţului de oţel pe care Vaness i-l pusese la gât în urmă cu şaptesprezece zile.

Atât de multe se întâmplaseră în acest răstimp. Cu Vaness. Cu Barzii Iadului. Niciunul dintre ei nu-i mai era acum duşman.

Adevărat, adevărat. La gândul ăsta, lui Safi i se puse un nod în gât, iar un fior rece o străbătu prin tot trupul rănit. Dacă s-ar fi întors în Cartorra, şi-ar fi pierdut libertatea, iar Iseult nu avea s-o mai găsească niciodată, nu avea s-o mai *vadă* nicicând. Safi urma să fie prinsă în capcană ca mireasă a împăratului, ca Vrăjitoare a Adevărului pentru el, cu neputinţă de scăpare din castelul acela friguros.

Dar în Marstok, pe de altă parte… În Azmir… Safi mai

avea o şansă. De îndată ce termina de smuls buruienile de la curtea coruptă a împărătesei, putea să plece. Ba mai bine de atât, putea să plece cu suficienţi bani cât să se poată întreţine, iar ea şi Iseult ar fi putut în sfârşit – *în sfârşit* – să-şi înceapă viaţa într-un loc nou.

Dar cum rămânea cu Barzii Iadului? Dacă se întorcea în Cartorra fără Safi, s-ar fi condamnat singuri la moarte – Caden îi mărturisise asta. Iar Safi nu le salvase afurisita de piele doar ca să fie omorâţi de Henrick.

Îl pierduse deja pe Merik Nihar. Nu voia să-i mai piardă şi pe alţii dacă putea să-i ajute.

— Am să vin cu tine la Azmir, spuse Safi, încercând să pară autoritară, iar Barzii Iadului mă vor însoţi. Ca gărzi de corp.

Cuvintele ei răsunară în cabina strâmtă. Vaness părea uimită din cale-afară, în vreme ce Caden se oprise din cusut. Se uita la Safi cu ochi mari, un fel de încruntare jucându-i pe buze.

Tăcerea continuă preţ de câteva clipe. Asta până când Vaness pufni şi spuse:

— Îţi accept condiţiile, Safi. Şi… îşi plecă uşor capul, chipul ei era destins şi afişa o sinceră seninătate. Îţi mulţumesc că mi-ai fost alături!

Împărăteasa Marstokului ieşi din încăpere după cum intrase. Abia după ce uşa se închise cu un clic, iar corabia se legănase de patru ori – stânga, dreapta – Caden se încumetă să deschidă gura.

Din cine ştie ce motiv, obrajii lui Safi se înfierbântară când îi spuse:

— De ce vrei să ne iei cu tine? întrebă în şoaptă. Ştii că tot trebuie să te ducem în Cartorra până la urmă.

— Ştiu. Safi ridică din umărul stâng, încercând să se arate cât mai indiferentă, în timp ce dădu în sfârşit drumul Pietrei de Fir. Dar cunoşti vechea zicală: *Deşi suntem în siguranţă cu prietenii prin preajmă…*

— Înţeleg. Pufni. Acul fu ridicat. Cuprul luci. *Deşi suntem în siguranţă cu prietenii prin preajmă, cu duşmanii prin preajmă suntem cel mai în siguranţă.*

— Nu. Safi se crispă, aşteptând muşcătura acului. Doar partea cu prietenii, Bardule. Nu-mi mai sunteţi duşmani.

Zâmbi, chiar dacă era un zâmbet chinuit, iar el îi răspunse tot cu un zâmbet.

Apoi o împunse cu acul. O dată. De două ori. Ultimele muşcături ale durerii înainte ca rana să-i fie cusută de tot.

Înainte să acţioneze, Iseult aşteptă până când soarele apuse şi stelele răsăriră.

Găsiseră un luminiş, în susul dealului, lângă un pârâu care-şi vărsa bulbucii într-un iaz. Lui Iseult îi părea imposibil de apărat, la fel şi lui Aeduan – căci o spusese cu glas tare când Bufnicioara îi condusese pe amândoi acolo. Copacii trosneau prea tare, iar cu apa care clipocea nu ai fi auzit pe nimeni apropiindu-se.

Şi totuşi, fata se puse jos, cu picioarele încrucişate, refuzând cu încăpăţânare să se ridice. Atunci coborî şi liliacul-de-munte tot *acolo*, punându-şi trupul uriaş în spatele Bufnicioarei. Firele lui argintii păliseră, ca şi cum oboseala îi amuţise ferocitatea, şi, cât de curând, sforăia nevoie mare.

Era de necrezut, se gândi Iseult – întocmai felul de poveste pe care ar fi vrut să i-l spună lui Safi de cum s-ar fi reîntâlnit. Doar că liliacul puţea, iar muştele roiau prin blana lui deasă. Iar asta îi cam lua din farmec.

Cât despre Bufnicioară, nu părea să bage de seamă putoarea ori nu-i păsa, căci, de îndată ce creatura se făcuse ghem pe ţărmul stâncos, copila se cuibări lângă ea şi adormi.

Oferindu-i în sfârşit – *în sfârşit* – lui Iseult un moment de tihnă.

— Unde te duci? întrebă Aeduan când trecu pe lângă el, îndreptându-se deja spre iaz.

— Nu departe. Făcu un gest vag din cap, arătând înainte. Vreau… să beau nişte apă din iaz. Mă întorc repede.

El se încruntă şi, deşi nu i se împotrivi, cu toate că era evident că nu era de acord, Iseult simţi cum i se

înfierbântă obrajii. Neobişnuita lor tovărăşie se dezvoltase suficient cât să nu-şi mai ţină unul altuia cont.

Iseult ajunse în dreptul iazului, gâfâind mai mult decât ar fi trebuit. Însă cel puţin nu era nimeni în jur care s-o deranjeze. Nimeni care s-o audă apropiindu-se de mal şi aplecându-se deasupra apei.

În oglinda ei, îşi văzu propria reflexie. Tremura uşor pe la margini, ca şi cum nici n-ar fi ştiut cine era cu adevărat.

Retează, retează, răsuceşte şi retează.

Iseult îşi întoarse privirea şi îşi duse degetele la Piatra de Fir.

Ridică şnurul de piele de la gât şi se uită lung la rubin. I se odihnea în palmă, peste talerul de argint.

— Safi, şopti ea. Cu mâna cealaltă acoperi piatra. Safi, repetă ea, concentrându-se. Încordându-se. Căutând Fire.

— Safi era undeva acolo, iar piatra asta era legată de ea. Dacă Esme putea să facă asta în vis, dacă…

Ei bine, dacă Iseult era într-adevăr ca Esme, atunci poate că ar fi putut umbla şi ea în vis.

Dar nu simţi nimic. Nimic, nimic, *nimic,* de trei ori fie blestemat!

— Pişa-s-ar nevăstuicile pe tine! făcu Iseult în şoaptă, o senzaţie de fierbinţeală cuprinzându-i urechile. Pufni, strângând şi mai mult piatra. Unde putregaiul eşti, Safi?

Nu te ajută cu nimic să înjuri, Iz. Eşti pur şi simplu prea încărcată de otravă ca să o scoţi la capăt.

— Safi? Iseult se lăsă pe coapse. O piatră îi intră în carne. Tu eşti?

Cine altcineva? Doar e visul meu.

Funcţiona. Lui Iseult nu-i venea să creadă, dar *funcţiona.*

— Nu e un vis, Safi! Sunt chiar aici. Chiar vorbesc cu tine.

Ba fireşte că e un vis. Cred că ştiu mai bine, de vreme ce eu sunt cea care doarme.

— Safi, este magia… Iseult şovăi, o senzaţie rece ca o pânză de păianjen strângându-i pieptul. Căci asta nu era magia Firului, nu? Era magia lui Esme, iar Esme nu era o

Vrăjitoare a Firului.

Însă orice ar fi fost – orice făcea de fapt vraja asta – n-avea cum să fie atât de rău, de vreme ce Iseult putea vorbi cu Safi, nu?

Înghiţi greu.

— E magie, zise ea în cele din urmă. Şi, crede-mă, e cât se poate de reală.

O tăcere se aşternu între ele. Apoi mintea lui Iseult se umplu de strălucirea unor Fire roz şi a unei senzaţii calde. O rază de-a soarelui lui Safi care să alunge frigul.

O, zeiţă, ce dor îi mai fusese lui Iseult de sentimentul ăsta!

Şi, o, zeiţă, cât de dor îi mai era de Sora ei de Fir!

Ei bine, atunci pişa-s-ar nevăstuicile pe mine! Vocea din vis a lui Safi părea acum în culmea fericirii. *Noi chiar vorbim una cu alta, Iz! Îţi vine să crezi ce chestie, de trei ori fie blestemată?*

Iseult nu se putu abţine şi izbucni în râs.

Râse şi Safi, legătura lor strălucind în culorile amurgului. Firele Prieteniei.

Înainte ca Iseult s-apuce să se bucure de culorile desăvârşite, zări o siluetă care se mişcă printre pini.

Nu avea Fire. Inima îi sări din piept. Era Aeduan – fireşte că era Aeduan, dar de ce venise până aici tocmai acum?

Iseult vorbi mai repede:

— Unde eşti, Safi? Eşti în siguranţă?

Sunt pe o corabie spre Azmir, şi da, sunt în siguranţă. Ar trebui să ajungem în capitală mâine. Tu unde eşti?

— V-vin după tine. Limba lui Iseult deveni deodată grea. Avea atâtea să-i spună. Nu avea cum să se termine deja. Însă Aeduan ajunsese aproape în dreptul zidului scufundat. Cât de curând, avea să fie suficient de aproape cât să audă ce spunea Iseult. N-n-am să pot ajunge curând în Azmir, Safi, dar am s-o fac de îndată ce am să pot. Acum trebuie să plec.

Aşteaptă! Stai! Te rog, Iz!

— Nu… *pot*, rosti ea printre dinţi.

Spune-mi numai dacă eşti în siguranţă, Iz. Şi nu mă minţi! Am să-mi dau seama!

Iseult nu se putu stăpâni. Bâlbâială îi dispăru, iar ea spuse, zâmbind:

— Sunt în siguranţă, Safi. Vorbim curând, îţi promit! Apoi îşi luă mâna de pe rubin.

În două clipite, Firele lui Safi se făcură nevăzute. Inima lui Iseult redeveni rece, iar ea îşi puse şnurul de piele înapoi după gât.

Tocmai când Aeduan ajunse la mal. Păşi în tăcere pe pietre şi, spre uimirea lui Iseult, îşi dădu seama că frustrarea de mai devreme începuse să se risipească.

Desigur, avea să poată umbla iarăşi în vis. Urma să mai aibă ocazii să vorbească cu Safi. Ăsta fusese doar începutul.

Aeduan se opri lângă ea şi îşi cercetă reflexia, la fel cum făcuse şi Iseult. Nu se aşezase, fireşte, iar Iseult se îndoia că stătea jos vreodată. Sau că se relaxa vreodată. Sau că făcea vreodată ceva din ce făceau oamenii obişnuiţi.

Dar, pe de altă parte, nici Iseult nu era un om obişnuit. Ci o *Vrăjitoare Ţesătoare…*

Nu. Nu voia să se gândească la asta.

Iseult îşi vârî mâinile în apă. Muşcătura de gheaţă îi alungă toate gândurile. Le afundă şi mai mult, până la cot. Până la umăr…

— Licurici!

— Poftim? Iseult se îndreptă numaidecât.

Fiori reci o străbătură de-a lungul braţelor.

— Acolo! Aeduan arătă cu mâna dincolo de iaz. Licurici. În Marstok, se zice că aduc noroc, aşa am auzit. Iar copii îşi pun dorinţe când îi văd. În vocea lui Aeduan se simţea o umbră de amuzament, ca şi cum el…

— Asta e o glumă? Iseult se ridică în picioare. Picăturile de apă fură împroşcate pe pietre.

— Nu!

Iseult nu-l credea. Cu nasul încreţindu-i-se într-un zâmbet, îşi întoarse privirea spre luminiţele care licăreau printre pini. Aerul, cerul, apa – totul semăna atât de mult

cu întâlnirea lor de acum două nopţi.

Şi totuşi, nu era asemănătoare. Iseult şi Vrăjitorul Sângelui fuseseră duşmani atunci, legaţi doar de nişte monede. În seara asta, însă, erau aliaţi, legaţi de… Ei bine, Iseult nu ştia precis. De Bufnicioară, mai mult ca sigur, şi poate că şi de liliacul-de-munte.

Iseult trase o gură de aer în piept, minunându-se de cât de plini îşi simţea plămânii printre coaste. Apoi închise ochii. Voia să-şi pună o dorinţă, dar erau atât de multe din care să aleagă. Îşi dorea ca Safi să fi fost acum cu ea. La fel şi Habim, şi Mathew. Şi, deşi nu *prea* înţelegea de ce, îşi dorea acelaşi lucru şi pentru mama ei.

Dar, mai mult decât orice altceva, Iseult îşi dorea răspunsuri. Despre magia ei. Despre perechea Cahr Awen.

Aş vrea să aflu cine sunt cu adevărat.

Deschise ochii. Aeduan urmărea în continuare licuricii cu privirea.

— Ţi-ai pus o dorinţă? întrebă ea şi, spre uimirea ei, el încuviinţă. Un gest scurt din cap. Şi ce ţi-ai dorit?

El îşi îndoi mâinile. Apoi ridică din umeri:

— Dacă se împlineşte, atunci poate că am să ţi-o spun într-o bună zi. Se întoarse pe călcâie şi porni de-a lungul malului, încetinind o dată în dreptul copacilor, ca să strige peste umăr: Ai grijă când vii! Liliacul şi-a întins coada peste piatra ta.

Iseult îl petrecu cu privirea până ajunse doar un alt punct negru, pierdut printre copaci.

Îşi dădu seama că zâmbeşte, deşi nu ştia să zică dacă din pricina lui Aeduan, a dorinţei sau a lui Safi.

Aşezându-se pe pietre, Iseult îşi scoase cizmele şi îşi înmuie vârful picioarelor în iaz. Apa lui rece o învălui. O ţintui la pământ, astfel că, atunci când strânse din nou în palmă Piatra de Fir şi o strigă pe Safi în şoaptă, legătura se formă aproape instantaneu.

Noaptea trecu pe nesimţite. Desăvârşită din toate punctele de vedere. Iseult şi Safi chicoteau, povestindu-şi una alteia toate câte li se întâmplaseră în ultimele două săptămâni.

În tot acest timp, frunzele copacilor foşneau, apele iazului clipoceau, iar licuricii săltau de colo-colo.

41

Sala Luptelor. Vivia se afla încă o dată dinaintea uşilor de stejar, însă de data asta era însoţită de lachei.

De data asta, împinse căruciorul tatălui ei în faţă.

Simţi mai întâi mirosul de rozmarin amestecat cu salvie. Apoi văzu marea de robe albastru-iris, la suprafaţa cărora înotau mai bine de treizeci de chipuri. Vizerii şi familiile lor se întoarseră toţi când se deschiseră uşile. Murmurele amuţiră, ridicându-se valuri-valuri şi plecându-se dinaintea lor.

Cizmele bune ale Viviei tocăneau pe podea, iar rochia îi foşnea în ritmul scârţâitului roţilor de la scaunul cu rotile al tatălui.

— Înălţimea Ta, Maiestatea Ta, murmura fiica cea mare a vizerului Eltar, în timp ce Vivia se apropia.

Făcu o plecăciune, iar Vivia nu-şi putu reţine un zâmbet.

Era prima oară din câte îşi aducea aminte când o femeie îi stătea alături în Sala Luptelor. După ziua de astăzi, după ceremonia comemorativă, Vivia avea de gând s-o facă prima ocazie dintr-un şir lung.

Ajungând în capul mesei, îngenunche ca să fixeze în loc scaunul tatălui ei.

Trebuia să fie o zi a plângerii, însă nimeni de la masă nu părea încercat de tristeţe. Şi cum puteau jeli, când oraşul scăpase cu bine de furtună şi de focul-de-mare? Când, în ciuda şanselor mici, ieşiseră şi mai puternici din luptă?

Oamenii din Lovats aflaseră acum de oraşul subteran, iar inginerii şi vrăjitoarele îi colindau deja străzile ca să se asigure că poate fi locuit. Deja ajunsese prima încărcătură cu provizii de la fermele familiei Hasstrel din Cartorra, iar un tratat nou cu Imperiul Marstok se punea deja la cale, căci acum, că *aparent era* în viaţă, Vaness avea o abordare cu totul diferită în privinţa negocierilor.

Viviei îi venea însă mai greu decât orice să se arate veselă. Ştia ceva ce oamenii nu ştiau. În vreme ce oraşul credea că Furia o ajutase când erau pe podul-de-apă, ea

ştia că fusese de fapt Merik.

Merik trăia.

Îi spusese însă că avea să părăsească oraşul. Că el şi cei doi prieteni – fata aceea, Cam, şi încă una, care doar ce ajunsese, pe nume Ryber – urma să meargă în nord, în munţii Sirmayan.

— Ryber spune că putem găsi răspunsuri în legătură cu… *situaţia* mea, arătă spre propria faţă, ascunsă bine în umbra glugii de la mantie. Iar aici nu pot face prea multe. Ai tot sub control.

Vivia nu era în asentimentul lui, însă nici nu-l contrazise. Merik îi spusese lucrurile astea în holul principal de la Donjonul lui Pin, unde alte o sută de voci concurau pentru un loc în mintea ei. Unde nu avea nici spaţiul şi nici timpul necesare pentru un răspuns potrivit.

Mai mult, dacă Merik îşi dorea într-adevăr să plece, ea nu avea dreptul să-l oprească. Încuviinţă din cap şi zise:

— Te rog să-mi dai de ştire ori de câte ori poţi, Merik! Vrăjitorii Vocii de la curte lucrează fără oprire.

— O să încerc, răspunse el.

Apoi îşi trase şi mai mult gluga pe cap – de la o mantie nouă, căci Vivia stăruise să fie bine îmbrăcat înainte de plecare – şi părăsi pentru totdeauna Donjonul lui Pin.

Nici măcar nu avea să încerce să ia legătura cu ea. Vivia ştiuse încă de atunci şi o ştia şi acum, când îşi aranja gulerul înţepător de lână al rochiei.

Se ridică şi îşi drese glasul. Familiile vizerilor credeau că tatăl său avea să vorbească acum, că se simţea suficient de bine cât să se afle printre ei. Îl priveau lung, aşteptând. Totuşi, Serafin o îndemnase pe Vivia să „fie regina de care au nevoie, iar curând va veni şi coroana”.

Ea îşi drese încă o dată glasul. Toate privirile se aţintiră asupra ei. În sfârşit, nu mai întâmpina rezistenţă.

— Deşi ne-am adunat astăzi aici în amintirea fratelui meu, începu ea, folosind acelaşi avânt răsunător pe care-l auzise la tatăl ei de o mie de ori, mai sunt mulţi alţii cărora să le acordăm onorurile cuvenite. Sute de nubrevnani şi-au pierdut viaţa în atacul de acum trei zile. Soldaţi, familii şi…

cineva din mijlocul nostru. Un membru al acestui consiliu.

Oamenii din sală începură să se foiască. Ochii tuturor se lăsară în pământ. Nimeni nu ştia adevărul despre Serrit Linday. Iar Vivia nu avea de gând să-l dezvăluie.

Cel puţin, nu înainte să ştie precis cine anume îl controla şi cum.

— Aşadar, continuă ea, ridicând vocea, pentru fiecare frunză pe care o veţi arunca astăzi de pe podul-de-apă, vă rog să vă amintiţi de oamenii care au luptat pentru noi. Care au murit pentru noi. Şi vă rog să vă mai gândiţi şi la cei care vor duce în continuare lupta şi care vor mai pieri. Războiul abia a început. Mult prea curând victoria noastră recentă va deveni o simplă amintire, dar hai să nu-i uităm pe cei care au trecut dincolo de ultimul recif de corali al lui Noden ca să ne-o aducă. Şi hai să nu-l uităm… Îşi umezi buzele. Se îndreptă de spate. Hai să nu-l uităm pe fratele meu, prinţul Nubrevnei şi amiralul marinei regale, Merik Nihar. Căci, deşi *nu vedem mereu partea bună dintr-un râu…*

— *Lady Baile ne dă putere să trecem peste durere,* răsunară vocile din încăpere ca într-un glas.

Dacă mori, există şi dezavantaje!

Lui Merik Nihar, prinţul Nubrevnei şi fost amiral al marinei nubrevnane, îi părea rău că n-a preţuit *viaţa* mai de mult.

Astfel, poate că n-ar mai fi avut acum atâtea regrete. Poate că ar fi avut mai multe amintiri despre Kullen şi Safi – poate chiar şi despre Vivia –, de care ar fi putut să se agaţe. Poate la fel de multe precum frunzele aruncate în vânt de pe podul-de-apă.

Merik, Cam şi Ryber urcaseră dealul din apropierea barajului. Planul lor era să se îndrepte spre nord, urmând râul până în munţii Sirmayan, însă, între timp, începuseră funeraliile.

Fetele doriseră s-o vadă şi, oricât de morbid era, la fel şi Merik.

Frunzele cădeau cu viteze diferite, portocalii şi vibrante,

verzi şi vii. Unele erau purtate de curenţi de aer, care le duceau sus în văzduh, în vreme ce altele nimereau în vreo pală mai iute de vânt şi ajungeau pe coastă. Unele ardeau, lăsând în spate urme de fum. Altele pur şi simplu luceau, neaprinse, dar strălucind în lumina amurgului.

— Ce frumos! exclamă Cam, care stătea lângă Merik, cu mâna stângă la inimă.

Vindecătorii îi spuseseră să stea aşa şi, pentru prima dată, le dădea ascultare. *Nu, nu, nu* ea, îşi aminti Merik. Cam trăia ca băiat şi, deşi nu se obişnuise – nu se putea gândi la Cam ca la un „el” –, mai aveau săptămâni bune de mers. Timp suficient să-şi poată pune gândurile în ordine.

— Am văzut destul, zise el într-un final, întorcându-se cu spatele.

Avusese parte de suficiente experienţe macabre pentru o singură zi. Îşi aranjă gluga, trăgând-o cât mai pe faţă. Erau prea mulţi oameni în jur. Fermieri care veniseră din vale şi soldaţi în afara orelor de strajă din turnurile barajului. Cu cicatricile care i se vindecau, cu părul care îi crescuse şi cu chipul care începea să i se zărească printre umbrele întunecoase şi dantelate, Merik nu risca să fie văzut.

Avea nevoie ca lumea să-l creadă mort. Nu doar ca să-l poată urmări liniştit pe Kullen, ci şi pentru că lumea nu avea nevoie de el. Nici Vivia nu avea nevoie, iar el ştia că viaţa ei avea să fie mult mai uşoară fără el prin preajmă.

Unul pentru binele celor mulţi.

După ce Ryber şi Cam îl prinseră din urmă pe Merik, care mergea de-a lungul râului Timetz, pe cărarea în formă de potcoavă care şerpuia printre copaci, Cam începu să fredoneze un cântec familiar.

I se făcu pielea de găină imediat. Iuţi pasul. Copacii se înălţau în jurul lui, mesteceni, arţari şi pini.

— Te rog, nu cântecul ăsta!

— De ce nu? întrebă Ryber şi mări pasul ca să-l ajungă, iar cizmele îi intrau în adânciturile din potecă. Are un final fericit.

Apoi, înainte ca Merik s-o poată opri, începu să cânte:

Orbul frate Daret, cu ale lui simţuri ascuţite,
Mirosi primejdia ce-i păştea la soroc,
Aşa că-i strigă reginei: Eu sunt mai mare, te rog,
Mai bine mănâncă-mă pe mine în loc!

Ea căscă gura larg, iar Filip afară ţâşni,
Spre Daret, care-l aştepta nu departe,
Şi amândoi fraţii o luară la goană,
Lăsând-o pe Regina Crab mult în spate.

Neghiobul frate Filip îi spuse orbului frate Daret
De cum din peşteră ei au ieşit:
Rău am făcut când am plecat şi te-am lăsat,
O, frate al meu, prietene, curajul ţi-ai dovedit!

Iartă-mă, dragă Daret, căci abia acum văd,
În tot acest timp orbul am fost doar eu.
Nu-mi trebuie averi, nici aur, nici coroană,
Cât timp te am alături la bine şi la greu.

— Vezi? E cu final fericit.

Zâmbi larg, două cărţi cu spatele auriu alunecându-i din mânecă. Le întoarse spre Merik, dezvăluind Nouarul Câinilor de Vânătoare şi Nebunul.

Merik se opri. Bocceaua îi căzu la pământ cu un bufnet. Apoi se aplecă în faţă, cu palmele pe genunchi.

Inima îi bătea nebuneşte în piept, zguduindu-i plămânii. Noroiul şi pietrişul deveniră totuna, nişte dâre de roşu şi cenuşiu care se unduiau în ritmul pulsului care îi creştea, în ritmul vântului care se înteţea.

Iartă-mă, dragă Daret, căci abia acum văd,
În tot acest timp orbul am fost doar eu.

Merik era fratele neghiob. Fusese în tot timpul ăsta –

totul era atât de limpede acum. Îşi dorise ceva ce nu fusese adevărat, ceva ce nu putea obţine niciodată, din motive complet greşite.

Văzuse numai ce voise să vadă.

Povestea lui însă, întocmai ca povestea celor doi fraţi, avea un final fericit. Era încă aici, nu? Iar Kullen era pe undeva pe-acolo şi poate că atât el, cât şi Kullen mai puteau fi salvaţi.

Ryber îi spusese lui Merik că ştia cum să-l vindece. Cum să oprească spintecarea ciudată şi doar pe jumătate împlinită care pusese stăpânire pe el. Îi spusese că răspunsul îl aştepta în munţii Sirmayan. De vreme ce Merik nu avea nimic de pierdut – şi totul de câştigat –, dacă avea încredere în ea, îşi împachetase cele necesare şi pornise la drum.

Cam, fireşte, refuzase să rămână în urmă.

Când îşi aduse aminte de linia încăpăţânată din bărbia lui Cam şi de buzele ei strânse, umerii lui se destinseră. Răsuflarea i se domolise.

Se îndreptă de spate, ascultând apusul din jurul lui. Greierii, bufniţele, păsările de noapte – sunetele lor îi ajungeau toate în urechi. Sunete cu care el şi Kullen crescuseră. Sunete pe care aveau să le asculte din nou împreună într-o bună zi.

— Domnule? murmură Cam, apropiindu-se.

Ochii ei… *lui* negri licăreau de îngrijorare – o imagine atât de cunoscută, şi totuşi atât de străină. O iertase pe Cam că îi ascunsese adevărul în privinţa lui Garren şi a Celor Nouă.

Ăsta era secretul lungii domnii a reginei:
Ştia ce dorinţe peştii-n suflet poartă.
Ademenirea ce luceşte, putere tot mai multă
Şi foamea de iubire care pe toţi ne încearcă.

Merik o iertase şi pe Ryber că îl părăsise în Peştera Nihar. Fiindcă avusese secrete faţă de el şi chiar şi pentru că îi furase inima lui Kullen, timpul şi dragostea lui.

Dar, la urma urmelor, şi Cam, şi Ryber se întorseseră după el când nimeni altcineva nu o făcuse.

Nimeni altcineva în afară de Vivia.

Le zâmbi amândurora. Nu se putu stăpâni.

— Veniţi! le spuse el, atârnându-şi bocceaua pe umăr. Pentru prima oară de săptămâni în şir, se simţea viu.

— Avem mult de mers, adăugă, iar soarele o să apună în curând.

După aceea Merik Nihar porni la drum, mulţumindu-se fără avuţii, fără aur şi fără coroană, câtă vreme era cu prietenii lui.

SFÂRŞIT

MULŢUMIRI

Se spune că orice efort înseamnă lucru de echipă, iar *această* carte este dovada vie. Pur şi simplu nu aş fi putut să o scriu fără sprijinul atâtor oameni incredibili.

În primul rând, îi mulţumesc editorului meu, Whitney Ross. Volumul de faţă îi aparţine în egală măsură, de vreme ce s-a dat peste cap pentru el. Îţi mulţumesc, Whitney! *Luptă!*

Dragul, dragul meu Sébastien, îţi mulţumesc pentru răbdarea ta, pentru dragostea ta şi pentru bunătatea ta de nezdruncinat. *Je t'aime.*

Joannei Volpe şi celorlalţi de la New Leaf: n-aş fi putut să fac nimic fără voi. Vă mulţumesc tuturor pentru tot ce faceţi zi de zi.

Colegilor mei minunaţi de la Tor: voi sunteţi tehnicienii din spatele scenei, care lucrează neobosit pentru ca prostioarele mele să devină realitate. Vă mulţumesc încă o dată! Fără voi, *Vrăjitorul Vântului* nu ar fi existat.

Prietenei mele, Rachel Hansen: n-aş fi ajuns la sfârşit fără ajutorul tău. Mulţumesc! (P.S. Flexorul de mână e pentru tine. P.P.S. Grăbeşte-te!)

Trebuie să mulţumesc din adâncul sufletului şi prietenilor mei scriitori. Aţi răspuns *de îndată* ce am apelat la voi: Amity Thompson, Erica O'Rourke, Mindee Arnett, Melissa Lee, Leo Hildebrand, Akshaya Ramanujam (Aks Ucigaşul!), Madelaine Colis, Savannah Foley, Kat Brauer, Elise Kova, Biljana Likic, Meredith McCardle, Leigh Bardugo, Meagan Spooner, Amie Kaufman, Elena Yip şi Jennifer Kelly. (După cum am spus, a fost un efort de echipă.)

Mulţumesc şi lui Erin Bowman şi Alexandrei Bracken – am un singur cuvânt pentru voi: *#cattleprod.*

Prietenilor mei de la Fabiano's, în special lui sensei Jon Ruiter şi lui sensei Brant Graham, mulţumesc că m-aţi lăsat să vă bat de dragul unei scene reuşite de lupte.

Scumpilor mei *#Witchlanders,* voi sunteţi îngerii mei

păzitori. Serios acum: voi sunteţi gardienii care mă păzesc de întuneric. Voi sunteţi motivul pentru care scriu zi de zi, motivul pentru care nu am renunţat atunci când cartea aproape m-a dat gata, motivul pentru care am vrut să aştern povestea asta pe hârtie de la bun început. Vă mulţumesc din adâncul sufletului!

Mamei şi tatălui meu, voi sunteţi şi aţi fost dintotdeauna eroii mei. În fiecare zi, îmi doresc să vă semăn mai mult.

Şi, în cele din urmă, lui David şi lui Jenn: îmi pare rău că n-am fost mereu cea mai bună soră mai mare. Exact ca Vivia, a trebuit să mă simt mai întâi bine cu mine însămi, înainte să mă pot simţi în largul meu cu voi. Dar sper că ştiţi că aş face orice pentru voi – da, m-aş azvârli *chiar* într-o vale plină cu foc-de-mare. Deşi, hai să evităm scenariul, dacă se poate.

În Tărâmul Vrăjitorilor, pe care cititorii l-au descoperit în *Vrăjitoarea Adevărului,* sunt vremuri tulburi. După ce a trecut de un obstacol ca prin minune, prințul Merik e hotărât să pornească într-o misiune grea. Străbate distanțe de poveste, descoperă orașe și urzește un plan întreg. Totul, de dragul adevărului – despre trădarea surorii sale și despre nedreptatea suferită de cei fără apărare.

O amenințare zdravănă planează asupra Tărâmului Vrăjitorilor, un război stă să izbucnească, o poveste merge mai departe și aduce noi provocări. Fantezia, suspansul și umorul se întâlnesc într-un roman scris pentru toți iubitorii de aventuri.

„Hoție la drumul mare, luptă, prietenii, trădare, magie, pirați în largul mării și dragoste. Dacă vă place așa ceva în literatura fantasy, va fi o încântare."
ROBIN HOBB

NEMIRA

nemira.ro
ISBN 978-606-43-0030-0
9 786064 300300